

Hoàng Cung Giả Đường Sự

Contents

Hoàng Cung Giả Đường Sự	1
1. Chương 1: Con Người Mới	2
2. Chương 2: Đồng Ngôn Vô Kỳ (lời Trẻ Con Không Cố Kỳ)	5
3. Chương 3: Nhân Tài	9
4. Chương 4: Phong Trào Bói Toán	13
5. Chương 5: Người Không Thể Chỉ Nhìn Bề Ngoài	17
6. Chương 6: Quần Thể Yếu Thế	21
7. Chương 7: Nghiệt Hữu(*)	25
8. Chương 8: Chiếc Răng May Mắn	30
9. Chương 9: Hàng Yêu Phục Ma	35
10. Chương 10: Không Thể Hiểu Được??	40
11. Chương 11: Tùy Truyền Tùy Đến	45
12. Chương 12: Sao Có Thể Không U Ám!	49
13. Chương 13: Phò Mã Được Hình Thành Nên Thế Nào?	54
14. Chương 14: Thời Kỳ Trưởng Thành	59
15. Chương 15: Chương Đặc Biệt Mừng Năm Mới	64
16. Chương 16: Quân Xanh	66
17. Chương 17: Điều Kiện Nhận Nuôi	72
18. Chương 18: Tự Truyện	77
19. Chương 19: Ngũ Đóa Kim Hoa	81
20. Chương 20: Bắc Tuần Mạn Ký 1 (ký Sự Vi Hành Phương Bắc)	86
21. Chương 21: Chương Đặc Biệt Ngày 1-5	91
22. Chương 22: Bắc Tuần Mạn Ký 2	99
23. Chương 23: Xá Muội Nhà Ai(*)	106
24. Chương 24: Bắc Tuần Mạn Ký 3	112
25. Chương 25: Hoạt Kiến Quỷ Cùng Quỷ Kiến Sầu	120
26. Chương 26: Gia Huấn	127
27. Chương 27: Nghệ Thuật Bệnh	135
28. Chương 28: Dám “làm” Dám Chịu	142
29. Chương 29: Thổi Gió Bên Gối (*)	149
30. Chương 30: Đứa Trẻ Được Nuôi Dưỡng Tốt	156
31. Chương 31: Kế Hoạch Dưỡng Thành Hoàng Hậu	163
32. Chương 32: Một Chuyến Đi Đặc Biệt Trong Đời	172
33. Chương 33: Một Chuyến Đi Đặc Biệt Trong Đời (tiếp Theo)	177
34. Chương 34: Lại Chuyện Mai Mối	185
35. Chương 35: Chiến Tranh Lạnh	194
36. Chương 36: Đoàn Tụ Sum Vầy	201

Hoàng Cung Giả Đường Sự

Giới thiệu

Editor: Vân Nghiênthể loại: viết về cuộc sống nơi hậu cung, vui vẻ. Tình trạng bản gốc: Hoàn – 31 chương + 6 phiên n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung-gia-duong-su>

1. Chương 1: Con Người Mới

Editor: Vân Nghiênn

Hoàng đế, giới tính nam, người Hán, 27 tuổi, đã kết hôn, người trong gia đình... tương đối nhiều. Có điều, so sánh với nhiều.... “thật ra cũng không nhiều lắm mà” Hoàng đế đối với nội thị Mạnh Hiền An oán giận nói “Nhóm phi tần đó của trẫm, không nói cùng lớn lên, ngắn cũng theo trẫm năm, sáu năm, người nói vì cái gì thời gian lâu lắm người này lại không còn gì thú vị nữa? Thời gian cùng nữ nhân có quan hệ gì không thế? Đây thật sự là một chuyện kỳ diệu a.” Mạnh công công, người đã theo hoàng đế từ hồi còn là thái tử, sớm đã quen cái thói tự hỏi tự trả lời của chủ nhân nhà mình. Cho nên cũng chẳng tiếp lời, mà là mở miệng hỏi cái câu mà sớm đã thành thói quen mỗi ngày “Như vậy hôm nay...” “Đi xuống đi” Hoàng đế phát phát tay, một mình ở trong Trường Kiền điện một đêm.

“Đây là của ta!”

“Tỷ tỷ người không phải đã cầm màu đỏ rồi à __=!”

“Trữ phi a, màu xanh biếc này vẫn là cho ta đi ^^”

“..... Chư vị muội muội có phải hay không rất rảnh.....” Nghe được hoàng hậu mở lời vàng ngọc, nhóm hậu phi vừa rồi còn đang tranh nhau màu chỉ thêu liền trầm xuống, cúi đầu tiếp tục thêu gì đó trong tay.

“Tốt lắm tốt lắm, không cần giả bộ, thật ra bản cung cũng rảnh lắm” Hoàng hậu ném kim thêu trong tay, thở dài, cái “nữ hồng thi đua” này cho dù là do nàng khởi xướng, nhưng mà sao lại chẳng có tí thú vị nào hết. Nghe thấy lão Đại nói vậy, đám nữ nhân ở dưới đã sớm không kiềm chế được đồng loạt ném hết đồng đồ thêu thùa trong tay.

“Ai nha, ta đã nói, cũng không phải người khéo tay gì....”

“Người xưa đã nói ‘quân tử xa nhà bếp’, còn ‘phi tử trốn kim thêu’ mà.”

“Loại này đồ vật này cũng có làm tôn lên mỹ lệ nữ nhân đâu...”

“Cung phi!” Hoàng hậu nghe không nổi nữa! Đám nữ nhân này, có phải là đã tự do quá lâu không được quần thúc không, mà cái loại từ ngữ gì cũng có thể không thềm kiêng nể gọi lên được.

“Cung phi này, Hoàng Thượng có bao nhiêu lâu không đến chỗ muội rồi?”

Cung phi nâng bàn tay trắng nõn lên làm bàn tính, sau khi đếm hết mười ngón tay, nàng lại theo ngón đầu tiên bắt đầu đếm lại.

“Này này! Đừng có khoe khoang khả năng số học của muội nữa, đại khái bao lâu rồi a!” Hoàng hậu đã không còn kiên nhẫn.

“Hoàn toàn đếm không được.”<“>

“Ai.....” Hoàng hậu lại thở dài, theo tin tức nàng có từ Kính Sự Phòng, tình huống này, đối với hậu cung, hẳn không phải chuyện tốt.

Mà chuyện này, nàng cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu...

“Hoàng thượng chắc là đã đến giai đoạn thất niên chi dương.”

Khang phi đọc nhiều sách kiến thức đầy mình lên tiếng nhắc nhở. Thục phi cùng Dự phi không hờn giận mà đồng thời lườm nàng một cái, đồng loạt phản bác “Muội muội ta còn chưa đầy bảy năm đâu!”

“Chúng ta hoa tàn ít bướm cũng là tự nhiên a.....” Hoàng hậu cảm thán nói Thục phi cùng Dự phi lại không hờn giận mà tiếp tục lờm nhàng một cái, trong lòng nghĩ thầm “Đó là người thôi!”

“Hoàng thượng dạo này là bị làm sao vậy?? Hạ triều xong luôn một mình tản bộ ở đâu không biết, chỗ các hậu phi cũng không đến, chỗ của ai gia cũng chẳng thấy người đâu...”

Hôm nay thái hậu tự mình chạy tới Trường Kiền điện gặp hoàng đế, cái gọi là ‘vô sự không đăng tam bảo điện’ (không có việc thì sẽ không tới tìm), Thái hậu người cũng đã già cả thường thích tìm việc để làm. Hoàng đế hẳn biết rõ điểm này, hơn nữa cũng rõ ràng thái hậu cùng tuổi già trong lời bà nói không có mối liên hệ nào, hoàn toàn là bản tính vốn có, cho nên cũng không dám ‘quấy nhiễu’ bà.

“Mẫu hậu người nói gì vậy, sáng nay hoàng nhi không phải là đã đến thỉnh an người sao??”

“Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà!! Thỉnh an mỗi ngày một lần cũng giống như làm việc công mà thôi. Hoàng thượng, ngài dường như đến chỗ lão bà ta thỉnh an chỉ là cho có lệ thôi phải không!!!”

Thái hậu khóc nức nở.... Hoàng đế không nói gì...

Theo kinh nghiệm bấy lâu nay của hắn, thái hậu chỉ cần lấy “Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà” làm câu mở đầu thì hắn sẽ không có chuyện gì không thể đáp ứng.

” Mẫu hậu người có chuyện gì muốn giao phó?”

Hoàng đế nhận mệnh hỏi.

~~

“Bệ hạ muốn mở rộng hậu cung??”

“Đây là ý của thái hậu người... =_=”

Thôi đi! Chẳng lẽ chính người không có ý tứ này?

Cung phi giả mù sa mưa cười.

Thái hậu tất nhiên chẳng quan tâm hậu cung nữ nhân nhiều hay ít, bà căn bản là thích kiểm soát chuyện để làm mà thôi. Cũng chẳng biết ai giả làm người tốt tới thức tỉnh thái hậu. Nói đến người thích giả làm người tốt trong cung này, Hoàng hậu xứng đáng là người đứng đầu. Chúng phi sở dĩ nói năng như vậy, chính là do biết nữ nhân này che dấu bản tính giỏi như thế nào.

Hoàng đế muốn chọn phi, cả nước tổng động viên. Có người vui có kẻ buồn, tóm lại chỉ cần trong nhà còn có con gái chưa gả thì sẽ không được sống yên ổn. Lực lượng quần chúng là vĩ đại nhất, hoàng đế như thiên lôi chỉ đâu đánh đó, còn lực lượng quần chúng lại càng vĩ đại hơn, không đến nửa tháng liền kiểm ra được 5000 nữ tử dâng hoàng tuổi từ 13 đến 16.

Ngày đầu tiên, Hải tuyển (tuyển rộng rãi). Đem mỗi một trăm cô gái sắp thành một hàng, ấn theo tuổi lớn nhỏ. Các công công xem xét sàng lọc những người hơi cao, hơi thấp, hơi béo, hơi gầy, lập tức loại đi 2000 người.

Ngày hôm sau, tế tuyển (tuyển một cách tinh tế). Mắt, miệng, tai, mũi, tóc, làn da, bả vai, cổ, eo, lưng. Chỉ cần có một thứ không đạt tiêu chuẩn, liền xóa tên, lại loại thêm 2000. Ngày thứ ba, tinh tuyển (tuyển kỹ). Mỗi một người đi 30 bước, xem dáng đi, khí chất, cổ tay hơi ngắn, chân hơi thôto, cử chỉ hơi không đúng mực cũng bị loại, tiếp tục giảm đi 800. Còn lại 200 người tiến tới khu thi đấu nhân tài kiệt xuất, chính là vào nội cung tham gia Chân tuyển (tuyển chính).

Ngoài cung náo nhiệt, trong cung lại càng náo nhiệt. Các chúng hậu phi tề tựu lại, cùng nhau thảo luận cái dạng nữ nhân gì khiến người yêu, cái dạng nữ nhân gì khiến người chán ghét.

“Tỷ tỷ muốn tìm muội muội có bộ dạng thế nào gia nhập với chúng ta a???” Dự phi tò mò hỏi.

Hoàng hậu nghĩ thoáng qua, cười nói “Tốt nhất có sự quyến rũ của Cung phi, trí tuệ của Khang phi, tính thực của Trữ phi, sự hoạt bát giống Dự phi cùng Thục phi”

“Cộng thêm nét hiền đức của hoàng hậu” Cung phi bổ sung một câu.

“Trời ạ! Hoàng hậu nương nương yên tâm để cho nữ nhân như vậy tiến cung sao??” Thục phi kích động hô.

Nàng cùng Dụ phi là tiến cung cùng thời điểm, kiến thức dài ngắn cũng không kém nhau lắm. Dù sao nàng cũng lo khi có nữ nhân như thế tiến cung, huống chi nàng cũng không cảm thấy có thể tìm được loại nữ nhân như thế.

Ngày chân tuyển cuối cùng đó, Thái hậu, hoàng hậu cùng chúng phi hậu cung toàn bộ trình diện. Quảng trường trước Hoàn Khôn cung trong lúc này muôn hoa khoe sắc vô cùng rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp.

Thái hậu đứng lên, hắng giọng, hô thử vài tiếng “Này này” xem hiệu quả tại hiện trường, sau đó bắt đầu bài diễn thuyết khai mạc. Thái hậu tại ngôi hậu hai mươi sáu năm, ngôi thái hậu tám năm. Theo cách nói phổ thông thì chính là “giá khinh tự tục”(cưỡi xe nhẹ đi đường quen- việc quen thuộc thì dễ thực hiện). Hơn nữa, chính bản thân bà cũng yêu thích việc này. Bà có thể thuyết giảng từ lúc sáng sớm cho tới khi mặt trời lên cao, từ câu chuyện ánh sáng cạnh cửa cho đến vấn đề lợi ích quốc dân. Chờ tới lúc “ân cần dạy bảo” diễn thuyết xong, chúng mỹ nhân phía dưới nhuệ khí đã giảm hơn một nửa. Tiếp theo tới lượt hoàng hậu nói chuyện, nàng chính là cười cực kỳ có khí chất, nói “Các vị cô nương, chờ mong các người gianhập.” Hoàng hậu tuy là chỉ nói có một câu, Thái hậu cũng không thấy có gì không hợp tiêu chuẩn liền mở miệng ban thưởng hai chữ..... “sâu sắc”!

Đám người đứng trên quảng trường như có được đại xá, đều rớt rít mang ơn hoàng hậu.

200 người được tuyển chọn kỹ càng này đã muốn tới hồi gay cấn. Đầu tiên là tự báo tên, quê quán, tuổi, xem xét giọng nói, thần thái, nói năng không rõ, tiếng nói thô tục, phản ứng không nhanh liền loại. Sau đó, biểu diễn tài nghệ, vấn đáp tại chỗ,.... cho tới khi Thái hậu hoa chân múa tay sung sướng, chúng phi xem tới hoa cả mắt. Cuối cùng chọn ra mười người tiến vào phòng kín làm kiểm tra cuối cùng. Kiểm tra ngực, xem xét tính chất như thế nào; ngửi nách xem có mùi vị kì lạ không; sờ da dẻ, xem xét bệnh da liễu. Cuối cùng tuyển ra một người ban phi vị, chín người còn lại thăng làm nữ quan. Người xuất sắc nhất hô to ba lần “Vạn tuế”! An phận theo cung nhân lui xuống, chúng phi bình thường tranh nhau nói như máy giờ cũng không thốt nổi lời nào. Chỉ có Dụ phi Thục phi hai người là sung sướng nhất, từ nay về sau, hai nàng rốt cục cũng đã có hậu bối, trở thành tiền bối rồi đó nha...

“Nàng kia chính là người phù hợp với các tiêu chuẩn của hoàng hậu nương nương sao??” Cung phi không thấy tới, nên không thể chứng thực lời của hoàng hậu.

“Nội tâm thì không biết, nhưng mà khuôn mặt kia chính xác là tập hợp tất cả đường nét đẹp nhất của các vị tử muội, xứng đáng là người được chọn làm phi” Khang phi cẩn thận quan sát sau đó kết luận.

Hoàng hậu chỉ cười mà không đáp.

Đêm đó, nữ nhân đó nhận được thánh sủng, tấn phong làm Huệ phi.

“Bệ hạ, vị muội muội mới có làm cho ngài vừa lòng không ạ?” Sau khi cùng hoàng đế đến thỉnh an thái hậu sớm, hoàng hậu mở miệng hỏi.

” Hoàn hảo...”

Hoàng đế thì trào trả lời một câu hết sức bình thường, cũng không có vẻ mặt vui vẻ như hoa. Hẳn quả thật có khổ mà không thể nói cùng với ai. Đêm đó nhìn mỹ nhân đang nằm trên ngự sàng, hẳn vừa cảm thấy có chút kinh diễm, mà lại cảm thấy có chút... quen quen mắt. Khuôn mặt giống Cung phi, khỏe miệng hao hao Trữ phi, mũi cùng tai trông na ná Khang phi, gờ tay nhắc chân thì giống Thục phi cùng Dụ phi. Nhưng mà nhìn vẻ mặt cùng chung quy cả người lại cứ thấy giống giống...hoàng hậu!

Đây chẳng phải là bản thể tập hợp tất cả các nữ nhân trong hậu cung à =_=!! Kết quả, cảm giác thân thiết lại tăng mạnh thêm, độ mới mẻ lại sụt giảm mạnh. Nghĩ tới đây, hoàng đế không khỏi thở dài, từ vấn đề ‘Thời gian cùng nữ nhân quả nhiên có quan hệ’ rồi lại tới vấn đề ‘độ mới mẻ cùng độ quen thuộc có tính quan hệ biện chứng’.

Hoàng hậu vẫn cười đến vân đạm phong khinh như cũ.

2. Chương 2: Đồng Ngôn Vô Kỳ (lời Trẻ Con Không Cố Kỳ)

Editor: Vân Nghiên

Vào lúc giữa tháng 8, ve kêu râm ran, trong Lê Sơng cung cũng là một mảnh ồn ào, vui sướng, vì Trữ phi nương nương vừa hạ sinh một tiểu công chúa.

Trữ phi tính cách uyển chuyển hàm xúc, thái độ làm người khiêm tốn, cho nên không thiếu nhân duyên, từ lúc sinh hạ nữ nhi người tiến đến thăm liên tiếp không ngừng. Hoàng đế cũng thường xuyên đến thăm nàng, làm cho gương mặt của nàng cùng tiểu công chúa luôn tươi tắn không ngừng.

Hôm nay sau giờ ngo, Trữ phi nằm trên ghế trúc ở dưới hành lang, chơi đùa với nữ nhi đang được vú nuôi cho ăn sữa, bên kia cung nữ báo lại, hoàng hậu đưa Tĩnh Hải vương đến đây.

“Trời nóng thế này mà lại đến quấy rầy muội muội thật sự là ngại quá, nhưng mà Tiễn nhi cái đứa nhỏ này lại cứ quấy đòi đến xem tiểu muội muội”

Hoàng hậu vừa vào cửa liền giải thích với Trữ phi, khiến cho Trữ phi cũng phải vội vàng đứng dậy đáp lễ. Kết quả là một đôi mẹ con bên này đón tiếp một đôi mẫu tử bên kia, lớn xem lớn, nhỏ nhìn nhỏ.

Tĩnh Hải vương, con trai lớn nhất của hoàng đế, năm nay vừa tròn sáu tuổi, tên chỉ có một chữ “Tiễn”. Nói vậy thôi chứ tiểu Tiễn cậu cũng chẳng có gì để mà phải ao ước cả (Tiễn nghĩa là ao ước, mong ước). Theo như lời nói của tiểu Tiễn thì cậu đang phải trải qua “thời kỳ phiên não”, còn về phần phiên não cái gì á?? Ai mà biết chứ, tiểu quỷ này hầu như lúc nào chả phiên não, bởi vì nó có quá nhiều vấn đề để hỏi...

“Tiểu muội muội tại sao trông lại không giống con gái thế á?? Nhị tỷ nói con gái là phải có ngực!!”

Thực ra tiểu Tiễn cậu cũng chả biết ngực là cái gì đâu, nhưng mà theo như sự quan sát của cậu, bé con trước mặt trên người cũng chẳng có cái gì mà cậu không có cả. Hoàng hậu nghe con trai phán một câu mà suýt nữa chết sặc. Nàng cảm thấy không hiểu sao mình anh minh một đời mà lại sinh ra một thằng con trai ngốc nghếch làm bản thân xấu hổ như thế cơ chứ??

Bất đắc dĩ đành phải quay qua chỗ Trữ phi cười ngại ngùng. Trữ phi thì trái lại rất bình tĩnh, thản nhiên giải thích với đứa bé đang tràn đầy tò mò trước mặt.

“Đó là do tiểu công chúa còn chưa lớn lên. Khi nào nàng lớn, diện hạ tất sẽ phát hiện ra điểm khác nhau thôi” Tiểu Tiễn cái hiểu cái không, gật gật đầu, xong nghĩ ngợi một chút lại tiếp tục hỏi.”Tiểu muội muội cũng sẽ giống Thuần đệ tự dưng biến mất sao á??”

Lời vừa nói ra, hai người lớn trong lòng đều đồng loạt trầm xuống. Trữ phi đôi mắt hồng hồng, bên trong còn nổi lên hơi nước.

Thuần là đứa bé đầu tiên của nàng, đáng tiếc là không thể sống đến giờ. Một năm đó tinh thần của nàng luôn luôn cả ngày không ổn định.

Hoàng hậu hiểu cái tật xấu không thể giữ mồm giữ miệng của thằng nhóc này, liền khẽ quát một tiếng.”Tiễn nhi không được nói bậy!”

Tiểu Tiễn chu chu cái miệng, nghĩ chắc bản thân đã lấy lòng không đúng vấn đề rồi, vì thế lại cúi đầu nghĩ nghĩ, lập tức lại xuất hiện cái muốn hỏi.

“Thế tiểu muội muội làm sao mà tới thế á??”

Trữ phi vừa rồi đôi mắt còn hồng hồng, giờ đây đã hồng cả khuôn mặt, hoàng hậu không thể nhìn nổi nữa, lập tức sai cung nhân đưa cái tên không cách nào quản được mồm miệng lúc nào cũng thích phát ngôn gây sốc này mang đi, đỡ khiến cho hẳn lại nói ra câu nào làm người khác sợ hãi.

“Đại diện hạ người chạy đi đâu thế?? Đường hồi cung là ở bên này cơ mà...”

“Ta muốn tới chỗ của Khang mẫu phi, người muốn theo thì theo!!”

Tiểu Tiễn đi ra khỏi Lê Sương cung, liền hướng Quế Xương cung chỗ Khang phi chạy tới. Tiểu Tiễn cậu đang thắc mắc, rất chi là thắc mắc, vấn đề này mà không được giải đáp rõ ràng thì sẽ không vui — tiểu muội muội rốt cuộc là từ đâu mà tới???

Trong cung tất cả mọi người đều biết, Tĩnh Hải Vương, là người có biệt hiệu “mười vạn câu hỏi vì sao”.

Một đứa nhỏ bình thường đến tuổi này thường thích hỏi những vấn đề không có tính giáo dục, thấy ai là hỏi người đấy. Tuy rằng có nhiều vấn đề cũng chẳng biết giải thích ra sao, nhưng cũng chẳng ai dám nói lung tung, dù sao tội danh “Xúi giục hoàng tử” không phải người nào cũng có thể gánh được. Vì thế cái gì đáp được thì đáp, không đáp được thì đẩy, đẩy qua đẩy lại, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng hơn phân nửa là đẩy tới vị phụ trách cao nhất của hoàng cung— chính là hoàng đế đại nhân cha của tiểu Tiễn.

Hoàng đế mới đầu thấy con trai mình ham học hỏi thì rất vui sướng, rất kích động, bởi vì bản thân hắn cũng là một nhân sĩ thích những vấn đề có tính triết học cao thâm, tuy nhiên, hắn lại rất nhanh phát hiện ra rằng cùng đứa con ngay cả lời nói cũng chưa nhận thức được toàn bộ này chia sẻ kết tinh trí tuệ của hắn căn bản chính là ông nói gà bà nói vịt, dần dần cũng mất hết hứng thú, cuối cùng đã phát minh ra hai phương án dự bị không một chút sơ hở để đối phó mấy câu hỏi đột kích của con trai.

Nếu tiểu Tiễn hỏi hoàng đế “Tại sao nam nhân khi tiểu phải đứng??” Loại vấn đề này thì hoàng đế phải trả lời thế này “Đây là do lão tổ tông quy định”. Còn nếu cậu hỏi “Hoàng tử mẫu như thế nào lại nói nhiều như thế??” thì hoàng đế lại trả lời thế này “Sự việc liên quan đến nền tảng quốc gia, bây giờ còn chưa thể nói được.” (=))))) Lâu dần, hai câu nói này được người trong cung xưng tụng là “Bộ đáp án bóp chết mười vạn câu hỏi vì sao”

~

“Khang mẫu phi! Tiểu muội muội là tới như thế nào ạ?”

Tiểu Tiễn vừa thấy đến Khang phi, liền ào ào đem thắc mắc ra hỏi. Lúc này Khang phi đang thưởng một ly trà thơm, tay cầm một quyển sách cổ, vẫn còn chưa hiểu đại hoàng tử đang hỏi cái gì.

“Tiểu muội muội gì cơ?”

“Chính là tiểu muội muội của Trữ mẫu phi đó, con vừa mới hỏi là làm thế nào mà tới được thì đã bị mẫu hậu đuổi ra ngoài...”

Tiểu Tiễn ủy khuất vô cùng đáp

Khang phi ngẩn ra cả nửa ngày, mãi rồi mới vô cùng bình tĩnh ngược lên nhìn đại hoàng tử.

Trong cung mọi người đều nói Khang phi bụng đầy kinh luân, kiến cao thức xa, Tiểu Tiễn cậu đối với Khang phi cũng là mười phần tin tưởng, ngoại trừ việc nàng có tiếng là tài nữ, còn bởi vì nàng là một trong số những người có khả năng kiên nhẫn giải đáp các thắc mắc nhiều vô số kể của chính mình – chỉ sợ đây hiện tại đã là người duy nhất rồi.

“..... Cốt nhục cân nhu mà nắm cổ, không biết tấn mẫu chi hợp mà chỉ, tinh chi tới cũng; suốt ngày hào mà không dát, cùng chi tới cũng.” Khang phi xuất khẩu thành thơ nói

“.....???”

“Đi khí, nuốt tắc súc, súc tắc thân, thân tắc hạ, hạ tắc định, luật cố, cố tắc mạnh, mạnh tắc dài, lâu là phục, phục tắc thiên, thiên này bản ở trên, trụ này bản tại hạ, thuận tắc sinh, nghịch tắc tử”

“.....???”

“Núi nhỏ trọng điệp kim minh diệt, tấn vân dục độ hương má tuyết”

Khang phi lấy một câu thơ cổ hết sức mỹ lệ để kết thúc công cuộc giải đáp thắc mắc.

Tiểu Tiễn cuối cùng cái gì cũng không hiểu được,

Khang mẫu phi rất tốt, nhưng cái duy nhất khiến cậu không vừa lòng chính là những lời nàng nói ra luôn rất quái lạ, giống như là.....giống như là Thái phó đại nhân luôn kể chuyện xưa mà bên trong cứ nhắc tới “Thiên thư”.

Nhìn tiểu Tiễn trên mặt không có chút gì là có vẻ hiểu, Khang phi liền nói một câu là lời nói duy nhất tiểu quý này có thể hiểu được từ lúc vào Quế Xương cung.

“Đến hỏi Cung mẫu phi của con đi, kinh nghiệm thực tế của nàng rất phong phú.”

Cung mẫu phi kinh nghiệm rất phong phú?? Tiểu Tiễn nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Đúng rồi! Cung mẫu phi có đến hai công chúa cơ mà!! Dem so với các mẫu phi khác thì nhiều công chúa hơn, xem ra đây chính là kinh nghiệm thực tế a ^^!!

Nghĩ như vậy, tiểu Tiễn phấn khởi chạy đi, hướng thẳng tới chỗ Cung phi— Xích Phong cung

“Tiểu muội muội là từ trong cơ thể mẫu thân đi ra!” Cung phi đáp lời như chém đinh chặt sắt.

Tiểu Tiễn trong lòng vui vẻ một trận, Cung mẫu phi thoải mái rõ ràng tiến thẳng vào chủ đề như vậy. Vấn đề đơn giản như thế sao Khang mẫu phi cứ phải niệm một đồng những cái thứ cậu nghe không hiểu chứ?? Cậu nhớ lại “Thiên thư” của Khang phi, cùng câu trả lời của Cung phi, bỗng nhiên phát hiện trong vấn đề này cất giấu rất nhiều điều bí ẩn.

“Nhưng tiểu muội muội đi vào cơ thể mẫu thân như thế nào???” Trữ mẫu phi trên người hình như không có cái lỗ lớn vậy nha...

“.....”

Cung phi lâm vào tình trạng trầm mặc, đôi mắt quyến rũ đảo hai vòng, cuối cùng nói “Vấn đề này con phải hỏi Hoàng thượng mới biết được!”

“A! Phải hỏi phụ hoàng sao.....”

Từ lúc hoàng đế lấy “Bộ đáp án bóp chết mười vạn câu hỏi vì sao” trả lời qua loa tắc trách, tiểu Tiễn một thời gian dài liên tục kỳ không tình nguyện đem vấn đề đến hỏi lão cha mình.

“Cung mẫu phi lần này không lừa con nữa, bởi vì tiểu muội muội hay là tiểu đệ đệ, tất cả đều là do Hoàng thượng tạo ra thôi!”

Tiểu Tiễn miệng nhỏ há hốc như quả trứng. Này này, đây thực sự là tin tức có tính công phá lớn nha... Phụ hoàng có thể làm ra cục cưng???! Cậu như thế nào tới bây giờ chưa nghe qua???

Hơn nữa..... phụ hoàng làm lúc nào? Cậu cũng chưa từng phát hiện ra a!! Chẳng lẽ là cố ý gạt cậu!! Tiểu Tiễn biết hoàng đế có rất nhiều việc lừa cậu, nhưng mà vấn đề to ơ là to như tiểu bảo bảo cũng muốn lừa cậu, quả thực là quá quá đáng rồi!!!!

Cho nên cậu chạy một mạch đến Trường Kiền điện, muốn hoàng đế cho cậu một câu giải thích rõ ràng.

~~

“Cái gì cái gì? Người nói cái gì?”

Hoàng đế nhìn đứa con không hiểu làm sao, vừa rồi tiểu quý này tỏ không nổi tức giận xông vào trong điện, hắn còn tưởng chuyện lớn gì, thậm chí còn tạm ngưng chính sự đang thảo luận cùng các thần tử, kết quả thằng nhóc này cảm phần chất vấn mình tại sao lúc tạo cục cưng lại không mang hắc theo??!

“Sao lại có thể có chuyện này được chứ!!!!”

“Chính là tiểu muội muội của Trữ mẫu phi, không phải là phụ hoàng làm sao???”

Hoàng đế ngắt OTZ

“Ai!!! Là ai nói với người như vậy!!!!

Tiểu Tiễn mặc kệ phản ứng của hoàng đế, nhanh chóng kéo khóa miệng lại.

Cung mẫu phi lúc vừa ra cửa liền dặn cậu giữ bí mật rồi, nếu không về sau sẽ không dẫn cậu đi chơi nữa. Kỳ thật cho dù Cung phi không dặn trước, tiểu Tiễn cậu cũng quyết không nói ra tên của người đầu. Trước kia hoàng đế cũng từng cười hì hì hỏi qua cậu “Là ai nói với con??”, kết quả là cậu phát hiện những ngày

sau những người đó không có ai trả lời cậu nữa, tiểu Tiễn cảm thấy nhất định là do hoàng đế phá rối, lại còn nhỏ mọn như vậy!!

Bản thân không nói thì thôi lại còn không cho người khác nói với cậu, Tiểu Tiễn cậu là người có nghĩa khí, nhất định không bao giờ bán đứng người trả lời cho cậu đâu!!!

“Là con hỏi trước mà, Thái phó nói “phải có thứ tự trước sau”. Phụ hoàng người trả lời con trước đi đã!!”

Mẹ nó, thằng nhóc chết tiệt này bây giờ còn chơi trò chữ nghĩa à!!

Hoàng đế một bên chán nản, một bên tức giận thái phó sao lại tận lực làm hết phận sự thế cơ chứ. Cuối cùng nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đưa ra “bảo bối vạn năng”

“Sự việc liên quan...”

“Sự việc liên quan đến nền tảng đất nước, cho nên còn chưa thể nói cho Tiễn nhi? Ghét quá đi mất!! Tiễn nhi ghét nhất là bị phụ hoàng lừa như thế!! Oa

~~”

Ô này này!! Sao tự nhiên lại khóc thế???

Hoàng đế nhìn con trai gương mặt nhỏ tràn đầy nước mắt, cũng cảm thấy đau lòng. Bản thân cân nhắc một hồi, cảm thấy con trai tuy rằng hayhỏi mấy câu vô lý, nhưng mà lối suy nghĩ ham học hỏi như thế thì vẫn đáng để tuyên dương, đem tính cách này bóp chết đi từ trong trứng nước cũng thật không thỏa đáng. Vì thế hoàng đế ôm lấy con đỡ dành

“Phụ hoàng nói cho Tiễn nhi là được, có cái gì mà phải khóc chứ, cũng không thấy xấu hổ sao?!”

“..... Con..... Bởi vì phụ hoàng luôn gạt con..... Ô.....”

“Rồi rồi rồi, lần này nhất định không lừa con nữa!”

“Vậy phụ hoàng nói đi a!!! Tiểu bảo bảo là đi ra thế nào???”

“Cái này..... Kỳ thật nói cho Tiễn nhi cũng vô dụng, con bây giờ cũng không làm được!”

“Tại sao???”

“Phải đợi con lớn lên.....”

“Oa

~ phụ hoàng lại nói cho có lệ thôi!!!!”

Hoàng đế khổ sở ra mặt, nghĩ thầm, đây có phải là báo ứng “Sói đến rồi” không a~! (chuyện chú bé chăn cừu)

“Hoàng Thượng, vừa rồi..... Không xảy ra chuyện gì chứ.....”

Tĩnh Hải Vương đi rồi, Mạnh công công lặng yên không một tiếng động tiến đến, định xem khi nào hoàng đế truyền gọi mấy vị thần tử kia vào lại!

“..... Không có việc gì.....”

Giọng hoàng đế nghe như chẳng còn lời nào để nói, hắn đang nhớ lại cái vẻ mặt hưng phấn của con trai lúc rời đi cùng lời hứa cho hắn xem làm thế nào tạo ra tiểu bảo bảo của mình.

Aiii..... Cũng chẳng biết mười tháng sau phải giải thích như thế nào đây.....Nhưng mà ——hoàng đế nghĩ an ủi mình—— chắc nó cũng chẳng kiên trì cầm tay một tiểu cô nương suốt mười tháng đâu nhỉ?!

3. Chương 3: Nhân Tài

Editor: Vân Nghiên

Trung thư lệnh đang hăng hái báo cáo, Thừa tướng lại nhảy ra đâm chọc Trung thư lệnh, công bộ thượng thư tiếp tục đâm chọc Thừa tướng, Lại bộ thượng thư cũng không kém cạnh đả kích công bộ thượng thư.....

Mọi người thì cứ loạn thất bát tao, bát nháo loạn xạ như thế, chẳng ai biết hoàng đế— người đang ra vẻ suy nghĩ sâu xa, kỳ thực đã tiến vào cõi thần tiên rồi.

Hoàng đế hẳn vẫn tin tưởng một chuyện, đó chính là chẳng có việc gì thì sẽ nháo thành đại hội, có chút việc nhỏ thì ra tiểu hội, lúc thật sự có việc lớn thì chẳng có hội gì hết. Vậy cho nên, đám thần tử càng nháo loạn náo nhiệt, tâm tình hẳn cũng càng thả lỏng.

Cứ theo thông lệ cho bãi triều, hoàng đế duỗi duỗi vặn vặn thắt lưng vài cái, bỗng nhiên từ đâu xuất hiện một tiểu nội thị chạy đến nói thầm với Mạnh Hiền An vài câu. Sau đó Mạnh công công quay ra bấm báo.

“Khởi bẩm bệ hạ, Dự Lâm vương đã tiến cung, hiện đang đợi ở Mặc Ấm đường.....”

“Thật sao? Thiên Thừa đã vào kinh rồi sao??”

Không đợi Mạnh Hiền An nói xong, hoàng đế đã nhanh chân chạy ra khỏi điện.

Lão hoàng đế trước đây không có nhiều con lắm, còn sống tới hiện tại ngoại trừ hoàng đế chính là Dự Lâm vương. Bình thường mọi người thấy hoàng đế đối với Dự Lâm vương tin cậy có thừa, được ca tụng là huynh đệ tình thâm, tuy nhiên hoàng đế trong lòng thật ra còn có ý khác.

Đệ đệ này, người nói trong hoàng cung to như thế chỉ sợ có mỗi hần là hiền lành nhất! Thực ra trong cung cũng chẳng thiếu người tốt, chỉ là “tốt” cùng “Thành thật” kỳ thật còn cách nhau một khoảng xa lắm.

Kết quả là, hoàng đế—một người luôn lấy ngũ giảng tứ mỹ để làm tiêu chuẩn cộp mác một đội quân danh dự mang tiếng “người tốt” tuy nhiên lại thường bị thiệt thòi nhiều. Chỉ có ở trước mặt Dự Lâm vương so sánh với ngũ giảng tứ mỹ hẳn mới có thể tìm về một chút cảm giác làm vua làm anh làm chồng làm cha mà thôi.

Nói trắng ra là, Dự Lâm vương chính là người kế thừa tính cách truyền thống tốt đẹp của một người nông dân cần cù lao động thiện lương hữu ái giản dị.

~

“Thần đệ tham kiến Hoàng Thượng”

Dự Lâm vương cung kính hành đại lễ quân thần với hoàng đế

“Ai nha, Thiên Thừa! Không có người ngoài không cần đa lễ như vậy! Người trở về cũng không báo một câu để trẫm đi đón cho thật tốt!”

“Hoàng thượng..... Hoàng huynh ngày đêm vất vả xử lý quốc sự, một chút việc tư của thần đệ không dám để hoàng huynh lao tâm!”

Hoàng đế nhìn bộ dạng khiêm tốn của đệ đệ, biết hẳn luôn lấy Khổng Mạnh làm thần tượng, muốn sửa cũng khó lòng sửa được, nhưng mà thôi, cứ để cho hẳn thoải mái mà khiêm tốn đi, không bắt ép quá lại hại hẳn khản trương.

“Nếu đã trở lại, buổi tối cũng đừng hồi phủ nữa, trẫm tổ chức tiệc đón gió tẩy trần cho người!”

“Thiên Thừa a, ở Lũng Tây sống thế nào a?? Không có khổ cực chứ??”

Hoàng hậu thanh âm ôn nhu hỏi.

“Có thể nào không khổ chứ?? Xem da của vương gia này, đều khô nứt cả rồi!” Quan tâm đến bề ngoài người khác trước tiên thì nhất định là Cung phi.

“‘Đại mặc cô yên trực/ Trường hà lạc nhật viên’ Phong cảnh như vậy không biết vương gia có từng được thưởng thức chưa?” Khang phi vĩnh viễn là người có liên tưởng tình thơ ý họa.

“Thiên Thừa a, con cũng trưởng thành rồi, lần này trở về mẫu hậu bảo người mai mối cho con được không?” Người thích kiếm chuyện để làm— kể cả ghép bữa uyên ương, khẳng định là không thể thiếu thái hậu.

Tuy nhiên thái hậu vừa dứt lời, tất cả cũng đều ngưng nói chuyện, đồng loạt nhìn chằm chằm về phía thái hậu, trong đó có cả Dự Lâm vương.

“..... Sao cơ, Hoàng thượng người chưa nói trước với Thiên Thừa à?”

Nhìn đương sự trông giống như mơ hồ hồ không có sự chuẩn bị, thái hậu nghi hoặc nhìn về phía hoàng đế.

Không phải là bảo người đón đầu gió trước sao?!

Hoàng đế trong đầu lóe một cái, hình như đúng là có chuyện như vậy.....

“Mẫu hậu a, Thiên Thừa vừa mới trở về, hoàng nhi còn chưa kịp đề cập cùng với hần.....”

“Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà!! Hoàng thượng người đem lời của lão bà ta từ lỗ tai trái ra lỗ tai phải rồi đúng không??.....”

Hoàng đế thầm kêu một tiếng “không hay rồi”, thái hậu bệnh cũ tái phát, cách duy nhất có thể làm chính là tự giác nhận tội, vì thế hần nhanh chóng đứng dậy.

Nhưng đúng lúc vạt áo vừa mới động, một bóng người lao tới với vận tốc ánh sáng đến trước mặt hần, tiêu chuẩn quỹ xuống, trôi chảy tự nhiên.

“Hoàng huynh bận trăm công nghìn việc, khẩn xin mẫu hậu ngàn vạn lần không cần vì chút chuyện tư của nhi thần mà trách cứ hoàng huynh!”

Dự Lâm vương vừa mới qua tuổi hai mươi, ngoại hình thì không cần bàn cãi, không có tật xấu nào, quan hệ ngoài luồng cũng không có. Về phương diện chức danh lại còn là “Làm công cho hoàng đế”, ngoại trừ ông chủ thì chức của hần là lớn nhất. Thật xứng đáng với danh xưng bạch mã hoàng tử!! Bởi thế nên từ lúc có tin được chỉ hôn, ngoài cửa vương phủ không lúc nào ngớt người muốn cầu thân.

Có người thông minh chút thì nhận ra rằng cứ đi theo số đông ùa vào cầu hôn thì cũng không có hiệu quả, vì thế liền dùng chiêu đẹp thông đường từ trong cung, chuẩn bị đánh từ bên trong. À, phương diện này thì không thể thiếu nhà mẹ đẻ thái hậu.

Thái hậu trên danh nghĩa cũng là mẫu thân của Dự Lâm vương, bà vốn sợ chuyện đẩy không đến tay mình quản, liền vội vàng vàng vàng đáp ứng,..... nhưng mà cô cháu gái kia của bà không được xinh đẹp lắm thì mọi người đều biết cả, bà cũng không thể nào đứng đó trợn mắt nói dối, cho nên đành cường điệu nói với Dự Lâm vương là ——

“Đứa nhỏ kia thiện lương lại hiếu lòng người, thực hiếu chuyện!”

~

“Thái hậu, chúng ta làm như vậy liệu có thích hợp không?” Dự phi nhỏ giọng hỏi, bởi vì cách lùm cây chỗ các nàng nấp không xa là hai vị đương sự đang “xem mắt” hôm nay. Nói cách khác, hành vi hiện tại của các nàng.... không có thể diện lắm.

“Người sợ thì còn ở lại làm gì?? =_=”

“Đã có thái hậu người ở đây muội muội người còn sợ cái gì a!!!!”

Thực phi cao giọng trách cứ Dự phi nhất gan, không ngờ vô tình ý của nàng lại trở thành thái hậu đầu to thay các nàng chịu tội, vì thế thái hậu rất không vừa lòng lườm nàng một cái.

“Thiên Thừa đứa nhỏ này a, ai gia biết, chính là rất thật thà, lại không giỏi nói chuyện, cho nên ai gia mà không ở đây thì không yên tâm!” Thái hậu giải thích.

Vậy lúc ngài già hần là càng yên tâm hơn! Hai vị phi tần trong lòng đồng loạt nghĩ tới.

Ngay lúc ba nữ nhân đang nói với nhau câu được câu không thì thấy đôi nam nữ đứng cả nửa ngày sau lùm cây bỗng di chuyển, chỉ thấy vương gia trẻ tuổi lôi kéo vị tiểu thư Dương phủ đến thẳng một tòa điện ở trong ngự hoa viên. “Sầm” một tiếng đóng cửa lại..... bên trong hoàn toàn không chút động tĩnh

“.....Đây là cái tình huống gì thế???”

Đợi cả nửa ngày mà chẳng thấy người nào đi ra, Dụ phi kỳ quái hỏi “Chắc là không phải.....”

Thục phi cũng bị suy nghĩ của chính mình dọa sợ, không dám nói tiếp nữa, nhưng lại hưng phấn nhìn Dụ phi.

“Tuyệt đối không có khả năng!”

Thái hậu giật nảy người, vội vàng chặn đứng ngay lời nói của Thục phi “Thiên Thừa đứa nhỏ này cho dù đàn ông trên thế giới này toàn bộ chết hết thì nó cũng không có gan này đâu!”

“Việc này cũng rất khó nói..... Nghe nói dân Tây Bắc sống rất phóng khoáng, Vương gia hẳn lại tới đó ngày người tận nửa năm, hơn nữa.....”

Hơn nữa người nói như vậy là đang khen hay sỉ nhục hẳn vậy?

Thục phi còn vẫn còn muốn tiếp tục tranh luận về giả thiết của mình, nhưng lại thấy thái hậu trừng to mắt bỏ đe dọa nên đành thôi. Nghĩ lại cũng thấy..... Nói Dụ Lâm vương cường bức con gái nhà lành, có khi lại thành trò cười cho thiên hạ mất.

Cuối cùng, do bản thân đã là cảnh liễu già, thái hậu không núp nổi nữa, Dụ phi Thục phi mỗi người một bên, đỡ bà trở về Nhạc Trữ cung, thuận tiện buôn chuyện cùng với chúng tỷ muội, mổ xẻ tình huống.

“Thiên Thừa a, đệ cảm thấy Dương gia cô nương như thế nào?” Hoàng đế nghe đám nữ nhân hậu cung buôn chuyện đã sớm không chịu nổi, liền nhảy vào góp vui, bà tám một hồi.

“Cũng không tệ” Dụ Lâm vương tâm tình có vẻ rất tốt.

“Ồ! Vậy “không tệ” của đệ là như thế nào???”

“Dương cô nương quả đúng như lời thái hậu nói, rất tốt, rất biết hiếu ý người khác!”

Là như thế thôi hả?? Hoàng đế, người đã duyệt qua vô số cô gái “Biết hiếu ý người khác”, cụm từ này đối với hẳn cũng không có lực sát thương gì lớn, mà hẳn cũng không tin đệ đệ chỉ yêu cầu có mỗi điểm đó:

“Vậy đệ có tính toán gì tiếp theo không???”

“Đúng là một người có thể thích hợp để thành thân!”

“Cái gì??! Quyết định nhanh như vậy?! Tuy rằng là người nhà mẹ đẻ thái hậu..... Đệ thật sự không cần nghĩ lại hay chọn lại sao?”

“Chọn?”

Dụ Lâm vương dựng thẳng lông mi, hình như rất không hài lòng với lời nói của hoàng đế.

“Hôn nhân là việc duy trì huyết thống tổ tiên, hợp nhất hai họ là chuyện tốt, sao hoàng huynh lại có thể nói năng lỗ mãng như thế? Hoàng đế không nói tiếp cái gì, chỉ là trầm trọng vỗ vỗ bả vai Dụ Lâm vương. Hiền đệ à, chờ đệ đệ người hợp nhất bảy tám “chuyện tốt hai họ” rồi, ta xem đệ còn có thể tiếp tục nói mấy lời lẽ nghiêm khắc chính nghĩa vậy nữa hay không.....

Tóm lại, việc chung thân đại sự của Dụ Lâm vương ngoài ý muốn được giải quyết dứt khoát chỉ sau lần gặp đầu tiên, chẳng có lãng mạn, khúc chiết, truyền kỳ, vui buồn lẫn lộn, rung động đến tâm can, vân vân... gì đáng để nói.

Đối với hoàng đế, kết quả này đúng là chả có gì thú vị cả. Nhưng mà kỳ thật đấy chỉ là tình huống của hẳn mà thôi.....

“Chính Tường a, Liễu nhi sau khi trở về đã nói thế nào?”

Thái hậu ngay ngày hôm sau lập tức tìm đến phụ thân của cô nương đấy—tức nhị đệ của bà. Nhưng vị quốc cữu gia này tốc độ tiến cung nhanh vượt xa suy nghĩ của thái hậu, hình như là đã có tính toán trước.

“Thái hậu, Cựu thần cũng là vì việc này mà tới a! Dự Lâm vương hần..... Vương gia hần rốt cuộc đã làm gì với tiểu nữ chứ??”

“Người nói thế là có ý gì?” Thái hậu thấy sắc mặt xanh mét của lão đệ đệ, trong lòng thấy như lửa đốt “Liều nhi đã nói gì sao?”

“Cái gì cũng chưa nói!! Chính là cái gì cũng không nói mới là không bình thường a!!! Vừa về nhà một cái, Liều nhi mặt liền trắng cắt không còn một giọt máu, hỏi cái gì con bé cũng không trả lời, chỉ luôn miệng nói “Thật đáng sợ!”, buổi tối cũng không dám ngủ, cứ hoảng hốt lôi kéo mẫu thân thức tới hừng đông...”

“Trời ơi.....Chuyện gì thế này??!”

“Chúng thần cũng cố gắng hỏi con bé, nhưng mà cứ nhắc tới việc này nó lại nhất định nói cuộc hôn nhân này coi như không có, còn không cho nhắc lại nữa!”

“Tại sao a??”

“Không rõ, hoàn toàn không ai rõ cả, Liều nhi lúc nào cũng chỉ luôn miệng “Sợ lắm”..... Thái hậu, người xem.....” Quốc cữu gia hình như có lời khó nói, chỉ ẩn ý liếc nhìn thái hậu một cái, về mặt đấy lại khiến thái hậu nhớ tới câu nói còn chưa nói hết nửa của Thục phi lúc đi rình trộm hai người.....

Không thể có chuyện đó!!

“Chính Tường ý của đệ là....”

“Thứ cho thần lớn mật.... Nhưng thật sự thần không thể nghĩ ra cái gì..... khác chuyện đó.....”

“Không có khả năng! Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Cho dù toàn bộ nữ nhân trên thế giới chết hết chỉ còn một mình Liều nhi, Thiên Thừa cũng tuyệt không thể làm ra chuyện này đâu!”

Thái hậu cuống lên, lại phun ra cái câu không rõ là khen hay sỉ nhục người khác, nhưng mà lúc này quốc cữu gia cũng chẳng có tâm trạng mà để ý đến.

~

“Thiên Thừa, ngày hôm qua người rốt cuộc đã làm gì cháu gái của ai gia???!?”

Thái hậu như đập trên Phong hỏa luân chạy tới Hi Trinh các, gặp lúc hoàng đế cùng vương gia đang đánh cờ, bà cũng không thèm đếm xỉa đến hoàng đế, trực tiếp đem mũi nhọn nhắm thẳng Dự Lâm vương.

Dự Lâm vương lúc này đang chuẩn bị hạ cờ, nghe thấy thái hậu hỏi cả buổi cũng chưa thấy buông xuống, hoang mang nhìn thái hậu. Nhưng hoàng đế trái lại lại phản ứng nhanh hơn.

“Đã xảy ra chuyện gì a, mẫu hậu? Lại khiến lão nhân gia ngài vội vã chạy tới đây!”

“Người đi mà hỏi hần!!!”

Thái hậu một tay chỉ thẳng Dự Lâm vương mặt vẫn hoang mang như cũ.

“Ngày hôm qua không biết hần đã làm cái gì, cháu gái của ai gia hôm qua sau khi trở về bị dọa một đêm không ngủ, lại còn không cho ai nhắc đến hôn sự này nữa!!”

Sau nghi nghe thái hậu nói xong, hoàng đế hoảng hồn nhìn đệ đệ, theo như kinh nghiệm của hần thì tất nhiên sẽ liên tưởng tới chuyện đấy nhanh hơn bất cứ ai!

“Nhị thần.....Nhị thần cũng không có làm gì mà.....”

“Không làm gì mà đem cô nương nhà người ta dọa thành như vậy!!!!”

Ai tin?!

Giống như đột nhiên nhớ ra cái gì, ánh mắt Dự Lâm vương sáng lên, nhưng rồi lại lập tức tỏ vẻ chán nản: “Chẳng lẽ lại là chuyện đó?... Con còn nghĩ đã tìm được tri âm chứ....”

“Chuyện đó.... Thiên Thừa, con rốt cuộc đã làm cái gì??.....”

” Truyện ma?!!”

Hoàng đế cùng thái hậu trăm miệng một lời cùng lặp lại lần nữa:

“Đang yên đang lành con/đệ lại đi kể chuyện ma làm gì??”

“.....Bởi vì Dương tiểu thư cứ quẩn quýt lấy thần đệ hỏi thần đệ thích làm cái gì, thần đệ cũng không muốn nói..... Nhưng mà trông Dương tiểu thư có vẻ thật sự rất hứng thú.....”

“Vậy sở thích của đệ là kể chuyện ma?!” Hoàng đế cười sặc sụa, chuyện này cũng không phải không có khả năng, nhưng mà..... cũng quả là có tính hài kịch quá.

Dự Lâm vương hình như cũng dự đoán được phản ứng này của hoàng đế, cực kỳ đau lòng nói thảm một câu “Ồ bên kia cũng chẳng có gì để giải trí mà, cái này cũng thú vị chứ bộ.....”

“Liệu nhi cũng không phải là cô nương nhất như chuột, một câu chuyện ma có thể dọa nó thành như vậy?!” Thái hậu vẫn chưa thực sự tin lý do thoái thác của Dự Lâm vương.

“Thiên thừa, không bằng đệ kể lại lần nữa đi, cho trăm cùng thái hậu nghe một chút!”

Dự Lâm vương vẻ mặt khó xử, một lát sau mới cực kỳ trịnh trọng nói “Thần đệ đã báo trước, không nghe được thì đừng có nghe..... Thần đệ cũng đã nói với Dương tiểu thư như vậy mà....!”

~

“Bệ hạ, ngài gần đây có vẻ như rất có hứng nha”

Hoàng hậu tiếp nhận một chén đồ ăn khuya từ tay cung nữ, đem tới tận giường cho hoàng đế

“Hoàng hậu sao lại nói những lời như vậy chứ....”

“Hôm kia tới chỗ Dự phi, hôm trước là chỗ Khang phi, hôm qua là Cung phi, đêm nay lại tới chỗ nô tỳ..... Tình trạng như thế, chính là đã nhiều năm nay chưa từng xảy ra a!”

“Nghe hoàng hậu nói kìa! Tất cả đều là người cùng một nhà cả, thân cận với nhau nhiều một chút có gì không đúng. Hay là hoàng hậu không chào đón trăm??”

“Nô tỳ làm sao dám chứ!” Hoàng hậu nở nụ cười ôn nhu có lẽ, một bên cởi bỏ áo khoác ngoài, một bên suy nghĩ—— cáo chúc tết gà, an tâm sao nổi!

Kỳ thật lần này hoàng hậu đã buồn lo vô cơ rồi, hoàng đế thực ra cũng chẳng có tính toán gì, chỉ là sợ ở một mình buổi tối thôi.....

Bà nó, không nghĩ tới thẳng nhóc Thiên Thừa kia ngoại trừ am hiểu ngũ giảng tứ mỹ, lại còn có tài năng tạo ra không khí khủng bố như vậy chứ.....

4. Chương 4: Phong Trào Bói Toán

Editor: Vân Nghiên.

“Ai da! Hoàng hậu, ngài nhẹ tay chút, xương cốt của trăm sẽ gãy hết mất!”

“Xương cốt bệ hạ không phải là đã gãy rồi sao! Làm sao còn gãy tiếp được nữa!!” Hoàng hậu lạnh lùng nói xong, ngài cũng hiếm khi tỏ ra không hòa nhã như thế, cho nên hoàng đế cũng chỉ có thể nén giận ở một bên mà buồn bực—— rõ ràng là người bị thương hẳn là nên được chăm sóc, được an ủi, được ân cần hỏi han, vậy mà tại sao mình lại không có đãi ngộ như thế??

Có phải vì mình không nghe lời chiêm tinh trăm năm mới có kia của Khâm Thiên giám??

Nói lại ba tháng trước, Khâm Thiên giám cùng Thái Sử lệnh rất vui vẻ chạy tới báo cáo với hoàng đế, nói vị quan phụ trách Khâm Thiên giám đã quan sát thấy có một ngôi sao chổi rơi xuống ngay bên cạnh vị trí của ngôi sao Tử Vi của hoàng đế, dọa rằng hần sẽ gặp chuyện không hay.

Hoàng đế cùng thiên văn học hoàn toàn không hứng thú, cũng không biết có phải buổi tối hôm trước thật sự có sao chổi xuất hiện không, nhưng Khâm Thiên giám cách năm ba hôm lại chạy tới nói “XXX có điềm báo xấu”, hoàng đế rõ ràng cả mười phần, hơn nữa cũng rất không hài lòng.

Vì thế hoàng đế hần như thường lệ tới nghe Thái Sử lệnh báo cáo rất nghiêm túc, nhưng chỉ vừa mới xoa người thì liền quên sạch sẽ không còn một mảnh.

Nhoáng một cái đã qua ba tháng, hoàng đế đến vườn ngự uyển để săn bắn, thoáng trông thấy ở giữa rừng rậm là một con lợn rừng, con lợn rừng đó đương nhiên là không biết giữ mặt mũi cho hoàng gia, liền chạy lên tấn công thẳng vào ngựa của hoàng đế. Chú ngựa bị húc một cái liền chồm dậy, một cách rất xinh đẹp mũi lẹ lưu loát sạch sẽ đem hoàng đế ném thẳng xuống đất, nếu không phải thị vệ đứng ngay bên cạnh mất lạnh tay lẹ quát con ngựa đang nổi điên kia vài roi chỉ e hoàng đế bây giờ trên mặt vẫn còn mấy dấu chân ngựa làm kỷ niệm kia.....

Con lợn rừng kia đương nhiên là bị ngàn dao vạn chém lấy chết tạ tội rồi nhưng mà ảnh hưởng của sự kiện “Con lợn rừng” thì lại nhanh chóng lan rộng....

Cũng không biết là ai tìm ra được công văn báo cáo Tinh Tượng của Khâm Thiên giám ba tháng trước, cũng không biết là ai đem nó báo lại cho thái hậu..... Tóm lại, vì thế mà thái hậu bắt đầu tiến hành hai ngày một bài ngắn, ba ngày một bài dài, nói một cách đơn giản chỉ có “Không nghe lời người lớn tuổi thì chỉ có thiệt trước mắt”, hay là “Báo ứng khi coi thường ý trời” hoặc là “Một người vô tổ chức vô kỷ luật, không có tính tự giác của bậc đế vương“..... Càng phức tạp hơn cả là trong thời gian này Trữ phi thời gian này cứ nằm trên giường rơi lệ, Cung phi thì cứ “An ủi” làm người ta dục hỏa đốt người, Khang phi thì cứ đọc diễn văn vô cùng kỳ quái vào giờ Ngọ cùng với Hoàng hậu. Lại càng không may là, Hoàng đế một cái chân bị bó cổ định chặt chẽ vô cùng, ngay cả muốn trốn cũng không được.

Trong tất cả những việc này, người duy nhất đạt được lợi ích cùng hiệu quả, không thể khác chính là toàn Khâm Thiên giám—— từ một nha môn chỉ có tính chất nghiên cứu khoa học một nửa giờ đây trở thành kim chỉ nam cho tất cả mọi người trong hoàng cung!

~~“Đế tọa lập tứ âm dương dã, học hòa đấu lập lượng giả dã, liệt tứ lập bảo ngọc chi hóa, xa tứ chủ chúng hóa chi khu...”

“Thái Sử lệnh a!! Mấy cái thứ này của ngươi cũng rườm rà quá đi, đơn giản một chút không được sao?”

Thái Sử lệnh miệng lưỡi lưu loát giảng, thái hậu nghe lại như lọt vào sương mù.

“Đây..... Đây là phương pháp chiêm tinh vốn đã lâu đời, không biết cái được thái hậu gọi là “đơn giản” đến cùng là như thế nào??”

Thái Sử lệnh phụng mệnh tới giảng giảng chiêm tinh học cho thái hậu, vốn dĩ là mang trong mình tình cảm rất to lớn mãnh liệt, ai ngờ còn chưa mở đầu, thái hậu cũng đã nghe không nổi nữa rồi...

“Chính là loại ai nghe cũng hiểu được, dễ nghe dễ hiểu, phương pháp bói toán đơn giản hiệu quả!”

Thái Sử lệnh trong lòng nước mắt chảy ròng ròng, nghĩ thầm rằng nếu có thứ đơn giản như vậy thì mấy chục người bọn họ ở Khâm Thiên giám còn liều mạng như vậy làm gì chứ?

Nhưng mà trước mặt là thái hậu, hần sao dám có gan nói không có, vì thế đành dùng chiêu hoãn binh, nói là trở về tìm đọc lại.

Thái Sử lệnh nói là phải tìm đọc, đúng là lại tìm đọc thấy thật. Thái hậu tiếp nhận tờ giấy trên tay hần, còn chưa xem qua nội dung đã nghi hoặc hỏi “Chỉ có thế này thôi??” Không phải là hơi quá đơn giản đi?

“Đây là biện pháp đơn giản lưu hành mấy trăm năm nay, là kết tinh của trí tuệ người xưa!”

Lưu hành mấy trăm năm đương nhiên không giả, nhưng lại chỉ là chút biện pháp được dân gian truyền lại một cách thô sơ, không có căn cứ khoa học. Thái Sử lệnh cảm theo một đồng tư liên giữa chừng xuất hiện

này, cảm thấy rằng ít nhất có thể giải quyết khẩn cấp trước mắt.

Giờ tỵ: sốt ruột—có nữ tử nhớ nhung, sắp có việc vui; nháy mắt—Có người đến, đại cát; mặt nóng— có tin mừng việc vui, chuyện sắp hoàn thành sẽ có lợi lớn.....

Thái hậu xem một hàng rồi một hàng, càng xem càng cười rạo rờ, có vẻ rất vừa lòng.

Thái Sử lệnh lĩnh phần thưởng, cúi đầu, tạ ơn rồi cáo lui, nhưng mà hần tuyệt đối không nghĩ bản thân còn chưa đi bao lâu thì bản “100 điều bói toán đơn giản” đã từ Nhạc Trữ cung của thái hậu truyền đi khắp các hang cùng góc hẻm của hậu cung.

~~

“Phụ hoàng! Phụ hoàng!!” Hoàng đế đã nghe thấy giọng của con trai từ rất xa, sau đó mới thấy được khuôn mặt đầy nước của cậu. Hần còn đang hí hửng nghĩ con trai vì quan tâm mình nên mới khóc, bỗng nghe cậu kể lể “Mẫu hậu đúng là không thể nói đạo lý mà! Tiễn nhi cái gì xấu cũng không làm, thế mà tự nhiên lại cấm đoán con đủ thứ, phụ hoàng người phải giúp Tiễn nhi!!!”

“Đó không phải là cấm đoán, đó là vì an toàn của con!”

Hoàng đế còn đang trong cơn thất vọng tràn đầy chưa có tỉnh lại, đã thấy hoàng hậu đang đứng ở cửa lớn, ngực phập phồng thở dốc, hình như là đuổi theo con mà chạy tới.

“Sao lại như thế?”

“Con chim tước trong cung của đại điện hạ vừa mới kêu một trận, trong bản bói toán nói rằng vào giờ Mùi mà nghe thấy tiếng chim kêu tức có điềm xấu đụng phải lục súc (heo, bò, dê, ngựa, gà, chó), vậy nên hoàng hậu nương nương mới bảo đại điện hạ ở trong cung, không được ra ngoài....” Người vừa mở miệng giải thích là lão mama đi theo hoàng hậu đang chăm sóc Tĩnh Hải vương.

“Không phải! Mẫu hậu nhất định là tìm cách cấm con đi chơi!!” Tiểu Tiễn kháng nghị nói.

“Quả thực quá vớ vẩn! Chim không kêu mà còn gọi là chim à? Hơn nữa trong nội cung làm gì có súc vật!” Hoàng đế và con trai hiện đứng cùng một trận tuyến. Hần dù gì cũng là một phần tử trí thức cấp cao, tinh tượng học tạm thời không nói, cái này vừa nghe đã biết là mấy điều mê tín trong dân gian, hần căn bản không để trong lòng.

“Hoàng thượng, người không để tâm đến thân thể của bản thân, không để ý đến sự lo lắng của nô tỳ, nô tỳ cũng không có biện pháp, nhưng mà đây liên quan đến an nguy của Tiễn nhi,

nô tỳ quyết không để cho Hoàng thượng làm ầu!”

Hoàng hậu lúc nào cũng nói chuyện nhẹ nhàng, lúc này thanh âm lại đột nhiên cao lên quăng tám, hoàng đế vừa thấy cảnh này, liền ý thức được thê tử thật sự tức giận.

Hoàng đế cùng hoàng hậu làm vợ chồng đã mười mấy năm, hần biết khi thê tử tức giận thì câm miệng là lựa chọn tốt nhất, vì thế nên đành bất đắc dĩ ra hiệu cho con trai, ý là con tự mình giải quyết cho tốt đi.

Không chỉ một mình hoàng hậu, hoàng đế rất nhanh liền phát hiện tất cả các tần phi của hần hình như đều nhiễm phải tật xấu chuyện bé xé ra to này.

Ví dụ như lúc hoàng đế hắt xì một cái, Cung phi ở bên cạnh liền cười hì hì hỏi hần đang nghĩ tới ai, hoàng đế liền trả lời nàng ai cũng không nghĩ tới. Ngay lúc sau Cung phi lập tức tỏ ra hung dữ, ném lại một câu “Háo sắc!” rồi dứt khoát bỏ đi, làm hoàng đế bị mắng mà cứ chẳng hiểu vì sao; hay như thái hậu nửa đêm chạy đến Trường Kiền điện, nói tìm bà giờ sừ cứ đập không ngừng, là điềm đại hung, thái hậu sợ đột ngột có bất trắc, vội vàng tới gặp mặt hoàng đế lần cuối. Hoàng đế hần vốn bị huyết áp thấp, thiếu chút nữa đã hét âm lên “Tim của người không đập mới là có vấn đề đấy!!!!”

Toàn bộ hậu cung, hoàng đế đều có thể đem đổ tất cả cho việc đó là bản tính của nữ nhân mà yên lặng chịu đựng, hi vọng cái “mối” này lâu ngày sẽ giảm nhiệt rồi mất đi. Ai dè hần phát hiện ra trên triều cũng đã bắt đầu xuất hiện cái loại oai phong tà khí này.

~

“Hồ ái khanh đâu? Sao lại không tới?”

Hoàng đế bởi vì không tiện cử động, lâm triều hàng ngày tất nhiên hủy bỏ, đổi thành nghị sự trong cung vua.

“Công bộ thượng thư trong nhà có việc, nghị sự hôm nay sợ là không thể tới.....” Trung Thư lệnh hồi báo

“Ồ, chẳng lẽ trong nhà hần có việc gì gấp?”

Công Bộ thượng thư luôn là người siêng năng cầu toàn, hôm nay đột nhiên không tới, hoàng đế không khỏi cảm thấy có chuyện quan trọng.

“Cái này..... Nghe nói thượng thư phu nhân cho rằng thượng thư đại nhân không nên ra khỏi nhà.....” Đồng các đại học sĩ giọng nói bất an giải thích.

“Cái này đúng là kỳ quái, Hồ phu nhân sao lại biết Hồ ái khanh không nên ra khỏi nhà??”

“..... Hồ phu nhân vốn có giao tình với Dự phi nương nương, nghe Hồ đại nhân nói, phu nhân trước đây có tiền cung một thời gian, hình như có học được phương pháp gì đó từ Dự phi nương nương.....”

Hoàng đế nghe thế, khoát tay áo, ý bảo mọi người có thể trực tiếp bỏ qua vấn đề này.

Công bộ thượng thư vô cớ không lên triều tuy rằng là do phu nhân gây nên, nhưng công bộ thượng thư thà tình nguyện tin “Lý do” không hề có lý do của phu nhân cũng không tới tham gia thảo luận chính sự— điều này khiến cho hoàng đế cảm thấy hần không thể tiếp tục coi thường sự mê tín phong kiến đang hoành hành trong địa bàn của mình!

Hôm nay thời tiết vừa đẹp, vết thương ở trên đùi hoàng đế cũng đã khỏi hơn phân nửa, vì thế hần cùng một đám cung nữ nội thị vây quanh khắp khiêng lê đến ngự hoa viên giải sầu, hít thở không khí nhân tiện nghị cách thuyết phục thái hậu ngừng hành vi mê tín này.

Vừa qua khỏi cổng vòm, chợt nghe thấy bên trong có tiếng cửa tiểu cô nương lú ra lú rú, hoàng đế vừa nhìn liền thấy bốn cô con gái ở trong, hai cô thì đang trèo lên cây, còn hai cô đang chuẩn bị leo lên.

“Các tiểu tử tông ơi!! Đây là đang làm gì thế này??”

Một lão cung nữ bên người hoàng đế lập tức chạy ra để đỡ, chuẩn bị ngăn cản động tác có độ yêu cầu cao của nhóm kim chi ngọc điệp.

“Phụ hoàng!! Phụ hoàng người tới vừa đúng lúc, người giúp con tìm người tới bắt chim hộ con với!”

Lão Tam đang ở trên cây thấy hoàng đế đang đi tới liền hô lên.

“Bắt chim??”

“Bởi vì mấy ngày trước có con chim kêu trong viện của A Tiễn, bị mẫu hậu cấm túc một ngày, chúng con vì diệt trừ hậu hoạn, định đem tổ chim cùng chim non toàn bộ dời đi!”

Đại nữ nhi còn chưa lên cây vội vã giải thích với hoàng đế. Nàng là bào tỷ (chị ruột cùng một mẹ) của Tĩnh Hải vương, nhớ tới tình cảnh bi thảm của đệ đệ, không khỏi nhanh chóng nghĩ cách cho chính bản thân mình.

“Con gái ngốc.....” Hoàng đế vỗ vỗ đầu con gái lớn, cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

“Sổ chim chóc trong cung này không phải dựa vào mấy đứa các con là có thể bắt hết được, có thời gian rảnh rồi làm mấy việc ngu ngốc này chi bằng thay phụ hoàng về khuyên nhủ mẫu thân mấy đứa đi!”

“Sao lại có thể chưa nói được chứ?? Căn bản là không có tác dụng mà!” Ba cô gái nhỏ trên cây nhìn xuống hoàng đế đang ở dưới bất bình nói.

Lão Nhị cùng lão Tam là đôi tỷ muội song sinh đẹp như hoa do Cung phi hạ sinh, hai nàng mấy ngày nay một ngày 24 giờ đều bị Cung phi hỏi liên tục mấy câu đại loại như có sốt ruột không, có máy mắt không, hay là có nóng mặt nóng tai gì đó không.....

“Phụ hoàng, mẫu phi còn hỏi con có phải là đã làm rách y phục không.....” Tứ công chúa nhỏ nhất cũng kéo áo hoàng đế khiêu nài.

Không hổ là con gái của mình a!! Hoàng đế trong lòng cao hứng đến rơi lệ, quả nhiên là biết phân biệt phải trái rõ ràng, sau này nhất định có thể trợ giúp mình rất nhiều. Tuy là tinh thần đáng ngợi khen, nhưng ý nghĩ lại sai lầm. Hoàng đế ngẩng cổ nhìn hai người trên cây, chuẩn bị kêu cả hai đi xuống, mọi người cùng hợp lại tiến hành bao vây công phá mẹ của các nàng.

Nhị công chúa lúc này đã đem tay vươn tới chỗ chim non đang kêu khóc, muội muội sinh đôi của nàng đang ở cạnh bên kêu nàng cố lên, Nhị công chúa hít sâu một hơi, nhấc thân mình lên cao, rốt cuộc khi đã thuận lợi tới chỗ của tổ chim non, vừa mới định thở phào, cũng đúng lúc hoàng đế vừa định kêu nàng đi xuống, nhành cây dưới chân bỗng “răng rắc” một tiếng giòn vang..... rồi gãy..

Tất cả những chuyện cần xảy ra thì đã xảy ra trong nháy mắt.

Nhóm người hầu theo bản năng chạy tới đỡ, nhưng mà do theo lễ nghi nên bọn họ đều đứng cách hoàng đế cùng các vị công chúa khá xa, mặc dù cả đám dùng hai tay hai chân toàn lực chạy tới, nhưng lại không thể tới kịp lúc.

Hoàng đế theo bản năng đương nhiên cũng muốn đến đỡ, nhưng mà chỗ đứng của hắn lại quá chuẩn, có thể nói là ngay bên dưới vị trí rơi của nhị công chúa. Vì thế hoàng đế chỉ thấy hoa mắt, tay chột nặng, cố gắng ngăn cản bản thân theo đà tiếp xúc thân mật với đất mẹ thiên liêng. Trong lúc đó, hoàng đế hẳn lại nghe thấy một tiếng “răng rắc” nhỏ, mà có khi cũng chỉ có mỗi hắn nghe thấy— nếu đúng như lời nói đó là xương đùi hắn lại tiếp tục gãy.....

Hoàng đế tức giận.

Hắn đem đám nội thị cung nữ ở đây ra mắng một lượt rồi lại lôi bốn đứa con gái ra mắng một lượt, cuối cùng đem đạn lửa nhắm ngay vào thái hậu, hoàng hậu cùng chúng phi tần.

Hoàng đế lúc này vết thương cũ chưa lành vết thương mới lại có, cho nên rất có lập trường cũng rất có uy lực tuyên bố sự bất mãn cực độ với loại hình bói toán này, trực tiếp yêu cầu mọi người trong hoàng cung phải tiêu trừ.

Thái hậu cảm thấy hoàng đế đem bản thân bị thương đổ lên thuật bói toán có điểm không thỏa đáng, nhưng nghĩ đến thái y có dặn dò “Chân bị tổn thương của bệ hạ có thể chuyển biến xấu, không nên tức giận” cũng không tính tiếp tục tranh cãi nữa. Đương nhiên là bà cũng không tưởng tượng nổi được lời căn dặn của thái y là do chính đứa con hoàng đế này hạ chỉ. Rốt cuộc, việc này vì hoàng đế bị thương mà dẫn đến phong ba, rồi lại do hoàng đế bị thương mà bắt đầu xuất hiện dấu hiệu bình ổn. Hoàng đế tâm tình hết sức phức tạp..... Tuy rằng hắn vui khi thấy kết quả hiện tại, nhưng mà đây không phải phương pháp hắn muốn sử dụng a.....

5. Chương 5: Người Không Thể Chỉ Nhìn Bề Ngoài

Editor: Vân Nghiên

“Ha ha ha!!! Muội muội, tha cho ta đi!!”

“Người đứng lại cho lão nương!!!”

“Kia là ai vậy?”

Một tiểu cung nữ vừa mới tiến cung làm việc chỉ tay vào hai nữ nhân mặc áo hoa đang một đuổi một chạy ở cuối đường, hỏi nữ quan trung niên ở bên cạnh, nữ quan vội vàng gạt đi ngón tay của tiểu cô nương, mắng “Chỉ cái gì mà chỉ! Ngón tay mà cứ suốt ngày chỉ chỉ điểm điểm còn ra cái thể thống gì! Đó là nương nương trong cung!”

“Nương nương?”

Tiểu cô nương ở quê mới lên chưa từng thấy qua “nương nương”, nhưng mà nàng nghe nói các “nương nương” đều là những người rất xinh đẹp, giống như tiên nữ ấy. “Tiên nữ” thì tiểu cô nương đã từng thấy qua ở trong miếu, bởi vậy nàng không thấy nữ nhân phía xa xa kia giống tiên nữ.

Hình như là đã nhìn thấu nghi hoặc của người mới đến, người lâu năm tốt bụng nhắc nhở nàng “Về sau người phải để ý một chút, đừng có ngạc nhiên gì, vị bên kia kia.....” — nữ quan không dùng ngón tay, chỉ khoa chân múa tay một chút ra hiệu tới cái vị đang giờ nanh múa vuốt đuổi người kia — “Là Huệ phi nương nương, nhưng mà chúng ta đều lên gọi người là “Huệ đại hiệp”!”

“.....Đại hiệp??”

Chạy thành một thân đầy mồ hôi, hơi còn trong người cũng bay bớt đi, Huệ phi thở hổn hển chạy về về Đồng Thương cung của mình. Cung nữ ở đây cũng đã quen với việc thói quen của chủ tử phát tác tùy chỗ, trước đó thấy nàng kích động đuổi theo Dự phi ra cửa như một cơn gió, giờ lại thấy nàng cước bộ trầm tĩnh tự nhiên trở về thì không hề giật mình, cũng không quên cấp bậc lễ nghi tiến lên nghênh đón nàng. Một quần sự ma ma hướng Huệ phi bẩm báo “Nương nương, Hoàng thượng chờ ngài đã lâu.”

Huệ phi cuống quýt chạy vào trong điện, quả nhiên thấy hoàng đế đang ngồi đó chờ, lại còn cười hì hì lắc lắc cái gì đó trên tay

“Ái phi a, lần này trăm mang tới một bình rượu rất quý, ái phi cùng trăm uống một chén đi.....”

Vừa nghe thấy yêu cầu của hoàng đế, Huệ phi lập tức chạy ra khỏi Đồng Thương cung, vừa khóc vừa nói “Không cần! Không cần!”

Lại nói đến lúc Huệ phi tiến cung, thật đúng là một mảnh oanh động vô cùng.

Dù sao cũng là hoàng đế cách năm năm mới tuyển phi, lại là tuyển quán quân mỹ tiểu thư (tiểu thư xinh đẹp) toàn quốc, hậu cung có ai là không nghĩ nên kết giao bằng hữu một chút. Không có ai biết Hoàng đế gặp “Tâm lý bóng ma” sau đêm đầu tiên — hoặc có biết cũng giả như không biết, vì thế trước Đồng Thương cung của vị tân phi này luôn có người tới thám thính

Tuy nhiên đôi khi, do mọi người đặt hi vọng quá cao, đến khi xảy ra vấn đề không phù hợp chênh lệch với kỳ vọng giống như mức nước chênh lệch của dòng sông so với mặt biển, khiến cho nguyên bản vốn không phải chuyện xấu nhưng lại khiến mọi người thất vọng. Ví dụ như trong đám cỏ hoa ven đường, bật lên một bông mẫu đơn khiến người ta kinh diễm, nhưng trái lại, một bông mẫu đơn bên trong vườn trăm hoa thì lại khiến người ta thấy bình thường..... Mà trên thực tế, vẻ đẹp của mẫu đơn cũng chẳng khác biệt với các loại khác là mấy

Huệ phi cùng tình huống này có chút giống nhau. Không có gì không tốt, chỉ là..... cũng không tốt như mọi người tưởng tượng.

Cung phi sau mấy lần đến thăm thì bình luận “Nét đẹp như thiên tiên thì có thừa tuy nhiên mị lực lại không đủ.”

Khang phi cũng sau vài lần đến bái phỏng, đành thừa nhận “Đáng tiếc đây lại không phải tri kỷ của ta!”

Trữ phi đương nhiên cũng có qua đó vài lần, nhưng mà do tính tình dụ ngoan của nàng nên cũng không có lời bình nào đặc biệt cả..

Chỉ có Dự phi cùng Thục phi là hai người có số lần đến nhiều nhất. Thật ra thì cũng chẳng phải chuyện to tát gì, hai nàng chỉ đơn giản là ở trong Đồng Thương cung cùng Huệ phi buôn chuyện đến vượt biên giới thôi, kèm thêm việc phía trước mỗi cậu đều chêm thêm một tiếng “muội muội”, hẳn là do năm năm không có hậu bối nào nên đã gọi đến nghiện rồi....

Còn hoàng hậu thì cứ cách năm ba hôm thì lại đến thăm, nhưng mà lại chỉ đến nói chuyện như phỏng vấn mấy câu cho đúng vai trò, còn đâu thì cũng không có ý gì khác.

Cứ như vậy, đời cảm giác mới mẻ trong lòng mọi người dần biến mất, sau đó hình thành ấn tượng trong đầu, Huệ phi cũng dần làm quen với mọi thứ trong hậu cung, trở thành một thành viên hằng ngày sống

trong cuộc sống không có sóng gió gì.

Thật ra Huệ phi cũng không có gì bất mãn, nàng đã sớm nhận ra, mình ngoại trừ khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành cũng không còn đặc điểm nữ nhân nào khác, cái gọi là “người có gì tốt chỉ cần tự bản thân hiểu lấy”, chỉ cần mình tự hiểu mình tốt thì mọi chuyện sẽ đều tốt cả thôi, Huệ phi hiện tại cũng chỉ có một chủ ý bình thường của một cô dâu mới—— chính là sống thật tốt cùng trượng phu, hòa bình sống chung với nhóm tiền bối, có thêm hài tử thì càng tốt....

Chẳng qua không có ai—— cả Huệ phi cũng không nghĩ tới, sau non nửa năm sống trong cung, trình độ được sủng ái của nàng bỗng dưng biến đổi, nhân khí đột ngột tăng vọt. Điểm ấy quả thật có điểm khác lẽ thường, bởi vì mặc kệ là vĩ đại thế nào, xét trên khía cạnh vĩ mô, độ sủng ái của một hậu phi thường tỉ lệ nghịch với thời gian nàng tiến cung.

Nhưng mà..... Vấn đề cụ thể đương nhiên cũng cần phân tích một cách cụ thể..... Nếu không tính tai nạn trong cung yến tết trung thu kia.

~~

Thiên cung trăng sáng một vòng, thế gian người nhà đoàn viên.

Ngày trung thu, dân chúng đều tề tựu ở nhà ăn bữa cơm đoàn viên, hoàng gia đương nhiên cũng không có ngoại lệ, chẳng qua là có quy mô khá lớn thôi.

Khoảng sân trước Đan Hoa điện đã được dùng để dựng sân khấu kịch, hiện đang hát tuồng, các dòng họ hoàng thất theo tôn ti bối phận ngồi trên bàn rượu trước điện, ăn uống linh đình, thỉnh thoảng có đứa

nhỏ chạy tán loạn chơi đùa.

“Lạc Anh chúc mẫu hậu dung nhan trường tồn, Phúc Thọ song toàn!”

Đang đứng trước bàn của thái hậu kính rượu là một nhà của Lương Hoảng trưởng công chúa. Công chúa này là tỷ tỷ của hoàng đế, do chính thái hậu hạ sinh, thể diện đương nhiên rất lớn, thái hậu vui mừng hơn hờ uống rượu con gái dâng, thuận tay ôm lấy hai cháu ngoại vào lòng, Trưởng công chúa theo thứ tự kính rượu hoàng đế, hoàng hậu, rồi đến chúng phi, Huệ phi là thành viên mới của gia đình đương nhiên cũng không thể thiếu việc bị kính rượu.

“Huệ phi nương nương, ta cùng muội hôm nay đã thành người một nhà, lần đầu gặp gỡ, Lạc Anh trước xin kính một ly!”

Không đợi Huệ phi khéo léo cự tuyệt, Lương Hoảng công chúa liền nâng chén rượu lên uống hết, sau đó nhìn về phía Huệ phi cười, chờ nàng uống cạn ly rượu.

“Trưởng công chúa..... Ngài, ngài quá khách khí rồi, ta..... ta không uống được rượu đâu.....”

“Ai nha, ta cũng không có yêu cầu muội một hơi uống hết mà, tất cả đều là nữ nhân với nhau, Huệ phi nương nương tùy ý uống là được rồi!”

Lương Hoảng công chúa còn đang nói với nàng mấy câu khách khí nghìn bài đều chung một điệu như nhau, Huệ phi đành cố gắng quay ra chỗ hoàng đế đánh mắt ra hiệu cầu cứu —— thói quen không uống rượu của nàng trong cung hẳn là ai cũng biết chứ...

Ai ngờ hoàng đế thường ngày luôn giúp nàng cản rượu thì hôm nay lại bán mình cho giặc.

“Hoàng tỷ cũng đã lâu chưa tiến cung, hôm nay ăn tết, Huệ phi cũng uống một chút đi!”

Huệ phi nhìn cảnh hoàng đế nhìn nàng cười tủm tỉm, trưởng công chúa nhìn nàng cười tủm tỉm, thái hậu cũng nhìn nàng cười tủm tỉm..... Tất cả mọi người đều cười tủm tỉm nhìn nàng, còn nàng thì ghen ngào nói “Nô tỳ..... Nô tỳ không uống được rượu mà, thật sự không thể uống được đâu.....”

“Một chút thôi cũng được mà muội muội, nếu có lỡ làm sai gì thì buổi tối Hoàng thượng sẽ bồi tội với muội mà!”

Hoàng hậu cười “khanh khách”, tuy nhiên, cũng chỉ có nói mấy câu khách lệ.

Huệ phi lại nhìn hoàng hậu đang nhìn nàng cười tủm tỉm, trưởng công chúa nhìn nàng cười tủm tỉm, thái hậu nhìn nàng cười tủm tỉm..... mặt đột nhiên hiện ra vẻ bi thương, khẽ chạm môi vào chén rượu ngon trong tay, trông như thể phải uống rượu kịch độc.

Rượu cũng đã kính xong, trưởng công chúa liền quay trở về chỗ ngồi.

Trên đài diễn kịch đang diễn đến đoạn gay cấn đặc sắc, nhưng mà người xem vì mắc phải vấn đề thân phận, cũng không thể nào giống dân chúng bình thường xem biểu diễn lớn tiếng trầm trồ khen ngợi được, cùng lắm chỉ gật đầu ngầm hiểu với nhau thôi, nhưng mà lúc này đột nhiên lại nghe tiếng quát lớn “Hay!!!”

Thanh âm vang lên bất chợt, làm hoàng đế cảm thấy như sấm sét bên tai, sợ tới mức giật bắn người, thiếu chút nữa đã ném cả chén trên tay mà chạy. Đợi hẩn quay ra phía xuất hiện tiếng nói, mọi người cùng nhau phát hiện ra mục tiêu vừa phát ra tiếng nói kinh thiên động địa ấy—— Huệ phi??!!

Huệ phi lúc này đã bị mấy ánh mắt sắc nhọn găm thành con nhím, vậy mà bản thân nàng cũng không cảm thấy, vẫn tiếp tục không kiêng nể cái gì lớn tiếng ồn ào, thể hiện sự ca ngạo từ đáy lòng của nàng đối với đoàn kịch

Dụ phi-người ngồi cách nàng gần nhất, theo bản năng kéo kéo tay áo nàng, nhưng cũng đang há hốc miệng, không nói nên lời, hoàn toàn đứng hình.

Cuối cùng vẫn là vị nam đại boss duy nhất trên đài —— hoàng đế mở miệng, hẩn mới chỉ vừa hô một tiếng “Huệ phi?” đã bị khí thế của nữ nhân kia đánh bật trở lại.

“Huệ cái đầu người!! Đây là cái phong hào buồn nôn gì thế không biết, bỏ ngay đi cho ta!! Lão nương ghét nhất là Cung Trữ Thực Huệ một bộ đấy!! Đúng là một cái xưng hô ngu ngốc.....”

Huệ phi mạnh mẽ nói nói ra tuyên ngôn nữ quyền của nàng, cũng không quan tâm có bao nhiêu cái cảm rớt xuống, mà vẫn tiếp tục rót rượu uống. Nàng trực tiếp cầm lấy bầu rượu, da thịt tuyết trắng phiếm hồng rất mê người, nhưng mà hoàng đế lúc này nhìn mặt Huệ phi lại không có chút dục vọng nào, chỉ là nhớ đến bộ Sơn Hải kinh của Tây Vương Mẫu: răng hàm đuôi báo, tóc như cỏ bông bay phủ.

Kết quả kịch diễn đêm đó thế nào đã không còn ai nhớ rõ, cho tới lúc Huệ phi ngã lăn ra mới thôi, mọi người chỉ còn nhớ tới một nữ nhân đứng trên bàn rượu thao thao bất tuyệt, miệng lưỡi lưu loát giăng giãi cái gì đó..... mà giăng gì thì không ai nhớ, nhưng “tư thế oai hùng” của nữ tử này khi nói chuyện lại khiến người ta không quên nổi.

~~

“Cái này chẳng lẽ lại gọi là “rượu vào loạn tính” sao??”

Lương Hoàng công chúa hỏi hoàng đế lúc tiệc đã tan, nghĩ đến việc Huệ phi đột nhiên biến tính không thoát khỏi quan hệ cùng chén rượu của mình, nàng lại càng tự trách bản thân

“..... Nhưng mà mới chỉ một chút thôi mà.....”

“Chẳng lẽ là bản tính vốn có?.....”

~

“Mọi mọi, cảm thấy sao rồi?”

Lúc Huệ phi tỉnh lại, đầu đau kịch liệt, nhìn thấy hoàng hậu mặt tỏ ra quan tâm thân thiết, nàng vốn muốn nói gì, lại nhận ra cổ họng đau như hỏa thiêu, nói không ra lời. Hoàng hậu nghe thấy Huệ phi cổ họng chỉ phát ra mấy tiếng “Aa...”, biết nàng muốn nói gì đó, liền tự mình tiến đến nâng nàng dậy, đem nước đưa tới bên miệng nàng. Huệ phi lúc này mới nhìn rõ là hoàng đế cũng đang ngồi bên cạnh giường mình.

Hoàng đế trông giống như muốn nói gì đó, nhưng mà ghen cả nửa ngày cũng chỉ cười một tiếng không rõ nghĩa, rồi ngượng ngùng nói “..... Thật xin lỗi, lúc trầm sắc phong phi hào cũng chưa có hỏi qua nàng một tiếng”

Huệ phi đầu tiên ngơ ngác, giống như do dự mà trông cũng giống như đang tiêu hóa ý tứ những lời này, tiếp theo biểu tình gương mặt dần dần trở nên văn vẻ, rồi cả giường cả người bỗng run bắn bật.....

“Ô oa ~ nô tì không muốn sống nữa

~!”

Kết quả buổi sáng sau buổi lễ Trung Thu, Đồng Thương cung vang lên tiếng rên rĩ ai oán than khóc rất là lâu.....

~~

Sự việc cứ diễn biến như vậy rồi biến thành tình huống— Huệ phi phá lệ “được sung ái”

Hoàng đế cứ mỗi lúc rảnh rỗi sẽ đều đến Đồng Thương cung, các nương nương khác cũng không có ý kiến gì, đơn giản là vì tần suất các nàng tới còn nhiều hơn hoàng thượng— Đương nhiên, trong tay mỗi người cũng không quên cầm theo một bình rượu.

Các chủ tử ngoài ý muốn phát hiện ra một thú vui mới, tuy bọn hạ nhân không có tư cách tham dự trong đó, nhưng bọn họ cứ nhìn thấy Huệ phi “rượu vào là mất hết cả đức” là hiểu được phần nào, cũng vô cùng thích thú. Đáng người kia! Khí phách kia! Hành động kia!..... Trong lòng đám người hầu sống trong cảnh quanh năm suốt tháng quá an ổn, rất giống một sinh vật giang hồ huyền bí khó lường — “Đại hiệp”!

6. Chương 6: Quân Thể Yếu Thế

Editor: Vân Nghiên

“A! Phương pháp này thật sự dùng được chứ?”

“Đương nhiên rồi! Là mẫu phi ta dạy ta!”

“Mỗi ngày đều dùng được không?”

“Có thể dùng cây táo được không? Ta thích cây táo!”

“Hử? Thế dùng cây chuối không được sao?”

.....

Lúc này Tĩnh Hải vương Tiểu Tiễn đang ngồi cách trung tâm bão ồn ào hai cái bàn học, có thể nói, ở khoảng cách đây hẳn cần bản muốn yên tĩnh cũng không nổi.

Tiểu Tiễn đành phải đem toàn bộ lực chú ý lên quyển sách trong tay, trong lòng không ngừng niệm đi niệm lại từng câu từng chữ trên giấy mà vẫn không ngăn được ma âm kia lọt vào tai. Bỗng nhiên lại có một giọng nữ the the vang lên — “A! Thật là khó coi!”.....

Tĩnh Hải vương rốt cuộc không nhịn nổi nữa, lần thứ N đập mạnh tay lên bàn, hét lớn một tiếng

“Các ngươi có thể im lặng một chút không?”

Nhóm nữ hài tử cách hai bàn học quay đầu lại nhìn hẳn một cái, không có phản ứng gì, đại khái giữ im lặng được trong một giây đồng hồ, cả thư phòng lại tiếp tục bị tiếng oanh oanh yến yến chói tai vây quanh.

Tiểu Tiễn..... bị bơ triệt để.....

Nghĩ xem Tĩnh Hải vương cậu, chính là con trai cả kiêm con trai độc nhất của hoàng đế, theo cách nói thông thường thì hẳn phải là chúng tinh phủ nguyệt- sao vây quanh trăng sáng mới đúng chứ, nhưng mà cậu hôm nay lại bị một đám tử muội kia coi như không khí, tại sao lại thế chứ? Tiểu Tiễn rồi cũng hiểu ra, hẳn là do cậu thân cô thế cô, không có huynh đệ làm chỗ dựa! Thối đời gì thế này, không có số đông thì chính là một quân thể yếu thế a.....

Ba tỷ một muội, thêm việc mỗi công chúa có một thư đồng, tỉ lệ nam nữ trong lớp là 8:1..... Tiểu Tiễn ngoại trừ việc bị xem nhẹ, thì vẫn là bị xem nhẹ.

Nếu đợi tới lúc muối muối của Trữ mẫu phi lên sáu tuổi..... Tiểu Tiễn dùng ngón tay tính tính..... thì thành 10 nữ rồi!! Không ổn! Rất không ổn rồi!

~

“Hôm nay đã học cái gì thế?” Từ sau khi vào học đường, Tiểu Tiễn mỗi ngày đều bị kéo đến Hoàn Khôn cung hỏi một lần.

“Mẫu hậu hỏi đại tỷ không phải là được rồi sao?”

Tiểu Tiễn nhét đầy một miệng điểm tâm trong cung hoàng hậu, tức giận trả lời.

Kể từ ngày đầu tiên nhập học, Tiểu Tiễn đã không ít lần phàn nàn với mẫu hậu rằng đám tỷ muội của mình có bao nhiêu phiền phức, nhưng mà một chút tác dụng cũng không có.

Nếu như là một năm trước, mẫu hậu còn có thể giáo huấn là tỷ tỷ không chăm sóc đệ đệ, vậy mà hiện tại còn quay sang khinh bỉ hần “Ngay cả một đám nữ hài tử cũng không làm gì được là thế nào?”

Tại sao?? Tại sao mới chỉ qua một năm mà hần có thể làm gì đám tỷ muội kia cơ chứ?! Tiểu Tiễn trong lòng nhớ kỹ vấn đề này, chuẩn bị tìm người để thắc mắc.

“Đây là cái gì thế ạ?”

Tiểu Tiễn chỉ vào mấy con số nhỏ trên quyển sổ con của hoàng hậu..... ừ, có vẻ giống cái phụ hoàng hay xem. Hoàng hậu lắc lắc cuốn sổ con trong tay, cười nói với con trai

“À, đây là những người có thể trở thành thư đồng của Tiễn nhi đấy, là phụ hoàng con đưa cho ta để chọn!”

“.....”

“Sao vậy? Tiễn nhi có muốn xem chút không?”

Ngoài ý muốn phát hiện con trai không chút hứng thú, hoàng hậu không khỏi cảm thấy kỳ quái, hình như là lúc bắt đầu đi học, nó còn rất quan tâm xem ai là thư đồng của mình cơ mà.

Thư đồng thì làm được cái gì? Kể cả có thêm một người thì tỉ lệ vẫn là 2:8, hoàn toàn không có phần thắng — bởi vì hiểu rõ điểm này, cho nên Tiểu Tiễn mới không có chút hi vọng nào với vấn đề thư đồng cả.

Chẳng lẽ lại không có phương pháp nào để thay đổi cục diện bi thảm này sao??

Tiểu Tiễn thất vọng tột cùng đưa mắt nhìn đồng sổ con chất đầy trên bàn trà của hoàng hậu, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời.

~

“Con hỏi cái này để làm gì?”

Hoàng đế thấy con trai kích động chạy đến tìm hần, theo phản xạ có điều kiện nghĩ tới lại là hỏi đáp tức thời, đang định lôi bộ đáp án thông dụng có sẵn ra để trả lời, lại nghe thấy tiểu Tiễn gấp gáp hỏi liệu nó có thể có nhiều hơn một thư đồng hay không.

“Phụ hoàng cứ trả lời đi đã! Chỉ có thể có một thư đồng thôi ạ??” Tiểu Tiễn cọt cọt lên người hoàng đế làm nũng.

“Cũng không phải là quy định cứng nhắc gì..... Nhưng mà bình thường.....”

“Thế có phải là Tiễn nhi có thể có nhiều hơn một thư đồng không?”

Tiểu Tiễn tự động bỏ qua nửa câu còn lại của hoàng đế.

“.....Cũng..... không phải là không được.....”

“Vậy Tiễn nhi muốn có 9 thư đồng!”

Chín..... Chín??!!

“Con cần nhiều thư đồng thế làm gì??”

“Thái phó đã nói là “một người không bằng nhiều người”, cho nên Tiễn nhi cảm thấy có nhiều người học cùng thì sẽ tốt hơn!”

Lý do này chắc đủ đường hoàng chứ..... Nhưng mà hình như sắc mặt phụ hoàng hơi lạ.....

“Nếu không thì, bầy cũng được.....”

Tiểu Tiễn thuận theo thời thế, chột dạ bỏ bớt hai người, hai người này vốn là chuẩn bị cho tương lai lúc ngũ muội tiến vào doanh trại quân địch, xem ra hiện tại vẫn nên khiêm tốn chút, trước mắt cứ ứng phó được với 8 người là tốt rồi.

Bên này, trong đầu tiểu Tiễn đang tính toán thiệt hơn hiệu quả đạt được, bên kia, hoàng đế đang hí mắt đánh giá con mình.

Làm cha sao có thể không biết suy nghĩ của con! Tĩnh Hải vương chỉ có hai việc là làm tốt nhất, một là thức mắc, hai là gây chuyện. Chín thư đồng, một con số lớn như thế đương nhiên dẫn đến rất nhiều nghi ngờ, hơn nữa tiểu quỷ này vừa mở miệng đã giảm ngay đi hai người..... Các con số đó chắc chắn là có ẩn tình khác, biểu thị một cái gì đó.

Bảy người..... Thêm tiểu Tiễn nữa là tám, làm chuyện tốt hình như cũng chẳng thành, chuyện xấu thì lại quá dư dả, chỉ là..... Hoàng đế hẳn cuối cùng vẫn không biết con trai rốt cục muốn làm cái gì, đương nhiên cũng sẽ không từ chối rồi.

Được hoàng đế gật đầu cho phép, tiểu Tiễn cao hứng đi làm bước tiếp theo. Nhìn thấy bóng con biến mất dần ở ngoài cửa cung, chủ ý này của hoàng đế xem ra là có hiệu quả.

~

“Đây đều là những thư đồng con xin phụ hoàng đưa tới, mẫu hậu mau an bài cho bọn họ tiến cung đi!”

Hoàng hậu giật mình cầm bản danh sách con trai đưa lên, nghĩ thâm, rằng hoàng đế sao có thể đáp ứng yêu cầu kỳ lạ của tiểu quỷ này vậy?

Nhưng mà, nếu hoàng hậu chú ý một chút tất sẽ phát hiện, những người sắp trở thành thư đồng này, không chỉ có số lượng nhiều, hơn nữa còn toàn bộ có quan hệ họ hàng với thư đồng của các công chúa.

Chính xác, tiểu Tiễn xin không chỉ là bảy thư đồng, còn có quyền tự mình chọn lựa các thư đồng đó. Các công chúa đều là kim chi ngọc diệp, thư đồng bên người cũng là các thiên kim thế gia, không tìm lực lượng ngang nhau sao có thể thắng được

Ba ca ca của ba tiểu thư là thư đồng, một vị thúc thúc của thư đồng tiểu thư, cộng thêm ba hoàng thân quốc thích — đây là danh sách thư đồng đã được chốt hạ của tiểu Tiễn.

~

“Này, sao đệ lại có nhiều thư đồng thế này?”

Đại công chúa nhìn thấy sau lưng bào đệ toàn là đầu người, kinh ngạc thắc mắc.

“Nói gì vậy, đương nhiên vì đệ là con trai thôi!”

Ngầm nói “Đãi ngộ của chúng ta khác nhau!”

Đại công chúa vừa thấy vẻ mặt đáng ghét của đệ đệ, đang định bước lên bật lại, đúng lúc hai người chuẩn bị cãi nhau, tiên sinh liền lấy thước gõ mạnh vào bàn — bắt đầu giờ học.

“Hôm nay chúng ta học về Tổng từ, thời kỳ cường thịnh của Tổng từ gồm có hai phong cách lớn chủ đạo, phái uyển ước và phái hào phóng, vậy chúng ta hôm nay.....”

“Tiên sinh, xin hãy giảng về phái uyển ước!” Tứ công chúa giống như đã tiên đoán trước được hành động của tiên sinh, liền giơ tay lên nói yêu cầu chính mình, các nữ hài khác cũng đều gật đầu.

Lại thế nữa! Tiểu Tiễn tức giận nhìn Tứ muội, sao mấy người này lúc nào cũng chỉ thích uyển ương hồ điệp mấy thứ nông cạn như thế chứ, con gái đúng là con gái, không thấy các vấn đề lớn gì hết!

Nếu là ngày thường, tiểu Tiễn nhiều lắm cũng chỉ dám oán thầm một chút, nhưng mà nay đã không giống xưa rồi, haha! Tiểu Tiễn nhàn nhã giơ tay lên “Tiên sinh, ta nghĩ nên giảng về các tác phẩm của phái hào phóng!”

Tiên sinh trơ mắt nhìn thấy rõ ràng hai mặt trận công chúa cùng hoàng tử, dần trở nên khó xử.

Nếu là trước đây, nhóm công chúa chiếm ưu thế áp đảo, ông cũng không sợ đắc tội Tĩnh Hải vương, nhưng mà hôm nay tự nhiên tỉ lệ nam nữ lại bằng nhau.....

Tiên sinh không khỏi chần chừ, hoàng đế đột nhiên cho Tĩnh Hải vương bảy thư đồng là có ý gì đây.

“Vậy thì chúng ta biểu quyết đi!”

Nhìn bộ dạng tiến thoái lưỡng nan của lão tiên sinh, đại công chúa đưa ra một phương án rất dân chủ, mà tiểu Tiễn cũng nghĩ nhân số hiện giờ đang ngang hàng, cùng lắm thì 50:50, đối phương cũng không chiếm được chút tiện nghi nào, cũng đồng ý.

Kết quả biểu quyết —— 9:7, tiên sinh bắt đầu nói về phái uyển ước.

~~

“Thẩm Chiêu Trúc! Người có ý gì??”

Trong giờ nghỉ, tiểu Tiễn vô cùng cảm tức chất vấn công tử nhà nội các đại học sĩ Thẩm đại nhân.

Vào lúc có kết quả biểu quyết, tiểu Tiễn quả thực không thể tin vào mắt mình. “Chẳng lẽ đám con gái lại nhiều hơn một người?!” — Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu, nhưng sau khi nhìn quanh một vòng, tự nhiên phần nộ phát hiện bên mình có người “Theo địch phản quốc”.

“Bởi vì muội muội ta thích a!” Thẩm công tử không nhanh không chậm giải thích, một bộ dạng rất đương nhiên. Đáp án này mặc dù cũng không có vấn đề gì, nhưng lại khiến tiểu Tiễn không thể chấp nhận.

“Nhưng mà ta không thích!!” Tiểu Tiễn lớn tiếng nói, ngụ ý không thể hiện cũng có thể rõ, vậy mà Thẩm công tử lại có vẻ như hoàn toàn không hiểu cái “Không thể hiện cũng có thể rõ”, đáp một câu khiến cho tiểu Tiễn không còn nói được lời nào —— “Thế thì liên quan gì đến ta?”

~~

“Điện hạ, trong mắt Thẩm Chiêu Trúc hán trừ muội muội ra căn bản không có ai khác, ngài đừng hi vọng nữa!”

Sau đó, một thư đồng nói cho tiểu Tiễn biết Thẩm công tử này bị muội muội khống chế là sự thật, tiểu Tiễn á khẩu không nói được gì, đây không phải là dẫn sói vào nhà sao?

Theo Thẩm chiêu trúc “làm phản” sau đó, tiểu Tiễn liền phát hiện, cho dù không phải bị muội muội khống chế, đám thư đồng của cậu cũng có đủ các lý do để gia nhập phe của bên nữ hài kia.

“Ta chỉ có một muội muội thôi, không cho không được!”

Công tử nhà Tả đốc Ngự Sử cùng công tử nhà Công bộ Thượng thư đồng thời giải thích với tiểu Tiễn, chuyện này giống chuyện bị muội muội khống chế đều khiến tiểu Tiễn không thể chấp nhận.

Hai gia đình này thật tương phản với hoàng gia, tiểu Tiễn vô cùng mong ước gia đình có đông huynh đệ, bên kia nói chỉ có một nữ hài tử không phải là quần thể yếu thế sao? Tại sao đồng dạng như cậu lại có thể khác biệt như vậy chứ? Tiểu Tiễn mê mang..... Đến tột cùng là do cậu có vấn đề hay là do thế giới này có vấn đề đây?

Nhưng mà, tiểu Tiễn còn chưa có khôi phục lại sau đả kích con gái mới là “vật quý hiếm”, tin dữ lại tiếp tục nổi gót tới, lần này..... ngay cả vai vế cũng dùng không được rồi.

Tào công tử cùng với thư đồng của Nhị công chúa tuy rằng tuổi tác không kém nhau là mấy, nhưng bối phận lại hơn hẳn một thế hệ, là thúc thúc, sau khi từ chỗ Tĩnh Hải vương về hô sau liền xin nghỉ ở nhà.

“Công tử bị đại ca chinh rồi nên không tới được đâu!”

Thư đồng của vị công tử đó mang theo tin tức tới báo cho tiểu Tiễn.

Như vậy, ba vị thông đồng với địch, một vị e ngại cha của địch nhân, về phần ba vị hoàng thân— tuy rằng tiểu Tiễn cũng không trông cậy bọn họ có thể chống lại được đám tử muội của cậu, nhưng cũng không phải là không có một tia hi vọng, kết quả..... Quả nhiên người cũng bị xử đến nơi đến chốn, không thể hy vọng chút kỳ tích nào phát sinh nữa.

Hoàng đế vốn tính xem đứa con nháo ra chuyện gì rồi mới rút bớt thư đồng của nó, ai dè không đợi được nó có hành vi gây rối nào thì tiểu quý đã tự động đến xin cắt giảm biên chế.

“Tiễn nhi sao lại đổi ý thế?”

Tiểu Tiễn không trả lời câu hỏi của hoàng đế, chỉ lặp lại động tác đã làm vô số lần trong mấy ngày qua — thở dài. Nếu đã không sử dụng được, thì vẫn nên mặc quần áo nhẹ mà ra trận, giảm bớt vướng víu thì tốt hơn, cậu cũng chỉ để lại Tào thiếu gia vì mình mà bị giáo huấn..... Vô dụng thì vẫn là vô dụng, nhưng ít nhất thì còn là người nghĩa khí. Qua bài học bi thống của chính mình, tiểu Tiễn rốt cuộc đã hiểu được một đạo lý — muốn là kẻ mạnh, cả số lượng và chất lượng hai thứ đều phải nắm, hơn nữa còn phải nắm thật chặt!

Nghĩ thế, tiểu Tiễn thành linh ngược lên nhìn hoàng đế, đột nhiên hỏi “Phụ hoàng, nếu Tiễn nhi làm hoàng đế, có thể thắng các tỷ tỷ hay không?”

Đối với vấn đề nhạy cảm này, hoàng đế không có trả lời thẳng mặt, cũng không lấy hai cái đáp án nổi tiếng kia để đối phó con trai. Cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, hoàng đế bỗng nhiên ghé sát vào tai con, thần thần bí bí nhỏ giọng nói:

“Tiễn nhi nhớ này, đối phó với nữ nhân, không thể chỉ dựa vào quyền lực là được đâu!”

7. Chương 7: Nghiệt Hữu(*)

Editor: Vân Nghiên

(*)Trong tiếng Trung “bằng hữu” có nghĩa là bạn bè, còn “nghiệt hữu” mang ý trái ngược, giống kiểu oan gia.

Các chư hầu vương thất vào kinh diện mặt thánh, mùa xuân thì là “Triều”, mùa thu thì là “Cận”, trong đó mùa xuân là quy củ nhất, không được có nửa điểm qua loa, kể cả người đã bước một chân tới quỹ môn quan, thì cũng phải đem chân còn lại lết đến triều đình đã, xong rồi mới được tắt thở.

Vì thế vào thời điểm này, nông phu trên bờ ruộng, thôn phụ trên đường làng, ngay cả đứa bé tóc để chỏm nằm úp sấp trên cây cũng có thể thấy một lượng lớn xa bảo mã (tên tiếng trung của BMW), phóng điên cuồng trên đường vào kinh, bụi bay mù mịt. Lúc này, theo hướng Ký Châu tới kinh thành cũng có một đội xe ngựa lao như điên, dân chúng ngẫu nhiên qua đường cũng nhìn thấy, chỉ chỗ chỗ, vàng bạc dát đầy thùng xe, ngựa tốt bốn vó lướt như bay, thị vệ dùng roi quất ngựa đầy khí thế. Nếu là những người hiểu chuyện tới xem náo nhiệt, có lẽ còn có thể bắt gặp phát hiện hàng ngũ bên trong lại có một cỗ xe ngựa sáu con ngựa kéo. Còn nếu là những người vô cùng nhàn rỗi không có việc gì làm, hoàn toàn có thể tùy tiện tìm một phủ quan, tố cáo tội vượt quá lễ chế, có ý đồ mưu phản..... Đương nhiên, đây là lời để nói về người xa lạ.

“Vương gia, hiện tại đã tiến vào Dư Chương, trang ngày mai liền có thể vào kinh”

Nghe được xa phu bẩm báo, chủ nhân của chiếc xe có sáu ngựa kéo thay đổi tư thế, tiếp tục ngủ, miệng lơ mơ thì thầm một câu “Thật là! Trong một năm lại phải gặp tên rắn hổ mang tận hailand, cũng không biết ngày mai ta đến có chodược bữa cơm trưa không nữa.....”

Mà cách chỗ này hơn ba trăm dặm, trong hoàng cung, cũng có một nam nhân nói một câu có ý tứ giống y hệt. “Thật là! Một năm mà phải gặp tên mèo rừng kia những hai lần, chẳng lẽ không có chỗ nào để tống hán tới cả đời không cần vào kinh sao??”

Đối với việc hoàng đế bức tức, hoàng hậu có thấy nhưng cũng không thể trách, lời này năm nào cũng nói nhưng chưa lần nào thực hiện cả

“Bệ hạ, ngài trước đây không phải đã nói ngày Hành Nguyên vương vội vàng tới dập đầu với ngài là ngày ngài vui vẻ nhất sao!”

“Thần, Hành Nguyên vương Ngự Dương bá kiến hoàng thượng!”

Tiếp đó, người nói chuyện quỳ gối xuống đất, tay trái đặt lên tay phải, chắp tay hướng xuống đất, đầu cũng cúi thấp dần, gần như dán trên mặt đất, tay đặt trước đầu gối, đầu đặt trên tay, chờ tới trước khi hoàng đế lên tiếng, không hề nhúc nhích.

Nhìn thấy Hành Nguyên vương tiêu chuẩn hành lễ chín lạy, hoàng đế thầm thích tới độ khó miệng đều run rẩy. Đúng thế! Đúng thế! Nhìn hấn dập đầu dưới chân mình, chứ hoàng đế này xem ra cũng đáng lắm! — hoàng đế không chút tiền đồ suy nghĩ.

Kìm nén nội tâm đang lâng lâng, hoàng đế bình thần kêu Hành Nguyên vương bình thân, sau đó theo thường lệ khách sáo vài câu, hỏi qua về việc nhà, ví dụ như hỏi “Người nhà có khỏe không” vân vân.....

“Nhờ hồng phúc của hoàng thượng, tất cả đều tốt, thần gần đây còn mới có thêm một đứa con trai, vẫn còn chưa có đặt tên, vừa lúc vào kinh Triều kiến, mong hoàng thượng có thể ban cho một cái tên!”

Hoàng đế “Ha ha ha” cười, nhưng tâm tình lúc này đã chuyển từ trời nắng sang trời bão, còn là bão có gió giật cấp 6. Hấn dám cam đoan Hành Nguyên vương lúc nói chuyện ban này là cố ý chọc cho hấn tức điên lên.

Người khoe khoang đi khoe khoang đi!! Hoàng đế “ken két” nghiêng răng, ta sẽ đặt cho con người cái tên kinh khủng cho mà xem!!!

Cũng cùng thời gian này, ở trong Hoàn Khôn cung cũng đang tiến hành một tràng nghi thức Triều kiến khác..... Đương nhiên... .. Không khí tốt hơn rất nhiều.....

“Thần thiếp, Hành Nguyên vương phi Lộ thị, bá kiến hoàng hậu nương nương!”

“Tỷ tỷ xin mau mau đứng lên, vậy mà đã nửa năm không gặp rồi, muội rất mong gặp tỷ đó!”

Lộ vương phi nhẹ nhàng đứng dậy, thân thiện cùng hoàng hậu bắt đầu nói chuyện phiếm sau nhiều ngày xa cách.

“Chiêu Huy bây giờ chắc là vẫn còn ở Trường Kiển điện đi!” Hoàng hậu nhìn xem mặt trời ở bên ngoài hỏi.

“Đúng rồi, bên kia chắc cũng đang ôn lại chuyện xưa đây.” Lộ vương phi tao nhã cười.

Có mà ôn chuyện xưa tới mức nổi sóng âm ỉ thì có — đây là tiếng lòng chung của cả hai nữ nhân.

Hành Nguyên vương cùng hoàng đế trở mặt — mặc dù không tính là bí mật bị công khai gì, nhưng mà cũng là tin tức đã có từ lâu. Hai người kia năm xưa cũng có thể nói là có một đoạn nợ cũ, có lẽ là đã rất lâu rất lâu.....

Từ hồi còn để tóc chỏm, cặp đường huynh đệ này đã bắt đầu đối nghịch với nhau rồi.

Đáng ra Hành Nguyên vương là cháu của lão hoàng đế, gan có lớn tới đâu cũng không thể công khai tranh cãi cùng hoàng tử, nhưng mà chuyện này còn có nội tình. Phải nói tới đầu tiên là cha của Hành Nguyên vương — chính là đệ cả của lão hoàng đế, cũng là thái tử lúc trước, sau đó vì một số nguyên nhân lung tung lộn xộn nào đó, đến khi đất nước hòa bình trở lại, thái tử liền biến thành lão hoàng đế. Lão hoàng đế sau khi bước lên ngôi vị hoàng đế, đối tốt với huynh trưởng tới mức hơi thái quá, không nói phần đất phong được tăng thêm một nửa, còn tặng thêm cả chi phí tiêu dùng cho Hành Nguyên vương tới cấp bậc gần như hoàng đế, ví dụ như cỗ xe có sáu ngựa kéo.

Ý vào lý do này, Hành Nguyên vương thế tử từ nhỏ đã được nuôi nấng trong cung tất nhiên cũng dám cùng con trai của hoàng đế so tài từ ánh tay cho đến phẩm chất, hơn nữa..... Số lần lão hoàng đế khen ngợi hấn, so sánh với hoàng đế còn nhiều hơn không ít.

~“Thật sự là tức chết trăm mắt! Không phải chỉ là có nhiều con trai hơn trăm thôi sao? Có cái gì mà đặc ý cơ chứ!!! Con gái trăm so với hấn còn nhiều hơn không ít đâu!!!!”

Việc Hoàng đế không chút che giấu việc bị Hành Nguyên vương kích thích với mình, hoàng hậu không có phản ứng gì, trong lòng nghĩ người sa lại bị cái chuyện “Có cái gì mà đặc ý” kia kích thích thành như vậy, lại không biết phải nói sao.

“Vừa rồi Lộ tỷ tỷ mới rời đi từ chỗ của nô tỳ, lúc gần đi còn bảo nô tỳ đưa tỷ ấy tới tham kiến hoàng thượng.”

“Hữu Nhan? Nàng ấy dạo này thế nào?? Thần sắc trông có tiêu tụy không??”

“Hoàng thượng nói gì vậy? Đương nhiên là rất tốt rồi, có thể nói so với trước kia còn dịu dàng đầm ấm hơn nữa kia!”

“A..... Tên mèo rừng kia thì có gì tốt chứ!!!!”

“Hoàng thượng, ngài nói vậy không sợ nô tỳ ghen sao?”

Hoàng hậu cười đùa một câu, hoàng đế cũng hiểu được mình lỡ miệng, vì thế lại phải đền cho hoàng hậu thôi.

Nhưng mà cứ nghĩ đến Hành Nguyên vương phi Lộ Hữu Nhan, lửa giận của hoàng đế đối với đường đệ lại “Phừng phừng” bùng lên mãnh liệt.

Trong những sự kiện kết thù kết oán nhiều không đếm xuể, Lộ Hữu Nhan cũng chỉ là một trong đó, tuy nhiên, so với những chuyện lông gà vớ vịt vẫn như biệt hiệu “Mèo rừng” cùng “rắn hổ mang” thì nghiêm trọng hơn một chút, dù sao thua trong việc tranh giành nữ nhân cũng rất làm mất mặt, huống gì còn là ngôi cử ngũ chí tôn.

Nhưng mà lúc đấy hoàng đế hẳn còn chưa phải là hoàng đế, cả thái tử cũng không phải, chỉ là tiểu tử tọc để chỏm có danh là một chư hầu thôi, Hành Nguyên vương lúc đó mới chỉ là một thế tử, cũng chỉ là một tên tiểu tử tọc để chỏm.

Hai tên tiểu tử tọc để chỏm đều để ý đến tiểu thư nhà họ Lộ — nhìn từ vấn đề đó, có thể thấy mất thẩm mỹ của hai người giống hệt nhau, tất nhiên là đương sự không ai thừa nhận cả — hơn nữa đều đã có ý muốn kết duyên trong lòng.

Tóm lại không biết là ai trước ai sau, nhưng mà cả hai đều đem nói ra cho lão hoàng đế biết, cuối cùng, lão hoàng đế đem tiểu mỹ nhân ban cho cháu trai ôm về nhà.

Việc lão cha đem khuỷu tay hướng ra ngoài đã đã kích rất nghiêm trọng đến hoàng đế, nghiêm trọng tới mức cho tới vài năm sau, khi thiếu niên thiếu nữ đều đã lập gia đình, lúc hoàng đế đã trở thành thái tử cho người đưa lễ vật tới đám cưới là ba con chim quý hiếm do Nam Dương tiến cống — Hai trống một mái.

Hàm ý bên trong..... quả là rất sâu xa.....

~~“Uuuuuu!” tiếng tù và vang lên, một đàn chó săn đi theo bảy con ngựa to lớn vọt vào sâu trong rừng rậm, hội săn bắn mùa xuân chính thức bắt đầu.

Hội săn bắn này là dùng để chiêu đãi nhóm chư hầu vào kinh diện thánh, dù sao thời đại này hạng mục giải trí để nhiều người cùng tham gia mà lại tiết kiệm chi phí không có mấy. Tất nhiên, khu săn bắn của hoàng gia cũng trở thành chiến trường tranh đấu gay gắt của hoàng đế cùng Hành Nguyên vương.

“Đến đến đến, chúng tỷ muội tới đây cá cược đi nào!!!” Nhìn bóng dáng đám nam nhân đã biến mất không sót một mảnh, Cung phi dẫn đầu nhóm nữ quyến bắt đầu các hạng mục giải trí.

“Cá xem năm nay Hoàng thượng cùng Hành Nguyên vương người nào thắng!”

“Muội vừa mới tới không lâu, cũng chưa rõ tài bản của Hoàng thượng ra sao nữa.....” Huệ phỉ nương ngừng khoát tay, ý muốn nói nàng không tham gia.

“Ai nha!! Việc này có biết hay không cũng giống nhau cả mà, cứ theo linh cảm của muội thôi!” Dụ phi không buông tha Huệ phi.

“.....Vậy muội cá hoàng thượng thắng.....” Huệ phỉ cho rằng cược hoàng đế thắng chính là bốn phạm mà phi tử cần làm.

“Ta cá Vương gia!” Lộ vương phi rất có bốn phạm nói.

Kết quả cá cược là 5:5, có thể thấy là trong cảm nhận của đám nữ quyền, kỹ thuật bắn cung của hoàng đế và Hành Nguyên vương là kẻ tám lạng, người nửa cân.

“Gi cơ! Vương gia nhanh như vậy mà đã trở lại sao?”

Thục phi tinh mắt nhìn thấy một bóng người từ trong rừng rậm đi ra, bởi vì không phải là mặt trăng phục sắc bắn màu vàng sáng, cho nên theo bản năng tưởng đó là Hành Nguyên vương, điều này khiến cho người vừa cá cược cho Hành Nguyên vương là nàng đổ mồ hôi lạnh.

“..... Không phải đâu!!” Lộ phi nhìn rồi nói.

Quả nhiên chờ người đó tiến lại gần mới biết đó là Dự Lâm vương Thiên Thừa.

“Thiên Thừa, sao đệ trở lại nhanh vậy?”

Hoàng hậu vừa hỏi Dự Lâm vương, vừa bảo thị nữ dùng khăn lau mồ hôi trên trán.

“Nửa đường dây cung bị đứt nên đệ về để đổi.”

“Thế đệ có thấy Hoàng thượng và Hành Nguyên vương không? Thành tích của bọn họ như thế nào?” Thục phi gấp gấp hỏi.

“Lúc mà đệ đi thì hoàng huynh và Hành Nguyên vương đang tranh nhau một con thỏ.....!”

“Con thỏ?!” Chúng phi kinh ngạc kêu lên khiến Dự Lâm vương hơi hoảng sợ.

“À vâng..... Đúng vậy..... Hành Nguyên vương thì bắn trúng chân con thỏ trước, kết quả nó vừa chạy được một đoạn nữa thì bị hoàng huynh bắn chết, cho nên bọn họ đang cãi nhau xem con thỏ kia là của ai.....”

“Ha ha ha ha! Hôm nay bốn vương thật sự là cực kỳ vui vẻ!”

Hành Nguyên vương vừa khoe chiến lợi phẩm với Vương phi, vừa bảo thủ hạ lột da đám thú mới săn được. Hắn cười rất kiêu ngạo, rồi đột nhiên nghĩ ra một ý “Đem làm thành áo da thú đưa cho rắn hổ mang, ta xem rắn rốt cuộc có phản ứng gì, hahahaha!”

“Chàng a..... Cứ tranh giành háo thắng như vậy, cũng không sợ người nhà có ngày bị chàng hại chết.....”

Lộ phi thay trượng phu xoa bóp bả vai, bỗng nói một câu.

“Phu nhân hiểu làm sao được chứ!”

Hành Nguyên vương không khách khí trả lời thê tử.

“Ta đã tranh giành háo thắng hai mươi mấy năm rồi, mọi người các nàng không phải một cọng tóc cũng không thiếu sao! Hơn nữa, nếu rắn là người như vậy, ta đã sớm từ tước vị, tìm đại một lý do để cả đời không phải qua lại với nhau rồi!”

Lộ vương phi nghe thế liền cười nhẹ

Rõ thật là, trong lòng không phải cũng hiểu được như vậy sao? Chỉ có ngoài miệng cứ thích nói những lời khó nghe thôi.

Tương tự, nếu bên Hành Nguyên vương mà đang đắc ý dào dạt thì bên Hoàng đế khẳng định đang chỉ trời mắng đất.

“Tiểu nhân gian trá!! Nếu không phải do con thỏ kia làm giảm nhuệ khí của trẫm thì sao trẫm có thể bại dưới tay con mèo rừng nhà người!!”

“Chẳng nhẽ con thỏ kia lại không phải là do Chiêu Huy bắn trúng mà dừng lại sao?”

Hoàng hậu vừa dùng từ ngữ cho hoàng đế thấy khả năng chuyện này xảy ra là không có vừa châm trà cho hoàng đế.

“Hoàng Thượng, không phải nô tỳ nói người, nhưng mà..... sao người lại cứ vì mấy chuyện nhỏ nhặt không đáng kể này mà gây sự với Chiêu Huy chứ, cũng không nhớ người ta có điểm gì tốt?”

“Hắn thì có cái gì tốt!” Hoàng đế không thêm nghĩ ngợi gào lên một câu.

“Phải không vậy? Không lẽ nô tỳ nhớ nhầm? Năm đó Bắc Địch xâm phạm nước ta, vì để đẩy lùi hơn mười vạn quân địch mà đã hủy hơn một nửa phần đất phong đó không phải là Chiêu Huy sao?”

“Đó là nghĩa vụ của thần tử! Trẫm tại sao phải cảm tạ chuyện hăn vốn nên làm! Hơn nữa, nếu hăn mà không có chút năng lực ấy thì trẫm giao việc quan trọng cho hăn làm gì, trẫm cũng không phải không biết nhìn!!”

Hoàng hậu nghe hoàng đế tiếp tục không thêm nghĩ ngợi mà trả lời, phản ứng trong lòng cũng giống hệt như Lệ vương phi.

~“Hoàng thượng đâu? Ai gia lúc này đi qua Mặc Ấm đường, hình như nghe thấy tiếng hoàng thượng..... Ồ? Sao các người đều ở trong này thế?”

Thái hậu đi vào Hoàn Khôn cung đã thấy hoàng hậu, chư phi cùng Lệ vương phi đều ngồi cùng một chỗ, có nhiều người chắc chắn có chuyện vui để xem, thái hậu lập tức nhiệt huyết sôi trào.

“Bệ hạ đúng là đang ở Mặc Ấm đường, nhưng giờ này chắc đang chơi cờ cùng Hành Nguyên vương rồi!”

“Chơi cờ? Sao ai gia lại nghe hình như có tiếng cãi nhau mà.....!”

“Đó mới là bình thường!” Hoàng hậu cười, hầu hạ thái hậu ngồi ở ghế chủ vị.

“Vậy các người tập trung ở đây làm cái gì?”

“Chúng con đâu ở đây đợi kết quả đánh cờ thôi!”

~“Ta nói này, người không thể đi nhanh hơn được sao?”

“Tại sao ta phải nhanh, ta đây thích chậm rãi đánh cờ thì làm sao!”

“Người cả ngày rảnh rỗi không có việc gì để làm nhưng mà trẫm thì bận lắm!”

“Vậy người đừng chơi cờ cùng ta nữa! Hơn nữa ta lúc nào rảnh rỗi không có việc gì làm!..... A, người làm gì thế?”

“Rời rồi rồi!! Đánh ở đây là được rồi, còn nghĩ làm gì nữa!!”

“Sao ta phải nghe người!!”

“To gan! Người không nghe trẫm thì nghe ai!! Ta là tốt bụng nhắc nhở người thôi!”

“Thế à? Thế người nói cho ta biết đánh thế nào mới thắng người đi!”

“Sao ta phải nói cho người!!”

“Người không phải muốn nhắc nhở ta sao?”

.....

“Thiên Thừa, sao rồi?”

Dự Lâm vương bị sai đi làm nhiệm vụ mật thám trở về, đám phi tần gấp gáp hỏi.

“..... Vẫn còn đang cãi nhau!”

Nghĩ đến chính mình không thể không ngồi tự kỷ trong góc tường để đưa tin giải trí cho các chị dâu, Dự Lâm vương liền thấy rất (phiền muộn, bi thương, bất đắc dĩ, bó tay.....), cũng may là cách một tầng màn trúc nên không ai chú ý đến vẻ mặt của hăn.

“Tốt rồi tốt rồi, thời gian cũng đã lâu, tỷ muội chúng ta cá cược đi, ai thắng đây?”

“Muội cá lúc này chắc chắn sẽ lật bàn cờ!”

Thực phi việc tốt không nhường ai lập tức cá cược.

“Muội cũng đặt lật bàn cờ!” Dự phi cũng theo sát tiếp lời.

“Ồ? Các người sao lại đặt lật bàn cờ toàn bộ thế này?”

Mọi người sau khi cá cược xong, thái hậu nhìn kết quả kỳ quái hỏi.

“Đúng rồi, thế này thì đánh cược sao được nữa. Vậy chúng ta đổi cách cá cược đi được không?”

Hoàng hậu rất nhanh chóng thay đổi nội dung cá cược.

“Vậy chúng ta cá cược xem ai là người lật bàn cờ trước đi.”

Cuối cùng, cục diện lại là 50:50. Có thể thấy được là ở trong lòng của đám phi tần, hoàng đế cùng Hành Nguyên vương khả năng nhả nãi đều chẳng hơn nhau là mấy.

“Lại nói tiếp, bệ hạ với Chiêu Huy sao mà lại cứ như vậy nhỉ?”

Mọi người cùng nhau chờ đợi xem ai là người lật bàn cờ trước, Lệ vương phi hỏi thái hậu đang ngồi ở ghế cao nhất, thái hậu lão nhân gia bà hẳn cũng là một trong những người chứng kiến việc năm đó.

“Ai biết được? Ai gia cũng thấy lạ, năm đó lúc xem tướng còn nói Hoàng Thượng với Chiêu Huy ngày sinh tháng đẻ đặc biệt hợp nhau mà!”

Cuối cùng, Hành Nguyên vương là người lật bàn cờ trước. Hoàng hậu, Cung phi, Khang phi, Lệ vương phi buôn bán có lời lại có thêm thu nhập, thái hậu tuy là người thua cuộc, nhưng mà ai dám đến đòi tiền lão nhân gia bà chứ.

“Sau đó thế nào? Chắc là phải có sau đó chứ?”

Hoàng hậu hỏi Dự Lâm vương mới trở về bẩm báo.

“Hoàng huynh nói Triều kiến mùa thu sẽ lại chơi tiếp!”

“Ha ha, Lệ tỷ tỷ, xem ra còn phải chơi dài dài!”

Nghe hoàng hậu nói xong, Lệ vương phi nở nụ cười ngẫm hiểu...

Ván cờ này, không biết đã chơi bao nhiêu mùa xuân thu rồi.....

8. Chương 8: Chiếc Răng May Mắn

Editor: Vân Nghiên

“Thiên Thừa đệ sao vậy?”

Hoàng đế hỏi Dự Lâm vương chơi cờ đối diện mình mà lại không yên lòng, còn có chút đứng ngồi không yên.

“A? À, không có việc gì, chỉ là gần đây răng thần đệ có chút đau!”

“Đau răng?? Đệ không phải lớn chừng này mà vẫn còn sâu răng chứ?” Hoàng đế cười nói.

“Đương nhiên không phải! Thần đệ cho tới lúc này vẫn còn chưa bị qua đâu!”

Nhưng mà, sau khi phát hiện Dự Lâm vương sau thay đổi cách ngồi ở nhiều tư thế, vậy mà vẫn theo bản năng dùng tay xoa quai hàm, hoàng đế rốt cuộc không nhịn được mà nói

“Không thoải mái thì đừng chịu nữa, bảo ngự y tới xem đi!”

“Đại phu trong vương phủ cũng đã xem qua..... Cũng không thấy vấn đề gì, thần đệ cũng đã uống thuốc giảm đau, nhưng mà hình như không có tác dụng lắm!”

“Thật sao? Để trẫm nhìn một cái đi!”

“A! Cái này thật sự không thích.....”

Chữ “hợp” còn chưa ra khỏi miệng, Hoàng đế cũng đã vạch miệng Dự Lâm vương ra rồi. Quả nhiên là một hàm răng tốt nha!! Răng trắng sáng, hàng lồi đều đặn, góc cạnh rõ ràng, không thể nghĩ ngờ chính là công cụ tốt để xé thịt gặm xương, cắn tước đồ ăn!

Hoàng đế nhìn chòng chọc vào hàm răng của Dự Lâm vương, vừa cảm thán, vừa nghi hoặc..... Thật sự là cái gì cũng không phát hiện được.

Nhưng mà, cho tới hai ngày sau thái hậu triệu kiến Dự Lâm vương vào cung, cũng không phải là cái gì cũng không phát hiện.

“Trời ơi!! Đứa nhỏ này, mặt con bị sao vậy?!”

Thái hậu kinh ngạc hô lên

Mặt Dự Lâm vương bình thường là hình quả trứng ngỗng, lúc này vẫn là trứng, nhưng mà là trứng vịt..... Hơn nữa lại còn là quả trứng vịt trái phải không đối xứng. Chẳng nhẽ là bị ai đánh? Kẻ nào mà có gan lớn như thế?!

“.....Nhi thần hình như là có chút nhức răng đau miệng.....”

Dự Lâm vương khoe miệng hơi giật giật, bởi vì cùng đau răng có liên quan, miệng cũng không mở to được, thành ra giọng nói có chút kỳ quái.

“Nhức răng? Sâu răng sao?”

“Không phải, đại phu đã xem qua rồi, đều tốt cả.”

Vậy cho nên hắn cũng chưa từng để ý tới, nhưng mà theo như tình huống hiện tại..... Chỉ sợ không phải lúc nào mình cảm thấy tốt đẹp thì cũng là tốt đẹp cả.

Thái hậu lo lắng —— Trên thực tế ai nhìn thấy mặt Dự Lâm vương lúc này cũng không yên tâm nổi, lo lắng đại phu trong vương phủ đều là lang băm liền triệu tới mấy lão ngự y có thâm niên tới khám và chữa cho Dự Lâm vương. Dự Lâm vương nằm thẳng trên ghế nằm, cảm giác mình giống như là gia súc vậy. Hắn trước kia mua một con ngựa, quan trọng nhất là xem răng có tốt hay không, đương nhiên là kiểm tra vô cùng cẩn thận, hiện tại cả đám ngự y bu vào nhìn hắn, hoàn toàn giống tình cảnh hắn chọn ngựa trước đây. Cũng chẳng quan tâm miệng hắn có vừa không, từng đôi tay hết vào rồi lại ra, giống như trong miệng hắn có kho báu không bằng, khiến cho Dự Lâm vương nôn khan từng đợt. Huống chi người già có mấy người có làn da tốt? Mùi vị thật sự không tốt chút nào!

“Nơi này thế nào?” Ngự y cầm một cây gậy kim loại nhỏ hình thìa, gõ gõ vào một cái răng của Dự Lâm vương, Dự Lâm vương căn bản nói không nổi, đành phải khoát tay tỏ ý không đúng.

“Nơi này?”

Khoát tay

“Nơi này?”

Lại khoát tay

“Vậy nơi này?”

Vẫn khoát tay

Ngự y đem hai hàm răng sắp xếp cao thấp của Dự Lâm vương gõ từng cái một, cũng không phát hiện vấn đề chỗ nào. Vị lão thầy thuốc liền đứng thẳng dậy, nhìn sắc mặt thái hậu, cũng không dám nói là không có vấn đề gì, chỉ đành nhìn khoang miệng tối om của Dự Lâm vương mà trầm tư, đúng lúc đang ngẩn người thì hoàng đế nhảy ra.

“Rốt cuộc là bệnh gì?!”

Mới chỉ có hai ngày không gặp, gương mặt đệ đệ cũng đều đã biến dạng, hoàng đế cảm thấy được tính nghiêm trọng của vấn đề, giọng nói cũng sẽ nặng nề hơn, khiến lão ngự y càng không dám nói không nhìn ra vấn đề gì.

Có lẽ là dưới tình thế cấp bách, linh quang chợt hiện ra, lão ngự y bỗng đứng ngộ ra, ánh mắt sáng lên, tay cầm cây gậy kim loại dò tới chỗ răng gần cổ họng của Dự Lâm vương, không đợi ông mở miệng hỏi, liền nhận ra thân thể người nằm trên ghế chợt cứng đờ.

Thì ra là thế.....

Ngự y vẻ mặt hiểu rõ mọi việc, cung kính trả lời

“Vương gia đây là mọc răng khôn.”

Răng khôn —— ý nghĩa như tên, chính là chiếc răng đại diện cho trí tuệ, bởi vì đó là lúc tâm sinh lý ở người đạt đến sự thành thực nhất định, nên vào khoảng trên dưới 20 tuổi răng mới bắt đầu mọc ra, tượng trưng cho sự trưởng mệnh và trí tuệ, là một việc vui.

Vì thế, ngự y không quên quay ra chúc mừng Dự Lâm vương, điều này khiến Dự Lâm vương có chút buồn bực—— hẳn đương nhiên không cảm thấy việc này có gì vui mừng cả, chẳng nhẽ sau khi mọc răng hẳn mới được coi là người có đầu óc sao?

Hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, bỗng lại nghĩ tới một vấn đề.

“Trẫm nhớ lúc trẫm mọc răng khôn hình như cũng đâu có cảm giác gì đâu. Sao Thiên Thừa lại có phản ứng lớn như thế?”

“Đó là do trước khi bệ hạ đại hôn đã nhổ hai chiếc răng đại diện cho việc có thể lập gia thất, sau đó răng khôn mọc ra vừa lúc lấp kín chỗ trống. Vương gia hiện tại không có vị trí nào trống, răng khôn mọc lên bị cản trở, liền dẫn đến hàm sưng to!”

Ồ..... Hóa ra là do kết hôn muộn sao.

Hoàng đế sau khi hỏi rõ tiền căn hậu quả, vẻ mặt cười cười bí hiểm nhìn Dự Lâm vương, còn thái hậu lại lấy giọng tiên tri tiên đoán lời lời kéo kéo tay Dự Lâm vương nói

“Đã sớm bảo con tìm một cô gái tốt mà thành thân đi, con xem xem, nếu nghe ai gia thì sao lại có thể xảy ra chuyện này chứ!”

Nếu mà vì mọc răng nên phải thành thân..... Dự Lâm vương nghĩ nghĩ..... Chung quy cảm thấy chuyện này sẽ khiến hắn không còn mặt mũi sống nữa.

Kết quả, răng nanh tuy là đại diện cho may mắn, nhưng bởi vì hậu quả nó gây ra rất không may mắn, nên không thể tránh khỏi vận mệnh bị nhổ.

Như vậy vấn đề kế tiếp chính là —— nhổ như thế nào? Thân thể vương gia cũng coi như vàng ngọc, tất nhiên không thể mạnh tay giống như dân thường, mà các ngự y cũng chẳng ai có gan kia.

“Lúc trước nhổ răng cho trẫm thế nào? Trẫm một chút cũng không thấy đau”

“Đó là dùng Ô Đầu, Uy Linh Tiên cùng Tì Nao chế thành thuốc bột Ngọc Trâm Hoa, chỉ cần rắc một chút ở trên răng, sau đó súc miệng mạnh một cái, răng sẽ tự rụng ra.”

“Vậy rất tốt a! Hay dùng nó đi!”

“Cái đó.....” Ngự y vẻ mặt khó xử “..... Thuốc này kỳ thật chứa kịch độc, bởi vậy mới có thể ăn mòn răng, khi dùng thuốc cũng phải hết sức cẩn thận để rắc lên răng, tránh bị nước bọt đem theo xuống họng, nhưng mà..... Răng khôn của vương gia mới chỉ lộ ra có một chút, chỉ sợ không dung được.....”

Nghe thấy từ “độc”, hoàng đế không thể không bắt đầu cẩn thận.

“Vậy có biện pháp gì khác không?”

Ngự y trầm mặc một lúc, ông quả thật là đã vắt hết óc nghĩ rồi, chỉ có hoặc là dùng thuốc, hoặc là ngoại lực.....

Nói tới ngoại lực, răng vương gia cũng chưa mọc đủ dài thì sao mà nhổ, khéo răng còn chưa ra đầu hẳn cũng đã đi luôn rồi! Ngự y cũng không biết nên làm thế nào, chỉ đành đem tình hình trước mắt thành thành thật thật báo cho hoàng đế.

“Vậy dùng một lượng thuốc rất nhỏ, mỗi lần rắc một chút, rắc nhiều lần, răng có thể bị ăn mòn mà rớt ra không?”

Thái hậu đưa ra ý kiến của bà, hơn nữa cuối cùng..... vẫn phải thực hiện.

Tục ngữ nói, đau răng không phải bệnh, nhưng mỗi lần đau thì đúng là muốn chết. Dự Lâm vương giờ đây đã dùng bản thân để thử nghiệm thực tế những lời này.

Hắn hiện tại má sưng vù không nói được gì chứ đừng nghĩ tới nhai, nuốt, ngay cả hoạt động há miệng cũng bị hạn chế nghiêm trọng, theo ngôn ngữ chuyên ngành mà nói — chính là viêm, bên trong cơ thể bị kích thích hình thành một lượng lớn bạch cầu, nhiệt lượng gia tăng, khả năng tản nhiệt giảm, cũng theo ngôn ngữ chuyên ngành mà nói — chính là phát sốt; niêm mạc khoang miệng bị hao tổn, bề mặt không lồi lõm không đồng đều, hình thành rất nhiều vết hình tròn lấm tấm màu vàng, tiếp tục dùng ngôn ngữ chuyên ngành mà nói — chính là loét.

“Thiên Thừa, uống thuốc!”

Hoàng hậu tự mình đưa chén thuốc tới, sờ thử độ ấm, đưa tới trước mặt Dự Lâm vương.

Nhìn trong hỗn hợp có Bạch Cập, cây Tế Tân, Đương Quy cùng với một con chuột chết vô cùng kinh khủng cho vào trong nước thuốc để kích thích vết loét trong miệng hắn, Dự Lâm vương lại ảo não nhớ tới phương án của thái hậu, sao lại hại hắn thảm như vậy chứ?

Ngự y đang run rẩy đem thuốc bột rắc lên trên răng khôn của hắn, dặn hắn ngàn vạn lần không được nuốt nước bọt. Nghĩ xem hắn ở biên cương giám sát phòng thủ, luyện được khả năng một thời gian dài không nháy mắt, chứ có ai lại luyện được khả năng không nuốt nước miếng trong thời gian dài đâu? Dự Lâm vương rất nhanh chóng liền cảm thấy nghẹn khuất, cuối cùng thì cơ thể không chiến thắng được bản năng.....

May mắn lượng thuốc không có nhiều, nếu không..... vì nuốt thuốc trị răng mà bị độc chết..... Chết kiểu này lúc tới trước mặt Diêm vương cũng không nói ra được ấy chứ!!

“Hoàng thượng nói nếu dùng thuốc mà vẫn không được thì đành phải dùng dụng cụ mà nhổ đi thôi. Đành chờ tới lúc đệ hạ sốt thử một lần vậy, ai..... Đây là đã tạo nghiệt gì a!”

Hoàng hậu thở dài, lấy khăn lạnh chườm lên mặt Dự Lâm vương, vô cùng đồng tình nói.

Dự Lâm vương gật gật đầu, cũng không lãng phí sức mở miệng. Hắn tuy không sợ bị gõ, đục hay là chọc, nhưng lại lo sợ các ngự y không có lý luận không có kinh nghiệm lâm sàng, kết quả không làm được việc, làm hắn đau chết!

“Vương gia, trước hết người nên súc miệng đã.”

Dự Lâm vương cầm lấy chén trà đặc trong đó có nước muối và rượu mạnh do ngự y đưa tới để làm tiêu độc khử trùng kiêm luôn thuốc mê, súc miệng mạnh một cái, sau đó an tĩnh nằm trên ghế chờ bị “Xử”

Lúc trước thì giống súc vật bị chọn, bây giờ thì giống chuột bạch thí nghiệm. Hoàng đế, thái hậu, hoàng hậu cùng tất cả hậu cung đều vây quanh phòng, đương nhiên, không thể nghi ngờ là mọi người đều quan tâm hắn, nhưng mà nói tất cả đều không có ý để để thăm quan— Người đầy đủ chân thiện mỹ như hắn cũng không thể tin nổi.

“Ai nha!! Nhìn đã thấy sợ!”

Dự phi nửa che nửa chắn thấy các ngự y đang khử trùng dụng cụ, đại đa số các nàng đều đã nhở răng qua, nhưng may mắn là các nàng đều là dùng phương pháp Ngọc Trâm Hoa không đi kèm chút đau đớn nào cả

“Nhân ngôn xỉ chi lạc, thọ mệnh lý nan thị”(Người nói rằng rơi thì không sống được lâu dài)

Khang phi còn không quên ngâm một câu thơ, chỉ có nội dung là cực kỳ xui xẻo.

Mọi người đợi cả nửa ngày vẫn không thấy các ngự y bắt đầu nhổ.

Các lão thái y đại khái là ôm quyết tâm không thành công thì cũng thành nhân, đem việc nhổ răng cho Vương gia đánh đồng với việc tính mạng bản thân cùng gia quyến bị treo lên đầucành liễu. Cầm dao dao nĩa đĩa khoa tay múa chân trong không trung cả nửa ngày, tìm đủ cách, thương lượng đủ đường, dẫn đo đủ thể loại, nhưng mà vẫn không thể xuống tay, đành phải ấn không ngừng lên huyệt Hợp Cốc của Dự Lâm vương, huyệt này vốn là huyệt ngừng đau, nhưng mà lại bị các vị ngự y ấn cho phát đau.....

Nằm trong trận “Đao quang kiếm ảnh” này, Dự Lâm vương chỉ thấy vừa bực mình vừa buồn cười, đã từ chuốt bạch thí nghiệm thăng chức lên làm lợn nằm ở lò chờ bị mổ rồi, ấy vậy mà dám đồ tể lại “Nhân từ” như vậy!

Nhưng mà, ngay tại lúc hấn thật sự không đành lòng nhìn đám lão ngự y này tự tra tấn bản thân kiêm tra tấn mình, thì có người dường như trong lòng linh thông với hấn lập tức đứng dậy nói hộ.

“Ta nói các người đám lão già này lằng nhằng giống y như cô nương nhà người ta rồi cuộc là làm gì thế hả?”

Âm thanh giận dữ từ phía chúng hậu phi truyền tới, mọi người liền quay ra nhìn, là Huệ phi!

Nghe giọng điệu kia khí thế kia, chắc chắn đó là vị “Huệ đại hiệp” xuất hiện sau khi uống rượu rồi, chỉ là..... Nàng uống rượu khi nào??

“Ôi trời! Chẳng lẽ Huệ phi muội muội đem rượu gây tê uống hết rồi sao?”

Thục phi đến gần cái bàn chỉ vào chén trà trống trơn nói, mà quả thật là nàng đã đoán đúng chân tướng rồi.

Huệ phi trước đó bị không khí khẩn trương do đám ngự y kia tạo ra làm mất bình tĩnh, nuốt nước miếng mấy lần xong cũng định uống chút nước để trấn định lại chút, ai dè quên mất chén trà trên bàn thật ra là rượu, một ngụm uống hết, không chứa lại giọt nào.

Sau khi hoàng đế cùng một đám người không ngừng thí nghiệm, mọi người trong cung đều biết khí thế của Huệ đại hiệp cùng nồng độ cồn là có quan hệ tỉ lệ thuận, mà chén rượu trắng vừa rồi nàng uống có độ cồn tinh khiết so với rượu gạo bị ép uống lúc trước hoàn toàn không cùng cấp bậc, cho nên sau khi nàng hết ầm lên với các ngự y, không ai rõ nàng rồi cuộc sẽ làm gì tiếp theo.

Mà hành động của Huệ phi cũng thật quá nhanh chóng, ngay lúc hoàng đế định tiến lên kéo nàng xuống thì nàng lại thoát được, rồi đẩy một vị ngự y đang đứng bên cạnh Dự Lâm vương ra, cánh tay vung nhanh như gió đánh ập tới chỗ Dự Lâm vương.

Dự Lâm vương dù gì cũng đã một tướng quân, tuy rằng đầu óc choáng váng đến mơ hồ, nhưng thấy một bên mặt có một trận kinh phong đánh úp tới, cơ thể phản ứng nhanh hơn cả đầu óc, phản xạ có điều kiện nâng tay lên ngăn cản công kích của Huệ phi.

Chỉ là, hấn không đoán nổi thân thủ của Huệ đại hiệp cũng tỉ lệ thuận với nồng độ cồn, sau một kích bị lệch thì Huệ phi nhanh chóng dùng tay còn lại chế trụ tay của Dự Lâm vương, còn chưa để cho đối phương có cơ hội thở dốc, nàng liền quát lớn một tiếng “Xem ta đây!!!!” rồi lập tức đập mạnh xuống..... Lúc này, mọi người mới nhìn rõ vật đang nằm trong tay Huệ phi, chính là một hòn đá Thọ sơn để chặn giấy không biết là đã bị thó từ chỗ nào.

“Thiên..... Thiên Thừa, đệ..... đệ có ổn không?”

Hoàng đế vội vàng đỡ cái chặn giấy bị Huệ phi lấy khí thế trăm quân tiếp đón đệ đệ, vẻ mặt sợ hãi..... Ngàn vạn lần đừng để bị đánh đến ngu người chứ!

Dự Lâm vương đại ra nhìn hoàng đế, một hồi lâu cũng không nói lời nào, trong mắt ngập tràn sương mù, thiếu chút nữa hóa lỏng thành mưa.

Điều này càng làm cho hoàng đế thêm bất an vô cùng, cuối cùng, khoe miệng Dự Lâm vương giật giật, phun ra một búng máu, bên trong còn có một chiếc răng.....

“A.....”

Mọi người đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Cách thức..... tuy là có hơi bạo lực một chút, nhưng mà cuối cùng đã đem vấn đề nhỏ răng giải quyết xong.

“Không phải..... ”

Dự Lâm vương khó nhọc mở miệng, lại khiến mọi người chú ý

“..... Không phải cái răng này..... ”

Mọi người OTZ tại chỗ.....

Kết quả, ngự y đã chứng thực, độ mạnh yếu của Huệ phi ra tay vừa đủ, đập rớt được cái răng, lại không thương tổn đến gân cốt, khiến cho hoàng đế không nhận được muốn cho Huệ phi mang theo một chai rượu nữa ra trận giết địch.

Hơn nữa khổ tận cam lai chính là, Huệ phi tuy rằng không có đập trúng được cái răng khôn kia, nhưng vừa khéo lại đập rớt cái răng bên cạnh, chừa ra được một vị trí trống, vấn đề răng khôn không cần phải động tay cũng đã được giải quyết. Các ngự y vẫn còn đang lắc đầu thở dài hối hận tại sao lại không nghĩ tới biện pháp này, biết thế dùng Ngọc Trâm Hoa để nhổ đi cái răng bên cạnh có hơn không, lại còn hại Dự Lâm vương suýt nữa đã phát điên lên phá vỡ hình tượng ngũ giáng tứ mã của bản thân mà lấy hòn đá chặn giấy kia đập cho ngự y một phát.

Kết quả ngoài dự kiến, Dự Lâm vương “hi sinh” bản thân, khiến chúng phi đều lấy đó là gương giáo dục con mình là không được tham ăn, phải thường xuyên vệ sinh khoang miệng sạch sẽ, cùng với việc nên sớm kết hôn..... tuy rằng những cái này tất nhiên là không chút liên quan đến việc mọc răng khôn.

9. Chương 9: Hàng Yêu Phục Ma

Editor: Vân Nghiên

Đêm đã khuya, trên đường phía tây hoàng cung có một đội cung nữ cùng nội thị đi một cách rất quy củ, đi giữa đội ngũ đó là hai nữ tử trang điểm xinh đẹp đến rung động cả trời đất —— Thực phi và Dự phi.

Hai người này mới cùng Huệ phi uống rượu về, vì muốn tỉnh rượu, nên cũng không vội quay về cung, mà cùng nhau đi dạo, vừa đi vừa lầm nhảm vài câu cho cơn buồn ngủ bớt.

Quỳnh Trúc cung của Thực phi cùng Hòe Anh cung của Dự phi chỉ cách nhau một ngã rẽ, cũng xem như là hàng xóm, mà chỗ các nàng với Đồng Thương cung của Huệ phi cách nhau rất xa, mỗi lần đi đều phải đi ngang qua hậu cung. Ở giữa đoạn đường này, có một chỗ bình thường hai người đều chỉ dám đi vòng qua, đêm nay cũng không biết là rượu say thêm can đảm hay là rượu say hóa hồ đồ, hai nàng toàn bộ không để ý, ung dung thoải mái đi thẳng hướng đường dẫn đến nơi đó.

Chỗ đó ở đây là Tụ Hạc cung, nhưng mà cũng chỉ là tên trên danh nghĩa thôi, hiện tại người trong cung khi nhắc đến chỗ này thường đều dùng cụm từ mang hàm nghĩa thâm hậu “Chỗ đó” để thay thế, kèm theo lời nói cùng vẻ mặt thần thần bí bí. Chính xác! Tụ Hạc cung này chính là nơi chuyên dùng để giam cầm nữ tử hậu cung, gọi nôm na là —— lãnh cung.

Hiện tại là lúc nguyệt hắc phong cao, ánh sáng trong trẻo mà lạnh lùng bao phủ trên con đường lát đá, mà giống như để phối hợp với không khí bình thường, khi đoàn người đang đi tới trước cửa Tụ Hạc cung, bỗng dưng có một trận gió không biết từ đâu thổi tới, mọi người vội vàng dừng lại dùng ống tay áo chắn đi, vì dùng tay áo chắn đi như vậy, đầu của Dự phi đương nhiên là hướng về phía lãnh cung, giây tiếp theo hô hấp lập tức bị ngừng

“Quý aaaaaa!!!!”

Tiếng kêu này thê lương vang tận trời xanh..... Có lẽ tiếng quý kêu thì cũng chỉ đến được như vậy thôi.

Bỗng dưng phát ra một giọng nữ cao tới chói tai khiến xuất hiện hiệu ứng con bướm(*) hậu quả là mọi người ở đây vốn đã không có phản ứng gì cũng bị Dự phi dọa tới tám chín phần mười. Vì đã có nỗi sợ từ trước, lại cộng thêm nhìn thấy cảnh tượng trong lãnh cung kia nữa, lúc này mọi người mặt đều cắt không còn hột máu.

(*) Hiệu ứng con bướm, hiệu ứng bướm bướm hay

hiệu ứng cánh bướm (butterfly effect): là một thuật

ngữ miêu tả về lý thuyết hỗn loạn, ví dụ được
nhiều người biết đến là câu nói nổi
tiếng của Benjamin Franklin:

- vì cái đỉnh tuột,nên móng ngựa bị tuột.
- vì cái móng tuột nên con ngựa bị sẩy chân.
- vì con ngựa bị sẩy chân nên chiến binh sa cơ
- vì chiến binh sa cơ nên thua trận.
- vì thua trận nên mất tự do,

Tất cả chỉ vì 1 cái móng ngựa tầm thường.

Ở đây được hiểu là vì một tiếng hét của Dụ phi khiến mọi người đều bị dọa sợ.

Trong viện trồng không, chỉ có vắt trên thân cây đại thụ đen sì là một sợi dây trắng toát, lặng lẽ phiêu lãng theo gió.

Lãnh cung là nơi thế nào? Đó là nơi mà bất kể chuyện gì dù lớn hay nhỏ ở thời nào cũng được lọt vào “TOP10 bí chuyện hoàng cung”! Cho dù không xảy ra chuyện của Dụ phi, cũng nhất định không thiếu đủ các thể loại tin đồn yêu ma quỷ quái, nhưng mà tin vĩa hè cùng với người mình miêu tả không giống nhau, huống chi lần này chứng kiến có tới 14 người, trong đó còn có cả hai vị phi tần.

~

“Kết quả thế nào?? Các muội không ai nhìn rõ đều đã cùng nhau chạy rồi?!”

Ngày hôm sau, hoàng hậu hỏi hai đương sự trong sự kiện chứng kiến ma quỷ.

“Nương nương ơi!! Đó là quỷ! Là quỷ đó!! Ai còn dám đi vào xem chứ!!”

“Chỉ mới thấy cái bóng trắng đã nói là quỷ, các muội muội không phải quá yếu ớt rồi chứ!” Cung phi bắt mãn than thở nói, ngoài ra cũng có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

Người thử ở đó xem, chưa rõ thế nào đâu! Tuy nhiên lời này Dụ phi cùng Thục phi không ai nói ra miệng cả.

“Nếu không thì là cái gì chứ! Chiều cao như người, tay buông thông, lại còn treo lơ lửng giữa không trung, không phải quỷ treo cổ thì là cái gì?”

“..... Cũng..... Cũng có thể là..... Chấn chiếc linh tinh?”

Trữ phi nhỏ giọng đưa ra ý kiến của bản thân, đổi lại là một cái nhìn xem thường của Dụ phi.

“Tỷ tỷ, muội tuy rằng không có nhiều kiến thức lắm, nhưng mà vẫn phân biệt được chấn chiếc nhé, cái bóng kia rõ ràng đang trong tư thế này này.....” —— Dụ phi tạo hình quỷ treo cổ kinh điển —— “Sao có thể là đồ vải được!! Hơn nữa sao chấn lại xuất hiện ở đây chứ!!”

Hoàng hậu ho khan hai tiếng, ý bảo với chúng phi là mình có điều muốn nói.

“Mặc kệ là khăn vải hay là chấn mền, vấn đề là triều đại này còn chưa có nữ tử nào bị biếm vào lãnh cung cả, càng không có việc tự sát ở đó!!”

“Cũng có thể là tiên.....” Thục phi vừa định nói có thể là tiên triều, đột nhiên ý thức điều này chẳng phải là đắc tội với thái hậu sao, liền lập tức sửa lời.

“Cũng có thể là tiên tiên triều chứ.....”

Dù sao Thái hoàng thái hậu cũng đã qua đời rồi, cũng không ai có thể trách nàng bất kính. Trong lúc một đám nữ nhân tra đông tra tây đem hội nghị báo cáo thành hội nghị nghiên cứu và thảo luận, cung nhân được hoàng hậu phái đi tra xét Tục Hạc cung đã trở lại

“Đã tìm thấy cái gì?”

“Khởi bẩm nương nương, không tìm thấy cái gì, trong cung trống không, một vật cũng không có!”

Cuối cùng, hội nghiên cứu và thảo luận cũng không đưa ra được kết quả gì, hoàng hậu chỉ có thể đem chuyện này đặt sang một bên, nhân tiện hạ lệnh không được nói ra ngoài. Nhưng mà hoàng cung là nơi nào? Đó là nơi đất lành sản sinh ra những con đường lan truyền tin tức tuyệt hảo đó! Vậy nên chuyện ma quỷ xuất hiện trong lãnh cung chỉ qua thời gian một chén trà nhỏ, ai ai cũng đều rõ cả.

Mô tả việc này có lẽ là, một khi có mở đầu, mọi việc tiếp sau sẽ cuộn cuộn kéo tới, hoặc là có một số việc, thực ra trước đó đã sớm tồn tại, chỉ là có thêm một cái cơ liên đồng loạt xuất hiện mà thôi.

Từ sau lúc Dự phi cùng Thục phi công bố rằng đã thấy quỷ treo cổ ở trong lãnh cung, thông tin này cứ qua một tai là lại thành một dị bản khác. Cái gì mà nghe được tiếng trẻ con khóc, nghe thấy có tiếng người chửi bậy, cũng có người lại nhìn thấy nữ quỷ áo trắng, nhưng mà càng phóng đại hơn bản cũ, nói là thấy một loạt nữ quỷ đang bay trên không.

Sau đó, Tụỵ Hạc cung đã không còn giống lãnh cung nữa, mà nói đó là U Minh địa ngục lại càng giống hơn.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tất cả mọi chuyện đều không vượt qua phạm trù “Chuyện phiếm sau bữa cơm”. Cho tới khi thái hậu nhúng tay vào, chuyện bắt quỷ mới được chính thức đưa lên thành vấn đề quan trọng.

“Nhưng mà..... người cũng đã phái đi thăm dò, cũng đâu có phát hiện được gì đâu!”

Hoàng hậu đã trả lời thái hậu như thế, dù sao chuyện không có căn cứ thế này mọi người cứ nói đi nói lại đến nghiện chưa tính, nếu có hành động gì đặc biệt ngược lại lại đánh mất thể diện, khiến người ta dị nghị bản thân có gì khuất tất.

“Người mỗi lần đều cho người đi thăm dò ban ngày, có thể tra ra được chuyện gì? Đến đứa trẻ ba tuổi cũng biết quỷ chỉ ra ngoài ban đêm thôi!”

Thái hậu lấy khẩu khí “ta là người từng trải” nói

“Chẳng lẽ..... Chẳng lẽ thái hậu ngài lại muốn đi buổi tối?”

Dự phi cứ tưởng tượng đến cảnh tượng đêm đó da đầu liền run lên, nàng hiện tại ngay cả là ban ngày cũng không dám lại gần Tụỵ Hạc cung chứ huống gì buổi tối!!

“Thái hậu, chúng con đâu đều là nữ nhân tay trái gà còn không chặt..... Về phần đám cung nữ nội thị thì..... chỉ sợ cũng không dùng được mấy, chỗ này cũng không phải để ngự lâm quân vào loạn được, huống hồ càng có nhiều người tham gia vào thì càng có nhiều lời đồn a!”

Hoàng hậu chọn sách lược vòng vèo mềm dẻo ra tay, hy vọng thái hậu quên ý định tìm việc để làm trong đầu đi.

“Vậy gọi Thiên Thừa đi, đều là người nhà cả!Mà lá gan nó cũng to lắm, vậy không phải ổn rồi sao?”

Thái hậu lời nói vô cùng đơn giản đáp lại hoàng hậu, đưa ra được cái kết luận như vậy, đúng là hoàn toàn đem hy vọng của hoàng hậu đi bóp chết mà.

Vì thế, tiểu đội bắt quỷ đặc biệt được thành lập, bao gồm Dự Lâm vương, Thái hậu, Cung phi, Khang phi, Trữ phi và Huệ phi+rượu trắng! Hoàng hậu lấy cớ “bận chuyện trong cung” ra từ chối, rút khỏi hành động, mà Dự phi cùng Thục phi dù cũng muốn rút lui, nhưng mà lại bị thái hậu vu vào tội “Yêu ngôn hoặc chứng” mà xử phạt, đành phải rưng rưng nước mắt mà tham gia, trong lòng cũng không khỏi kháng nghị nói “Đãi ngộ khác biệt! Phân biệt đối xử a!”

~

Trời trăng thưa sao, vì vu gió thổi. Vốn chỗ này vào đêm mùa hạ có cơn gió thổi mát mẻ hẳn phải là một chuyện vô cùng thoải mái thư thái, ấy thế mà lại làm cho các phi tần lông tơ dựng đứng cứ như là có một bàn tay ma quỷ lướt qua bên người các nàng.

“Tình huống này làm ta chợt nhớ đến một câu chuyện xưa, cũng vào thời điểm này, có một đám người lữ hành.....”

“Thiên Thừa a, muốn kể chuyện xưa, chờ chúng ta bắt được quỷ rồi hãy kể, hiện tại vẫn nên tiết kiệm chút sức lực thì hơn!”

Người duy nhất trong số mọi người đã được tận tai nghe Dự Lâm vương kể chuyện xưa —— thực ra là mới có một nửa —— thái hậu ra tay ngăn cản ý đồ của Dự Lâm vương.

Đùa chứ! Chúng ta là đang đi bắt quỷ đó, nếu lại để cho Thiên Thừa bắt đầu kể chuyện tại đây, chẳng cần chờ quỷ đi ra, đám phi tần đều đã bị hù chết tập thể rồi!!

Tuyệt Hạc cung nằm dưới ánh trăng bạc, mông lung mà mê ly, giống như một ngôi mộ tĩnh lặng, dù sao..... Cũng chỉ là như thế mà thôi, bỏ qua lời đồn ở bên ngoài, lãnh cung cũng không phải chỗ có gì đặc biệt mà nhắc tới, sở dĩ làm mọi người biến sắc khi nhắc tới, có lẽ là do tâm lý ám thị mà thôi.

“ ‘Cung môn tiêu sắt lãnh tự thu, hương hoa lạp tận, đoạn tràng lệ tàn lưu’ (Cửa cung tiêu điều lạnh tựa thu, hương hoa phai dần, chỉ còn lưu đôi hàng lệ dài) có lẽ chính là chỉ tình huống này đi!”

Bản tính tức cảnh sinh tình của Khang phi không vì không gian thời gian mà phai nhạt.

Nhưng mà ngay tại lúc không khí tĩnh lặng không một tiếng động, một âm thanh nứt vỡ rất khẽ bỗng theo lan theo gió.... một tiếng.... một tiếng.... rồi lại một tiếng, tựa như tiếng khóc nỉ non của đứa trẻ chưa yên giấc, không khí yên ắng xung quanh như phụ trợ thêm cho âm thanh này càng trở nên rợn người.

“Quỷ a! Quỷ đến đấy!!!!”

Dây thần kinh của Dự phi cùng Thục phi vốn đang bị căng như dây đàn rốt cuộc cũng được gảy, lúc này các nàng không ai để ý đến hình tượng với quy củ nữa, một trái một phải bám chặt hai tay Dự Lâm vương, chết cũng không buông, mà Cung phi bám lấy Khang phi, Khang phi đỡ Trữ phi, Trữ phi ôm Huệ phi, còn Huệ phi thì lấy rượu ra mở nắp sẵn chuẩn bị tu sạch.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh!”

Thái hậu, người đã sống nhiều nhiều năm như thế cũng không phải bỏ đi, trái tim lúc này tuy đập rất mạnh nhưng cũng không quên áp chế đám tổ viên sắp loạn cào cào, một bên phân phó Dự Lâm vương cùng nhóm nội thị truy tìm phương hướng âm thanh.

Hai mắt Dự Lâm vương dưới ánh trăng sáng quắc như ma trời, hoàn toàn không có chút cảm giác sợ hãi, ngược lại nồng độ hormone andrenalin lại còn tăng vọt.

Đã nghe nhiều câu chuyện thần ma kỳ quái từ xưa, đến nay đột nhiên được nhìn thấy đồ thật, cái gọi là rùa nhìn đậu xanh (*) —— chính là tận mắt đó!!! Hắn lập tức nín thở tập trung tinh thần nghe ngóng thanh âm kia, chỉ trong chốc lát đã vùng tay lên, mang theo một đám nội thị nhắm tới chỗ tận sâu trong cung chạy tới

(*) Rùa nhìn đậu xanh-vương bát khán lục đậu: ý

chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt

rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt

đậu.

Mất đi vị nam giới đáng tin duy nhất, đám tần phi cũng chỉ có thể đứng chôn chân tại chỗ, sợ hãi khẩn trương nghe ngóng động tĩnh. Mà càng căng thẳng, thính giác lại càng trở nên minh mẫn, chúng phi đều nghe thấy âm thanh đi đi lại lại từ tận trong cung điện, rồi đột nhiên có thêm tiếng khóc lớn, rồi sau đó còn có thêm cả tiếng kêu gào phẫn nộ..... Ô, sao nghe giống tiếng mèo kêu? Sau đó, đám nội thị liền ôm một ổ “Quỷ” ra —— một đám mèo con!

Còn Dự Lâm vương theo ở phía sau tay đang xách cổ một con mèo già đang không ngừng nhìn mặt hắn cào loạn móng vào không khí, trên mu bàn tay còn lưu lại rất nhiều dấu vết chiến đấu.

“Nhìn các người xem!!! Một chút uy nghi hoàng thất cũng không có!! Lại còn bị mấy con mèo dọa thành như vậy!! Còn ra cái thể thống gì nữa!!!”

Sau khi tra ra được chân tướng, thái hậu liền nói như nã pháo liên hồi, chúng phi cũng hiểu được thật là mất mặt, ngượng ngùng theo sau thái hậu chuẩn bị rời đi.

Dụ phi đi ở cuối hàng, vẫn không kìm được quay lại nhìn cung điện đen sì phía sau, trong lúc lơ đãng dưới chân truyền đến một tiếng “Crắc” giòn vang, nàng vừa cúi đầu nhìn thử thì lập tức bật ngửa người ra sau, hô hấp lại tiếp tục ngưng bật.

“Quý aaaaa!!!”

“Dụ phi!! Người vẫn còn chưa thôi đi à!!!”

Thái hậu bực mình đem đứa con dâu cái gì cũng kêu là “Quý” ra mắng, lại phát hiện Dụ Lâm vương vẻ mặt nghiêm túc nhìn chỗ đất dưới chân Dụ phi...

Nơi đó rõ ràng là lộ ra một đoạn xương trắng hếu!

Nếu đã xuất hiện án mạng, vậy thì việc này không còn đơn thuần là chuyện của hậu cung nữa. Sáng sớm hôm sau, không chỉ hoàng hậu mà ngay cả hoàng đế cũng tự mình đi tới điện trường Tụ Hạc cung. Cũng có một số người chịu đựng được cũng cố đến nhìn tận mắt, ví dụ như Cung phi, còn về phần thái hậu..... Sau khi bà nhìn thấy một đoạn xương lộ ra liền giống như bị uống thuốc kích thích, tinh thần dường như còn hăng hái đến giờ.

Dụ Lâm vương ra lệnh cho mấy thị vệ cường tráng đào bới dưới tàng cây tùng, quả nhiên, ngoại trừ ít xương cốt đêm qua đã lộ ra ngoài thì dưới đám đất bùn này còn chôn không ít xương cốt. Nhưng mà chỉ là khi Dụ Lâm vương xem xét..... lại không ghép được cái đầu vào thôi.

“Chẳng lẽ là thi thể nữ không đầu?”

Ngay cả người ngoài nghề như thái hậu cũng có thể nhìn ra trong đồng xương này không có cái nào nhìn có vẻ giống cái đầu.

“Thiên Thừa, rốt cuộc là xương gì vậy?”

Hoàng đế hỏi vị đệ đệ đang nhìn chăm chăm đồng xương cốt, lại thấy mặt hắn càng ngày càng trở nên thâm thúy. Đúng lúc hoàng đế định mở miệng thúc giục, ngoài cửa cung đột nhiên truyền đến thanh âm huyền ảo

“Điện hạ, Hoàng thượng có lệnh, người không phận sự thì không thể vào!”

Đang đột phá vòng phong tỏa của bọn thị vệ chính là Tĩnh Hải vương cùng bốn vị công chúa, dù sao cũng là thiên kim quý thể, đám thị vệ sao dám mạnh tay ngăn cản, nên mấy tiểu quý xoay qua xoay lại vài cái là có thể tiến vào.

“Phụ hoàng, mọi người đây là làm gì thế??”

Lãnh cung đột nhiên xuất hiện nhiều người như thế tất nhiên là vượt quá tưởng tượng của tiểu Tiễn, cậu không chỉ thất sắc, mà còn lộ ra chút hoang mang lo lắng.

“Các con tới đây làm cái gì?”

Hoàng đế nhíu mày hỏi, theo lẽ thường mà nói, mấy tiểu quý này hẳn là không xuất hiện ở chỗ này mới phải.

Hoàng hậu vốn đang muốn ngăn cản đám trẻ con không cho nhìn hiện trường trong viện, lại phát hiện ra Đại nữ nhi hình như đang đem giấu gì đó sau lưng.

“Trình Phong, con giấu gì trong tay nói mau!”

Đại công chúa ngay từ đầu còn cố gắng giấu giấu diếm diếm, cuối cùng không thắng nổi người lớn, đành phải đem mở cái bao giấu sau lưng ra, bên trong còn có một đồng xương trắng.....

“Các con giải thích đi, rốt cuộc thế này là sao?”

Hoàng đế thở hắt ra, dùng ánh mắt bắn phá đám con. Người sáng suốt một chút lúc này đều nhìn ra, chỗ xương trong bao này cùng với chỗ xương chôn dưới đất là cùng một loại, nếu mà là xương người, aizzzz! Thật sự là chuyện cười xuyên quốc gia rồi!!

Cuối cùng, căn cứ vài lời khai báo của “Nghị phạm”, thị vệ trong cung tìm thấy tận sâu trong điện một chú chó nhỏ, nhưng mà vẫn chưa được đăng ký trên mục hộ khẩu vật nuôi, mà tại cung của Tứ công chúa đám mèo nhỏ còn đang khóc rống vì đói.

Lãnh cung quản lỏng lẻo—— điều này Hoàng hậu cũng đoán được, nhưng mà lại thành nơi cho các hoàng tử công chúa nuôi dưỡng chó mèo thì rõ là có vấn đề rồi, bởi vì ngay cả trẻ con cũng vào được, vậy nhờ có người tâm tư kín đáo lên vào giả thần giả quỷ thì sao, vậy nên phải tra xét tất cả những người ra vào Tụy Hạc cung.

Kết quả điều tra có thể nói là ngoài sức tưởng tượng của đám chủ tử luôn lạnh lùng nhìn lãnh cung từ xa, ngay cả hoàng hậu luôn khôn khéo nhanh trí cũng không nghĩ tới, mảnh đất Tụy Hạc cung này, cũng thật nổi tiếng quá đi mất!

Không nói tới việc đến đây rượu chè bài bạc, hẹn hò thân mật, vậy mà thậm chí còn có người của Hoán Y cục thừa lúc buổi tối đến đây phơi quần áo???!! Quần sự mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vôi vàng giải thích rằng quần áo vải vóc trong cung quá nhiều, bọn họ không còn chỗ để phơi, vân vân... Nhìn đồng lụa trắng thượng hạng kia, hoàng hậu đột nhiên nhớ tới lời đồn nữ quý áo trắng bay loạn trong lãnh cung trước đây.

Cuối cùng, Hoàng hậu không thể không đề ra điều một trong văn kiện của Đảng, đại ý là “Tụy Hạc cung là tài sản cố định trọng yếu của hoàng gia, không được sử dụng cho vấn đề cá nhân, không được dùng làm nơi hẹn hò, không được có hành vi vi phạm pháp luật!”

Về phần Dự phi cùng Thục phi đích thân gặp quý treo cổ kia, tuy rằng cuối cùng vẫn không phát hiện ra chút manh mối nào, nhưng hai người từ nay về sau cũng không để trong lòng nữa. Dù sao buổi tối trong lãnh cung náo nhiệt như thế cơ mà, khéo quý cũng chẳng muốn đi đến đó đâu

10. Chương 10: Không Thể Hiểu Được??

Editor: Vân Nghiên

“Hoàng hậu nương nương, Lỗ Nhân công.....”

“Nương nương! Không còn thời gian nữa rồi, người mau nghĩ cách đi a

!!”

Vang lên đồng thời cùng với lời nói của cung nữ là một thanh âm lạnh lạnh cao vút, còn chưa đợi cung nữ bấm báo xong, người đã vọt thẳng vào trong Hoàn Khôn cung.

Hoàng hậu thở dài, nhíu nhíu mày liễu rồi xoa xoa huyệt Thái Dương, từ lúc nàng nhận được tin đoàn sứ Tây Nhung tiến vào kinh thành đã biết một kiếp này mình không thoát nổi.

Quả nhiên, Lỗ Nhân công chúa miệng vừa hé đã khiến Hoàng hậu bức mình đến tận trưa. Nội dung á..... Vẫn là vấn đề cũ rích thôi, chính là nàng không muốn gả đến Tây Nhung như thế nào, tình yêu Tổ quốc dạt dào ra sao.....

“Nếu Hoàng huynh mà vẫn bắt ép muội, muội nhất định sẽ chết cho mà xem!!” Công chúa tức giận ném lại một câu.

Hoàng hậu thần nhiên nhấp một ngụm trà, từng tầng khói trắng lần lượt che đi gương mặt đang hiện rõ vẻ hờ hững. Không thể trách Hoàng hậu vô tình, nếu Lỗ Nhân công chúa thực sự hành động như lời mình nói thì đã sớm chết cả chục lần rồi.

Lỗ Nhân công chúa, tiểu muội của hoàng đế, sinh cùng năm với Dự Lâm vương —— nói cách khác, tức là nàng đã đến tuổi 20. Nhưng mà nam nữ có khác biệt, nữ nhân hai mươi tuổi hiếm người nào chưa có hài tử gọi là nương (mẹ), vậy cho nên Lỗ Nhân công chúa chính là một nữ thanh niên hữu thực vô danh đã lớn tuổi, cũng là công chúa duy nhất trong số các công chúa cùng thế hệ vẫn chưa lập gia đình.

Về phần nguyên nhân, nói đơn giản thì có lẽ là do kỹ tính, nhưng mà một từ này thì không thể đủ diễn tả vấn đề. Ở trong mắt của Lỗ Nhân công chúa, không có cái gì là không có khuyết điểm —— dù gì con người không có ai là hoàn hảo, cái này cũng không tính là hơi thái quá, vấn đề là trong mắt Lỗ Nhân công chúa thì không có khuyết điểm cũng chính là khuyết điểm trí mạng! Tóc quá dài hay quá ngắn, móng tay quá ngắn hay quá dài cũng đều là một lý do để một người bình thường qua mắt nàng trở thành một cận bà.

Gặp phải dạng cá tính như này, ngay cả thái hậu luôn thích se duyên mai mối linh tinh cũng thấy không nhiệt tình nổi, người do thái hậu đề cử đều là nhân trung long phượng, sau khi qua lời phê bình của Lỗ Nhân công chúa đều trở thành đám gà vịt lông rụng sạch, từ đó thái hậu cũng không thêm bận tâm đến hôn sự của nàng nữa, cho nên khi nàng khóc sụt sùi đến tởm khổ với thái hậu bà rằng không muốn gả đi phía Tây, thái hậu chỉ nói một câu

“Sớm nghe lời ai gia gả cho người ta thì giờ đã không có việc này rồi!”

Tuy rằng thái hậu luôn cho rằng kết hôn là liều thuốc chữa bách bệnh cũng không quá chính xác, nhưng hoàng hậu cảm thấy ít nhất lần này bà nói là nói đúng.

“Người Hồ tính cách thô lỗ mạnh mẽ, có lẽ so với tính tình của Quang Du thì cũng không thấm vào đâu, với lại nó ở Trung Nguyên còn chọn được nam nhân khác nữa sao? Không gả đến nước khác thì còn có thể gả cho ai??”

“Nhưng mà Hoàng Thượng, nô tỳ muốn nói tính tình Quang Du như vậy..... Trước đây đã làm người ta không yên tâm nổi..... Nếu sau này lại vẫn tính tình như thế chẳng phải lại thành chuyện xấu sao??.....”

Chuyện hòa thân, đương nhiên là hy vọng hai nước thân càng thêm thân, hoàng hậu rất nghi ngờ không biết vị Lỗ Nhân công chúa này có thể làm ngược lại hay không, cho nên tuy rằng lãnh đạm với việc công chúa khóc lóc kể lể, nhưng sau lưng nàng cũng không thể không cùng hoàng đế tính toán lại một chút.

“Về vấn đề đó.....”

Hoàng đế ghé sát vào người hoàng hậu nhỏ giọng thì thầm.

“Thật ra trăm cũng đã gặp mặt vị vương tử kia rồi, cảm thấy cũng không tệ, hơn nữa mẹ ruột của hắn là người Hán, bản thân là sự kết hợp giao hòa huyết thống Hồ Hán, cho dù không phải là hòa thân thì cũng là một ứng viên không tồi cho vị trí phò mã a! Quang Du đã xem xét chọn lựa hết nam tử trong triều mà vẫn không vừa ý, có khi vị vương tử dị quốc này lại khiến nó vừa ý thì sao!”

Hoàng đế cảm thán từ tận đáy lòng, nói đó là một câu trần thuật chi bằng nói đó là hy vọng từ tận trong nội tâm. Hoàng hậu nghe hắn nói như thế thì cũng suy nghĩ một lát, đột nhiên nảy ra một ý, liền khuyên hoàng đế lấy danh nghĩa thái hậu truyền gọi vị vương tử kia vào cung gặp mặt. Thứ nhất là để chính nàng có thể đánh giá, đồng thời cũng có thể thỏa mãn ham mê thích náo nhiệt của thái hậu. Thứ hai là để cho Lỗ Nhân công chúa xem mặt trước, coi như là lấy lại cho nàng chút công đạo sau ba bốn lượt khóc nháo ầm ỹ.

Hoàng đế nghĩ ngợi, cảm thấy cũng chẳng có lý do gì để phản đối, liền chuẩn tấu. Ngày gặp mặt chính thức đó, không chỉ có thái hậu, hoàng hậu, chúng phi tần ai ai cũng mang tâm trạng xem náo nhiệt, còn Lỗ Nhân công chúa nấp ở sau bình phong, nhìn chằm chằm vào hình người ở ngoài màn trúc như thăm dò con mồi.

Tây Nhung vương tử bên ngoài màn tuy rằng là nhìn không rõ diện mạo, nhưng có vẻ là người mặt mũi sáng sủa đường nét góc cạnh rõ ràng —— mọi người đều tin rằng ngoại hình chắc không tới mức xấu quá đâu.

Wang tử hướng về phía thái hậu đang ở trong rèm cung kính hành đại lễ của người Hán, rồi dùng tiếng Hán giới thiệu tên tự là Chính Khang Nguyên.

“Tiểu vương Thi Đột Tổ Lợi, bái kiến hoàng thái hậu.”

Hóa ra đây chính là cái gọi là “giao hòa Hồ Hán” a..... Thái hậu nhìn vị vương tử dị tộc có dụng tâm nghiên cứu Hán học, nhất thời trong lòng dâng lên một niềm tự hào dân tộc mệnh mông vô cùng, vừa định đánh giá ấn tượng đầu tiên không tồi thì câu thăm hỏi ân cần của vương tử sau đó đã khiến cho mọi người choáng váng.

“Tiểu vương Thi Đột Tố Lợi, bái kiến các vị mẫu thân.”

“.....”

Hoàng hậu há miệng thở dốc, rồi lại ngậm miệng lại, muốn nói rồi lại thôi, muốn hỏi thì lại không biết hỏi từ đâu, không biết là “Mẫu thân” là phát âm của “Nương nương” trong tiếng Hồ, hay là do vương tử quá khẩn trương nên đã nhầm vai vế?

Nhưng mà vị tùy tùng bên người vương tử lại rất nhanh ra mặt giải thích hiểu lầm, hóa ra là vương tử nhầm lẫn nghĩa hai từ “Nương nương” cùng với “Nương”(mẹ), sau đó tự tiện sửa lại xưng hô.

Bồi tội với chúng phi tần xong, vị phiên dịch ghé vào tai vương tử dùng tiếng Hồ xì xầm xì xồ gì đó, xem vẻ mặt kia có lẽ là đang phân biệt cho vương tử bản chất của hai từ “Nương” và “Nương nương” có gì khác nhau.

Nhưng là phản ứng thành thạo đến tự nhiên như thế của phiên dịch không khỏi làm mọi người nghi ngờ tình huống này không phải là lần đầu, quả nhiên.....

Vương tử nói “Có thể lấy được công chúa làm vợ là tiểu vương có thể mỉm cười nơi chín suối rồi!”

Phiên dịch giải thích “Điện hạ là nói người rất vui mừng.”

Vương tử nói “Nghe nói dung mạo của công chúa đủ để đe dọa động vật!”

Phiên dịch giải thích “Điện hạ nghe nói là công chúa có nét đẹp chìm sa cá lặn.”

Vương tử nói “Hy vọng tiểu vương cùng công chúa có thể thành cá mè một lứa (*)!”

(*) cùng một hạng người kết cấu với nhau làm việc xấu.

Phiên dịch giải thích “Điện hạ người hy vọng có thể nên duyên trời định với công chúa!”

~~

“Ta nghĩ, không phải mẹ đẻ của vương tử kia không bao giờ đọc sách chứ!”

Nhìn hai bóng dáng rời khỏi Nhạc Trữ cung, Khang phi bắt mắt nói. Nàng chính là một vị tài nữ, đương nhiên là có thái độ phản cảm với hành vi không dạy dỗ con cháu, lúc này đã đem quy kết vị phu nhân nào đó ở phương Tây xa xôi vào trong quần thể mù chữ rồi.

“.....Cho dù thế nào cũng không thể vì một vài câu nói mà đánh giá người ta như thế a, hấn thích văn hóa triều ta như vậy thì hẳn là sẽ đối tốt với công chúa thôi.....”

Trữ phi thiện lương luôn đem mọi chuyện suy nghĩ theo chiều hướng tốt đẹp.

Nhưng mà lần gặp này mấu chốt không phải là khảo sát cấp bậc tiếng phổ thông của vương tử, nghĩ tới đây, hoàng hậu lập tức hướng ra phía sau bình phong kêu Lỗ Nhân công chúa, hỏi ý kiến của nàng

“Mọi không muốn!”

Công chúa trịnh trọng ném ra ba chữ.

“Vì sao?? Ngôn ngữ thì sau này trao đổi nhiều cũng sẽ tiến bộ thôi mà.”

Dụ phi cùng Thục phi khó hiểu hỏi, theo hai nàng thấy, vị vương tử dị tộc này ngoại trừ khả năng ngôn ngữ có chút vấn đề, những cái khác đều ổn cả mà.

“Ai nói là vì cái này?? Hấn đen như vậy, bản công chúa không thích người da đen!”

“Ta thấy rất tốt mà, điện hạ so với nhiều người Hồ khác đã coi là trắng rồi, hơn nữa lại trông rất khỏe mạnh nha!!”

Cung phi rất tâm đắc với việc bảo dưỡng nhan sắc giải thích.

“Lần trước giới thiệu Lục công tử cho người người còn chê người ta trắng không khác gì cương thi!!”

Thái hậu tức tối nhớ lại lần xem mặt lần trước.

“Dù sao con cũng không muốn! Họ của hần khó nghe chết đi được! Thi Đột, thi thể, vừa xui xẻo vừa u ám! Nếu gả cho hần không phải sau này con sẽ bị gọi là Thi Đột phu nhân sao, hoặc là Thi Đột thị gì đó..... A! Quá là ghê tởm!”

“..... Ai nói cho muội thế, trong tiếng Hồ chắc chắn là một từ rất hay!” Khang phi trí thức uyên bác nói ra phỏng đoán của mình.

Nhưng bất luận mọi người nói ra sao, Lỗ Nhân công chúa vẫn là binh đến tướng chặn, nước dâng đất ngăn, vẫn có thể moi ra một đồng tặc xấu để nói.

Ở trong mắt mọi người thì Thi Đột vương tử chỉ có một yếu điểm duy nhất đó là thích tự biên tự diễn tiếng Hán, còn ở trong mắt công chúa thì cái gì cũng không tốt để mà nhắc tới, bởi vậy có thể thấy được Lỗ Nhân công chúa là một người có tật xấu đặc thù —— đó là nàng ta chưa bao giờ coi vấn đề chủ yếu làm trọng tâm mà luôn chăm chăm nhìn vào mấy điều thứ yếu làm trọng điểm.

~~

“Trời ơi! Thật sự là không nói nổi mà! Ta cùng hần rõ ràng là không phù hợp!”

Sau buổi gặp mặt vài ngày, Lỗ Nhân công chúa lại tiếp tục chạy vọt vào Hoàn Khôn cung, trong tay lộ ra tờ giấy mỏng, không ngừng phe phẩy.

“Lại làm sao nữa?”

Hoàng hậu không chút cảm xúc hỏi lại.

“Xem thư tên Vương tử thi thể đó hồi âm cho muội này, rốt cuộc hẳn có hiểu muội đang nói gì với hần không thể?”

“Muội đã trao đổi thư với vương tử?”

Hoàng hậu nghe tới đó không khỏi nhướn mày, nam nữ còn chưa chính thức kết hôn, cho dù nhìn lén qua màn hình cũng đã là phạm lễ chế rồi, cô em chồng này lại còn dám trao đổi cả thư!

“Vậy thì sao chứ! Hoàng huynh cùng mọi người nếu muốn đem muội đẩy xuống hố lửa thì muội đây đành phải tự cứu mình thôi!”

Quy củ? Hừ! Lập ra không phải để phá sao?!

Hoàng hậu bắt đầu dĩ lắc đầu, dù sao nàng cũng không cùng huyết thống với công chúa, chỉ là họ khác thôi, đương nhiên không thể nói ra vẻ quá rồi.

Chỉ thấy trong tờ giấy thơm mùi Anh Thảo có viết mấy chữ rất nhỏ rất nhỏ —— “Cảm tạ công chúa điện hạ đã có ý với tiểu vương, Tổ Lợi không dám nhận quang vinh này!” —— ngoại trừ việc có mấy lỗi chính tả, cũng không có vấn đề gì khác.

“Thư này làm sao?”

“Thư không làm sao, nhưng mà ý hần viết trong thư lại rất rất làm sao!!”

Thấy hoàng hậu tỏ vẻ khó hiểu, Lỗ Nhân công chúa đem nội dung thư mình gửi cho Thi Đột vương tử thuật lại một lần, đại loại là ta đây dung mạo rất xấu xí, tính cách rất chỉ là ác liệt, lại còn mang mệnh khắc chồng khắc con khắc quốc linh tinh vân vân.....

“Đã nói đến như thế mà hần vẫn còn hồi âm thì thử hỏi đầu óc hần có phải có vấn đề không?”

Lỗ Nhân công chúa trực tiếp bỏ qua vấn đề ngôn ngữ mà nhảy thẳng sang trách mắng đầu óc đối phương. Mà hoàng hậu thật ra cũng rất mờ mịt, người có thể để tổ hợp những lời lẽ hoang đường này chứa chấp trong não thì người đó có tính là bình thường không?

Nhưng mà trong lĩnh vực hôn nhân, hoàng hậu không hề giống với hoàng đế, nàng còn có những suy nghĩ nữ tính hơn. Cho dù đám cưới trong hoàng gia không thể mong cầm sắt hài hòa(*) thì ít nhất cũng phải đối tốt với nhau cho phải đạo. Tất nhiên là nhà trai không ai có ý xấu cả, nhưng mà..... Hoàng hậu nhìn cơn tức giận đang tràn ngập trong mắt công chúa..... Ngược lại nhà gái xem ra là rất có tính chất bạo phát nha...

(*) cầm sắt hài hòa: hòa hợp trong quan hệ vợ chồng

Vì để ngăn cản việc vấn đề RP(*) cá nhân của một cô gái biến thành vấn đề quốc gia, hoàng hậu cuối cùng đưa ra một quyết định.

(*) RP: nhân phẩm

Hôm nay, Thi Đột vương tử phải đi bái kiến hoàng đế. Tuy là trước đó đã được trao đổi không ít kiến thức trên yến hội, nhưng lần này lại là trao đổi nội dung việc hòa thân, cho nên từ buổi sáng sớm hần đã rửa mặt chải đầu mặc quần áo xong xuôi, lúc trước khi ra khỏi cửa còn không quên kiểm tra kỹ tờ giấy bảo bối trong tay áo.

Nhìn tờ giấy này, vương tử trong lòng liên tục cảm tạ hoàng hậu thật là tốt bụng, lại có ý báo cho hần biết Hoàng đế thích gì ghét gì! A, người Trung Nguyên cũng thật sự quá thân thiện nha!!

Hoàng đế định là đón tiếp Tây Nhung vương tử tại Củng Thần điện. Vì liên quan đến một ít hiệp nghị bí mật, cho nên chỉ có Thi Đột vương tử cùng người phiên dịch của hần được phép tiến vào điện. Mà hoàng đế sau khi nhìn thấy phiên dịch viên kia thì nghĩ một lúc rồi phát tay áo bảo hần lui ra.

“Tổ Lợi điện hạ tiếng Hán lưu loát, chắc cũng không cần đến phiên dịch đâu.”

Không đợi đối phương tỏ vẻ gì, hoàng đế đã giành mở miệng trước. Thật ra đây là ý của hoàng hậu, hoàng đế đương nhiên cũng đồng ý là càng ít người biết càng tốt

Thi Đột vương tử nhớ đến trong tờ giấy viết hoàng đế hần nói một là một, hai là hai nên cũng đành thuận theo. Phiên dịch đau khổ nhìn chủ tử mình, nhưng mà vương tử dường như cũng không để ý, đối với tiếng Hán —— vương tử trong lòng vẫn luôn tồn tại một sự tự tin không biết từ đâu ra.

Câu đầu tiên, là Thi Đột vương tử nói. Hần cẩn thận đánh giá triều phục hôm nay của hoàng đế, cộng thêm lời khuyên “Hoàng thượng thích nghe người khác khen về ngoài” của Hoàng hậu, liền mở miệng.

“Hoàng Thượng hôm nay thật sự là càng nhìn càng chói lợi rực rỡ, so với mấy ngày trước đây càng thêm hình người dạng chó hơn!!”

Hoàng đế đầu tiên là sững sốt, sau đó là cả kinh, rồi đến giận dữ, cuối cùng là mờ mịt, hần thật sự không hiểu lời này của đối phương có ý gì, nếu là mắng hần, vậy có người cả gan mắng trực tiếp vậy sao? Cũng may hôm nay hần mang theo mũ miện treo mười hai chuỗi ngọc, hàng hạt châu cũng che được phần nào gương mặt không ngừng biến hóa của hần.

Nhưng mà nhìn không ra sắc mặt đối phương, hoặc là không nhìn sắc mặt đối phương, đối với Thi Đột vương tử mà nói cũng không phải chuyện tốt, hần vẫn hồn nhiên tiếp tục khen —— đầu trâu mặt ngựa, lưng hùm vai gấu, lông phượng gan gà, không bằng heo chó..... Bởi vì hoàng hậu đặc biệt dặn dò là hoàng đế rất yêu thích động vật, cho nên Thi Đột vương tử cố gắng lục lợi hết trong trí nhớ bộ sưu tập các thành ngữ có liên quan đến chó với mèo —— tuy rằng, hần cũng mơ hồ cảm thấy được người đứng đầu quốc gia mà lại thích cái này thì đúng là kỳ lạ.

“..... Cái này, Tổ Lợi điện hạ, chúng ta vẫn nên nói chuyện chính sự nghiêm túc thôi.....”

Hoàng đế gương mặt xanh lét, ý thức được nếu mình còn tiếp tục nghe thêm nữa thì chắc chắn sẽ làm ra những chuyện rất mất thể diện đất nước, cho nên lập tức đổi đề tài.

“Nếu ngài cưới Hoàng muội của trẫm thì sẽ đối với nó như thế nào?”

“Đương nhiên là sẽ kính nhi viễn chi(*)!”

(*) kính trọng nhưng không gần gũi

“Gì cơ?!”

“Nếu đã cưới được công chúa quý quốc rồi thì hai nước chúng ta cũng là người một nhà rồi, tất nhiên là cùng cầu kết với nhau làm việc xấu a!”

“..... Lời này là ý gì?.....”

“A! Bức tranh nước từ trên núi chảy xuống a!!”

Thi Đột vương tử chỉ vào bộ tranh “Thái sơn đăng đỉnh đồ” sau lưng hoàng đế nói, kỳ lạ là không hiểu sao hoàng đế bỗng nghĩ tới một ý khác.

“.....”

~~

“Thật tốt quá, nương nương, Hoàng huynh đã từ chối lời cầu thân của Tây Nhung rồi! Nương nương rốt cuộc người làm thế nào vậy?”

Từ khi biết bản thân sau này không cần đi hòa thân nữa, Lỗ Nhân công chúa đầu tiên là chạy tới nói cho hoàng hậu.

Lúc trước hoàng hậu đáp ứng giúp nàng, dù sao nàng cũng có chút bán tín bán nghi, dù sao cửa hôn nhân này cũng liên quan đến chuyện triều chính, không phải dùng chữ tình là có thể thay đổi được, nghĩ như vậy, Lỗ Nhân công chúa đối với thủ đoạn thông thiên của hoàng hậu lại càng thêm mở rộng tầm mắt.

“Đâu có, Hoàng thượng cũng rất bảo vệ muội, ta chỉ là ở bên nói vài câu hợp tình hợp lý thêm vào thôi, Hoàng thượng biết muội không muốn thì sao có thể ép muội chứ!”

Hoàng hậu đoan trang cười, không quên đem “Công lao” đổ lên người hoàng đế, nhưng Lỗ Nhân công chúa lại cho rằng đó là mấy câu khách sáo khiêm tốn của hoàng hậu, vẫn thế thốt sau này sẽ trả nhân tình đó cho nàng.

“Người một nhà cả, nói chuyện nhân tình gì chứ! Nhưng nếu muội thật sự muốn báo đáp ta, vậy thì giúp ta giữ bí mật này cho tốt, đừng đem nói cho ai là được.”

“Tất nhiên là thế rồi!”

Chuyện liên quan đến mình, Lỗ Nhân công chúa sao có thể đem nói cho người khác chứ!

Nghĩ đến hôm đó sau khi hoàng đế gặp mặt vương tử trở về gương mặt gần như thành màu gan heo, hoàng hậu nhẹ thở phào một hơi, rốt cuộc đã có thể an tâm.

Cái này nếu để cho người khác biết được..... Nàng còn mặt mũi nào mà gặp ai đây!

11. Chương 11: Tù Truyền Tù Đến

Editor: Vân Nghiên

Hoàng đế lúc đang nửa tỉnh nửa mơ nghe thấy giống như có người gọi hắn, lúc hắn đã xác định được đám âm thanh hỗn loạn từ đâu tới thì mộng cảnh tươi đẹp là đám MM (em gái) xinh đẹp đang nghịch nước trong ngự hoa viên hoàn toàn vỡ vụn..... Hoàng đế lập tức tỉnh mộng.

“Câm miệng! Trẫm nghe thấy rồi!”

Hoàng đế “Xoạt” một cái rồi ngồi bật dậy, gào một tiếng, hắn cũng chẳng sợ làm ảnh hưởng đến người bên cạnh, vấn đề là vì bên cạnh hắn ngoại trừ nội thị Mạnh Hiền An thì có người nào đâu.

Chúng phi hậu cung đều biết rõ một quy luật bất thành văn, đó là —— nếu được thị tắm thì tuyệt đối phải dậy sớm hơn hoàng đế. Cái này thật ra cũng không liên quan đến vấn đề tôn kính hay cung quy gì đâu, mà

là do vị hoàng đế kia nếu sau khi tỉnh dậy mà vẫn còn thấy sự hiện diện của người bên cạnh hẳn thì chắc chắn sẽ trở thành vật hi sinh đầu tiên bị hất lùi ra trút giận khi phải rời giường!

Bởi vậy, công tác có yêu cầu cao là gọi hoàng đế rời giường đương nhiên là rơi vào đầu vị Tổng quản Nội phủ Mạnh Hiền An đã theo hầu hoàng đế từ hồi còn là Đông cung Thái tử.

Mạnh công công trước lúc gọi hoàng đế dậy luôn lấy một tấm bình phong che ở đằng trước, sau khi xác định hoàng đế đã tỉnh rồi mới cung kính đứng tại chỗ chờ tới khi hẳn hoàn toàn tỉnh hẳn mới thôi. Đương nhiên là không thể tránh được chuyện bị mắng vài câu, nhưng mà với tố chất tâm lý của một nô bộc tốt, chuyện này coi như đã sớm được tu luyện.

“Chuyện gì?!”

Hoàng đế vừa nhìn thấy sắc trời hoàn toàn chưa tới lúc hẳn lên triều sớm, trong giọng nói ngập tràn mùi thuốc súng.

“Hàn châu truyền đến tin cấp báo, là chuyện vùng thượng lưu sông Hoàng Hà mưa ngày càng to, Thừa tướng, Trung Thư lệnh cùng các vị đại nhân của bộ Công và bộ Hộ đều đang chờ trong điện.”

Mạnh Hiền An bình tĩnh đáp lời, đây là một chuyện có giá trị đại sự đủ để đánh thức hoàng đế, cho nên người hiểu rõ tính tình hoàng đế như Mạnh công công chẳng lo sợ chủ tử nổi bão.

Quả nhiên, hoàng đế tuy rằng sắc mặt khó coi, nhưng cuối cùng vẫn “Ừ” một tiếng cho có lệ,

Mạnh Hiền An giống như được đại xá, liền lập tức chỉ huy cung nhân vào rửa mặt chải đầu cho hoàng đế.

Hoàng đế tựa như con rối gỗ được người ta hầu hạ, đầu óc thì hỗn độn, ánh mắt đảo qua đảo lại mà lại như không có tiêu điểm. Huệ phi tới hôm qua được thị tẩm đã không còn thấy bóng dáng đâu, chắc là lại nghe đám tiên bối cảnh báo rồi chuồn khỏi tẩm cung. Hẳn là Huệ phi sẽ tìm chỗ nào đấy tiếp tục ngủ, hoàng đế hẳn lại chẳng nâng nổi tinh thần để đi làm việc, nhưng mà đâu có cách khác, ai bảo đám thần tử kia dùng chiêu bài “Quốc kế dân sinh” mà gọi hẳn, hẳn dám không đi chắc?

Mùa lũ định kỳ của sông Hoàng Hà rõ ràng là chưa tới, Hoàng đế vừa thăm nguyên rửa hiện tượng El Nino cùng La Nina (*) chết tiệt, vừa rảo bước đến nội điện.

(*) –El Nino: là hiện tượng thay đổi đáng kể nhiệt độ trên mặt biển ở vành đai nhiệt đới của Thái Bình Dương, xảy ra trong chu kỳ 2-7 năm/lần, khi các cơn gió Mậu dịch bắt đầu suy yếu. Hiện tượng thời tiết bất thường này khiến nhiệt độ tăng lên, gây ra mưa bão, lụt lội và hanh khô...

–La Nina: Hiện tượng ngược lại với El Nino, La Nina sẽ xảy ra ngay sau khi hiện tượng El Nino kết thúc. Hiện tượng La Nina thuộc dòng biển lạnh làm lạnh nhiệt độ của những vùng mà nó đi qua. Nhiệt độ hạ xuống thấp đáng kể nên sẽ gây ra trận rét đậm rét hại cho khu vực chịu ảnh hưởng.

Quá trình thảo luận luôn luôn là dài dòng, nhàm chán, phức tạp cùng rối rắm, hơn nữa là mãi cũng không thấy vấn đề được giải quyết. Dem công tác phòng lụt giải quyết tạm gọi là xong, cách lúc lâm triều giờ Mão (5h-7h sáng) cũng không còn bao thời gian, Mạnh Hiền An đứng giờ mang đồ ăn sáng cùng xiêm y tới, hoàng đế chỉ ngồi ăn một cách nhạt nhẽo, cũng đúng thôi, tâm tình mà không tốt thì ăn uống ngon sao nổi.

Giờ Dần bốn khắc, hoàng đế cơm mới nuốt được chưa đến một nửa đã lại có người đến bẩm báo.

“Hoàng Thượng! Không hay rồi!! Có vị đại nhân bị trượt chân ngã xuống sông, bên Quang Hoa môn đều đã loạn hết cả lên rồi ạ!”

Tin tức của vị tiểu nội thị này làm cho canh hoàng đế mới uống xong thiếu chút nữa đã bị hất dùng mũi phun ra toàn bộ, hoàng đế không tin nổi lặp lại một lần.

“Cái gì?! Ngã xuống sông?!”

Quang Hoa môn, phía trước chính là nơi quân chủ thảo luận chính sự cùng tiếp đón đoàn sứ thần tứ phương chính diện Long Tông điện, quảng trường phía trước điện cũng chính là nơi để đám thần tử quan lại xếp hàng chờ diện kiến. Quảng trường này nằm trên một nhánh của sông Kim Thủy, có một cây cầu làm từ chín phiến bạch ngọc kéo dài vắt qua, nó bằng phẳng rộng rãi đến mức xe ngựa cũng phi qua nổi, ấy thế mà lại có người đường lớn không đi lại nhảy xuống sông mà đi?!

“Mưa to đường trơn, các vị đại nhân lại không cầm đèn, có lẽ là trượt chân ngã xuống.....”

Nghe tiểu nội thị nói qua một lần, hoàng đế liền phát tay áo kêu cung nhân dọn hết đồ ăn sáng đi.

Người ta dù gì cũng là cảnh tối lửa tắt đèn đã phải vượt đường trơn tiến cung thượng triều, hiện giờ rơi xuống nước kiểu gì cũng tính là tai nạn lao động, đã là người tốt bụng thì sao có thể tiếp tục ở đây nhân nhả ăn cơm chứ? Được rồi! Vậy thì đi một chuyến vậy.

Theo như trong lễ chế cấp bậc, trong cung ngoại trừ các phòng nghỉ cùng ngoài cửa cung thì nghiêm cấm đốt đèn; mà từ trên xuống ngoại trừ quan lại trọng yếu cùng người lớn tuổi dòng dõi cao quý ra, tất cả đều không ai dùng đèn, bởi vậy chuyện một đám người đi trên con đường gập ghềnh để tiến cung thượng triều trong môi trường “Không ánh sáng” chính là rất bình thường, nhưng mà lại có thể vì đêm tối tới mức không nhìn thấy đường mà ngã xuống sông thì là lần đầu tiên.

Cũng may lúc hoàng đế chạy tới nơi, tên đèn đuôi thuộc Đô Sát viện kia đã được người ta vớt lên, dù là không có trở ngại gì, nhưng mà cả người hấn ướt đầm, lại uống đầy một bụng nước hồ, cũng không thể để hấn vào triều, hoàng đế tốt bụng an ủi vài câu rồi lệnh cho thị vệ hộ tống về phủ.

Vì thế, đề tài được thảo luận trên triều ngoại trừ việc nước sông Hoàng Hà dâng cao ra, còn có thêm một chuyện —— thảo luận tăng thêm số người có đủ tư cách cầm đèn.

Vốn cái việc thảo luận này, chính là việc lớn muốn làm thì rất nhiều, nhưng mà việc nhỏ thì cứ nói mãi không xong, chuyện này lại liên quan đến tổ chế nhiều như vậy, thời gian bàn bạc lâu lại càng thêm lâu.

Hoàng đế hấn đã ngồi ở trên ngọc tọa hơn năm tiếng rồi, còn từ lúc chuyện phòng lụt sông Hoàng Hà đem hấn lôi ra khỏi ổ chăn đến giờ —— đã là hơn 8 tiếng, lúc sáng hấn cũng mới chỉ ăn được nửa chỗ điểm tâm, giờ thì đã đói đến vàng cả mắt, thế mà chẳng có ai thèm đến gọi hấn cả, cũng chẳng có chuyện gì quấy nhiễu đến buổi lâm triều, nhưng hoàng đế lại không thể phát hỏa, không thể không bình tĩnh, lại càng không thể cho bãi triều, bởi vì nếu làm vậy, người khác không ai nói câu vô nghĩa là hấn không có trách nhiệm gì đó đâu, mà là thẳng thừng trực tiếp phán luôn hai chữ —— “Hôn quân” đấy!!

Nghĩ tới việc có thể sẽ vì chút thời gian nghỉ ngơi làm việc thoải mái mà bị chụp cho cái mũ “Hôn quân” trên đầu, hoàng đế không khỏi cảm thấy mình quả là bị thương.

Thật vất vả mới gượng được tới lúc hạ triều buổi trưa, Hoàng đế gần như biến mất đồng thời cùng với thanh âm tuyên cáo “Bãi triều” của Ti lễ Thái giám trên đại điện, nhưng mà hấn vừa mới đem được một chân đặt ra đằng sau cửa Long Tông điện, thì đã thấy một tiểu nội thị đang đứng ngó nghiêng hướng chính điện. Hoàng đế hấn đương nhiên quen với diện mạo của tiểu nội thị kia, là người trong Nhạc Trữ cung của thái hậu, lúc đó cũng là lúc hấn nhận ra kế hoạch lảng lạng nghỉ trưa nhẹ nhàng của mình coi như phá sản.

~

“Hàng Bạch cúc mới hái của ai gia không tệt đúng chứ, Lâm An phủ vừa mới đưa đến, pha trà mùi vị rất vừa vặn.”

Thái hậu nhàn nhàn nhả nhả dùng tay khuấy ly trà, nhẹ nhàng uống một ngụm, thở một hơi thỏa mãn, mỉm cười nhìn hoàng đế. Hoàng đế vội vàng gật đầu nói vâng, cũng không quên khen trà hoa cúc của thái hậu vài câu, nhưng trong lòng lại nghĩ vài câu kiểu khác “Miệng trầm một chút cũng không thấy trà thơm!!”

Hôm nay cơm trưa là dùng ở chỗ thái hậu, nhưng người già sinh hoạt ăn uống thanh đạm, hoàng đế đành phải cùng ăn chay với bà. Mà bà chỉ thấy thích ăn thôi, cũng không ăn nhiều lắm, chủ trương số món nhiều nhưng lượng thức ăn mỗi món lại ít thẳm, hoàng đế là kẻ ăn cùng, đương nhiên không thể ăn uống như thường luồng được, lúc sáng chỉ ăn được tầm 1/2, bây giờ chỉ ăn có..... mỗi 2/3 thôi....

Ăn cơm với thái hậu từ trước đến nay không đơn giản chỉ có ăn cơm, thường trà mới chỉ là màn dạo đầu đơn giản, may là hôm nay hoàng hậu cũng ngồi cùng, làm cho hoàng đế có thể bớt đi được chút gánh nặng.

Quả nhiên, Thái hậu thêm nước trà xong thì cũng... bắt đầu rồi....

Thái hậu bà lôi từ cây Bạch cúc của Lâm An phủ đến chỗ Thọ Dương quận vương an dưỡng, lại từ lão quận vương lôi ra đứa con gái mới vừa thành thân của ông, rồi tiếp tục từ cô dâu mới nói sang vị trượng phu là danh sĩ Giang Nam của nàng ấy, vì thế liền tiện đà nói thẳng sang chuyện tài tử phong lưu phía Nam, xong

lại cảm khái việc kinh thành thiếu dòng họ thư hương, không dừng lại ở đó, bà lại nghĩ đến tương lai của các cô cháu gái có nhà chồng suy nghĩ khó lường ở phương Nam, tiếp đó nhớ đến việc năm mới Tiên đế từng Nam tuần, tiếc nuối việc bản thân không có phúc được đi cùng, buồn bã miêu tả giai nhân phía Nam tiên đế đã kể mình nghe, tiến thêm bước nữa tới việc cho cháu trai lấy một nương tử là tiểu thư khuê tú người miền Nam, sau đó mơ ước một cuộc sống tứ đại đồng đường cùng chung sống hạnh phúc.....

Lúc thái hậu lấy chuyện mai mối làm trọng tâm, dùng tuần nam mỹ nữ làm luận điểm ngôn luận, người bên ngoài căn bản một chữ cũng không xen vào được, vậy cho nên hoàng thượng cùng hoàng hậu chỉ có thể có đủ tư cách làm người nghe.

Lúc này, ánh mặt trời rực rỡ luân qua song cửa chiếu vào trong Nhạc Trữ cung, giờ vẫn là đầu thu, tia mặt trời vẫn mang theo chút ấm áp nhẹ nhẹ. Ánh nắng ấm áp, làn hương từ chén trà hoa cúc, một con mèo trắng cuộn tròn ngủ trên tháp, hương tử la như có như không trên người hoàng hậu..... Hoàng đế chỉ cảm thấy giọng nói của thái hậu đột nhiên trôi đi rất xa, rồi lại vọng lại rất gần, từng chữ từng chữ quẩn quanh trong đầu hần, giống như làn sóng lăn tăn trên mặt hồ, cuối cùng thì lại biến thành một thế giới hết sức mơ hồ không có điểm cuối.

Một khắc cuối trước khi ý thức biến mất, hoàng đế còn đang nghĩ —— không biết còn có thể tiếp tục mơ thấy đám MM xinh đẹp ban sáng kia không?

Hoàng đế cuối cùng cũng không thể mơ thấy mỹ nữ nữa, nhưng thật ra cũng không kém là mấy, hần mơ thấy một bàn cơm tối hết sức phong phú hiện trước mặt mình, lúc hần đang chuẩn bị cầm đũa đưa tới tô Ô Vân Thác Nguyệt ngon lành kia thì một giọng nói đột nhiên vang lên

“Hoàng thượng!..... Hoàng Thượng!!”

Tuy rằng lúc ngủ trưa thì không có tức giận khi rời giường, nhưng mà việc đồ ăn đã tới miệng mà vẫn còn bay mất chung quy cũng chẳng lấy làm vui vẻ gì, hoàng đế mở trợn con mắt vừa định nổi nóng, lại vì nhìn thấy vẻ mặt ai oán của thái hậu mà kìm lại.

“Quả nhiên không phải ruột thịt chính là có khoảng cách mà!! Hoàng thượng người bây giờ ngay cả lời bà lão ta nói cũng không thèm nghe vào tai nữa!”

Lời mở đầu bi tình của nữ diễn viên Thái hậu vừa cất lên, hoàng đế chỉ còn biết đau hết cả đầu, may là hoàng hậu ở bên cạnh nhắc hần là Mạnh công công có việc cầu kiến gấp, hoàng đế mới tìm được lý do chạy khỏi Nhạc Trữ cung.

Từ bây giờ cho tới giờ Dậu, một vị hôn quân có thể cưới ngựa săn bắn, nghe hát hí khúc, thậm chí có thể xuất cung đùa giỡn con gái nhà lành, nhưng hoàng đế hần không dám nhận mình là hôn quân, vì thế nên chỉ có thể không ngừng đi đi lại lại bên trong bên ngoài, làm công bộc tùy truyền tùy đến suốt hai tư giờ của nhân dân. Bộ Công cùng bộ Hộ gọi đến ba lượt, bộ Binh gọi đến một lượt, Trung Thư tỉnh gọi đến hai lượt, còn Quang Lộc tự, Thái Thường tự, Hàn Lâm viện không ngừng cầu kiến, may mà cuối cùng bữa tối hoàng đế cũng ăn được một cách bình an, sau đó, theo như câu “Ôn bảo tư thâm dục(*)” rất là chí lý đúng đắn, hoàng đế đang nằm trên giường của Huệ phi.

(*) Ấm no rồi thì nghĩ đến tư lợi cá nhân, trường hợp này thì dùng đúng hần với nghĩa đen luôn:>

“Có đôi lúc trầm nghĩ là, có khi nào trầm không phải hoàng đế không.....”

“Hoàng thượng đương nhiên là Hoàng thượng, hơn nữa còn là một vị minh chủ!”

Huệ phi trước mắt vẫn còn đang ở giai đoạn sơ cấp mới tiến cung, chưa đạt tới công phu hoa ngôn xảo ngữ múa mép khuây môi, ngay cả nịnh hót cũng đều đúng với quy củ, nhưng cũng coi như là một cảm giác mới mẻ, cho nên hoàng đế vui vẻ cười cười, động tác lưu loát đem Huệ phi ôm vào ngực.

“Mới sáng tỉnh lại đã không thấy nàng đâu cả, cứ như vậy mà bỏ trầm lại một mình sao?”

Chưa nói tới hoa ngôn xảo ngữ, mới chỉ đạt đến mức vui đùa mà Huệ phi đã đỏ bừng mặt, mà phản ứng này lại khiến hoàng đế rất vui vẻ, hai người rất nhanh đã lăn thành một chỗ.

Tiếng thở dốc của Huệ phi càng ngày càng mê người, nhưng không hề báo trước, một trận tạp âm đột nhiên vọng vào.

“Hoàng Thượng..... Hoàng Thượng..... Có người.....”

Huệ phi dù sao cũng không phải là hồng nhan họa thủy, đối với tiếng đập cửa khẩn cấp có quy luật không thể nào làm ngơ, nhưng hoàng đế lại quyết đoán hơn nhiều, chỉ ngắn gọn nói “Mặc kệ đi!”

Chỉ là có một số việc, không phải người mặc kệ là sẽ chấm dứt, không nghe qua thì là không tồn tại. Tiếng đập cửa lập đi lập lại vài lần, sau đó thanh âm không màng sống chết của Mạnh công công kia lập tức vang lên.

“Hoàng Thượng, là thư khẩn từ Ngự Dương!!”

Huệ phi tận mắt trông thấy hoàng đế chán nản buông mình ra, sau đó trở mình sang một bên đem mặt vùi vào gối, rất lâu rất lâu cũng không thấy nhúc nhích. Huệ phi cũng không dám tự ý làm theo ý mình, nghe các vị phi tần kể lại tình trạng tức giận của hoàng đế lúc rời giường làm cho ấn tượng của nàng trở nên vô cùng sâu đậm, mà tình huống hiện tại..... xét trên vài khía cạnh, cũng tính là “rời giường” nhỉ.....

Tâm tình của hoàng đế quả thật rất phức tạp, hẳn muốn khóc! Muốn chửi bậy! Muốn đập đồ! Muốn giết người! Nhưng cuối cùng hẳn vẫn lựa chọn chôn đầu vào gối, hai tay dùng sức ghì mạnh tới mức hiện khớp xương trắng bệch, gần như muốn đem bản thân giết chết hoặc là đem ghì chết cái gối như kẻ địch tưởng tượng.

Đại khái sau khoảng một nén nhang, cửa lớn của Đồng Thương cung được mở rộng, Mạnh công công nhìn người đang ra cái vẻ miễn cưỡng coi như là bình tĩnh, hoàng đế, đang được Huệ phi tiễn ra khỏi Đồng Thương cung.

Hoàng đế nhìn nhìn đám người đang đứng chờ ngoài cửa cung, rồi nhìn nhìn Huệ phi, cuối cùng là nhìn nhìn trăng trên trời sắp lặn, bỗng nhiên thê lương phát ngôn một câu cảm khái mà các nhân sĩ ở đây cũng đều hiểu rất là rõ.

“Aizz..... Ai bảo trẫm chính là mang mệnh hoàng đế chứ!!”

12. Chương 12: Sao Có Thể Không U Ám!

Editor: Vân Nghiên

“Chỉ cần có thể giữ được trung lương, đã có thể vui vẻ dưới cửu tuyền, gian tặc Lưu phi, mặc cho người dùng kế tra tấn bức cung hay là dùng độc, diệt cỏ tận gốc độc địa vô cùng, ta hận không thể xẻ thịt lột da người, đền mạng cho ta!!!!”

Vở diễn này tuy là đã diễn đến mấy lần, nhưng mà cũng không mấy may ảnh hưởng tới việc Thái hậu bà khóc lóc nước mắt nước mũi sụt sùi. Lần này cũng không ngoại lệ, lão thái thái này lại tiếp tục cùng khóc lóc với đám nhân vật trên sân khấu, còn chúng hậu phi thì yên lặng uống trà, vẻ mặt không chút vui mừng, cũng chẳng thấy đau khổ..... Chỉ là đã đờ ra như gỗ hết rồi.

Nói thật, ở nơi hậu cung này mà trình diễn “Ly miêu hoán thái tử” có vẻ chẳng ra thể thống gì, nhưng mà thái hậu thích thì nhóm hậu bối cũng chỉ đành nhường nhịn mà thôi.

Cả đời này của Thái hậu bà, hoàn toàn chỉ dùng một cụm từ “Thuận buồm xuôi gió” để miêu tả.

Không có con mà lại có thể được phong hậu đủ để thấy bà được sủng ái ra sao, cùng việc con trai nuôi từ nhỏ đăng cơ xưng đế càng khiến địa vị bà thêm vững chắc. Chính là vì sống như vậy, nên khiến cho rất nhiều nữ nhân ghen tị than thở, còn Thái hậu thì lại nghĩ khác, bà luôn cho rằng nét bút hồng duy nhất trong cuộc đời mình chính là quá xuôi chèo mát mái, không có điểm kích thích gì đáng nói.

“Aizz, Lý thần phi tuy rằng trước đây trải qua nhiều đau khổ, nhưng cuối cùng vẫn là khổ tận cam lai không uổng phí cuộc đời này a!”

Sau khi màn diễn kết thúc, thái hậu lau nước mắt tổng kết, chúng phi tần cung kính phụ họa vài tiếng, chờ thái hậu nói tiếp phần sau.

“Trái lại chúng ta ở đây, không khí quá trầm lặng, ba năm rồi năm năm vẫn chẳng có chuyện gì to tát xảy ra cả, quả thực rất không có ý nghĩa!”

“..... Thái hậu, đó là bình an, không phải là cuộc sống thật yên ổn không sóng gió mới tốt sao?!”

Thái hậu nói kiểu này đúng là đem hoàng hậu luôn khổ tâm quản lý hậu cung ra miệt thị mà!

Tuy nhiên hoàng hậu lại có công phu Kim chung tráo Thiết bố sam che đậy sự việc hoàn hảo, vẫn có thể tiếp tục tươi cười vui vẻ đáp lời Thái hậu.

Tư duy logic Thái hậu tuy có, nhưng so sánh với hoàng hậu thì sao bằng nổi, vậy nên lão thái thái bà cũng không tưởng tượng ra bên dưới vẻ mặt ôn hòa cực điểm lại là nổi oán thán vô hạn, nghiêm túc sửa lại lời con dâu.

“Lúc sống chịu qua gian nan khổ cực thì lúc chết mới được an ổn các người chưa nghe qua sao? Cả một đám đứa nào cũng nghĩ thiên hạ thái bình, nếu đột nhiên có việc lớn xảy ra thì các người sẽ làm thế nào? Gian nan khổ cực! Phải có ý thức về vấn đề này mới được!!!”

Hoàng hậu á khẩu không nói được lời nào, mọi người cũng tiếp nối nhau cùng trầm mặc tập thể. Các nàng cũng không phải bầy sói trên cánh đồng đại mạc hoang vu, cả ngày cầm theo ý thức khổ cực gian nan làm cái quái gì chứ? Hơn nữa —— mọi người không hèn mà cùng oán thán trong lòng —— hiện giờ gian nan khổ cực lớn nhất của bọn họ trong hậu cung không phải là thái hậu sao?!

Thái hậu nhìn đám con dâu vẻ mặt bất đắc dĩ không nói gì liền đem giải thích thành đó là vẻ mặt rất cam chịu đối với chủ trương chính xác của bà, vì thế bà đem đầu óc không thường dùng mấy suy nghĩ rất lâu, đột nhiên nảy ra ý tưởng.....

“Huệ phi chính là một nữ tử lụy tình, con đối với Thiên Thừa tình đầu ý hợp nhưng lại rơi vào đường cùng bị buộc phải tiến cung, vừa không thể không bị cuốn vào vòng tranh đấu, lại cùng Thiên Thừa ‘dấu lia ngõ ý còn vương tơ lòng’!”

“Thái..... Thái, thái, thái hậu..... Oan uống quá, con dâu không có.....”

Nghe thái hậu phân vai cho nàng, Huệ phi thiếu chút nữa sặc chết không nói nổi câu nào, sao tự nhiên lại nhảy ra cái tiết mục có gian tình thế này? Nàng gần đây cũng có vẻ thân thiết với vương gia, nhưng mà đã được hoàng thượng cho phép rồi a!!!

“Ôi dào! Ai gia biết rồi! Các người kinh ngạc như thế làm gì, chỉ là đóng kịch thôi mà!!”

Thái hậu nói rất thoải mái, còn mọi người thì biết rõ chuyện không đơn giản như vậy. Thái hậu không chỉ yêu cầu các nàng đóng kịch, còn phải đóng thật tới mức ra được “Thành quả” mới thôi, loại thành quả này thì thôi không cần nói, hoặc là thái hậu nhiệt tình bổng dưng bay đi sạch chán không thèm chơi nữa, hoặc là chuyện này náo loạn tới mức không còn cách nào chơi được nữa mới thôi. Bất luận là loại nào, không phải đều là các nàng chịu hết sao!! Ai có quyền gây chuyện xong rồi được miễn chịu trách nhiệm như thái hậu người chứ?

Sau khi phân vai cho Huệ phi xong, Thái hậu tiếp tục với đám người còn lại: Cung phi là sủng phi chuyên mê hoặc quân vương, Khang phi là người thấu hiểu hồng trần, hiểu rõ được mong ước của đời người mà không có được thứ mình muốn, Trữ phi là nữ nhân nhất gan sợ phiền phức, còn lại Dụ phi và Thục phi làm hai cây cỏ dại, chân chó nép trên đầu tường (chắc là kẻ yếu chuyên đi nịnh hót bợ đỡ:v)

Cũng chẳng quan tâm mọi người nghĩ gì, dù sao lời của thái hậu chính là một lời đã định. “Được rồi, cuối cùng là con.....”

Thái hậu đánh giá con dâu rất thân thiết của mình, xem tới mức hoàng hậu trong lòng hoảng sợ, lúc này hoàng hậu mới phát hiện đã rất lâu bản thân chưa từng căng thẳng như thế, giống như là kẻ tội phạm đợi bị phán quyết tử hình, trong lòng bàn tay đầm một lớp mồ hôi mỏng.

“Con là nữ nhân rắn rết độc địa ngoài mặt hiền lành nội tâm ác độc, vì để con mình được bước lên ngai vị mà không từ thủ đoạn mưu hại hoàng tử của các phi tần.”

Thái hậu chốt câu cuối cùng, chúng phi liền thấy gương mặt hoàng hậu hết xanh lại trắng, đều cùng nhau âm thầm thở phào nhẹ nhõm, vai diễn này với hoàng hậu, cho dù các nàng trước đó có bất mãn ra sao với vai của mình, thì bây giờ cũng không ai thốt nổi một câu oán thán.

Thái hậu cũng không hề báo trước hay nói rõ cho hoàng đế bà bắt đầu trò chơi COSPLAY này, bởi thế khi hoàng đế mơ hồ cảm nhận được không khí bên người không còn phù hợp nữa thì đã là lúc, trăm mối không còn khả năng giải nữa.

Khí chất yêu mị của Cung phi đột nhiên bùng nổ, tuy rằng nàng ta trước đây vẫn đi theo con đường gợi cảm, nhưng bây giờ lại càng có tư thái hại nước hại dân. Khang phi thì ngược lại càng trở nên lãnh đạm, lúc trước nói “Phượng phi cao tường hê, tứ hải cầu hoàng” ít nhất hẳn nghe còn hiểu, bây giờ nói mấy câu “Đạo đức huyền huyền phật kệ không, vô tranh vô dục tổng tương đồng” thì hoàng đế hoàn toàn không hiểu tí nào. Chúng phi còn lại ai cũng có vẻ rất là kỳ quái, riêng đẳng cấp kỳ kỳ quái quái của hoàng hậu gia tăng thêm một bậc, mỗi lần lên tiếng ở chỗ công cộng đều thường xuyên kèm theo mùi giấm chua.

Hoàng đế là người theo chủ nghĩa yêu thương đồng loại, thường là khi có vấn đề không bao giờ hẳn đi chỉ trích người khác trước, mà là nhìn lại bản thân, nhưng mà hẳn đem biểu hiện gần đây của bản thân đem nhìn đi nhìn lại từ đầu tới cuối cẩn thận một lần, cũng không phát hiện ra chỗ nào khác lạ khiến mọi người trở nên quái dị. Nếu đem đi hỏi người trong cuộc, mọi người đều giả tạo nói “Không có gì không có gì” càng khiến cho hoàng đế trở nên lo sợ bất an, cảm giác như kiểu sắp có một trận phong ba bão táp đang chờ mình ở đằng trước.

Quả nhiên bão táp cũng không hề phụ sự kỳ vọng của hoàng đế mà ập đến rồi.....

Hôm nay sau khi dùng ngọc thiện hoàng đế hiếm có khi nào được buổi rảnh rỗi, liền ở trong ngự thư phòng tiến hành hoạt động có tên đọc sách nhưng thật ra lại là lén lút ngủ gật. Hoàng hậu thì đang ở Nhạc Trữ cung nghe thái hậu oanh tạc thánh giá. Trữ phi ở trong cung chơi đùa với tiểu nữ nhi. Khang phi ở ẩn Quế Xương cung ngâm thơ vẽ tranh. Còn Huệ phi đang tiếp đãi Dự Lâm vương.....

Từ sau sự kiện răng khôn lần trước, Huệ phi cùng với Dự Lâm vương xem như ứng với câu nói “không đánh không quen”, nhất là Dự Lâm vương phát hiện sau khi uống rượu Huệ đại hiệp có thể đủ tinh thần chống cự lại với ham thích nghiệp dư kể chuyện của hắn, tâm tình kích động không nói thành lời. Hoàng đế cũng không đành lòng cướp đi vị thánh giả mãi mới tìm được của đệ đệ, liền đồng ý cho hai người thường xuyên gặp mặt trong cung.

Cách một tầng rèm che, Dự Lâm vương thấy Huệ phi đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, hắn liền cho rằng đó là để chuẩn bị nghe hắn kể chuyện ma, còn thực tế là Huệ phi cũng đang chuẩn bị nhưng là để sắm vai “một vị hậu phi có gian tình”.

Thời gian tiến cung lâu như vậy, Huệ phi cũng rất vui sướng phát hiện ra một điều —— chỉ cần là chuyện gây ra sau khi nàng uống rượu, tất cả mọi người đều rộng lượng không truy cứu trách nhiệm hình sự của nàng. Cái có tốt như vậy, lúc này không dùng thì còn chờ khi nào! Vì thế sau nửa nén hương, Dự Lâm vương đang kể chuyện rất chi là hào hứng thấy Huệ phi hai mắt nhắm ngất mặt mày ửng hồng vén rèm lên đứng trước mặt hắn.

“Huệ Huệ phi nương nương.....??”

Dự Lâm vương giật mình là chuyện đương nhiên, cứ cho là hoàng đế phê chuẩn, nhưng bọn họ không thể vượt qua tầng rèm mỏng ngăn ở giữa, thế mà hôm nay Huệ phi dám vượt qua Lôi Trì, hơn nữa..... sắc mặt vừa nhìn đã thấy không bình thường.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt không đáp lời của Huệ phi, Dự Lâm vương đang tính mở miệng hỏi lại, bỗng dưng bị Huệ phi lấy thể hổ dữ vỗ môi đánh úp, thể tới mãnh liệt tới mức trực tiếp đem Dự Lâm vương từ trên ghế Thái sư ngã lật ngửa ra đất.

Theo tiếng ghé đổ xuống, hai người trên mặt đất đã tạo thành tư thế nữ trên nam dưới vô cùng mờ ám.

“Lệnh của thái hậu không thể làm trái! Vương gia, hôm nay người đành chịu ủy khuất vậy!!” Huệ phi nói rất rõ ràng.

Nhưng mà Dự Lâm vương đã sớm bị dọa sợ, đã không còn nghĩ được gì, há miệng hồi lâu cũng chẳng nói được câu nào, cho tới khi Huệ phi bắt đầu động tay động chân đến áo khoác của hắn, Dự Lâm vương lúc này mới như được bật công tắc điện, ý thức bắt đầu khôi phục.

“Nương..... nương nương! Người làm gì thế???”

Dự Lâm vương hốt hoảng hỏi, nhưng Huệ phi chỉ quăng cho hắn một câu “Đóng kịch thôi, không sao đâu!” rồi sau đó không thèm nói câu nào nữa.

Sức mạnh sau khi uống rượu của Huệ phi Dự Lâm vương đã được lĩnh giáo qua, không thể ngăn nổi, mà có Dự Lâm vương cũng không dám nặng tay đánh Huệ phi bất tỉnh, lại càng không dám kêu người vào giúp, chỉ có thể cố gắng trong vô vọng giữ lấy tay Huệ phi.

May là hôm nay Dự Lâm vương mặc chính là công phục, vạt áo không phải mở ở trước ngực, mà Huệ phi ra khỏi khuê phòng thì lập tức bước vào cửa cung, chưa từng hạ nam tử thay quần áo, kết quả là sờ soạng cả nửa ngày cũng không biết nên xuống tay từ đâu, lúc này Dự Lâm vương mới có thời gian xoay chuyển tình thế, thuận thế lật người một cái, đem biến động tác nữ trên nam dưới thành nam trên nữ dưới.

Mắt thấy gương mặt của Huệ phi từ phía trên biến thành phía dưới, Dự Lâm vương bỗng ý thức tư thế này lại càng mờ ám hơn, lúc này ngay cả thở cũng không dám lập tức đứng dậy chạy trốn.

Vì thế, đám nội thị thay phiên trực bên ngoài Ngự thư phòng đều thấy toàn bộ cảnh Dự Lâm vương vọt thẳng vào thư phòng của hoàng đế, tiếp đó là Huệ phi khóc lóc sụt sùi chạy vào, cuối cùng là Hoàng hậu nương nương giá lâm.

Nhưng mà về việc bốn người này làm gì bên trong, đám người hầu ngoài tò mò thì vẫn là tò mò, nhưng không ai có gan đi nhìn trộm.

Bởi vì hoàng đế đã hạ lệnh không truyền ra ngoài, cho nên thái hậu cũng không biết Huệ phi đã gây ra chuyện gì, nhưng mà ngày hôm sau, một chuyện lớn như sét đánh giữa trời quang đã xảy ra ở Nhạc Trữ cung.

Người truyền tin tức này đến chính là nữ quan trong cung hoàng hậu, nữ nhân này gần như là chạy vội đến ngã trước mặt thái hậu, lệ rơi đầy mặt bầm bầm.

“Thái hậu, chuyện lớn rồi ạ!! Hoàng thượng người..... người muốn phế Hoàng hậu nương nương!!!”

Thái hậu thất kinh, vội vàng nhảy từ trên tháp quý phi xuống, nhưng lúc hỏi tình hình cụ thể, nữ quan này lại không nói rõ đầu đuôi, thái hậu đành phải mang theo người hầu cấp tốc lao đến Hoàn Khôn cung cứu nguy.

Chưa tiến vào cửa cung, thái hậu đã nghe thấy tiếng đập đồ, đi thêm vài bước nữa thì nghe tiếng gầm gị dữ của hoàng đế, đợi lúc thái hậu vào cửa nội điện, liền thấy hoàng đế lạnh lùng vô cảm, còn hoàng hậu thì quỳ xuống khóc lóc cầu xin tha thứ.

“Sao lại thế này?? Chuyện gì đây.....?? Làm sao lại thành ra thế này chứ?”

“Mẫu hậu, người tới thật đúng lúc!”

Hoàng đế dường như đem thái hậu trở thành hóa thân của chính nghĩa, liền kéo bà đến gần, chỉ vào hoàng hậu mà mắng.

“Trẫm cùng nữ nhân này ở một chỗ lâu như thế, vậy mà không rõ nàng là người ác độc đến vậy!!

Hôm nay nếu không phế nàng ta, sau này trẫm sao có thể yên tâm!!”

Hoàng hậu cũng đem thái hậu thành vị cứu tinh, lê gối vài bước đến quỳ sát dưới chân bà, lúi lúi kéo kéo thái hậu khóc lóc kể lể

“Thái hậu, nô tỳ bị oan!! Người phải làm chủ cho nô tỳ a!!!”

“Ôi trời ơi! Rốt cuộc là chuyện gì đây??”

Thái hậu bị lôi vào giữa hai bên liên hoành hốt, vội vàng gạt tay cả hai người ra.

“Tiện nhân này chính là kẻ năm đó thông đồng với ngự y hại chết Thuần nhi!!”

“Cái gì?!”

“Thái hậu, con dâu không có!! Đây đều là ý của ngài mà!!”

“Nực cười! Lời như vậy người cũng dám nói ra sao!!!”

Hoàng đế tức giận tới đỉnh, một cước đem hoàng hậu đá gục trên nền đất. Thái hậu chưa từng dạy con trai đánh nữ nhân, vừa thấy cảnh này cũng lập tức nóng nảy, liền quát cho hoàng đế một bạt tai, mắng

“Hồ đồ!! Chưa hỏi rõ sự tình liền ra tay đánh người là sao?!!”

Hoàng đế ôm nửa bên mặt bị đánh đỏ bừng, kinh ngạc nhìn thái hậu

“Mẫu hậu!! Nàng ta giết con của trẫm, sao người lại đánh trẫm chứ!!”

“Hoàng hậu sao lại có thể làm những chuyện như thế?!”

“Người làm sao lại biết nàng không làm!”

Hoàng hậu vừa thấy thái hậu đứng ở phe nàng, lần nữa dấy lên hy vọng, ánh mắt chờ mong nhìn bà

“Đúng vậy thái hậu, nô tỳ thật sự không làm! Nô tỳ chỉ làm theo phân phó của người……”

Hoàng hậu một câu còn chưa nói xong, thái hậu vội vàng ngồi xuống ôm lấy nàng nói “Ai gia sẽ làm chủ cho con”, vừa mãnh liệt nháy mắt với hoàng hậu kêu nàng đừng nói thêm gì nữa.

Thái hậu chưa từng thấy con trai tức giận thế bao giờ, bởi vậy trong lòng cũng có chút mơ hồ. Bà cũng đoán được đại khái là hoàng hậu giả trang thành người xấu ngược lại lại quá hợp vai, giả quá hóa thật, nhưng mà bà lại không dám đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió thừa nhận với hoàng đế mình chính là chủ mưu bày ra mọi chuyện. Bất đắc dĩ, thái hậu đành phải đem tính mạng của bản thân ra cam đoan thay hoàng hậu, tính đem chúng phi gọi đến rồi cùng nhau giải thích với hoàng đế, kể cả bà có là chủ mưu, trước mặt nhiều phi tần như vậy hoàng đế cũng phải giữ cho bà chút mặt mũi chứ?!

Chủ ý đã quyết, thái hậu liền chuẩn bị đi gọi người, lúc ra cửa cung còn không quên buông lời dặn dò nghiêm khắc đối với hoàng đế

“Trước lúc ai gia quay lại, hoàng hậu mà thiếu sợi tóc nào thì ai gia sẽ tính sổ với con!”

Nhìn hoàng đế gật đầu cam đoan, thái hậu rốt cuộc yên tâm rồi đi, chỉ là bà như thế nào cũng không nghĩ tới, chân trước chân sau bà vừa bước khỏi cửa, hai người vừa nãy còn đánh nhau tụi bụi bây giờ đã đứng dậy lại gần nhau rồi.

“Trẫm đúng là chịu oan mà, chỉ giả vờ đá nàng một cái, lại bị tát một bạt tai thật!!”

“Xin lỗi người mà, bệ hạ, nhưng mà biểu hiện vừa rồi của Hoàng thượng đúng là rất thật đó, ngay cả nô tỳ cũng có chút hoảng nha!”

Hoàng hậu liên tục vuốt mông ngựa nịnh hót.

“Thật sao?!”

Hoàng đế thoải mái cười lớn, đối với thiên phú diễn xuất vừa mới vô tình phát hiện này đã khiến hắn rất nhanh quên đi cảm giác nóng như lửa trên mặt.

Đến nước này, người có đầu óc đều đã nhận ra, hai người này vừa nãy chỉ là đóng kịch. Từ lúc thái hậu ra chủ ý “Bắt chức diễn tập”, hoàng hậu đã lập tức tính toán làm sao để thái hậu nhận ra được ý nghĩa trọng yếu của xã hội của đồng cung với sự nguy hại nghiêm trọng của tư tưởng ăn no rửng mỡ không có chuyện gì làm, mà chuyện của Huệ phi và Dự Lâm vương vừa rồi chính là cơ hội cho hoàng đế ra mặt can thiệp

Cái gọi là hộp đen ta mở, người chịu chết đi —— đây là phương thức nhất quán không bạo lực không hợp tác của hoàng hậu đối với thái hậu.

“Nhưng..... Việc này thật sự có thể khiến mẫu hậu thu tay lại sao?”

Hoàng đế sau khi cao hứng thì lại lập tức lo lắng giáo dục đối với thái hậu vừa rồi là không đủ

“Hoàng thượng yên tâm, cho dù lần này không được, nô tỳ còn có chiêu khác mà!”

Thấy hoàng đế tỏ vẻ tò mò, hoàng hậu ghé sát tai hoàng đế thầm thì vài câu, nói thầm cho tới khi về mặt hoàng đế trở nên xanh đến bất thường.

“Chủ ý này của nàng..... Vạn nhất lời trảm vào nữa thì sao?”

“Hoàng Thượng! Nô tỳ đã khi nào làm việc quá bồn phận chưa?”

Hoàng hậu cười tràn đầy tự tin, giống như cảnh xuân tháng ba ẩm áp, nhưng hoàng đế lại cảm thấy có chút run rẩy, hần bỗng nhiên thấy việc thái hậu giao cho hoàng hậu vai “ngoài mặt hiền lành nội tâm độc ác” là do hoàn toàn chắc chắn Hoàng hậu có đủ khả năng để diễn ra “thành quả” một cách xuất sắc.

13. Chương 13: Phò Mã Được Hình Thành Nên Thế Nào?

Editor: Vân Nghiên

“Không được không được!! Cái này quá sức màu mè rồi, ta làm sao có thể mặc thứ này ra ngoài chứ?!”

Lúc thê tử lôi đồng quần áo ra, Thôi Cảnh chỉ cảm thấy trước mặt là một trận loang loáng, tới lúc nhìn kỹ rồi vẫn không thể phân biệt nổi hoa văn trên y phục.

“Màu mè cái gì!!! Đây là mẫu hoa văn mới đang rất thịnh hành đấy!! Ta đã phải tìm đến mười thợ thêu mới làm kịp cho chàng mà chàng còn dám kêu!!”

Huy Trữ công chúa tức giận phản bác. Hôm nay trong cung có tổ chức Trùng Dương gia yến(*), đây là yến tiệc đầu tiên mà bọn họ tham dự sau đại hôn có quy mô lớn, nàng chỉ lo trượng phu ăn mặc quá đơn điệu, đánh mất thanh danh “Nhân vật phong vân mới” của mình.

(*) tiệc Trùng Dương, tổ chức vào tết Trùng Dương, hay còn gọi tết Trùng Cửu (9-9 âm lịch)

“..... Nhưng mà kỳ lân đâu? Cấp bậc của ta không phải là chỉ có thể thêu kỳ lân sao?”

Thấy biện pháp thuyết phục chính diện đã vô dụng, Thôi Cảnh đành phải chọn phương pháp đi đường vòng, tránh để bản thân phải chịu cảnh ngộ như tượng phật vàng.

“Không phải đây à!!”

Công chúa bắt mắt chỉ vào hình gì đó bé tí cỡ một ngón tay được một đồng hoa văn mẫu đơn bao quanh. Kỳ lân rõ ràng như thế mà trượng phu còn không nhìn ra? Mắt công nương cân nhắc cả nửa ngày mới chen được con kỳ lân hoa hoa lệ lệ đúng cấp bậc này vào luôn đó.

Thôi Cảnh hoàn toàn câm nín, nếu không phải thê tử nói, hần còn nghĩ đây là nghệ thuật xử lý khoa trương hóa một con ong mật đấy!

“Họ Thôi kia!! Chàng đừng có mà không biết phải trái, rốt cuộc có mặc không!!”

Thấy trượng phu tỏ vẻ bài xích tác phẩm ưng ý của mình như thế, gương mặt công chúa dần lộ vẻ dữ tợn. Mà Thôi Cảnh vừa nghe thê tử réo mình là “họ Thôi” thì đã biết chắc chắn là tâm tình nàng đang rất xấu, nếu lúc này hần lại tỏ ra do dự nữa thì công chúa sẽ gào ầm lên “Người chết” mất, hần đành phải vứt bỏ hết đồng tâm lý rụt rè cân nhắc, cầm lấy bộ y phục vô cùng phong cách như cây ca-cao trong bộ lạc thổ dân về phòng thay.

Đô úy phò mã Thôi Cảnh, trước khi đại hôn có được xưng hiệu “Khuyên thế giai nhân”, nam bắc bốn phương đều biết đến. Nhưng mà mọi người trong gia đình hẳn đều rõ một chuyện, con mình ngoại trừ có cái bản mặt đẹp dễ ra, các phương diện khác đều hết sức bình thường, căn bản là không đủ tố chất tổng hợp toàn diện để làm rể Hoàng gia. Chỉ là một tay thì làm chẳng nên non, nhưng hai bàn tay vỗ vào nhau chắc chắn sẽ gây nên tiếng vang lớn, bởi vì ở trong Hoàng gia có hiện diện một nhân vật rõ ràng là yêu trưng diện, thích cái đẹp còn hơn tất cả mọi thứ.

Trong số mấy tỷ muội của hoàng đế, Huy Trữ công chúa nổi tiếng đối với chữ ‘đẹp’ là mục tiêu chấp nhất theo đuổi cả đời. Nàng từng có ước mơ trở thành thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, nhưng dù sao mỹ danh này cũng không phải dựa vào năng lực chủ quan cá nhân là có thể có được, vậy nên sau khi biết làm đệ nhất mỹ nhân là vô vọng, Huy Trữ công chúa liền chuyển mục tiêu sang thành vợ của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

Hoàng gia đương nhiên không thể vô lương tâm mà phong công chúa thành đệ nhất mỹ nữ, nhưng bản lĩnh tìm cho nàng một đệ nhất mỹ nam chắc chắn là có, mà Thôi Cảnh đứng lần đó lại là người đạt giải trong kỳ tuyển chọn bạn trăm năm, chẳng qua là lý luận chọn lựa của công chúa có vẻ hơi khó hiểu, nàng nói “Người khác tài mao đều gồm nhiều mặt, còn Thôi Cảnh ngoại trừ vẻ ngoài đẹp dễ ra thì không tìm thấy đặc điểm nổi bật thứ hai, có thể thấy đó mới chính là cảnh giới cao nhất của chữ ‘Đẹp’!”

“Nhìn xem nhìn xem! Cảnh lang nhà chúng ta mặc cái gì cũng đẹp hết, cho dù chỉ là mảnh vải trắng cũng có thể hào quang bốn phía!!”

Nhìn trượng phu phong thần tú dị đi tới, Huy Trữ công chúa tâm tình rất tốt, ngay cả xưng hô với trượng phu cũng thăng lên hai cấp, làm cho Thôi Cảnh

Cảnh cảm thấy bản thân chỉ như một tên hái hoa tặc, nghe thấy lời này của thê tử, lập tức tỏ vẻ lấy lòng.

“Nếu công chúa đã thưởng thức tiểu nhân như vậy thì chúng ta chỉ mặc áo trắng thôi nhé!”

“Không có cửa đâu!”

Công chúa không khách khí ném cho Thôi Cảnh bốn chữ

“Sao chứ? Chàng lớn lên xinh đẹp như thế mà lại cứ muốn ăn mặc đơn điệu là sao?!”

Tiết Trùng Dương ngày Chín tháng Chín, khi cúc vàng nở rộ, đào xanh lá đỏ, trước điện ngập trong biển hoa, ấy là lúc diễn ra gia yến.

Đối với gia đình hoàng gia giàu có như vậy mà nói, gia yến là sau khi dùng cơm xong, tám chuyện mới chính là chủ đề muôn thuở. Dù sao trong cái hoàng cung to đùng nhân khẩu đếm không xuể này, sao có thể không nhân lúc tụ tập đông đủ để nói chút chuyện nhà mà làm thất vọng chính mình chứ?

“Aiyo, xem ra hôm nay Lục Phò mã là nổi bật nhất rồi!”

Cung phi chỉ vào quan phục thêu hoa văn mẫu đơn cộng kỳ lân tứ hợp của Thôi Cảnh, cười nói với hoàng hậu.

“Có thể nói đó là ‘Dao Trì bất nhị, tử phủ vô song’” Bằng chứng là, Khang phi cũng không keo kiệt lời tán thưởng với cái đẹp.

“Các người khỏi cần nói, nha đầu Sở Nhân này tuy rằng có chút nhanh mồm miệng đáng, nhưng ánh mắt không tồi chút nào.”

Thái hậu cũng đến chỗ hoàng hậu, đánh giá chút vị con rể mới gia nhập hoàng gia không lâu này, cuối cùng còn tổng kết một câu “Bộ dạng tốt như vậy, có vô dụng chút cũng là hợp lý!”

Mọi người đều tận lực khen ngợi làm Huy Trữ công chúa rất thỏa mãn, rất tự hào về con mắt thẩm mỹ của mình, nhìn trượng phu đẹp như tiên ngồi cạnh, nàng cảm thấy việc bản thân cự tuyệt lấy chồng sớm để đầu tư dài hạn là rất đúng đắn.

Đệ nhất thiên hạ ấy, đó là khái niệm như thế nào?! Dựa theo bốn mươi mốt tiêu chuẩn của nam nhân, tức là Thôi Cảnh còn đến hơn mười năm nữa để làm đẹp, nghĩ đến đây, Huy Trữ công chúa miệng đã ngoác đến tận mang tai.

Huy Trữ công chúa hiện tại đang rất hưởng thụ việc đã thu được một lợi nhuận lớn từ món đầu tư mạo hiểm, còn Thôi Cảnh bên cạnh thì không có cách nào mà thần nhiên nổi. Đừng nói đây là lần đầu tiên hắn tham gia yến hội hoàng gia quy mô lớn nên có chút khấn trương, mà lúc trước, hắn cũng chưa từng bị nhiều nữ nhân —— lại còn là các vị có thân phận cao quý vây quanh chỉ trở như thế, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết phải làm thế nào cho tốt. Phát hiện trạng thái vẫn đang tỏ ra nhút nhát, Huy Trữ công chúa không khỏi bực tức vỗ mạnh vào sau lưng hắn, rồi động viên vài câu.

“Chàng cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, trưng cái mặt ấy ra cho ai xem chứ! Nói chàng nghe, bộ dạng xinh đẹp không phải lỗi của chàng, nhưng mà tỏ vẻ khiêm tốn lại là chàng sai đấy!”

Vất vả lắm mới chờ được tới lúc hoàng đế giá lâm, mọi người lục đục quay về chỗ cũ, Thôi Cảnh mới thở phào nhẹ nhõm. Sau khi trở về chỗ xong, Huy Trữ công chúa dẫn hắn tới trước đám thân hữu chào hỏi một lượt, còn có mấy vị là tiền bối đi trước Thôi Cảnh trong phương diện làm phò mã, cũng đã lên cùng kết giao từ trước, cho nên không khí trên bàn cơm cũng tính là tương đối hòa hợp. Tiếp đó chỉ cần hắn im lặng vùi đầu vào ăn cơm thì hôm nay có thể vượt qua yên ổn, nếu vợ đại nhân của hắn không có hành động gì đặc biệt.

Đương nhiên, là “Nếu” thôi.....

“Thôi Cảnh, nào, há mồm!”

Thấy thê tử đem một con tôm Long Tỉnh đã bóc vỏ cứng đến bên miệng hắn, Thôi Cảnh không khỏi thấy ảm đạm. Thật sự là..... ăn một bữa cơm cũng không xong nữa..... với cả hắn cũng không thích ăn hải sản mà.....

“Công chúa, không cần đâu, để ta tự gấp.”

“Bảo chàng ăn thì ăn đi! Nói nhiều thế làm cái gì! Chẳng lẽ chàng chê đĩa ta bẩn?”

Thôi Cảnh căn bản không muốn làm lớn chuyện, cho nên nhỏ giọng từ chối thê tử. Ai dè hiệu quả lại trái với mong muốn, vốn dĩ không có mấy người chú ý đến hành động của Huy Trữ công chúa, nhưng thấy trạng thái rất không thức thời như thế, công chúa lập tức tăng âm lượng, lúc này mọi người trên bàn toàn bộ quay qua nhìn hai vợ chồng bọn họ, hai người anh em đồng hao của hắn còn có chung một vẻ mặt muốn cười mà không dám.

Thôi Cảnh mặt đỏ bừng, nhắm mắt há miệng cắn một miếng tôm trên đĩa, mạnh tới mức gần như muốn cắn gãy đĩa của thê tử. Sau đó hắn trong cái nhìn chằm chằm của mọi người đã đưa đĩa gấp một khối thịt bò trên đĩa đưa tới trước mặt công chúa, tỏ ra hắn là người có qua có lại, không chỉ là kẻ ăn cơm mềm(*).

(*) ăn cơm mềm: kẻ chỉ biết ăn bám vợ, chờ vợ cung phụng phục vụ, giống nghĩa với tiểu bạch kiểm.

“Canh thịt bò này hương vị không tồi, công chúa nếm thử đi.”

“Không ăn! Đĩa này chàng đã dùng qua rồi!” Huy Trữ công chúa không khách khí thẳng thắn đáp lời.

“Vừa rồi nàng gấp ta cũng ăn mà, ta không chê của nàng bẩn sao nàng lại chê của ta bẩn?”

“Ta chê chàng chứng tỏ là ta sạch sẽ hơn chàng, ta đã sạch sẽ hơn chàng thì chàng dựa vào cái gì mà chê ta!”

Huy Trữ công chúa ngại biện đến xuất khẩu thành thơ, Thôi Cảnh chỉ còn nước đầu hàng bại trận trước mắt mọi người.

“Chàng xem, nữ tử múa dẫn đầu kia thật xinh đẹp!!

Kể khác thì phiên muộn sau khi đã ăn xong tiệc, còn Huy Trữ công chúa thì sau khi ăn xong vẫn còn hứng thú với tiết mục ca vũ liền chỉ vào vũ cơ (người múa) nói với Thôi Cảnh, Thôi Cảnh xem xét một hồi nữ tử kia rồi vô cùng thức thời đáp

“Không đẹp chút nào!”

“Chàng có ý gì!! Chàng lại dám không đồng quan điểm với ta!!”

Huy Trữ công chúa giận dữ, người khác có thể vũ nhục chỉ số thông minh của nàng, nhưng nhất định không thể vũ nhục thẩm mỹ của nàng.

Thôi Cảnh vừa thấy phản ứng này, nghĩ là bản thân mình đúng là kẻ lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, lập tức tán thưởng từ đáy lòng

“A, nhìn kỹ đúng là rất đẹp!”

“Hừ! Ta biết ngay chàng là kẻ ăn trong bát nhìn trong nồi mà!”

“.....”

Thôi Cảnh không trầm mặc nổi nữa, hần căn bản là đã được dạy dỗ gia giáo ra tính cách không nóng không lạnh, nhưng sau khi bị công phu tra tấn một bữa cơm liền rất muốn lơ đi hậu quả mĩa mai vài câu. Chỉ là ngay lúc hần chuẩn bị làm phản, đột nhiên có một người hầu chạy đến bên cạnh hần, hành lễ trước, sau đó chỉ vào một nam tử cách đó mấy bàn nói

“Thôi Phò mã, Tông Nhân lệnh đại nhân cho mời!”

Tông Nhân lệnh họ Thôi tên Tuyền, không chỉ cùng họ với Thôi Cảnh, còn đều cùng xuất thân từ Thôi thị ở Thanh Hà, càng trùng hợp hơn đó là Thôi Tuyền cũng là một vị Phò mã, thành thân với con gái của Thái hậu Lương Hoàng công chúa. Cùng tộc, cùng họ, cùng thế hệ, cùng là phò mã, việc bị so sánh là không thể tránh khỏi..... Tuy là căn bản cũng chẳng có cái gì để mà so sánh.

Thôi Tuyền chưởng quản Tông Nhân phủ, lại là tông chủ Thôi thị, về công về tư đều xếp trên đầu Thôi Cảnh, cho nên tuy rằng là anh em đồng tộc, Thôi Cảnh nhìn thấy Thôi Tuyền lại giống như con cháu nhìn thấy tổ tiên, chỉ có cảm giác ngửa mặt trông núi cao ngất, hần tìm mình, hơn phân nửa là chẳng có chuyện gì tốt.

“Một thân quần áo hôm nay thật rất xứng với đệ đó!”

Thôi Tuyền ôn hòa tiếp đón Thôi Cảnh. Thôi Cảnh biết anh họ xa này là một vị nham hiểm, giọng điệu cũng không rõ ràng, cho nên rất cẩn thận ngồi xuống cạnh hần, chỉ chờ hần nói tiếp

“Nhưng mà.....” Quả nhiên, Thôi Tuyền giọng nói không thêm đổi, nhưng đề tài đã xoay đến tận đầu đầu rồi.

“Mấy hôm trước thím ba của đệ có tới tìm ta, hy vọng ta tìm cho nữ nhi của bà một người trong hoàng tộc làm chồng.....”

“A? Đây không phải là ý của đệ!!”

Thôi Cảnh vội vàng phủi sạch liên quan đến mình Thôi Tuyền chỉ hơi gật đầu, sau đó lại nói tiếp

“..... Nói như vậy chuyện này đệ không biết gì sao?”

Thôi Cảnh gật đầu như già tởm. Đùa à! Hần mà biết còn có thể để thẩm thẩm làm thế chắc? Trên triều ai chẳng biết Thôi Tuyền đối với quan hệ dựa dẫm nhờ vả là tuyệt đối phản cảm, phỏng chừng là bệnh nghề nghiệp do sức ép từ Tông Nhân phủ gây ra đây!

Chỉ là nghe xong câu trả lời của Thôi Cảnh, vẻ mặt của Thôi Tuyền không những không dịu đi mà còn có vẻ ác liệt thêm.

“Ta thấy rất kỳ quái, bà ấy cùng trực hệ với đệ, chuyện này phải tìm đến đệ trước rồi đến tìm ta mới phải chứ?”

“Tìm đệ có ích lợi gì chứ? Mọi người biết có việc tìm đại ca là được rồi!”

Thôi Cảnh trong tiềm thức thật ra cũng có nhận định này, cho nên việc giải thích tại sao thím ba không đến tìm hần trở nên rất hợp lý, nhất thời lúc đó lại vô tình nói ra mấy câu dẫn lửa đến bên người.

Thôi Tuyền vừa nghe thấy “Có việc tìm huynh là được rồi” thì bao nhiêu Nitroglycerin (thuốc nổ không khói) cùng hỏa dược tồn tại trong nội tâm rốt cục cũng tác dụng với nhau rồi nổ tung.

~

“Sao rồi, lại bị Thôi Tuyền giáo huấn hả?”

Bồng dưng hoàng đế xuất hiện làm Thôi Cảnh giật mình nhảy dựng, chẳng biết tại sao, Thôi Cảnh hẳn cũng không phải rất sợ hoàng đế, ít nhất còn thấy trên mặt hoàng đế còn hiện diện nụ cười trong ngoài đồng nhất, thế nên hẳn thở mạnh một hơi nói

“Đúng thế..... Nhưng cũng đâu cần nói thần sống uống kiếp người, tầm thường không mục đích chứ.....”

Thôi Cảnh tự nhận bản thân đúng là có chút phàm phu tục tử, nhưng hẳn vẫn chưa nông nổi tới mức thành sự không đủ bại sự có thừa mà, chẳng nhẽ đơn giản chỉ có lớn lên đẹp một chút, là người bình thường cũng là có tội??

“Thần đâu có tầm thường không mục đích chứ! Mỗi ngày đều nhiều việc muốn chết! Mỗi ngày đều cùng công chúa tham dự tiệc tụ hội, nghiên cứu cái vấn đề..... Mỹ học gì đó? Thần mỗi ngày còn phải không ngừng khen ngợi công chúa nữa, Hoàng thượng người không biết cả ngày khoa trương khen ngợi liên tục một người khó thể nào đâu! Đúng rồi! Thần còn phải chọn quần áo cùng công chúa, chọn đồ trang trí trong phủ, lại còn chọn cả hoa cỏ đặt trong hoa viên nữa kìa, hoa công chúa thích cũng rất nhiều đấy: Cúc Bạch Nhật, Lăng Tiêu, Bạch Hạc Dụ, Kiếm Lan, Tử Uyển, Thu Hải Đường,”

Thấy Thôi Cảnh trong lúc oán giận thê tử mà vẫn còn nhớ như lòng bàn tay sở thích của nàng đến cảnh giới quên mình thế này, hoàng đế đã tự hỏi không biết cậu em vợ này ở nhà đã bị dạy dỗ nghiêm khắc như thế nào, vậy nên ôn hòa an ủi mấy câu

“Đám công chúa bọn họ từ nhỏ đã được nuôi dưỡng thành loại tính cách độc nhất vô nhị ấy rồi, nên tính tình như vậy cũng dễ hiểu, nhưng người như thế đa, chọn đệ, tức là chắc chắn đệ không phải người hời hợt. Còn Thôi Tuyền thì..... Hẳn đơn giản là tiếc rèn sắt không thành thép thôi, đệ lại là em cùng họ với hắn, khó tránh khỏi kĩ tính một chút, không cần để trong lòng!”

Hành vi an ủi của Hoàng đế khiến Thôi Cảnh rất cảm động, nhưng hẳn vẫn cho rằng Hoàng đế không thể cảm nhận được hết không gian sống của hắn, cho nên chớp chớp đôi mắt to long lanh như nước trời sinh của mình, cười khổ nói

“Lời này nói ra đúng là đại bất kính, nhưng mà thần cùng bề hạ tụy rằng cùng là nam tử trong hoàng tộc, chỉ là một kẻ ở trên trời, một kẻ dưới mặt đất thôi!”

“Ở trên trời” này tất nhiên là chỉ hoàng đế, hẳn nghe em vợ nói như thế, liền cảm thấy bất ngờ hiếm có, cũng không nói nhiều, chỉ lấy tay chỉ chỗ cách đó không xa đám nữ tử lấy thái hậu làm trung tâm mà vây xung quanh đang nói nói cười cười, hàm ý sâu sắc nói

“Người cảm thấy trầm so với người hạnh phúc hơn nhiều sao?”

Nhìn Thôi Cảnh vẫn còn chưa hiểu được lời mình nói, hoàng đế vỗ vỗ vai hắn cười nói

“Tiểu đệ! Đường đệ phải đi còn dài lắm!”

Sau đó hoàng đế quay về cung, Thôi Cảnh vẫn còn suy nghĩ tới câu cuối cùng hoàng đế nói, đang trong quá trình tiêu hóa ý nghĩa của nó thì đột nhiên nghe thấy giọng nói luôn hàm chứa hơi thở kiêu ngạo của Huy Trữ công chúa truyền tới,

Thôi Cảnh ngẩng đầu liền thấy thê tử ngồi cách đó không xa, bỗng nhiên ý thức được vấn đề hoàng đế nhắc tới: người như vậy lựa chọn người.....

Huy Trữ công chúa tuy rằng hay cố tình gây sự với hắn, nhưng vẫn chưa có lời nào nói rằng hắn vô dụng này nọ cả, rốt cuộc là thê tử dựa vào giá trị nào mà cho rằng hắn có thể là người để phó thác chung thân chứ?

Nhận thấy bản thân có chút chờ mong đáp án, Thôi Cảnh không tự chủ tăng nhanh cước bộ. Đi đến gần đó mới phát hiện, hóa ra thê tử hẳn đang ở cùng vị muội muội chưa xuất giá Lỗ Nhân công chúa tranh luận vấn đề một cách kịch liệt, hẳn cẩn thận nghe thì thấy nhân vật trung tâm trong đề tài lại chính là mình.

“Nam nhân chỉ có cái mặt đẹp thì có ưu điểm gì chứ!”

Lỗ Nhân công chúa có tiếng là người bối xương trong trứng, huống chi “Xương cốt” của Thôi Cảnh cũng không ít, tất nhiên là phải bối nhiệt tình rồi.

“Đương nhiên là so với kẻ vô dụng ngay cả mặt cũng không đẹp còn tốt hơn rất nhiều!”

Huy Trữ công chúa rất tức giận, nàng thấy Thôi Cảnh đã trở lại liền kéo hắn qua, tiếp tục hăng hái tranh luận

“Nói sai hết, ai nói Thôi Cảnh nhà chúng ta chỉ có gương mặt đẹp thôi? Nông cạn!”

Lời này vừa nói ra, Thôi Cảnh so với bất kỳ kẻ nào ở đây hy vọng nghe được câu sau của nàng, sau lại thấy Huy Trữ công chúa hai mắt tự hào nhìn hắn, trên gương mặt lại hiện ra vết đỏ ửng

“Cơ thể của Thôi Cảnh nhà chúng ta cũng không tồi đâu nhé!!”

14. Chương 14: Thời Kỳ Trưởng Thành

Editor: Vân Nghiên

“Thanh thủy xuất phù dung!” (Nước trong xuất hiện hoa phù dung-Lý Bạch)

“Dục trì xuất lôa nữ” (Nơi bể tắm có nữ nhân lôa thể)

“..... Cùng tắc độc thiện kỳ thân” (Cùng đường thì nên lo lấy thân mình-Mạnh Tử)

“Phú tắc thê thiếp thành đàn” (Giàu thì có nhiều thê thiếp)

“Bồ.... Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi” (Rượu ngon trong chén dạ quang)

“Kim ngân tài bảo nhất đại đôi” (Vàng bạc tài bảo một đồng lớn)

“Ngô, ngô, ngô..... Sinh dã hữu nhai” (Sống là hữu hạn)

“Nhĩ tử dã vô biên” (Ông có chết cũng chẳng ai cấm)

Câu thơ đối đến chỗ này, sắc mặt lão nho được Hàn Lâm Viện điều đến dạy các hoàng tử công chúa đã xanh mét, ông vừa buồn vừa hận vừa khổ vừa oán nhìn chăm chăm vị thiếu niên từ ngày đầu tiên chuyển tới đã cùng ông đối nghịch, chỉ cảm thấy bản thân đã tức giận tới mức không thể tức giận hơn được nữa.

Trái ngược với vẻ mặt của lão nho, Lật Xuyên quận vương A Kiêu lại càng thêm đắc ý dào dạt, mặt đầy xuân sắc thật cân xứng với một thân áo quần màu hồng nhạt, đó chắc chắn sẽ là một tiểu cô nương đến tuổi dậy thì — nếu như hắn không mở miệng làm bại lộ thanh âm đang trong thời kỳ biến dạng dần thành vệt đục của mình. A Kiêu thấy đã đùa đủ rồi, chỉnh đốn mặt mũi, chuẩn bị an ủi lão tiên sinh một chút, tỏ vẻ bản thân cũng không phải kẻ không học vấn không nghề nghiệp.

“Ha ha, vừa rồi là tiểu vương đắc tội, chỉ là nói đùa thôi, tiên sinh đừng tức giận. Lần này tiênsinh ra đề lại đi, tiểu vương nhất định sẽ đáp nghiêm chỉnh!”

Lão nho bán tín bán nghi nhìn thiếu niên, aizz..... Thôi kệ nó! Nói một câu “Anh hùng mộ niên” (Anh hùng tuổi già?) giống như cảm khái tình cảnh bản thân.

Lão tiên sinh lúc trước tức giận nên nói năng có chút không rõ ràng, hiện giờ nửa nói nửa thán niệm ra câu này, A Kiêu nếu không chú ý nghe kỹ thì căn bản sẽ nghe không rõ.

Ờm?..... Anh hùng mộ tiền (Anh hùng trước mộ)? Sao hắn không rõ trên thơ cổ có một câu như vậy nhỉ? Chẳng lẽ là lão tiên sinh chuẩn bị riêng để làm khó hắn? A Kiêu cũng không chịu yếu thế, đầu óc vừa chuyển liền đổi lại một câu theo như hắn thấy là hợp với tình hình và đúng với đề bài

“Diêm la điện thượng” (Về chầu diêm vương)

Lão nho liền hít một hơi khí lạnh, đây là lần đầu tiên ông đối với một đệ tử tuyên bố thái độ “Không phải nó chết thì chính là ta mất mạng!”

Nghe nói giảng đường từ trước đến nay các đệ tử hoàng thất đều đọc sách với thái độ rất nghiêm túc, thật không hiểu tại sao bỗng lại xuất hiện một thành viên không chịu giáo hóa thế này? Chuyện này phải nói trở lại hoàn cảnh của nửa tháng trước.

~~Lúc A Kiêu đang trong trang phục nữ nhi được lão tiên sinh an bài ngồi cùng chỗ với các công chúa, một câu “Lão đại nhân người ngay cả nam nữ cũng không phân biệt được, còn dám dạy người khác lời thánh nhân nói sao?” bất ngờ tung ra của thiếu niên liền khiến hắn cùng lão nho rơi vào cục diện đối đầu.

Về vấn đề Lật Xuyên quận vương thích mặc trang phục khác người sao lại có thể nửa chừng được chuyển vào lớp của lão tiên sinh làm đệ tử?

Chuyện này lại phải tiếp tục quay lại một tháng trước.

Một đạo sơ tấu “Nay Lật Xuyên vương tuổi còn trẻ đã hết sức lông bông, không tuân theo pháp luật, không tôn trọng luân thường đạo đức, vô duyên cớ dùng trọng hình với dân chúng, cứ tiếp tục như thế thì đúng là tai họa của tôn thất.....” của Ngự Sử giám sát địa phương, khiến cho hoàng đế không thể không lo lắng, lệnh cho cháu lập tức quay về kinh để giáo dục lại, ai biết đây mới là tai họa chân chính xảy đến.....

Lật Xuyên vương A Kiêu, năm nay tuổi tròn mười bốn. Từ năm hắn tám tuổi đã kế thừa tước vị của phụ thân đã mất, sáu năm sau đó đều trưởng thành trong môi trường rất tự tại, ai ngờ gần đây sơ tấu tấu chương liên quan đến hắn trên ngự án của hoàng đế bỗng dưng nhiều thêm, nói trình độ vô lương ngày càng tăng cấp, cho tới khi nháo loạn đến án kiện hình sự cho người vây đánh dân chúng thì hoàng đế không thể nào một mắt nhắm một mắt mở cho qua được nữa, lúc này mới vội lôi hắn về kinh, xem xem cháu rốt cuộc đã đến cái mức nào rồi.

“Ai bảo hắn trước mặt mọi người cười nhạo cháu nửa nam nửa nữ, cháu thích mặc cái gì là việc của cháu chứ, hắn quần làm cái gì? Loại người vô giáo dục này đánh là đáng lắm!!”

Hành vi của cháu rõ ràng đã vượt qua phạm trù tự vệ do bị phỉ báng rồi, nhưng điều khiến hoàng đế bức mình chính là A Kiêu hắn còn dám mặc bộ trang phục con gái kia về kinh diện thánh, đã thế còn mang trăm cài ngọc bội đầy đủ khiến hoàng đế lúc vừa nhìn còn giật mình tự hỏi lẽ nào đại ca có con gái riêng.

“Chuyện đánh người này tạm thời không nói, nhưng..... người sao lại có thể ăn mặc thế này tới gặp trăm? Còn ra thể thống gì nữa!”

Đối mặt với cơn giận của hoàng đế, A Kiêu không hề cảm thấy xấu hổ mà ngược lại còn thấy rất vinh dự. Hắn đem áo ngoài, áo trong, thắt lưng, ngọc bội, tất cả đều nhìn ngấm một lượt, vẫn không thấy có chỗ nào là không đúng với thể chế cả.

“Chẳng qua là đổi thành nữ trang thôi mà, những gì hợp lễ thì cháu đều có, những gì không hợp lễ cháu cũng không mang, chẳng nhẽ những chỗ không nhắc tới cũng không cho cháu tự do sáng tạo một chút sao?”

Người xưa có nói “Vô ý, vô tất, vô cố”(*) —— cháu mình cuối cùng ngay cả lời hiền triết cũng

đã lôi ra, hoàng đế hắn còn có thể nói cái gì được nữa? Huống chi trong lễ điển cũng chẳng có giấy tờ nào quy định rõ là A Kiêu không thể mặc nữ trang, hoàng đế cũng đành mặc kệ cho A Kiêu làm một thằng con trai thích ra vẻ một cô gái xinh đẹp rực rỡ.

(*)Trong “Tử tuyệt tứ” của Khổng Tử: Vô ý, vô tất, vô cố, vô ngã. Nghĩa là không đặt ý riêng vào việc sắp thực hiện, không quyết định quá chắc chắn, không câu nệ cố chấp, không ích kỷ chỉ biết đến bản thân.

“Ngủ muộn không thể đả thông, gõ mộc không thể khắc, làm xằng làm bậy, con sâu làm rầu nồi canh, không thể giáo dục..... Hoàn toàn không cứu chữa nổi!!!!”

Hoàng đế bức tức đem toàn bộ lời hay ý đẹp học sĩ Hàn Lâm Viện trút giận vào mình toàn bộ xả hết lên đầu của A Kiêu.

Mà A Kiêu lúc này có vô lý cũng tự nghĩ mình có lý, huống chi hắn không nghe lọt tai mấy lời phê bình ấy, hắn cảm thấy bản thân hết sức là oan uổng, cũng chẳng có chút nhẫn nại nào mà nghe hoàng đế thuyết giáo, lập tức ném cho hoàng đế cái nhìn xem thường rồi phất tay áo bỏ đi.

“Tên tiểu tử này nó nghĩ trăm không dám giết nó à??!!!!!!”

Hoàng đế tức giận đập bàn ầm ầm, đáng tiếc là vị chất tử A Kiêu kia đã đi xa quá không nghe thấy nữa, hoàng đế chỉ đành phải đập cho hoàng hậu nghe thôi.

“Hoàng Thượng.....”

Hoàng hậu là người có rất ít ngôn từ nàng không biết diễn đạt, vậy mà lúc này cũng không biết nói gì cho phải. Sau khi Lật Xuyên quận vương tiến cung thì nàng là người phụ trách cuộc sống thường ngày của hắn, nhưng chính hoàng hậu cũng chưa từng nuôi đứa nhỏ nào quá mười tuổi, tất nhiên cũng đành bó tay với tính tình quỷ thần đều không ưa của A Kiêu. Càng nuông chiều thì hắn lại càng không khách khí, càng bảo hắn đi hướng đông thì hắn lại càng đi về hướng tây, càng tức giận vì hắn thì hắn lại càng vui vẻ, càng vui vẻ vì hắn thì hắn lại càng bực bội..... Đây chẳng phải là sống không thoát khỏi việc “bị coi thường” sao?

Nghĩ bản thân một đứa con cũng đã khiến mình lo lắng không ngừng rồi, bây giờ lại lôi ra một đứa suốt ngày chỉ biết gây chuyện, hoàng hậu cảm thấy đầu mình giờ đã đau đến choáng váng.

Thật ra Lật Xuyên quận vương này cũng chỉ có tính cách thích đối nghịch với tất cả mọi người thôi, cũng không tính là một vấn đề quá nghiêm trọng, nôm na mà nói chính là “Không nghe lời”, cụ thể hơn thì là “chứng bất phục trong suy nghĩ”, đều thuộc một trong những vấn đề cân bằng tâm lý vào thời kỳ trưởng thành.

Đáng tiếc vào thời đại ấy vẫn chưa có nhân sĩ xuyên không nào xuyên qua để truyền thụ kiến thức tâm sinh lý tuổi dậy thì, vì thế tất cả mọi người đều đem tính cách thiếu niên hơn mười tuổi này quy kết thành quái dị, mà A Kiêu cũng tận lực vì hành động hạn đời của mình mà rùm beng quảng cáo.

“Aaaaa

Tam Biển Trại Ngọc của ta.....!!!! Kim Quế Phiêu Hương của ta!!! Yên Nhung Tử của ta!!! Triệu Phấn của ta!! Dạ Quang Bạch của ta!!! Aaa

Ô Kim Diệu Huy của ta a

~!!!”

Hôm nay mọi người đang ở trong Xích Phong cung thưởng mẫu đơn, lại nghe thấy Cung phi luôn miệng hô tên các giống mẫu đơn quý mà ngày thường nàng yêu như sinh mạng, vấn đề là lúc này chúng nó không còn được trồng trong đất nữa, mà đã trở thành vòng hoa đội đầu của ai đó. Mọi người nhìn theo bàn tay đang run rẩy của Cung phi, liền thấy A Kiêu một đầu đội đầy hoa Mẫu đơn đương kì khoe sắc đứng ở giữa bụi hoa cười quá đản.

“Diệp tàng ngô tế phượng/Chi động kính trung loan” Khang phi vẫn rất hứng chí vịnh một câu thơ, Cung phi thậm chí còn không kịp lườm nàng ta một cái, đã điên cuồng đuổi theo A Kiêu.

“Hahaha, ai bảo nương nương nói con trai không được cài hoa!!”

A Kiêu một câu nói rõ luôn mục đích của hắn.

Hóa ra do hắn nhìn thấy hai nữ nhi của Cung phi mỗi đứa cài một đóa “Ngân Phấn Kim Lân” rất chi là xinh đẹp, thế nên cũng định thò tay chuẩn bị bẻ một cành, ai ngờ một câu “Con trai cài hoa với chả cỏ làm cái gì!” của Cung phi để ngăn chặn hành động của hắn lại khiến tạt xấu tính “khiêu chiến thế tục” của A Kiêu lập tức tái phát.

Cung phi vốn không phải người ưa vận động, nhưng mà lần này chỉ sợ là đám mẫu đơn đã khiến nàng quá đau lòng, thế mà lại có thể bắt được A Kiêu đang nhảy lên nhảy xuống, đúng lúc nàng định giơ tay dạy dỗ kẻ cuồng phá hoa này thì thái hậu lại đột nhiên mở miệng nói.

“Ôi này này, Kiêu nhi cài hoa trông cũng rất đẹp đó, con cứ để cho nó cài đi, dù sao chỗ này cũng đầy hoa mà!”

Mọi người ở đây —— trong đó có A Kiêu đều kinh ngạc nhìn thái hậu, hiện nay người luôn giữ thái độ ủng hộ A Kiêu ở trong cung chắc là cũng chỉ có thái hậu.

“Không đúng sao, Khang phi, có câu thơ nào phù hợp với hoàn cảnh này không?”

Thái hậu nháy nháy mắt, ý nói nàng nhanh nhanh vịnh một câu thơ đi

“Bí xa nhuyển dữ quý công chủ, Hương sam tế mã hào gia lang”

Thi nhân bình thường đều rất ghét bị ép buộc làm thơ theo cái kiểu không trâu bắt chó đi cày, thế nên Khang phi mặt mày khó coi đành xả bừa ra vài câu thơ cổ, chỉ coi như là gần sát với tình huống bấy giờ thôi. Nhưng mà nói ai có gương mặt càng khó coi hơn nàng thì phải kể tới Lật Xuyên quận vương A Kiêu, hiện giờ gương mặt hắc trắng bệch, cảm giác như kiểu mình đang làm chuyện xấu lại vô tình cứu được người, khiến đối phương cảm động đến rớt cả nước mắt.

Mắt thấy A Kiêu hỏn hà hỏn hển chạy khỏi Xích Phong cung, hoàng hậu cảm thấy khó hiểu hỏi thái hậu

“Thái hậu, vừa nãy ý người là sao a?”

Thái hậu cười mãn nguyện, lộ ra vẻ tự tin lão luyện từng trải, đối với đám con dâu tàn phi nói

“Các người không phải không hiểu chứ, phần lớn đứa nhỏ tới độ tuổi của Kiêu nhi sẽ có một khoảng thời gian khác lạ như vậy, người càng ép nó nó sẽ càng phản kháng lại, nhưng nếu người không muốn cho nó làm gì, chỉ cần khen nó thì chắc chắn nó sẽ không chịu nổi.”

Chúng phi bị thái hậu nói đến sững sốt, tất nhiên cũng không ai quá tin tưởng, thái hậu cũng nhận thấy nét nghi hoặc trong lòng các nàng, rất là bất mãn nói

“Các người đừng nghĩ ai gia nói vớ vẩn! Ai gia tuy không có con trai nhưng đã dạy dỗ không ít hoàng tử đấy!”

Có thể thấy được “Lý luận thông qua thực tiễn” là một điều không bao giờ thay đổi. Thái hậu tuy không biết cái gọi là “Tâm lý đối nghịch tuổi dậy thì” nhưng bà vẫn có thể lờ mờ bóc ra được ít thuốc để chữa nó cơ mà.....

Quả nhiên, phương pháp dục ức tiên dương (Kiềm chế và khen ngợi) này của thái hậu lần nào hoàng hậu áp dụng cũng thấy đúng cả. Thấy A Kiêu mặc nữ trang nàng liền gật đầu khen ngợi liên tục, lại còn chủ động muốn may cho hắn mấy bộ; Thấy mấy trò đùa dai của hắn nàng liền tiếp khen hắn rất có sáng tạo, còn cổ vũ hắn gây ra mấy trò ác hơn nữa..... Dưới sự đả kích như viên đạn bọc đường của mọi người, những ngày tháng vui vẻ của A Kiêu đã chấm dứt, hắn chỉ cảm thấy rằng đột nhiên mọi người lại xoay 180° đối tính hết cả, bắt đầu tán dương hắn hòa ái với hắn khoan dung với hắn, khiến hắn không chỉ cảm thấy mơ hồ không hiểu, mà còn da gà da vịt thì nhau nổi hết cả lên.

Nhưng lúc mọi người đang vui mừng vì Lật Xuyên quận vương lột xác cũng là lúc họ đều quên một nguyên tắc trọng yếu trong phương pháp giáo dục “Người người khác biệt”—— đó là phân tích cụ thể từng vấn đề cụ thể.

Phương pháp đường vòng của thái hậu tuy rằng dùng được, nhưng không phải là thuốc trị bách bệnh.

“Thật sao? Cháu cảm thấy tiểu thư Hà gia không tệ sao?”

Hoàng hậu mỉm cười nhìn vị thiếu niên có chút không tự nhiên trước mắt, làm người giám hộ của hắn, vậy mà lại có thể thấy hắn ngượng ngùng xin mình cổ vấn một ít vấn đề riêng tư, điều này khiến hoàng hậu không thể không thừa nhận thái hậu đôi khi vẫn là một người rất hiểu biết.

Vốn là sau khi thái hậu bà thấy tôn tử (cháu trai) bắt đầu khôi phục lại thái độ bình thường thì lập tức nổi lên hứng thú làm bà mối

“Con cháu thế gia giàu có lựa là, có ai là không trở nên nghiêm túc chín chắn sau khi kết hôn chứ, cần phải chăm chỉ, có đứa nhỏ nữa thì.....”

Thái hậu nghĩ nghĩ một chút, lại thấy vui vẻ đến cười toé toét, còn Hoàng hậu thì lại thấy cháu mình vừa có một chút dấu hiệu chuyển biến tốt đẹp thôi, lại dùng hôn nhân để kiềm hãm nó, lo lắng không biết có hay không vật tất cực phản(*)?

(*) một sự việc phát triển đến quá mức thì sẽ chuyển hướng phát triển ngược lại với mục đích ban đầu.

Ai ngờ tình thế lại phát triển tốt vượt quá cả sự mong đợi của mọi người, A Kiều liếc mắt một cái liền nhìn trúng một vị thiên kim tiểu thư, điều này khiến cho thái hậu mấy ngày nay đều chìm trong vui sướng cùng “Lý luận vô hạn định khả năng của hôn nhân” của bà.

“Ngày mai gặp nàng con nên làm cái gì? Nương nương!”

Hoàng hậu cười vài tiếng, đang chuẩn bị bước đầu giới thiệu cho A Kiều một chút trong tâm tư của con gái, đột nhiên lại nhớ tới phương pháp

“Kiềm chế và khen ngợi” của thái hậu. Thời gian này mọi người các nàng nói chuyện với A Kiều gần như đã trở thành phản xạ có điều kiện, việc này..... Hoàng hậu nghĩ nghĩ một chút, cảm thấy vẫn là nên theo phương pháp của thái hậu thì hơn, có vẻ an toàn.

Vì thế theo như hoàng hậu nói, tiêu chuẩn chọn bạn đời hẳn là thân thiện, giàu có, lãng mạn, tinh thần tính cách đều đạt trình độ thượng thừa liền biến thành hình tượng thiếu niên đã man bá đạo ác mồm ác miệng.

Nhìn bóng dáng thanh lệ của A Kiều dời đi sau khi học hỏi, trong lòng hoàng hậu thầm cầu nguyện, cầu trời tác thành cho mối nhân duyên này, nhân tiện đá thẳng nhóc A Kiều này ra khỏi cung tự thành lập phủ đệ thì càng tốt.

“Tên tiểu tử này sao như tro tàn vụn cháy lại thế? Lại còn cháy càng lúc càng to chứ!”

Hoàng đế phần nộ kể lể với hoàng hậu A Kiều bố trí bày rập hại người qua đường Giáp Ất Bính Đinh nào đó trên đường quan viên thượng triều, mà hoàng hậu lại chỉ có thể ở bên cạnh nói đỡ cháu vài lời tốt đẹp, ai bảo nàng đuổi lý làm chi??

Hoàng hậu lần này xem ra đúng là thông minh một đời lại hồ đồ nhất thời, nàng sao lại có thể quên rằng “Tình yêu sẽ khiến người ta mù quáng” cơ chứ? Ai biết A Kiều lại đem lời “Chỉ bảo” lệch lạc của nàng thành khuôn vàng thước ngọc mà làm theo.....

Tình cảnh ngày xem mắt đó, toàn bộ quá trình hoàng hậu cũng đã được nghe từ miệng cung nhân, A Kiều hẳn hoàn toàn sắm vai một ác bá thiếu niên mà diễn, cả buổi đều chỉ toàn là lời công kích chanh chua của hắn.

“Cuối cùng..... Quận vương..... Quận vương còn nói.....”

“Nói cái gì?!”

Hoàng hậu thúc giục nội thị quay về hồi báo, muốn biết rốt cuộc A Kiều đã đem nháo đến mức độ nào rồi.

“Nói Hà tiểu thư giống hệt như bọn thái giám trong cung..... Là.... Là.... cái gì cũng không có.....”

Về mặt của hoàng hậu, về mặt của nội thị, bây giờ đều là một mảnh ảm đạm.

“Chẳng lẽ không có cách nào văn hồi sao?”

Hoàng đế nghe xong tiền căn hậu quả do hoàng hậu kể ra, buồn rầu hỏi. Cháu hắn sợ đã không còn là tức giận nữa rồi, giờ nó còn dám giương oai đến chỗ triều đình, còn phương pháp kia của thái hậu tỉ lệ thành công trở lại e rằng cũng không lớn.

“Aizz..... Từ từ rồi tính, cứ để như thế đã. Vị Hà gia tiểu thư kia chắc cũng rất khó để gả ra ngoài, nó thì nhất định sẽ nghĩ biện pháp để đem ghép nàng với Kiều nhi thành một đôi!”

Hoàng hậu dù sao cũng là hoàng hậu, nàng đương nhiên không thể vì tính sai một lần mà gục ngã, chỉ thấy nàng nhìn trời xanh mây trắng xa xa ngoài cửa sổ, chắc đã quy hoạch đến bước thứ N của “kế hoạch năm năm” rồi!

15. Chương 15: Chương Đặc Biệt Mừng Năm Mới

Editor: Vân Nghiên

“Tết năm nay không nhận quà biếu, nếu có cũng chỉ nhận vàng kim”

Câu nói này xuất hiện trên TV cùng những câu quảng cáo được tất cả mọi người yêu thích, chúng ta cũng cùng nhau ngược dòng lịch sử trở về triều đại nào đó, cùng với mỗi hoàng đế suy nghĩ xem nên phát lễ vật gì cho mọi người trong cung vào thời khắc đón năm mới, để cảm ơn mọi người trong năm cũ đã chăm chỉ cần cù, không ngừng cố gắng phấn đấu.

“Mẫu hậu, người thích được tặng lễ vật gì vậy?”

Hoàng đế mặt mày tươi cười nịnh nọt hỏi.

“Ai gia muốn uống rượu mừng”

Thái hậu thẳng thừng nói ra nguyện vọng năm mới của mình —— đồng thời cũng là nguyện vọng bà luôn theo đuổi trong cuộc đời mình.

Nhưng gần đây đâu có ai kết hôn đâu.....

Hoàng đế tự hỏi.

“Mẫu hậu..... Rượu mừng này đâu phải cứ muốn là uống được đâu!”

“Quả nhiên không phải ruột thịt thì sẽ có khoảng cách mà! Luôn miệng nói muốn tặng lễ cho ai gia, đến lúc ai gia nói ra lại không làm!!”

Đối mặt với thế công bi tình mãnh liệt của thái hậu, hoàng đế chỉ coa thể giơ tay xin hàng, đành thương lượng biện pháp thỏa hiệp

“Vậy thì trong số các hoàng tử công chúa chọn ra một đứa để tứ hôn thôi, người khác thì không được, con mình hẳn là có thể đi!”

Thái hậu lui dần từng bước, còn hoàng đế lại vẫn cau mày như cũ. Hắn có một đứa con trai bốn đứa con gái, đứa lớn nhất chín tuổi, đứa bé nhất còn chưa tới một tuổi, căn bản đều chưa đến tuổi pháp luật cho phép kết hôn.

“Nếu cái này cũng không được, vậy hoàng thượng người tự mình nạp phi lần nữa đi!”

Thái hậu thấy con mình vẫn là một vẻ mặt bần khoản lưỡng lự, không khỏi cảm thấy tức vọng liền tung ra đòn sát thủ cuối cùng.

“Cái đó..... Trẫm thấy vẫn nên tìm hôn sự cho đám Tiễn nhi là hơn....”

~“Dụ phi, năm mới muốn được tặng gì đây?”

“Nô tì thật sự có thể muốn gì được vậy sao?”

“Đương nhiên rồi”

Hoàng đế gật gật đầu đầy tự mãn.

“Nô tì muốn một bầu trời sao, Hoàng thượng có thể cho không?”

Dụ phi cọ cọ người vào lòng hoàng đế làm nũng, thật ra chính là muốn nghe mấy lời tán dương, dỗ dành bản thân của hoàng đế.

“Cho, buổi tối nàng thấy bao nhiêu sao thì nó thuộc về nàng hết!”

Hoàng đế đi ra ngoài một lát, lúc sau quay lại bưng theo một chậu nước đưa cho Dụ phi, đồng thời vẻ mặt xấu xa cười nhìn Dụ phi vừa tức giận lại không biết phải nói gì.

~“Thục phi, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

“Nô tì thật sự có thể cầu được ước thấy sao?”

“Đương nhiên rồi”

“Vậy nô tỳ muốn có ánh trăng trên bầu trời!”

Đệch! Quả nhiên là vật hợp theo loài mà!

Hoàng đế tiếp tục bưng một chậu nước khác tặng cho Thục phi.

~“Khang phi, năm mới muốn có quà gì đây? Nói đi, lần này lại là sách gì đây?”

Hằng năm Khang phi đều đề nghị được tặng sách, hoàng đế đối với việc đó đã gần như rõ như bàn tay.

“Nô tỳ năm nay muốn một bộ “Diệu pháp liên hoa kinh”, cầu mong mọi việc trong cung đều được bình an.”

“Ái phi quả nhiên là sở thích phi phạm, phẩm chất cũng đúng là siêu quần!”

Năm nay Khang phi không cần bản giới hạn cũng không cần bản tốt nhất, lại chỉ cần bản kinh thư vô cùng tâm thường tùy tiện tìm trên phố là chỗ nào cũng có, cộng thêm cả nàng còn có tâm vì mọi người cầu phúc, hoàng đế sao có thể không vui mừng? Tất nhiên là rất vui mừng!

“Mà phải do Hoàng Thượng tự tay chép mới có ý nghĩa!”

Chưa đợi hoàng đế vui mừng xong, một câu sau của Khang phi đã khiến hoàng đế đơ luôn tại trận.

“Tốt nhất là tiếng Hán tiếng Tây Tạng mỗi loại một bản!”

Khang phi bổ sung thêm một câu.

~“Cung phi, năm mới muốn có quà gì?”

“Nô tì muốn có huân hương.”

“Rất dễ thôi, nàng nói xem muốn loại nào?”

“Loại huân hương nô tỳ muốn gồm có mười hai lạng nhị hoa mẫu đơn trắng nở mùa xuân, mười hai lạng nhị hoa sen nở mùa hè, mười hai lạng nhị hoa phù dung trắng nở mùa thu, mười hai lạng nhị hoa mai trắng nở mùa đông; rồi kết hợp với mười hai chỉ (một đơn vị đo lường, 1 chỉ = 1/10 lạng) nước mưa tiết Vũ Thủy(*), mười hai chỉ sương sớm vào tiết Bạch Lộ(*), mười hai chỉ nước sương tiết Sương Giáng(*), mười hai chỉ nước tuyết tan tiết Tiểu Tuyết. Đem các thứ nước này hòa lẫn, nghiền nát nhị hoa thành bột phấn, đựng trong hộp gỗ đàn hương, chôn dưới rễ cây lê, đợi tới tiết Xuân Phân(*) mới lấy ra.”

(*)-Vũ Thủy (mưa ẩm): một trong 24 tiết khí, bắt đầu vào ngày 19-2 dương lịch.

-Bạch Lộ (nắng nhạt): bắt đầu khoảng ngày 8-9 dương lịch

-Sương Giáng (Sương mù): khoảng ngày 23-10 dương lịch

-Tiểu Tuyết (Có tuyết): khoảng ngày 22-11 dương lịch

-Xuân Phân (Giữa xuân): khoảng ngày 21-3 dương lịch

Hoàng đế nghe xong liền trợn mắt há hốc miệng

“..... Đây..... Đây là huân hương?” (Ngại quá, thật ra đây là Lãn Hương hoàn(*)- Lời tác giả)

(*) Một phương thuốc có tác dụng làm xuất hiện hương thơm tự nhiên phơn phớt nhàn nhạt trên làn da của phái nữ.

“Chỉ có vậy thôi cũng không được sao?” Cung phi ra về người vợ nhỏ tiến sát phía hoàng đế oán giận nói. Cung phi bình thường đã phát ra một tư thái rất mê hoặc, sức phóng điện toàn phần, mà lúc này nàng lại cố tình phát ra sóng điện, ai có thể ngăn cản nổi! Hoàng đế chớp mắt đã bị hạ gục.

“Cái đó, cái đó, ái phi à, vậy thì..... đổi cái khác được không?”

“..... Được rồi..”

Về mặt Cung phi như ngầm nói “Xem như thiếp nể mặt hoàng thượng nên mới đổi đồ khác đây”

“Nô tì trước đây vài ngày nhìn thấy có người tiến cống một lọ Bách Nhật hương độc nhất vô nhị, hoàng thượng người giúp nô tỳ xin một ít đi được không.”

Thấy Cung phi thực sự vì hấn mà nhượng bộ, hoàng đế rất cao hứng mà lại không biết đây mới là thứ mà Cung phi thật sự muốn.

~“Huệ phi, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

“Hoàng Thượng, nô tỳ muốn chữa khỏi tật xấu “rượu vào mắt đức” của bản thân.”

Huệ phi thành tâm cầu xin.

Hoàng thượng lắc đầu như trống bỏi, hấn tuyệt đối sẽ không đem thú vui này của mình ra mà gạt bỏ, vì thế nên đã “bồi thường” cho Huệ phi một hũ rượu cực phẩm lâu năm vô cùng trân quý từ Nội vụ phủ.

~“Trữ phi, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

“Nô tì cái gì cũng không cần, chỉ cần hoàng thượng thân thể mạnh khỏe, chúng tì muội chung sống hòa hợp, mấy đứa nhỏ bình an lớn lên là tốt rồi.”

Trữ phi ôn nhu lại ôn nhu nhỏ giọng nói. Nếu đây chỉ là lời khách sáo dễ nghe thì đúng là một “Lễ vật” tuyệt hảo, nhưng nếu đây là một nhiệm vụ cụ thể thì lại đúng là một công trình thế kỷ xa xôi khó nhằn vô cùng, cho nên trên thực tế hoàng đế vừa cảm động rồi lại thở dài.

~“Hoàng hậu, năm mới muốn có lễ vật gì đây?”

Hoàng đế lần nào cũng là hỏi hoàng hậu cuối cùng, và lần nào đi vào cung hoàng hậu cũng thấy rất khẩn trương.

“Kỳ trân dị bảo, lụa là gấm vóc, vinh hoa phú quý, nô tì đều đã có cả rồi, nhưng đều là do Hoàng thượng ban cho.....”

Hoàng hậu lầm bầm bả bầm nhỏ giọng buồn rầu, ánh mắt nhìn chằm chằm hoàng đế không chớp, mà trong lòng hoàng đế cũng càng lúc càng không yên.

“Vì thế, nô tì rất muốn có nó bằng năng lực của chính mình!”

“.....Rồi sao?....”

Hoàng đế nhẹ giọng hỏi một câu. Quả nhiên..... hoàng hậu tiếp tục bắt đầu nói “Nguyện vọng” vĩ mô này bằng một câu mở mang tính chất vĩ mô mù mịt.

“Rồi thỉnh bệ hạ nhắm mắt lại trước!”

Thấy hoàng đế nhắm hai mắt mà vẫn bần chòn không yên, hoàng hậu liền lộ ra nụ cười sủng nịch, nhanh chóng cúi xuống “Chụt” một cái trên môi hoàng đế!

16. Chương 16: Quân Xanh

Editor: Vân Nghiên

Cung điện đỏ rực, giường đỏ rực, nền đỏ rực, tân nương đỏ rực.....

Tân nương tử ngồi nghiêm chỉnh, nhưng theo như mức độ lay động của mũ phượng trên đầu nàng, phỏng chừng tư thế đó cũng không duy trì được bao lâu.

Đúng lúc này, cửa phòng “Két” một tiếng mở ra, theo người đến là âm thanh ồn ào náo động cùng với mùi rượu nồng xộc thẳng vào mũi ngay cả khăn voan cũng không ngăn lại được, tân nương tử hơi hơi nâng tay áo lên che khuất mũi, cùng lúc đó cũng nghe thấy tiếng nói lộn xộn của thiếu niên.

Sau đó khăn voan của nàng bị vén lên.....

“Không xinh đẹp bằng Lộ Hưu Nhan!!”

Câu đầu tiên của thiếu niên sát phong cảnh lại thiếu tầm nhìn như thế, tân nương tử cũng đành nhẫn nhịn, nhưng chung quy vẫn là người tuổi trẻ khí thịnh, cũng liền đối đáp lại một câu

“Không anh tuấn bằng Cảnh Hòa ca đâu!!”

~

Lần thứ hai hoàng đế hần tiếp xúc với cái tên “Triệu Cảnh Hòa” đó đã là sau mười mấy năm, khỏi phải nói, xung đột nhỏ trước đây đã sớm bị vùi lấp tại vùng vô đại não rồi. Bởi vậy, lúc hoàng đế thấy cái tên này trên danh sách bổ sung quan viên địa phương được thăng chức hồi kinh ở bộ Lại, mặc dù nghe có chút quen quen, nhưng cũng không nhớ là đã nghe ở đâu.

Lần thứ ba hoàng đế nghe thấy tên “Triệu Cảnh Hòa” này, là cách lần thứ hai một vài ngày. Bởi vì cách tiếp thu khác nhau, hoàng đế tự nhiên cũng sẽ chú ý hơn lúc đọc lý lịch ở bộ Lại.

“Nghe nói Triệu đại nhân ở Hân châu năm nay có hi vọng nhập kinh để làm quan rồi!”

“Triệu đại nhân?”

Huệ phi thấy Thục phi cùng Dự phi bàn tán rất hăng say, lại không biết các nàng đang nói tới ai, vì trước giờ đều là những con người thích những chuyện bát quái, cho nên để xóa nạn mù chữ cho người không biết, Dự phi cùng Thục phi cũng rất cởi mở chia sẻ

“Ôi ôi ôi! Đó chính là một danh nhân trong chuyện phong nguyệt đó!”

“Nghe nói các cô nương đã từng được hần nhìn trúng giá trị tất cả đều tăng vọt!”

“Đúng rồi, bài thơ “giai nhân phú” đang rất được ưa chuộng trên phố là do một tay hần sáng tác đấy!”

“Còn không phải sao! Triệu đại nhân đó tài năng quá đáng ngưỡng mộ, năm đó ốm bệnh như thế mà vẫn đoạt được Bảng nhân đấy thôi!”

“Đúng thế đúng thế!! Quả không hổ là môn sinh đặc ý của Bình Chương đại nhân!”

.....

Thục phi Dự phi giống như hai chú chim ríu rít khen ngợi, sôi nổi khắc họa hình tượng một công tử phong lưu văn võ song toàn, tinh thông thi từ ca phú vân vân... Cho nên mới nói, vĩnh viễn không nên xem thường lực lượng bát quái, tuy rằng đám hậu phi bọn họ không biết chính sự, nhưng hình tượng Triệu Cảnh Hòa từ miệng các nàng đi ra thậm chí còn đầy đủ cặn kẽ hơn cả sơ yếu lý lịch trên công văn của bộ Lại, không chỉ khiến Huệ phi khắc sâu ấn tượng về vị nam tử chưa gặp mặt này, mà còn khắc sâu cả trong vị hoàng đế vô ý đi ngang qua nữa.

Chỉ là, ấn tượng được khắc sâu của hoàng đế cũng không phải chuyện thi từ ca phú gì.....

Môn sinh của Bình Chương đại nhân?! Bình Chương đại nhân đương nhiệm mới chỉ qua bốn mươi vài năm, đương nhiên sẽ không có môn sinh gần ba mươi tuổi, vậy chỉ có tiền nhiệm Bình Chương – Hoắc Nghị.

Hoắc Nghị, hay có thể nói là quốc trượng. Chính vì điều này, trí nhớ đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên thông suốt, lập tức trong đầu hoàng đế thoáng hiện ra tình cảnh nhiều năm trước hoàng hậu mất to tròn lúng liếng nhìn thẳng mình khen nam nhân khác...

Triệu Cảnh Hòa! Hóa ra là hần!!!

Tiêu sái, phong lưu, uyên bác, lại còn..... Độc thân?!

~

“Chậu san hô Kim tùng linh chúc thọ một đôi, tượng Kim phật khảm tùng thanh một pho, lư hương ngọc lưu ly Bát Bảo một đôi, Trường bào Đoạn Diêu màu tương hai kiện, Trường bào thanh đoạn thiên mã một kiện, măng bào thêu chỉ nhiều màu hai mươi ba tấm....”

Theo tiết tấu đọc của cung nhân, hoàng hậu tự mình kiểm kê quà tặng trong chiếc rương thọ lễ màu đỏ. Hôm nay chính là đại thọ sáu mươi tuổi của quốc trưởng, hoàng hậu chuẩn bị cả nửa ngày, để buổi chiều về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Đang lúc hoàng hậu bận rộn, hoàng đế vẫn ngồi im lặng từ đầu đột nhiên ho khan hai tiếng, thành công khiến lực chú ý của hoàng hậu bị dời đi.

“Có chuyện gì sao? Bệ hạ?”

“Không có gì không có gì..... Trẫm chỉ nghĩ là mừng thọ sáu mươi của quốc trưởng hẳn là rất đông khách.....”

Hoàng hậu không nói gì, chỉ gật gật đầu, tiếp tục kiểm kê đối chiếu quà tặng với trên danh mục.

“..... Quốc trưởng năm đó rất đông môn sinh, giờ chắc đều trở về đông đủ để chúc thọ lão sư nhỉ.....”

“..... Mấy ngày này cũng vừa đúng thời điểm các quan viên về kinh báo cáo công tác, có lẽ các đệ tử làm quan ở địa phương cũng có thể qua chúc thọ chứ.....”

“Người xưa có câu trò giỏi hơn thầy, quốc trưởng thấy đám hậu bối tiền đồ rộng mở, hẳn là sẽ rất vui mừng mãn nguyện.....”

“.....Hoàng Thượng, người rốt cuộc muốn nói gì?”

Hoàng hậu yên lặng chờ hoàng đế lăm nhăm cả nửa ngày mà vẫn mãi chưa nói đến chủ đề chính, vì nàng phải vội vàng chuẩn bị để về nhà mẹ đẻ, nên không thể tiếp tục im lặng giả ngu nữa.

“À không..... Trẫm chỉ là tùy tiện nói mấy câu thôi!..... Chỉ là nghĩ đến có nhiều thanh niên tài tuấn tụ hội ở phủ Quốc trưởng, trẫm lại không thể có mặt, thật sự là rất tiếc nuối a.....”

Thấy hoàng đế không có ý nói ra ý đồ thật sự của mình, hoàng hậu đành phải tự mình suy đoán tâm tư của hắn một chút.

Không lẽ là lo phụ thân nàng kết bè kết phái? Nhưng mà nghe lại không giống lắm.....

Mà giọng nói còn có chút chua chua, lại càng khiến hoàng hậu thêm khó hiểu. Hoàng hậu tuy rằng rất khôn khéo, nhưng mà sức liên tưởng còn chưa đủ phong phú để liên hệ tới một câu nói vu vơ của mình mười mấy năm trước, cuối cùng chỉ có thể máy móc trả lời

“Hoàng thượng nghĩ nhiều rồi, gia phụ chỉ là mời nhiều đồng nghiệp cũ, đến lúc đó chỉ là tụ tập đám người quen với nhau thôi.”

Hoàng đế nghe xong cũng chỉ lăm bằm vài tiếng không rõ nghĩa, cũng không lên tiếng nữa, nhưng đến lúc hoàng hậu chuẩn bị xong rồi đi, hoàng đế lại mở miệng

“Vậy thì..... Vậy thì.....”

Cứ “Vậy thì” cả nửa ngày mà không có câu sau

“Bệ hạ?”

“Vậy thì..... Trở về sớm chút.....”

Tốt nhất là không đi nữa! Bởi vì hoàng đế hẳn đã bóng gió lấy được tin tức bên bộ Lại —— Triệu Cảnh Hòa vào kinh báo cáo công tác nhân tiện sẽ ở lại quý phủ của lão ân sư đại nhân.

Hôn nhân của hoàng đế cùng hoàng hậu, cũng giống như rất nhiều cuộc hôn nhân khác của các thành viên hoàng thất, lúc bắt đầu thì cũng chỉ là một đám hỏi chính trị bình thường, mấu chốt không phải lấy vợ, mà là lấy một đối tác giúp cho sự nghiệp của mình thêm hoàn mỹ. Nói thế nhưng hoàng đế hẳn đã sống cùng hoàng hậu hơn mười năm, nếu một chút tình cảm cũng không có, mới là có vấn đề!

Chỉ là hoàng đế đã coi hoàng hậu thành “Lão bản nương”, hoàng hậu cũng trực tiếp đem mình coi là “Chưởng quầy” sao? Đột nhiên Triệu Cảnh

Hòa xuất hiện khiến cho hoàng đế bỗng ý thức đến vấn đề mà trước nay chưa từng để ý tới.

Yếu tố để nam nhân hấp dẫn nữ nhân có rất nhiều, danh lợi quyền thế cũng chẳng phải vạn năng, vậy nên hoàng đế không tự kỷ đến mức nghĩ rằng tất cả nữ nhân trên đời không phải hắn thì không lấy chồng. Nhưng mà không có danh lợi quyền thế lại là điều không thể, cho nên người thích suy nghĩ các vấn đề nhân sinh như hoàng đế, giống như các lão giả thích suy nghĩ những vấn đề triết học sâu xa, bắt đầu rối rắm tự hỏi vấn đề “Nàng yêu ta hay yêu tiền của ta?” vợ vẫn cũ rích.

Cuối cùng, dựa theo bước tiến của khoa học “Từ lý thuyết đến chứng minh thực tế”, hoàng đế quyết định thân chinh đi khảo sát thực tiễn.

~

“Các nàng cảm thấy trẫm là người thế nào?”

Hoàng đế vô tình gặp Thục phi cùng Dự phi ở đình thủy tạ tại ngự hoa viên, cân nhắc một lát, quyết định áp dụng phương pháp đặt câu hỏi không quá trực tiếp này. Đáng tiếc là hắn không nói ra vấn đề một cách trực tiếp, và cũng vì phạm vi của câu hỏi quá rộng, khiến cho Thục phi cùng Dự phi không biết phải trả lời thế nào, càng không rõ vì sao hoàng đế lại hỏi thế, đành trả lời theo kiểu lờ lờ nước đôi

“Hoàng thượng đương nhiên là rất tốt!”

“Ừ, vậy tốt thế nào?”

Tốt thế nào? Dễ dụ..... Nhưng cái này sao có thể nói chứ? Vì thế Thục phi Dự phi cùng nhau liếc mắt trao đổi thông tin, thay đổi phương án trả lời —— vượt mông ngựa!

Kể cả không tính là lấy lòng, ít nhất cũng không đắc tội với người.

“Các nàng có biết chuyện”Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián”(*) không?”

Sau khi nghe hai vị phi tần khen mình anh minh thần võ ra sao, phong độ ngời ngời thế nào, hoàng đế liền hỏi một câu.

(*) Chuyện Trâu Kỵ khéo khuyên vua Tề.

Chuyện kể rằng nước Tề đến đời Tề Uy Vương lại cường thịnh trở lại. Quốc gia mạnh lên, người can gián, kiến nghị càng nhiều. Tề Uy Vương vui vẻ khi nghe được những lời vừa ý, còn với một số ý kiến bất đồng thì không tiếp thu nổi. Tướng quốc lúc ấy có tên là Trâu Kỵ, thấy Tề Uy Vương mới có một chút thành công đã kiêu ngạo, rất không vừa ý, muốn tìm cơ hội để chữa cho ông ta căn bệnh này.

Một hôm Trâu Kỵ soi gương cảm thấy mình không chệ vào đâu được, rất đắc ý hỏi vợ “Ta với Thành Bắc Từ công ai đẹp hơn?”, người vợ liền trả lời

“Đương nhiên là chàng đẹp hơn rồi, sao hắn có thể sánh với chàng được!”.

Trâu Kỵ không tin, bèn đi hỏi người thiếp, nàng ta cũng trả lời y hệt như những gì người vợ nói. Lát sau có người khách đến chơi, Trâu Kỵ liền hỏi ông ta “Họ đều nói ta

đẹp hơn Từ công, ông thấy sao?”, người khách không ngần ngại trả lời “Quả đúng như vậy, ngài đẹp hơn Từ công rất nhiều”

Nhưng sau khi gặp được Thành Bắc Từ công thì Trâu Kỵ bỗng nhận ra mình không tài nào bằng được ông ta, liền về nhà suy nghĩ mãi, mới nhận ra được sự thật rằng người nói mình đẹp hơn Từ công là vì vợ yêu mình, thiếp sợ mình, bạn nể mình. Sau đó ông ta đem câu chuyện này kể với Tề vương, ngụ ý muốn nói rằng: nghe lời khen của người khác phải suy nghĩ, tìm hiểu, không thì rất dễ nhận lấy điều dối trá, không phân biệt đúng sai.

“Trâu Kỵ? Đó là ai?”

Đương nhiên, Thục phi cùng Dự phi một chút cũng chưa sờ qua “Chiến quốc thư”, chỉ là trong cung có nhiều người đã đọc “Chiến quốc thư”, ví như Cung phi lúc trả lời câu hỏi trước của hoàng đế cơ bản là giống hệt như hai vị Thục-Dự, chẳng qua là nàng lão luyện hơn nhiều, tuy bản chất cũng là nịnh hót nhưng lại lấy chân thực làm chủ đạo, nghe qua cũng không thấy giả như vậy.

“Thế trước khi nàng vào cung có quen vị tri kỷ nào không?” Hoàng đế tiếp tục hỏi.

Đối với việc vấn đề này so với cái trước càng nguy hiểm hơn, Cung phi trái lại không chút do dự, đầu hơi nâng lên, ngạo khí mười phần nói

“Nô tỳ trước khi vào cung chưa từng coi trọng vị nam tử nào đâu!”

“Đúng là như vậy!! Nương nương trước lúc nhập cung mỹ danh đã sớm vang xa, người đến cầu thân vô số, nhưng mà nương nương chưa từng đặt ai vào mắt đâu!”

Nữ quan hầu hạ Cung phi là thị nữ theo nàng từ phủ cũ, cũng phối hợp chứng thực phong thái ngày xưa của chủ nhân.

“Vậy nếu trẫm không phải là hoàng đế, Cung phi liệu có nguyện ý gả cho trẫm?”

Tiếp nối lời nói của Cung phi, hoàng đế tiếp tục đem đề tài thảo luận mở rộng.

Cung phi nhất thời nghẹn họng, tuy rằng nàng đã rất nhanh chóng khôi phục lại thần thái quyến rũ, hờn giận đáp “Đây còn không phải là do nô tỳ cùng hoàng thượng có duyên sao!” nhưng cái nghẹn lời trong nháy mắt kia của nàng lại khiến hoàng đế thấy nguy cơ đang dâng cao.

~

“Phú nhi khả cầu dã, tuy chấp tiên chi sĩ, ngô diệc vi chi, như bất khả cầu, tòng ngô sở hảo.”(*)

(*) Lời Khổng Tử: nếu giàu sang có thể cầu thì bắt ta làm kẻ thấp kém cũng được, nhưng nếu không cầu được thì ta chỉ làm việc ta thích thôi.

“Thiên hạ hi hi, giai vi lợi lai, thiên hạ nhượng nhượng, giai vi lợi vãng.”(*)

(*) Theo Sử ký: Người trong thiên hạ náo nhiệt, là do theo lợi mà tới, người trong thiên hạ nhốn nháo, đều là do lợi mà đi.

“Danh lợi từ đạo đức của con người mà có, như hoa ở trong núi, là tinh hoa của tự nhiên, tất nhiên là chậm rãi mà sản sinh, từ công lao sự nghiệp của người mà tới, như hoa trồng trong chậu, tùy ý di chuyển thay đổi, hoặc phồn vinh hoặc héo rũ; từ quyền lực của con người, như hoa cắm trong bình, không có gốc rễ, không cần đợi cũng khô héo.”

Từ chỗ Cung phi rời đi, hoàng đế kỳ vọng rất lớn vào Khang phi tinh thông cổ kim, chỉ là sau khi Khang phi nói có sách sách có chứng cả nửa ngày trời cũng chẳng biết là nàng đang giảng cái gì, thế là hoàng đế đành phải thông tục hỏi một chút

“Đây là ý của nàng?”

“À không, đây là nô tỳ chỉ nói cho người biết cổ nhân từng nói vậy thôi.”

Ngụ ý chính là: Đây là ý kiến cá nhân của tổ tiên thôi, không phải là thái độ của bản thân nàng đâu.

Quả đúng là giống với “Trâu Kỵ phúng Tề vương nạp gián”: thiếp của ta, sợ ta là đương nhiên — cho nên đối với mấy câu trả lời lạc đề, trốn tránh, hoặc đánh trống lảng, hoàng đế tuy rằng không thích, nhưng vẫn có thể lý giải, liền đi chứng thực ở chỗ thái hậu.

Hoàng đế trong lòng thâm nghĩ, ít nhất thái hậu cũng không sợ hấn.

Thực tế chứng minh thái hậu không phải không sợ hoàng đế, mà là hoàn toàn không sợ hấn! Câu trả lời của thái hậu cho vấn đề của con trai bà chính là trước hết giáo huấn nó cho tốt đã, hơn nữa bà còn giáo huấn đến độ — quên luôn cả vấn đề nó hỏi mình. Bị hăm ở Nhạc Trữ cung gần một canh giờ mà không thu hoạch được cái gì, hoàng đế giờ rất hối hận chính mình đã tự đâm đầu vào lưới.

Điều tra đến chỗ này, hoàng đế không khỏi sinh ra cảm giác lạnh lẽo của người đứng trên cao.

Người nhà mà còn thế thì trên đời này còn ai dám nói thật, không sợ hãi mà đánh giá hoàng đế nữa đây?

Chỉ là ý niệm này vừa mới xẹt qua trong đầu hoàng đế thì hấn liền nhớ tới một gương mặt theo hấn là rất đáng ghê tởm — chính là kẻ thù một mất một còn của hoàng đế từ thuở nhỏ “Mèo rừng”, tên đó không phải là người có thể giải quyết được vấn đề này sao!! Vì thế, hoàng đế lập tức viết thư cho Hành Nguyên

vương ở tận Ngự Dương. Nội dung thư rất chi là ngắn gọn, chỉ có: Khanh cảm thấy trầm là nam nhân thế nào?

Có điều vì đường xá quá xa xôi, đợi lúc thư phản hồi này về lại đến tay hoàng đế thì đã mất đến mấy tháng, mà hồi âm “Thần thấy đầu óc bệ hạ hẳn là bị úng nước” của Hành Nguyên vương có lẽ nên nói sau.....

Tóm lại, cho tới lúc hoàng hậu từ Hoắc phủ hồi cung thì hoàng đế không còn gặp lại tự tin của mình lần nào nữa.

“Quốc trượng đại nhân sao rồi?”

Hoàng đế giả vờ ân cần hỏi, tuy rằng hẳn cũng không thực sự muốn biết, nhưng lại không thể không làm mấy công tác vào đề.

“Gia phụ rất tốt, người cũng rất cảm kích hoàng thượng ban thưởng.”

“..... Vậy..... Lần này có ai tham dự thế?”

Hoàng hậu cảnh giác đánh giá hoàng đế, bởi vì hẳn lại hỏi vấn đề ban sáng, hơn nữa lúc hoàng hậu vừa hồi cung, đám cung phi đã vội vàng tới phản ánh với nàng một loạt những hành động hết sức cổ quái của hoàng đế lúc chiều, tất cả đều chỉ ra rằng hoàng đế có ý đồ khác, lời nói khẳng định có chút sâu xa.

Nhưng mà trước khi tra ra chút manh mối gì, hoàng hậu vẫn tuân thủ theo nguyên tắc lấy bất biến ứng vạn biến, đem tân khách tham dự buổi tiệc của Hoắc phủ ra nói toàn bộ, trong số này, đương nhiên là có Triệu Cảnh Hòa được phụ thân nàng coi là đệ tử nhập thất.

“Triệu Cảnh Hòa?” Ngữ điệu của hoàng đế nhất thời thay đổi.

“Sao ạ? Hoàng thượng người biết Triệu đại nhân??”

“À không..... Bởi vì..... Bởi vì năm nay trên danh sách đề cử của bộ Lại có tên của hắn, hình như được đánh giá rất cao, cho nên trầm có chút ấn tượng.....”

“Triệu đại nhân quả đúng là một người có tài, gia phụ vẫn luôn cho rằng Triệu đại nhân chính là một người vô cùng nổi bật trong số các nhân tài của triều đình!”

“À..... Ra là thế..... Vậy còn hoàng hậu?”

“Sao cơ?”

“..... Hoàng hậu cảm thấy Triệu Cảnh Hòa kia là người thế nào?”

“Nô tỳ trước đã cùng nhận lời dạy bảo của gia phụ với hắn, nhưng mà theo nô tỳ thấy, Triệu đại nhân thanh liêm mà lại khoan dung, nhân từ mà lại quyết đoán, quang minh chính đại, không nịnh hót bợ đỡ, quả là một nhân tài hiếm có!”

“Nhưng mà trầm lại nghe nói người này phong lưu thành tính, phẩm chất cá nhân hình như có chút vấn đề?!”

Hoàng đế nhin không được khinh miệt phản bác.

“Ngoài việc công mà còn xen vào chuyện sinh hoạt cá nhân của thần tử, có vẻ không hợp tình hợp lý, nhưng Triệu đại nhân công tư đều phân biệt rất rõ ràng, nô tỳ thấy đó không phải chuyện quá nghiêm trọng.”

Người khiến hoàng hậu thưởng thức như thế cũng không nhiều, hơn nữa còn dùng tới cả biện pháp tu từ trong câu. Hoàng đế vốn định hỏi mấy câu nữa mới bắt đầu tiến vào trung tâm vấn đề, lại nghe thấy hoàng hậu nói giúp cho Triệu Cảnh Hòa như vậy, trong đầu nóng lên, liền đem câu nói đang nghẹn này giờ hoàn toàn phun ra

“Vậy hoàng hậu thấy trầm so với Triệu Cảnh Hòa kia thì thế nào?”

“..... Hoàng Thượng..... Ý người là sao?”

“Trước đây không phải nàng nói trầm không anh tuấn bằng Triệu Cảnh Hòa kia đó sao!!”

“.....”

Hoàng hậu ngẩng ra nhìn hoàng đế, cũng không thể trách nàng hồ đồ, chỉ là nàng đã xem thường trí nhớ của hoàng đế, lại đánh giá quá cao mắt nhìn người của hắn. Hoàng hậu sớm đã đem đêm đông phòng hoa trướng năm đó của mình quên sạch không còn một mảnh, huống chi lúc ấy nàng quá nông nổi bông bột, mới tùy tiện mượn tay của người quen ra đánh trả lại mấy câu của hoàng đế thôi, hiện tại đương nhiên là cũng không thẹn với lương tâm.

Mà hoàng đế thấy vẻ mặt mờ mịt của hoàng hậu, cũng không giống với giả vờ, trong lòng hắn không khỏi trầm xuống, đột nhiên có dự cảm chẳng lành. Cơ mà những lúc này, sự việc lại cứ tiến triển y hệt như suy nghĩ của hắn chứ.....

Chỉ thấy vẻ mặt mờ mịt của hoàng hậu có chút thay đổi, nàng kinh ngạc nói

“Nô tỳ nói vậy lúc nào?”

“Nàng..... nàng.....”

Hoàng đế run rẩy chỉ vào mặt hoàng hậu, mặt mũi đỏ bừng, miệng không nói nên lời, sử dụng cách miêu tả đương thời thì chính là: Hoàng đế hắn rất muốn tìm một miếng đậu phụ đập đầu chết quách đi cho xong!!

17. Chương 17: Điều Kiện Nhận Nuôi

Editor: Vân Nghiên

“Ôi, Thiên Thừa, đây là nữ nhi trong truyền thuyết của con à?”

“..... Không phải.....”

Dự Lâm vương nói mấy câu thoái thác, nhưng lại như chỉ còn sót lại một hơi.

“Còn phủ nhận! Nhìn xem, đứa nhỏ này bám con thế cơ mà!”

Thái hậu nhìn bé con đang vui vẻ khoa tay múa chân chớp chớp mắt to trong lòng Dự Lâm vương reo ghẹo nói.

“Đứa nhỏ này với nhi thần một chút quan hệ cũng không có mà!!”

Dự Lâm vương gần như phát khóc, vẻ mặt như kiêu ngày tận thế đến nơi. Thái hậu biết đứa con này đối với tiêu chuẩn đạo đức yêu cầu cao hơn bình thường, trò đùa này hẳn là không thể tiếp tục nữa rồi, thế nên bà liền thu lại nét cười gian trá, thật sự chăm chú đánh giá bé con trong lòng Dự Lâm vương.

“Quả là chẳng có chút quan hệ gì với con thật, trông còn xinh đẹp hơn cả con lúc nhỏ kìa!”

Làn da trắng nõn, đôi mắt to đen láy tròn xoe, một đứa bé khả ái tới mức người gặp người thích, ấy thế mà trong một đêm nguyệt hắc phong cao lại bị vứt bỏ trước cửa lớn Dự Lâm vương phủ. Người bỏ đứa bé hẳn là cũng muốn tìm cho nó một gia đình tốt, nhưng mà không biết vì lý do gì trong ngàn vạn nhà quyền quý ở kinh thành lại cứ chọn Dự Lâm vương phủ, việc này khiến cho vấn đề đạo đức trong xã hội liền bị biến thành tin đồn tình cảm lưu truyền toàn kinh đô.....

Bởi vì, nhân dân cả nước đều rõ một điều —— Dự Lâm vương là người đàn ông độc thân hoàng kim!

Quý phủ của một nam tử chưa có vợ con đột nhiên có một đứa trẻ..... Cái này mà không bị truyền ra thành tin đồn linh tinh gì thì đúng là đi ngược lại với lịch sử truyền bá từ lâu đời của nhân dân mà!

“Ôi ôi ôi, cười với ta này!!”

“Đừng có tưởng bở, không phải cười với muội đâu!”

“Xinh đẹp như búp bê thế này sao người làm cha mẹ lại có thể nhẫn tâm vứt bỏ cơ chứ?”

“Tuổi nhỏ xem ra lớn, ba tuổi xem tuổi già.”

“Tương lai nhất định sẽ là một mỹ nhân khuynh thành!”

“Vương gia cũng thật là, nhận đứa nhỏ này thì cũng có sao đâu chứ?”

Trữ phi, người cũng có con gái cỡ tuổi này, đem bé con ôm vào lòng, tiếc nuối nói. Nhưng mà hoàng hậu sau khi nghe lời này lại lén cười trộm, còn Cung phi đã sớm cười ra thành tiếng.

Ngày đó Dự Lâm vương mang theo bé gái này tiến cung chính là muốn thái hậu nuôi giúp, thái hậu cũng biết là không thể để cô bé nhỏ này ở cái miếu hòa thượng ngay cả thị nữ cũng ít ấy, lập tức đáp ứng, nhưng mà bà cũng không quên chế nhạo con trai mình một chút.

“Ai gia nói rồi đó, lần này giúp con trông coi đứa bé, nhưng mà lần sau nhất định phải mang cả mẹ nó tới nữa, nếu không đừng hòng ai gia giúp nuôi lão nhị lão tam nhà con nhé!”

Dự Lâm vương còn chưa kịp thở phào vì trút được gánh nặng thì vẻ mặt liền méo xẹo, biểu hiện rất sinh động cái gọi là “Chết không nhắm mắt”.

Bé con cứ như vậy được lưu lại trong cung, tất nhiên là thái hậu chẳng chăm sóc nổi, thế nên nhiệm vụ cao cả này liền rơi xuống đầu đám người phi tần.

Việc nữ nhân yêu thích trẻ con không khác gì nổi lòng quạ đen khi nó nhìn thấy đồ vật sáng lấp lánh, tất cả đều là thiên tính, mà trong hoàng cung để có thể có được đứa con của chính mình — tuy không thể nói là rất khó, nhưng cũng không phải cứ muốn là có được. Cho nên công tác nuôi dạy trẻ này căn bản không cần thái hậu phân phó, mọi người đều tự giác xung phong nhận việc, thái độ phải nói là vô cùng tích cực.

Hai người đầu tiên là Dự phi cùng Thục phi, lý do rất rõ ràng chính là — cả hai nàng đều không có đứa nhỏ. Nhưng vấn đề lại là điều kiện của hai nàng quá mức đồng nhất, vậy nên ai sẽ là người nuôi đứa bé đây? Hai người giành giật hồi lâu, cuối cùng đành thương lượng thay phiên nhau chăm bé, may mắn là cung điện của hai người chỉ cách một ngã rẽ, đi lại cũng tiện lợi.

Nhưng kế hoạch này sau khi tiến hành được vài hôm, Dự phi cùng Thục phi liền ôm cô bé con đang gào khóc không ngừng đến cầu cứu hoàng hậu.....

“Có phải sinh bệnh hay không?” Hoàng hậu sờ bé con trong ngực nhũ mẫu, cũng không phát hiện ra bệnh tật nóng sốt hay cảm mạo gì.

“Đã truyền ngự y nhiều lần rồi, bệnh gì cũng không tra ra được.”

“Lúc mới đầu còn tưởng con bé lạ chỗ nên chưa quen được, nhưng mà đã mấy ngày rồi vẫn cứ tiếp tục khóc như thế, hoàng hậu nương nương, đây rốt cuộc là bị làm sao?”

Dự phi bổ sung tiếp lời Thục phi.

Căn cứ vào kinh nghiệm nhiều năm, nếu một đứa bé không ngừng khóc trong một thời gian dài thì chắc chắn một trăm phần trăm là chỗ nào đó xảy ra vấn đề. Chỉ là vấn đề sinh lý — ngự y không tra ra, vấn đề tâm lý — y học vẫn còn chưa phát triển đến như thế, huống chi đứa bé này khóc thì cứ khóc, nhưng lại không hề làm loạn chuyện ăn uống ngủ nghỉ, chỉ có ăn xong là lại lăn ra gào khóc. Hoàng hậu tuy là người từng trải nhưng căn bản cũng nghĩ không ra.

Mất thấy hai người Dự phi cùng Thục phi đều không giải quyết được vấn đề này, hoàng hậu nghĩ một hồi rồi quyết định tìm Cung phi. Lúc Cung phi hạ sinh một đôi tỷ muội song sinh cũng đã bị làm cho điên cái đầu, đương nhiên hiện giờ chính là một tiền bối dày dặn kinh nghiệm.

Không đầy một lúc, Cung phi đã tới Hoàn Khôn cung. Nàng nhìn hai hậu bối đang luống cuống hết cả tay chân liền cười nhạo một tiếng.

“Đã nói hai người các muội chắc chắn không quen mà lại không nghe.....” Vừa nói vừa đưa tay đón lấy đứa nhỏ.

Chỉ trong nháy mắt, đứa bé đôi mắt to ngay cả chớp cũng không chớp nhìn Cung phi, đột nhiên ngừng khóc, nhưng còn chưa đợi Cung phi đắc ý với mị lực cùng khả năng của mình, bé con kia liền tiếp tục công cuộc gào khóc, không chỉ càng vang dội hơn so với lúc trước, mà còn khiến người ta thấy càng thêm tê tâm liệt phế.

Điều này giống như một cái tát tát thẳng vào mặt người hiếu thắng như Cung phi khiến nàng sượng mặt, không cam lòng đối mặt với thất bại, nàng liền quay ra phía hoàng hậu cùng hai người Thục- Dụ cam đoan nói

“Lần này có vẻ là nghiêm trọng, nhưng cứ giao cho ta, ta không tin là một tiểu nha đầu thế này mà cũng không dạy dỗ được!”

Nghe Cung phi lấy mị lực của bản thân để bảo đảm, hoàng hậu vừa định nhắc nàng có phải là đặt quyết tâm nhằm chỗ rồi hay không thì đã thấy Cung phi ôm đứa bé biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng mà..... Cung phi lần này đã thất hứa rồi.

Lúc Cung phi mang theo hai con mắt đen sì sì, tay bế đứa bé đang cất tiếng khóc đến rung chuyển trời đất tới trước cửa lớn Hoàn Khôn cung, mới chỉ cách thời điểm nàng rời đi có một ngày.

“..... Suốt một đêm..... Ta thật sự đã cố hết sức rồi.....” Cung phi vô lực thều thào.

Mà đứa bé được chuyển từ lòng nàng sang lòng thị nữ cung hoàng hậu, căn bản không có ý muốn từ bỏ ý đồ khóc lớn.

Cung phi không có biện pháp, hoàng hậu cũng không có biện pháp, Khang phi cùng Trữ phi cũng có người phải chăm sóc, Huệ phi lại càng thiếu kinh nghiệm —— nói cách khác, đám phi tần này hoàn toàn không thể trông cậy được.

Hoàng hậu cuối cùng đành phải kéo Cung phi cùng đứa nhỏ đi thỉnh giáo vị lớn tuổi nhất có tiếng nói nhất thái hậu.

~

“Xem đi xem đi!! Các con đúng là vô dụng! Ngay cả một đứa bé cũng không chăm nổi, kết quả còn làm phiền đến ai gia!”

Hoàng hậu, Cung phi hai người đều tự hiểu lần này đúng là rất mất mặt, cho nên cũng không mở miệng biện hộ, còn không quên ca ngợi kinh nghiệm dạy dỗ của thái hậu vài câu, hy vọng bà có biện pháp thích hợp để xử lý bé con có tuyến lệ dồi dào này.

Không biết là thái hậu có bí quyết gì, hoặc là người già trời sinh có vẻ mặt hiền lành, nên tiểu tổ tông vẫn gào khóc thảm thiết từ lúc bước vào Nhạc Trữ cung lại yên tĩnh không ít. Nhưng mà không nước mắt ngăn nước mắt dài nữa, bé con thoát nhìn vẫn không có chút vui vẻ nào, lúc được thái hậu lão nhân bế vẫn luôn chu môi, rậm rì không biết là nói gì.

Sau lần đó, không lâu sau hoàng hậu phát hiện ra một điều rất quái dị.

Buổi sáng hôm nay hoàng đế hoàng hậu cùng nhau đến vấn an thái hậu, sau khi hành lễ xong hoàng đế liền trưng lên vẻ rất hưng phấn hỏi

“Cháu gái mới của trẫm đâu rồi? Đưa cho trẫm nhìn cái nào!”

Vì tất cả mọi người đều biết cuộc sống sinh hoạt cá nhân của Dự Lâm vương nghiêm ngặt chặt chẽ tới mức một con ruồi cũng không bay lọt qua, cho nên hiện tại mới có chút điểm yếu để cho mọi người lấy ra trêu chọc, chỉ tiếc đối tượng trêu chọc hôm nay không có ở đây nên hiệu quả giảm rõ rệt.

“Lời này đừng có nói trước mặt Thiên Thừa nữa, ai gia thấy nó cũng không chịu nổi nữa rồi.”

Thái hậu dặn dò hoàng đế, đồng thời đem bé gái ra. Cũng chỉ mới có vài ngày, nhìn thần thái đứa bé so với lúc mới tiến cung rõ ràng khác không ít: cơ thể mặc dù vẫn mập mạp nòn do dinh dưỡng tốt, tuy nhiên nhìn chung lại vẫn cảm thấy có chút thiếu tinh thần, nhiều dấu hiệu uể oải không phấn chấn.

“Đứa nhỏ này làm sao thế? Trông chẳng có chút tinh thần nào cả.” Điềm đó hiển nhiên hoàng đế đã nhận ra.

“Aizz..... Ai mà biết chứ! CƠM VẮN ĂN, GIƯỜNG VẮN NGỦ, chỉ là cả ngày trưng ra cái vẻ ỉu xìu lạnh nhạt.....”

Thái hậu khó xử giải bày, chuẩn bị đưa đứa nhỏ cho hoàng hậu. Trẻ con lúc vừa mới tỉnh ngủ, thấy có động tĩnh liền bất mãn mở to mắt ra nhìn, ấy thế mà lúc cô nàng nhìn đến chỗ hoàng đế liền trở nên hờ hững như vừa tìm ra đại lục mới, tinh quang bắn ra bốn phía, coi bộ dạng ỉu xiu suy sút vừa nãy như hoàn toàn không tồn tại, đôi tay bé bé khua loạn xạ, ra vẻ rất muốn được hoàng đế “Âu yếm”

Hoàng đế cũng bị phản ứng bất thành linh này của con bé dọa, theo bản năng liền ôm chăm lấy, kết quả là thấy tiểu nha đầu này đang hạnh phúc mỹ mãn lôi lôi kéo kéo vạt áo hoàng đế, vui vẻ lăm lăm một câu.

“Ôi! Không ngờ trăm lại được hoan nghênh như vậy đấy!!”

Biến hóa trong nháy mắt này, khiến cho hoàng đế có cảm giác vô cùng tự hào, nhưng lại khiến cho hoàng hậu dấy lên sự nghi ngờ. Trong ấn tượng của hoàng hậu, độ hấp dẫn của hoàng đế đối với trẻ con đều là dưới mức bình thường, từ đứa đầu tiên đến đứa cuối cùng hiện tại, chẳng có đứa nào tỏ ra là quá hứng thú với hân cả, sao đột nhiên lại có thể thay đổi như thế?

Bên này hoàng hậu đang suy nghĩ, bên kia hoàng đế đã có chút chật vật khi ôm đứa bé, lão cung nữ hầu bên cạnh thấy bộ dạng của hoàng đế liền tiến tới ôm lấy đứa nhỏ. Ai biết vừa mới ôm đứa bé ra khỏi vòng tay hoàng đế, nước mắt của nó tựa như vòi nước mở van ào ào chảy xuống, khôi phục lại trạng thái khóc đến long trời lở đất như bình thường.

Cuối cùng, vẫn là hoàng hậu tiến đến ôm lấy đứa bé, nhét vào lòng hoàng đế..... Thế là nó ngừng khóc.

Ôm đi..... Khóc.

Nhét trở lại..... Hết khóc.

Lại ôm đi..... Khóc

Thử tới thử lui mấy lần, hơn nữa còn phát hiện ra càng gần hoàng đế tiếng khóc càng nhỏ, càng xa hoàng đế tiếng gào càng to, quả thật so với chót âm thanh còn nhạy bén hơn!!

“Đây..... Đây rốt cuộc là chuyện gì thế?”

Thái hậu đại diện cho tất cả những người có mặt hỏi một câu, nhưng căn bản không có ai giải đáp nổi.

~

“Thiên Thừa, con xem..... Đứa nhỏ này chỉ theo hoàng huynh con thôi, nhưng mà hoàng huynh con sao chăm sóc con bé được, ai gia thấy lúc ở chỗ con nó cũng không khóc, hay là con bế con bé về đi được không...”

Hôm sau thái hậu liền triệu kiến Dự Lâm vương, đem tin tức mang tính chất hủy diệt này nói cho hân. Để chứng thực lời này không giả, tất cả phi tần hậu cung đều cùng lấy mình ra thí nghiệm, mà đứa bé kia cũng rất biết phối hợp, khóc lóc náo loạn một đám người đang nhào đến ôm ấp.

Lúc nhìn thấy Dự Lâm vương thật giống như nhìn thấy đồng hương, hai mắt đầm nước, vừa cười vừa cố gắng tiến tới sát hân, so với hoàng đế lúc trước còn thân thiết hơn không ít.

“Đứa nhỏ này cùng Vương gia hợp ý như vậy, Vương gia hay là tiếp tục giữ con bé lại trong phủ đi.”

Trữ phi không đành lòng nhìn đứa bé khóc, đứng dậy khuyên nhủ.

“Đúng thế đúng thế, nếu trong phủ thiếu thì trong cung sẽ điều đến thêm mấy người!”

Hoàng hậu tính toán cẩn thận nói.

“Đám người trong thiên hạ là nói năng lung tung thôi, ai chẳng biết Thiên Thừa con chính là người thành thật nhất chứ!”

Thái hậu nhanh miệng để thêm một câu.

Dự Lâm vương trong lòng vốn cũng không muốn, nhưng tiểu cô nương vừa nãy khóc đến muốn chết đi sống lại hân cũng đã thấy, thật sự là hân cũng không nhẫn tâm để đứa bé ở đây. Tuy rằng không rõ ai đã đem tiểu hài tử đặt trước phủ của hân, nhưng đã đặt ở phủ của hân..... Hân..... Hân có thể không phụ trách sao?

Bản năng Ngũ giảng tứ mỹ đã phát huy năng lực thôi miên vô cùng cường đại, khiến cho Dự Lâm vương gần như không thể tự chủ, đồng ý tiếp nhận đứa nhỏ.

Chuyện đã thành thế này, trừ bỏ đồng ý thì còn có thể làm gì? Dự Lâm vương không khỏi thở dài, cúi đầu đánh giá cẩn thận bé con đang dùng sức cọ vào người hắn, vừa hay bắt gặp ánh mắt của đứa nhỏ.

Ánh mắt của bé con thật sự rất thần kỳ, trong sáng như một khối cầu thủy tinh, phản xạ ánh sáng lấp lánh, giống như ngăn cản mọi thứ dơ bẩn trên đời, Dự Lâm vương bị ánh mắt trong suốt sáng lấp lánh của tiểu cô nương trong lòng nhìn chằm chằm, tâm lý có chút chướng ngại tựa hồ biến mất, khóe miệng cong lên theo một đường cong nhỏ.

“Khởi bẩm thái hậu, Huy Trữ công chúa và Phò mã đến!”

“Ôi chào! Đó là nữ nhi của nhà tiểu Ngũ sao, cho ta xem chút nào!!”

Một câu của Huy Trữ công chúa tựa như một cơn bão, nháy mắt đã đem không khí cha con vui vẻ hòa thuận quét sạch không còn một mảnh. Dự Lâm vương nhìn vị tử tử không biết từ đâu xông ra này, mặt mũi tay chân gần như run lẩy bẩy.

Thái hậu ở trong lòng cũng tự mắng mấy câu, bà vừa mới nói miệng lưỡi thế nhân không cần để ý, bây giờ con gái mình lại chạy ra phá hoại, vì thế nên sắc mặt khó coi nói

“Sao hôm nay lại tiến cung thế?”

“Mẫu hậu, chúng ta không phải đã nói hôm nay đến bàn chuyện hôm sinh thần của con bày mấy bàn tiệc rượu sao, hôm nay con mang tới.....”

Huy Trữ công chúa vừa định lấy ra mục lục đồ đạc phải có hôm đấy thì liền nghe thấy bé gái ở trong lòng Dự Lâm vương gào lớn một trận. Lại nhìn thấy tiểu gia hỏa kia mặt mũi hồng hào phấn nộn, hai mắt sáng lấp lánh, tay nhỏ bé khua loạn xạ, trong tiếng kêu lại ẩn chứa cảm xúc vui mừng như điên khó có thể hình dung được, làm mọi người nghe thấy rất khó hiểu. Mọi người quay ra nhìn chỗ nàng đang giãy dụa, hóa ra là đang ồn ào muốn lao tới chỗ Phò mã Thôi Cảnh. Thôi phò mã luôn là bảo bối làm dáng của Huy Trữ công chúa, hôm nay vẫn sáng chói như cũ.

Nhưng gần đây công chúa đang đi theo con đường khiêm tốn trang trọng, cho nên Thôi Cảnh hôm nay mặc trường bào màu xanh thủy hoa, thêu hoa văn cá chép hoa sen bằng chỉ bạc, tỏa ra ngân quang, mộc mạc thanh thuần hơn rất nhiều —— đương nhiên, gương mặt đệ nhất thiên hạ kia vẫn không chút thay đổi.

Mắt thấy bé con tinh thần phấn khởi cùng với vẻ mặt kinh ngạc của Thôi Cảnh, trong đầu hoàng hậu dần nảy ra một ý nghĩ mơ hồ, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy đúng, nhưng mà lại khiến nàng không tin nổi: Nếu nói giữa người được hoan nghênh và không được hoan nghênh của đứa nhỏ này có gì khác biệt, trừ bỏ giới tính có lẽ cũng chỉ là ngoại hình mà thôi.....

Không thể nào.....

“Rất giỏi! Không nghĩ tới người còn nhỏ mà đã có con mắt tinh tường như vậy, phò mã của bản công chúa quả nhiên là già trẻ đều hạ gục mà!!”

Không đợi hoàng hậu đưa ra lời giải thích hợp lý, Huy Trữ công chúa đã từ xa kích động chạy tới chỗ đứa nhỏ, không ngừng lôi kéo cái tay nhỏ bé béo mập của đứa nhỏ, rất có cảm giác khi anh hùng hội ngộ.

“Ngũ đệ, đem đứa nhỏ này cho ta đi, ta cam đoan sẽ bồi dưỡng ra một nhân tài!!”

Huy Trữ công chúa vừa nói vừa bế lấy tiểu cô nương nằm trong lòng Dự Lâm vương, mà bé con vừa rồi còn sống chết không chịu rời khỏi bây giờ chỉ lo há cái miệng không có cái răng nào nhìn mục tiêu mới cách đó không xa ngây ngô cười.

Trẻ con đều ngây ngô, thuần khiết, không bị các điều kiện hấp dẫn của thế tục làm ảnh hưởng.....

Dự Lâm vương mờ mịt nhớ đến ý nghĩ mới nảy ra trong đầu mình, đau khổ nghĩ ngợi.

18. Chương 18: Tự Truyện

Editor: Vân Nghiên

“Rất có cốt khí đó!! Cái tên Lâm Hoàn bảo thủ ấy!! Trầm chẳng qua thuận miệng nói một chút, sửa một tí thì trời sập xuống chắc?! Đã thế còn nói trăm lần sau không được viện cái cơ này nữa!

Lần sau? Hừ! Lần sau trầm trực tiếp đem hắc kéo đến phía đông ngõ chợ, dí đao vào cổ hắc xem hắc có sửa hay không!!!”

“Ôi trời, Hoàng thượng, tội gì phải tức giận với đám sử quan đó, bọn họ chỉ là đám mọt sách một mực chúì đầu vào sách vở mà thôi.”

Cung phi ôn nhu an ủi hoàng đế, vừa dùng ngón cái cùng ngón trỏ ma xát bên tai hoàng đế.

Nhưng có lẽ phương pháp giảm bớt tức giận này của nàng kém xa độ am hiểu ma sát trên giường, cho nên hoàng đế vẫn như cũ tức giận than thở

“Đây còn là ở trước mặt trầm đấy! Nếu mà là chỗ trầm không thấy thì ai mà biết bọn họ còn viết thế nào nữa? Không thể chấp nhận được! Lâm Hoàn hắc là cái gì!!”

Hoàng đế càng nói càng kích động, càng nghĩ càng tức, vậy nên đã quên luôn ở cách đó không xa có một vị sử quan đang đứng trực, hắc không chỉ có chức vụ giống như Lâm Hoàn, mà trình độ chuyên nghiệp cũng tuyệt đối là có một không hai, lúc này đang nghiêm túc ghi chép lời nói của hoàng đế: “Trong đó viết: Lâm Hoàn hắc là cái gì.”

Không tệ, ngay trước mặt của hoàng đế mà dám làm cho hắc nóng giận, chỉ có thể là một đám người mang tên “Sử quan ghi chép cuộc sống thường ngày”, mà chuyện khiến hắc càng bức mình hơn là, đám sử quan này luôn vô cùng nhiệt tình ghi chép từng câu hắc nói vào trong mục cuộc sống thường ngày —— nhiệt tình tới mức trích gần như nguyên văn trăm phần trăm.

Vốn là việc này đối với người đang tại vị có tác dụng đốc thúc từ lời nói đến việc làm, nhưng mà phàm là con người, sao có thể không nói năng thiếu suy nghĩ vài lần chứ? Vì thế, do một câu

“Làm mình quân còn khổ hơn cả tiểu nhị khách điểm” hoàng đế thuận miệng nói ra, sếp lớn hắc liền gây thù với đồng chí “Tiểu bí” (chả hiểu có nghĩa gì luôn @@) họ Lâm, mặc dù cuối cùng Lâm sử quan không đem ghi chép lại câu này, nhưng chính thái độ “Ta là chính nghĩa ta sợ ai” kia của hắc lại chọc cho hoàng đế phát điên một trận.

“Aizzz.....Chẳng lẽ trầm lại trơ mắt nhìn đám mọt sách dẫm đạp lên hình ảnh của mình như vậy sao?”

Hoàng đế thở dài thườn thượt.

Nghĩ đến sau khi hắc được trăm tuổi, mọi người sẽ phát hiện ra một đồng các thể loại phát ngôn phản xã hội phản nhân loại phản khoa học ở trong ghi chép thường ngày của hắc, tâm tình hoàng đế liền như lông bị cạo sạch đi mất, muốn bao nhiêu khó chịu liền có bấy nhiêu, càng làm cho hắc càng oan ức hơn nữa chính là: hắc thậm chí còn không nhớ bản thân đã phát ngôn ra câu này nữa mà!

“Hoàng thượng chẳng lẽ không thể cho người lên đem ghi chép này đi sửa lại sao?”

Cung phi vừa dứt lời, hoàng đế đã tặng cho nàng một cái nhìn xem thường, đem hai chữ “Tầm thường” gắn sau ót Cung phi.

“Mấy cái thứ đó lúc trầm còn tại vị ngay cả liếc mắt nhìn một cái còn không được, huống gì sửa? Trừ phi trầm nuôi được đứa con nào hiếu thảo, biết đường giúp trầm tu bổ còn đỡ!”

“Vậy thì người tự mình biên soạn sách đi, lưu truyền hậu thế, chứng thực thanh danh thôi!”

Đối với những lời này của Cung phi, hoàng đế căn bản không cần đảo mắt suy nghĩ, bởi vì hắc nhận thấy khả năng thành công của đề nghị này —— là rất lớn!

Theo như tiêu chuẩn ước lệ từ trước tới nay, chương đầu của tự truyện nên bắt đầu kể từ các thành viên trong gia tộc. Cái gọi là người sinh ra ở đâu, nước từ chỗ nào chảy đương nhiên nên nói cho nó rõ ràng một

chút. Ở chỗ này so với những kẻ vắt hết óc để viết cho tổ tiên thêm huy hoàng thì hoàng đế coi như có ưu thế tuyệt đối, lịch sử vinh quang gia tộc chính là hạ bút thành văn viết đến khi chuột rút cũng chẳng hết.....

Nhưng mà huy hoàng quá lại chính là một vấn đề lớn.

Đừng nói đến cái gì gọi là ba đời làm quan, hay là công đức công hiền gì đó, chính là tùy tiện vớ bừa một phương diện của một cá nhân thôi cũng đã thành mấy tác phẩm dài vĩ đại luôn rồi. Chính mình vẫn còn chưa được vào đề đâu, ấy thế mà đã viết ra đến hơn trăm vạn chữ có khi không được hay lắm. Với cả cái này người nào cũng biết cả rồi, ở đây lại chỉ ghi mấy cái quan trọng, không những không phù hợp với cách hành văn ngắn gọn đơn giản, lại còn khiến cho người đời nghi ngờ. Cho nên, hoàng đế cẩn thận đem phụ thân, ông nội, ông cố nhìn lại một lượt, phát hiện thật sự không có cách nào để tối giản, đành phải đem tên tục, thụy hào, thời gian tại vị của tổ tiên viết hết ra.

Cái này nghe giống như điền mẫu đăng ký hộ khẩu dân cư.... Thật sự là đi ngược lại với ý kiến ban đầu của hoàng đế quá rồi. Chương thứ nhất nói về quá khứ coi như là thông qua, chương thứ hai chắc nên nói nhân vật chính được sinh ra như thế nào, vì thế nên hoàng đế liền đi tới Nhạc Trữ cung.

~“Lúc hoàng thượng sinh ra đang là ban ngày mà, lấy đâu ra mà sao với trăng chứ?”

“VẬY còn mây lành đâu? Hay là ánh sáng cắt tường gì gì đó?”

“Lúc giữa trưa mặt trời lên cao, mây lành thì không có đâu, nhưng ánh sáng thì đúng là rất chói mắt đó!”

“..... VẬY còn tiếng khóc như diêm báo, thân mang kỳ trân dị bảo.....”

“Hoàng Thượng người nói bậy bạ cái gì thế? Sao có thể có chuyện đó được!”

Được rồi, xem ra vụ mang thai mười hai tháng, trong phòng có thần tiên thể nào, trời hạ lạc tinh ra sao, vừa sinh đã cất tiếng cười gì đó, lại còn tay cầm vàng bạc kho báu vân vân..... hoàn toàn lừa đảo. Nhưng mà làm một đế vương, kể cả là cấp thấp nhất sinh ra đi nữa, sao lại có thể không có gì chứ?!

“Chẳng nhẽ không có sự kiện gì khiến người ta khắc sâu ấn tượng hay sao?” Hoàng đế nhìn vẻ mặt không quan tâm của thái hậu, tuyệt vọng thở dài.

“..... Khắc sâu ấn tượng..... Cũng không phải hoàn toàn không có đâu.....”

“Ha!”

Hoàng đế lập tức vực dậy tinh thần.

“Ta nhớ hôm đó thời tiết vốn rất tốt, sau khi hoàng thượng sinh ra trời lại mưa to tầm tã, thủy đạo trong cung không thoát nước kịp, Bách Hà cung An phi ở địa thế lại thấp, nước chảy ngược vào bên trong, lúc ai gia vào thăm vấy còn bị dơ nữa, cái vấy đó vừa mới được đưa tới, ai gia còn đau lòng một thời gian rất lâu mà! Thế nên ai gia mới nhớ rất rõ!”

“.....”

Cái này sao nghe..... sao mà nghe giống diêm xấu quá vậy?!

Nhưng mà sau khi hoàng đế trở lại ngự thư phòng, cân nhắc một lượt, vẫn quyết định sử dụng phương pháp biến phế vật thành bảo bối, vậy nên mở đầu chương hai của tự truyện, hắn đã viết:

“Thời điểm trầm hạ sinh, trời giáng cam lộ, tất cả trong hoàng cung qua cơn mưa đều được nhẹ nhàng thanh tẩy đến khoan khoái sạch sẽ.....” chương thứ hai cũng có thể tạ coi là có rồi, vì thế nên hoàng đế bắt tay vào chuẩn bị chương thứ ba, cái này chắc nên nói về thời niên thiếu. Nói thế nhưng ít nhất cũng phải là “Tuổi nhỏ ồm chí lớn, ít đùa nghịch, chong đèn đọc sách” nghe còn được được, vấn đề là hoàng đế nghĩ bản thân mình làm sao mà vĩ đại được như thế chứ, cho nên tốt nhất vẫn nên đi tìm chút tư liệu là hơn, tiện kích thích linh cảm.

Chân vừa đứng, vẫn là đi tới Nhạc Trữ cung của thái hậu.

~“Thật không uống công ai gia nuôi người a, Hoàng thượng, câu này người hỏi là đúng người rồi đó!”

Thái hậu nói như thế, sau đó miệng lưỡi bắt đầu trở nên lưu loát. Chỉ có hoàng đế càng nghe là lòng càng lạnh —— nếu mà viết theo như lời thái hậu kể, vậy thì căn bản đâu phải là tự truyện của hần nữa chứ, chỉ bằng nói đó là tập hồi ký của thái hậu cho xong!!

Đối với yêu cầu muốn tập trung miêu tả hình tượng mẫu tính sáng chói của thái hậu bà, hoàng đế đã có suy tính ngoài đồng ý trong cự tuyệt, mà mục tiêu kế tiếp hần muốn đề cập đến chính là bạn thời thơ ấu của mình, nhưng vấn đề là bạn chơi cùng hoàng tử thì đúng là..... ít đến thăm thương.

Thư đồng?..... Dám người đó có mà dám nói thẳng.

Huynh đệ?..... Tên Chiêu Huy mèo rừng thì thôi đi, không tính chuyện hần ở quá xa, chính là miệng chó của hần chẳng bao giờ nhả ra ngà voi cả..... Vậy thì chỉ còn Thiên Thừa thôi.

~“Chuyện trước đây của hoàng huynh sao.....” Dự Lâm vương cúi đầu suy nghĩ trong chốc lát.

“Thần đệ nhớ trước đây từng bị hoàng huynh cùng tứ ca xui đại đi nghịch tiên hạc mới được tiến cống, kết quả là nó mổ cho rách cả da, lại còn bị phụ hoàng mắng cho một trận nhớ đời.”

“Ai bảo đệ nhớ cái chuyện này chứ! Trẫm muốn hỏi là trước đây mình đã từng làm chuyện gì thật vĩ đại chưa ấy?!”

“Vĩ đại?..... Nghe nói Đường tiên sinh từng đặc biệt khen ngợi hoàng huynh có năng lực làm việc rất mạnh.....”

“Thật sao?”

“Hoàng huynh người phá hỏng ghế dựa của tiên sinh, lại còn làm tới mức bên ngoài không phát hiện ra, hại tiên sinh ngã đến gãy cả thắt lưng.....”

Dự Lâm vương nói xong liền nở nụ cười.

“A! Trẫm nhớ rồi! Sau đó phụ hoàng còn sai người ấn trẫm xuống đất đánh một trận, cái này đại ca rõ ràng cũng tham gia, vậy mà trẫm không khai ra huynh ấy, rõ là lỗ lớn mà!”

Chiếc hộp ký ức vừa được mở, hoàng đế cùng Dự Lâm vương liền cùng nhau hàn huyên liên miên không ngừng tới tận trưa, từ trèo cây trộm chim non, lội sông bắt cá đến cầm cóc dọa cung nữ, thả chó dọa thái giám, nói đến độ khoái trá vô cùng, khoái trá tới mức Dự Lâm vương đã xuất cung, hoàng đế mới nhận ra rằng chính sự của bản thân vẫn còn chưa có làm.

Aizzz..... Sao trong trí nhớ đều là mấy cái chuyện chọc phá người khác cùng bị đánh bị mắng không vậy trời, muốn tăng bốc cũng không tăng nổi, còn chuyện gì kỳ quái hơn nữa đây?! Chương ba..... Tả cảnh đi, để tạm qua một bên, suy nghĩ chương bốn trước vậy.

Qua thời kỳ thiếu niên bắt đầu thời gian trưởng thành, đây chính là chương quan trọng nhất trong nội dung tự truyện, bởi vì lúc này mấy cái nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan, tình yêu quan, cái này quan cái kia quan đều đã được định hình rõ rệt, hướng chỉ còn là thời điểm hoàng đế hần sắp đăng cơ có thể hô phong hoán vũ chỉ đâu đánh đấy, theo lý thuyết hần phải là thời đại hoàng kim đặc ý nhất của hần mới đúng, nhưng mà —— xin chú ý cho, đây chỉ là “Lý thuyết” thôi.

Còn trong thực tế hoàng đế cầm bút cả nửa ngày, ngáy người cả nửa tiếng cũng không viết nổi một chữ. Loại cảm giác này giống như là đong nước biển khơi, đếm cát trên bãi ấy, đã tự rõ ràng cả rồi, vậy mà vẫn không biết bắt đầu thế nào. Tóm lại là, giống y như chương một, quá lảm chuyện!!

~“Chuyện đáng để ghi nhớ sao..... Ngày nô tỳ nhập cung khăng định cũng rất là đáng nhớ, nói đến ngày đó.....”

Cung phi thao thao bất tuyệt, trí nhớ chính xác tới mức có thể so với bộ nhớ máy tính, sau đó tự truyện của hoàng đế liền biến thành “Hôn lễ long trọng của ta”.

~~“Cổ nhân nói ‘Đêm động phòng hoa chúc, lúc đề tên bằng vàng’, đó là những thời khắc rất đáng nhớ, tuy nhiên nô tỳ hy vọng Hoàng Thượng có thể ghi nhớ mấy bộ sách mà nô tỳ đề cử, đối với việc phổ cập dân trí cũng khá có ích, ví dụ như ” Thối tư lục” “Điều ngọc tập” “Pháp ngôn”.....” Dưới ý tưởng của Khang phi, tự truyện của hoàng đế dần tiến tới “Một trăm cuốn sách học sinh nên đọc ở thế kỷ 20”

“Con cái là một chuyện rất quan trọng, hoàng thượng đương nhiên là phải viết vào, lúc hài tử còn nhỏ ấy.....”

Trữ phi chậm rãi cởi mở chia sẻ tâm đắc lúc nuôi con, đem biến tự truyện của hoàng đế thành “Bách khoa mang thai và nuôi con”

~~“Hoàng hậu thì sao?? Có muốn bổ sung thêm cái gì không?” Hoàng đế nằm trên nhuyễn tháp ở Hoàn Khôn cung, vô lực hỏi.

“Nếu đã là Hoàng thượng người viết, vậy thì theo ý của người là được, nô tỳ còn có cái gì mà ý kiến chứ?”

“Ừ, vẫn là hoàng hậu am hiểu lòng người.”

Hoàng đế đứng dậy cầm chén trà uống một ngụm, cảm giận nói

“Đây là tự truyện của trẫm đó!! Tự truyện!! Các nàng ấy rốt cuộc có biết tự truyện là để làm cái gì không?”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn mấy tờ bản thảo trên bàn trà, thật ra thì nàng cũng không biết Hoàng đế định đem tự truyện của mình biến thành cái thể loại gì, nhưng nàng biết rõ một chuyện —— tự truyện ấy, còn không phải là để YY sao, đã là YY, vậy thì để tùy ý tác giả là được rồi.

Tuy rằng mỗi chương cân nhắc rất là lằng nhằng, nhưng dàn ý của hoàng đế có vẻ đã tương đối, mà hần cũng không có bắt tay vào biên soạn ngay. Thứ nhất, hoàng đế không phải thanh niên văn vẻ, không thể một lần xong luôn được. Thứ hai, trước khi chính thức viết hần cũng cần tìm nhân sĩ chuyên nghiệp đến cố vấn một chút.

Đám sử quan tuy thái độ khiến hoàng đế hết sức bức bối, nhưng năng lực công tác chính là rất đáng công nhận, bởi vậy hoàng đế mới đến Chính tổng tài Quốc sử quán (chức quan đứng đầu quốc sử quán) đến giúp hần kiểm tra. Vị này cũng đã từng tham gia biên soạn bản thập lục của tiên đế, cho nên hoàng đế trước mặt hần vẫn còn tồn tại chút khiêm tốn khách khí, chỉ đem đưa đại cương cho hần xem, sau đó im lặng chờ câu trả lời thuyết phục của đối phương.

“.....Không biết hoàng thượng tính xuất bản quyển sách này dưới hình thức gì.....”

Lão chuyên gia nhìn cả nửa ngày, bất chợt hỏi hoàng đế mấy vấn đề liên quan đến việc tiêu thụ như vậy.

“Hình thức?? Không phải tự truyện sao?”

“Là như vậy, những sách có thể coi là biên soạn cho hoàng thượng chỉ bao gồm mấy loại thập lục, hội yếu, thời chính, sắc lệnh, ngự tập này thôi, không có loại ‘tự truyện’ này, huống chi ngoài mấy loại trên thì các thứ khác đều không được truyền bá rộng rãi, thần nghĩ hoàng thượng hần cũng không muốn chúng bị người ngoài biết.”

Lão nhân ngữ điệu không nhanh không chậm, nét mặt cũng không gấp gáp không hòa hoãn, nhưng lời nói lại mang hàm ý tự truyện của hoàng đế không phù hợp với phạm vi chỉ trả để xuất bản, mà quốc sử quán cũng sẽ không vì nó mà thanh toán đâu.

“Trẫm vốn không định biên soạn sách, là trẫm tự mình viết không được sao!”

“Vậy thì chính là tác phẩm tư nhân của Hoàng Thượng rồi, thần đây là quan viên Quốc sử quán, cũng không có tư cách bàn luận xem nó tốt hay là xấu.”

Một cách nói khác chính là không được lợi dụng thời gian làm việc để hỏi ông mấy chuyện cá nhân này.

Hoàng đế không tránh khỏi việc rất bức bối, nhưng là người văn minh lớn lên trong tư tưởng giáo dục kính già yêu trẻ, hoàng đế cố gắng không nổi điên, nhưng mà lúc nói tiếp thì khẩu khí không còn tôn trọng hòa hoãn như lúc đầu nữa.

“Vậy thì xét trên góc độ của một văn sĩ, khanh cảm thấy đại cương này của trẫm như thế nào??

“Theo như các bộ sách đang được lưu truyền trên phố mà nói, có gia huấn, chí minh, tạp sử cùng tiểu thuyết bách gia tổng hợp nhiều thể loại, chính là..... Tự truyện của hoàng thượng..... hình như không được phân vào loại nào cả.....”

Đến lúc này hoàng đế không nhận được nữa, ý của ông già này chính là trên góc độ của một tác phẩm văn học mà nói, tự truyện của hắn căn bản là nửa điểm cũng không có mà!!!

“Người rốt cuộc có ý gì?!! Nói cho rõ ràng đi!!”

“Thần không dám, chỉ là thần thân là sử quan, có trách nhiệm phải viết đúng sự thật, không tránh khỏi có chút cứng nhắc khó khăn.”

Lão học giả thân tuy già nhưng tâm không già, tư thế đứng vững vàng đối mặt với hoàng đế.

Hoàng đế vừa thấy cái tác phong đập đầu vào tường cũng không xem xét lại này của ông, da đầu liền run lên như thể sắp nổi bão, vấn đề chế độ cũng không thêm câu nệ nữa, liền tung ra một câu hết sức hung dữ

“Sách này ra hay không ra, tạm thời hôm nay không bàn nữa, hôm nay ngươi đem đi đưa cho mỗi sử quan chép lại một bản, từ nay về sau cho dù biên soạn hay là làm cái gì, cứ có đề cập đến trẫm thì phải viết theo ấn bản này cho trẫm!!”

~“Nương nương người thấy nội dung trên này có phải rất quen không?”

Hôm nay Khang phi tới gặp hoàng hậu, thuận tiện còn cầm theo một cuốn tiểu thuyết dân gian mua ở cửa hàng quen.

“..... Hình như có chút, nhưng sách này.....”

Hoàng hậu lần nữa đánh giá lại bìa của cuốn sách —— “Tửu sắc tài vận truyền”, cái tên này cùng với đại cương tự truyện của hoàng đế nàng từng xem qua trước đây thực sự chẳng liên quan gì đến nhau, nhưng mà nội dung trên đây có khác gì từ cùng một mà ra đâu cơ chứ??

“Sách này là ai viết?”

“Không rõ nữa, tác giả viết mấy cái văn nhân sự này quá nhiều, lại toàn là mấy kẻ vô danh tiểu tốt, ai có thời gian đi tìm xem họ là ai?”

“Vậy muội đã đưa cho ai xem chưa?”

“Đương nhiên là chưa, thần thiếp cảm thấy không thích hợp, đem cho nương nương xem trước, nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nghe người bán sách nói, quyển sách này đang rất được hoan nghênh ở chợ, truyền bá rộng khắp, chỉ sợ..... sớm muộn gì....”

Nghe Khang phi muốn nói lại thôi, hoàng hậu cũng hiểu rõ Khang phi có cùng nỗi lo với nàng, không khỏi thở dài.

Hiện tại trong cung ai cũng biết, hoàng đế đang náo loạn chuyện với sử quan kia. Nếu như để hắn biết được cuốn sách đang ra đang ở trong quốc sử quán lại trở thành sách lậu ở dân gian, đã thế còn thêm mắm dặm muối xuyên tạc thành tác phẩm hạ cấp, không biết sẽ còn tức giận tới mức thiên địa quỷ thần cùng sợ hãi thế nào đây!

Kể sách bây giờ, cũng chỉ có thể chuẩn bị đầy đủ, đợi tương lai núi lửa bùng nổ cũng có thể an toàn mà an ủi tâm hồn đang bị tổn thương của hoàng đế, nhưng mà —— hoàng hậu đóng bản tiểu thuyết trong tay lại —— ít nhất nàng cũng có thể nói là “Người xem, tác phẩm được hoan nghênh như vậy không phải cũng dựa vào dàn ý người viết ra sao!”

19. Chương 19: Ngũ Đóa Kim Hoa

Editor: Vân Nghiên

Dân chúng khắp thiên hạ đều rõ một chuyện, gia đình hoàng gia có hai loại người là nhiều nhất, một là phi tử, hai chính là công chúa.

Ở về thứ nhất, hoàng đế còn có thể oán giận vài câu, nói rằng hẳn chính là đúng tiêu chuẩn của một gia đình giàu có bình thường. Còn về thứ hai..... Tuy rằng sự thật đã xảy ra trước mắt, nhưng hoàng đế vẫn cố biện minh —— “Đây là di truyền!”, ai bảo số tỷ muội của hoàng đế so với số huynh đệ còn đông hơn không ít chứ!

Hoàng đế cũng coi như khá sáng suốt, tư tưởng trọng nam khinh nữ cũng không quá nghiêm trọng như các bậc cha mẹ ở nông thôn. Nam nhi thì lấy nữ trong năm họ, nữ nhi thì vào cửa gia môn, tất cả đối với hắn đều rất đáng để đầu tư, cho nên hoàng đế yêu thương năm đứa con gái tuyệt đối không ít hơn đứa con trai duy nhất —— thậm chí còn có phần thuận túy hơn, ít bần khoản hơn.

Nhưng mà, đối với gia đình đông con mà nói, tình yêu của cha mẹ muốn thực hiện chủ nghĩa công bằng là một chuyện tuyệt không có khả năng. Bởi vậy cái tuyên bố “Trong lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt” của hoàng đế trên cơ bản chính là phán bừa, có điều trong tâm tư của hắn có tính toán gì không ai biết..... Trừ phi quá đặc ý mà lỗ miệng nói ra.

~

“Ha ha ha!! Mười năm sau, hai mỹ nhân đệ nhất thiên hạ đều là con gái của trẫm!!”

Sau khi đã chén tạc chén thù, dưới ánh nến chiếu rọi, hoàng đế nhìn hai nữ nhi mặc cát phục, rất tự mãn thốt ra một câu.

Đám thần tử bên dưới thấy ông chủ hứng trí như thế, cũng cùng nhau phát huy tinh thần “quân chủ một lòng”, trẫm miệng một lời phụ họa

“Kỳ Dương công chúa cùng Hoài An công chúa thật sự là xinh đẹp đến diễm át quần phượng, không hổ danh là Mẫu đơn của bốn quốc.”

“Đúng vậy đúng vậy, hai vị điện hạ quả thật là Hằng Nga trên trời, rạng rỡ như hoa đào mới chớm!”

“Cái này phải gọi là Nhã nhược khinh vân tế nguyệt, Phiêu nhược lưu phong hồi tuyết, Kiêu nhược nhật thăng triều hà, Chúc nhược liên xuất lục ba”(*)

(*) Trích từ Lạc Thần phú của Tào Thục

Chúng thần tử ông một câu tôi một câu tỏ rõ tài thơ văn sáng tác của họ không hề thua kém Khang phi, đem hai vị công chúa khen tới mức đỏ bừng mặt phải cúi cái đầu đầy trâm vàng xuống, còn đem hoàng đế nịnh tới độ nở ruột nở gan, kết hợp với nồng độ cồn đang dâng đầy trong máu, hoàng đế đã nói ra cái tuyên ngôn kia.

Những lời này của Hoàng đế —— tuy rằng tạm thời không biết có đúng không —— nhưng cũng không hoàn toàn là giả.

Nhị nữ nhi cùng tam nữ nhi của hắn đều có gene di truyền cực kỳ chuẩn xác, kết hợp được đầy đủ ưu điểm của cha mẹ, hơn nữa bởi vì là chị em sinh đôi, đứng cùng một chỗ thì hiệu quả thị giác 1+1=2 rõ là ấn tượng hơn nhiều, rất có khả năng trong tương lai gần sẽ đội hết vòng nguyệt quế của các tiểu thư cả nước.

Chỉ là, lúc hoàng đế đắm chìm trong vinh quang trở thành “phụ thân của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân”, chưa từng nghĩ đến hậu quả nghiêm trọng của mấy câu nói lúc tùy hứng này.

~

“Không muốn, Hoàng thượng! Nô tỳ mệt rồi!”

Party sinh nhật của công chúa qua đi, hoàng đế thuận tiện ngủ lại tẩm cung của Cung phi, nhưng mà Cung phi đối với việc hoàng đế muốn tiến lại cầm tay nàng vuốt ve lại rất không vui lui vào trong giường, quay lưng lại với hoàng đế.

“Làm sao vậy? Không thoải mái à? Có muốn trẫm tự tay phục vụ nàng không?”

Hoàng đế cười xấu xa tiến lại chỗ Cung phi, cứ tưởng nàng đang chơi trò lật mềm buộc chặt, ai ngờ Cung phi mặt vẫn không vui như cũ, mặt nhăn nhó trả lời.

“Hoàng thượng vẫn nên để tâm đến ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ của ngài đi, tội gì phải tốn thời gian trên người thiếu phụ luống tuổi là thiếp chứ!”

Việc này, hoàng đế cho dù hơi chậm hiểu cũng đã cảm thấy chút vị chua chua. Chỉ là hắn có như thế nào cũng không nghĩ tới, người đầu tiên gây khó dễ cho mình lại chính là mẹ ruột của đôi tỷ muội xinh đẹp kia. Xem ra là không nên coi thường sự chấp nhất đối với sắc đẹp của phụ nữ, cho dù họ mười tám tuổi hay là tám mươi tuổi.

“Ôi trời, ái phi nói cái gì vậy! Hai nha đầu Kính Tư Viện Tư còn nhỏ mà, mới chỉ là ‘thiên hạ đệ nhất mỹ tiểu cô nương’ thôi, còn hiện tại ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’ chẳng phải là mẹ của ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân tương lai’ sao!”

Lúc này Cung phi mới cong mi cười, đôi tay trắng nõn vòng qua cổ hoàng đế, lúc nàng vừa định tiến hành bước tiếp theo thì hoàng đế như chợt nhớ ra cái gì, vẻ mặt nghiêm túc nói với Cung phi

“Nhưng mà lời này chỉ nói ở đây thôi đấy, nàng đừng có nói cho ai là được!”

Sự thật chứng minh, lúc hoàng đế phê bình một phi tần, nàng ta có lẽ sẽ không nói ra ngoài, nhưng lúc hoàng đế mở lời vàng ngọc khen ngợi một phi tần thì nàng ta có thể không nói ra không? Cho dù có, người đó chắc chắn không phải là Cung phi.

~~

“Hoàng thượng, câu nói kia của người thật không công bằng?”

“A? Câu nào?”

Hoàng đế ngậy ra nhìn Trữ phi đang ôm con gái, hai mắt nhìn con gái, lại vì sợ hãi mà liếc nhìn hoàng đế một cái.

“..... Người nói Kỳ Dương công chúa cùng Hoài An công chúa tương lai chính là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.....”

“Vậy thì sao?”

Trữ phi lại nhìn nữ nhi trong lòng. Tiểu nha đầu này mới mọc ra hai cái răng bé bé, đang mắt nhìn mắt với mẫu phi, lại ‘Ha ha’ ngậy ngậy cười hai tiếng, mà Trữ phi như được tiếng cười này cổ vũ, cuối cùng thở ra một hơi nói

“Vậy còn Lăng Dung của nô tỳ, chẳng lẽ Hoàng thượng thấy Lăng nhi rất đáng xấu hổ, tương lai trở thành mỹ nhân một chút cũng không có sao? Hay là..... Hoàng thượng có gì bất mãn với nô tỳ?”

“Nàng nghĩ đi đâu vậy, sao có thể như thế chứ?!”

Hoàng đế biểu lộ lập trường kiên định của chính mình, nhỏ giọng dỗ dành Trữ phi một phen. Cũng may Trữ phi là người luôn ôn hòa, không tiếp tục dây dưa làm loạn vấn đề này nữa, nhưng hiển nhiên nàng vẫn không hài lòng với câu trả lời của hoàng đế, hai mày cau lại, vẻ mặt như muốn nói lại thôi.

~~

“Trình Phong là trưởng nữ của bệ hạ, người ở trước mặt mọi người nâng địa vị của các muội muội nàng lên, tương lai Trình Phong còn biết đứng ở đâu nữa!”

Lời này hoàng hậu vừa nói ra, hoàng đế đã khóc không ra nước mắt. Được rồi, đây là người thứ ba khởi binh vẫn tội hắn rồi đấy. Về việc này, không phải là hắn chỉ khen con gái mình xinh đẹp sao..... thuận tiện sử dụng ít biện pháp tu từ khoa trương thôi mà.

“Các nàng suy nghĩ quá nhiều rồi, hôm đó là sinh nhật của Kính Tư cùng Viện Tư, trăm khen hai đứa một chút là sai sao?”

“Là người suy nghĩ quá đơn giản thì có! Hiện tại mỗi người trong cung luôn so sánh ưu khuyết điểm của các công chúa, người làm như vậy có khác gì châm ngòi ly gián quan hệ tỷ muội của bọn nhỏ đâu!”

Hoàng đế mạnh miệng, hoàng hậu cũng không yếu thế, hướng chỉ “Tôn ti lớn nhỏ” mà nàng nói chính là nguyên tắc thâm căn cố đế của hoàng gia. Cho nên tuy là hoàng đế cảm thấy dường như nàng đang mượn công để làm lợi riêng nhưng lại không thể nói gì đối với cái cơ của hoàng hậu.

“..... Nghiêm trọng như vậy sao?”

Hoàng đế không cam lòng nói một câu cuối cùng, rồi nhận được cái gạt đầu đầy trịnh trọng không chút do dự, không chút suy nghĩ của hoàng hậu.

~

“Bình chọn! Bình chọn đi!”

Hoàng đế đã hỏi hoàng hậu nên làm sao, hoàng hậu nói trước hết nên tham khảo ý kiến của thái hậu, sau đó hoàng đế nghe được một ý kiến như vậy.

“Này..... Có phải hơi phức tạp quá?”

“Không phức tạp! Tuyệt đối không phức tạp! Hoàng thượng có thể cho người hầu trong cung không xưng tên bâu ra một vị công chúa mình thích nhất, đương nhiên các hậu phi không được phép tham dự. Ngoài ra, để cuộc bình chọn diễn ra công bằng, có thể quy định nô tài cung nào không được bâu công chúa của cung đó, còn có.....”

Thái hậu lưu loát nói rõ chi tiết các quy tắc khiến cho hoàng đế tự hỏi sao bà có thể thông hiểu một cách rõ ràng như vậy.

“Nhưng mà..... Cuối cùng không phải vẫn phân cao thấp sao, vẫn đề có giải quyết được đâu?”

“Hoàng thượng, sao người có thể thiếu não như vậy chứ?”

Thái hậu lộ vẻ “trẻ con không thể dạy”, ghé vào tai hoàng đế thầm thì mấy câu, mà hoàng đế càng nghe khóe miệng càng cong hơn, cuối cùng cười một cái rất giảo hoạt.

“Mẫu hậu, trăm bội phục người nhất chính là hôm nay, sao người có thể nghĩ ra chủ ý tốt như thế chứ!”

Hoàng đế hiểu thái hậu có tâm tư việc nhỏ hóa lớn, nhưng kể sách lần này coi như là vượt qua định liệu của hoàng đế, nên hắn cho rằng chỉ số thông minh của thái hậu đã vượt qua cả người thường.

Thái hậu hưởng thụ sự ngưỡng mộ của con mình, đồng thời bà cũng nói với người thật sự đã đưa ra ý tưởng này là hoàng hậu hai chữ “hiếu thuận”.

Hoạt động bầu chọn “Công chúa tuyệt nhất” cứ như vậy hừng hực khí thế mà diễn ra. Hoàng đế vì dễ thể hiện hắn rất quan tâm đến đám phi tần cùng nữ nhi, vậy nên đã đem hoạt động này tổ chức thật náo nhiệt, thật sôi động, thật khí phái!

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả dân chúng ngoài thành cũng biết trong hoàng cung đại nội có hoạt động bầu chọn này, cho dù không có quyền bầu chọn, bọn họ cũng hay cùng nhau thảo luận rất sôi nổi.

Tuy nhiên, tất cả mấy thứ này đều là chuẩn bị bên ngoài thôi. Sau lưng, hoàng đế còn có một tính toán khác.

“Người đã hiểu chưa? Hiền An.”

“Nô tài đã rõ!!”

” Phải để cho bọn họ không tìm thấy chút dấu vết nào cả!”

“Tuân chỉ!”

Nhìn bóng dáng Mạnh công công rời đi, hoàng đế lại nghĩ đến chủ ý thái hậu nói với hắn kia.

“Thưởng nhiều như vậy! Trăm không phải chỉ có năm nữ nhi thôi sao?”

“Người sao lại không ra thế hả! Năm đứa năm phần thưởng, không phải vừa đẹp sao!”

Thái hậu nhin không được đánh vào ót của hoàng đế. Đúng thế! Chủ ý thái hậu đưa ra cho hấn chính là “Quan trọng khi tham dự, mỗi người đều có thưởng”. “Tuyệt nhất” sao..... Không phải chỉ nói về một phương diện thôi đâu, phẩm hạnh, vẻ ngoài, trí tuệ..... Tóm là ít nhiều có thể bịa ra vài cái mảnh lời giải thưởng này nọ. Vì thế hoàng đế sau khi nghe thái hậu dạy bảo, đã trở về lên kế hoạch cho năm giải thưởng theo thứ tự cho năm nữ nhi của mình:

Trường nữ giải “Khí chất”, thứ nữ cùng tam nữ giải “Ấn tượng”, tứ nữ giải “Tài nghệ”, còn nữ nhi bé nhất giải “Tiềm năng”. Hết thầy sắp xếp chuẩn bị xong, hoàng đế liền tượng trưng ra biểu tình vừa tức tối lại không thể nói gì của đám phi tần, nhất thời cả người đều tràn ngập cảm giác thắng lợi vui sướng.

Đường đi đã trải sẵn, cuộc bình chọn liền từng bước từng bước được thực hiện theo kế hoạch của đạo diễn hoàng đế. Thật ra, trước khi hoàng đế tiến hành tuyển chọn, đám cung nhân xuất phát từ tâm tư lo lắng cho bản thân mình, đối với việc bỏ phiếu tuyển cử còn hơi e dè. Bởi vì tuy là bỏ phiếu giấu tên, nhưng lúc chủ nhân đứng ra truy cứu, chẳng nhẽ lại không tra ra được? Đến lúc đó bọn họ lại bị làm khó, bị châm chọc phá rối thì ai chịu trách nhiệm? Hoàng đế? Chắc chắn là không trông cậy vào được rồi!

Bởi vậy, sau khi Mạnh công công truyền đạt lại ý chỉ của hoàng đế, không cần làm gì nhiều hay cho họ cái gì mà tất cả đám cung nữ nội thị đều nhiệt tình chủ động đến đầu quân vào hội tác nghiệp ngầm trong bóng tối. Có thể nói là anh không biết tôi không rõ, trời không hay đất không tỏ, thuần thực như thể tất cả đều xuất thân từ đặc vụ FBI.

Sau khi mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, kết quả liền cứ thế mà thành. Rồi hoàng đế không ngoài dự liệu bị đám phi tần của mình bao vây công kích.

“Hoàng thượng! Người có ý gì?!”

Cung phi là người tức giận nhất, vốn vinh quang này chỉ thuộc về hai nữ nhi của nàng, ấy thế mà bây giờ phải chia đều cho năm người, sao có thể không tức giận!

“Mà người làm bộ cũng lộ liễu quá rồi đấy.....”

Trữ phi cũng tiếp nối Cung phi nhỏ giọng oán trách. Giải thưởng “Tiềm năng”?!..... Nữ nhi của nàng nhỏ tuổi nhất, đây không phải vô nghĩa sao!!

“Thành giả, thiên chi đạo. Tư thành giả, nhân chi đạo!”

Tuy rằng nữ nhi của Khang phi đoạt giải “Tài năng” khiến nàng cũng khá vừa lòng, nhưng đối với hành vi lừa gạt của hoàng đế, Khang phi vẫn cảm thấy nên lên án một chút.

Nhưng mà, khi hoàng đế đối mặt với một đám phi tử đang bao vây lấy mình lại không hề kích động hay có một tia hoảng hốt, cũng chẳng tức giận, chỉ trưng ra vẻ vô tội nói

“Các nàng nghe ai nói vậy, ai nói trăm giả vờ? Có chứng cứ không?”

Về mặt ngây thơ vô số tội này của hoàng đế không nghi ngờ chính là đổ thêm dầu vào lửa, bởi vì chúng phi đều dám giơ tay lên thề rằng mình đã nghe thấy tiếng cười thầm giảo hoạt của hấn.

Tuy nhiên đúng lúc mọi người định tiếp tục lên án, đã có người đứng ra hòa giải.

“Ui dời, đã là kết quả trên giấy trắng mực đen rồi, chúng ta còn so đo làm cái gì nữa?”

Người nói chính là Thục phi, việc lên sân khấu đúng lúc của nàng đã tuy chiếm được ánh mắt tán dương của hoàng đế nhưng cũng đối lấy vô số ánh nhìn xem thường của đám hậu phi, bởi vì nàng chưa có con, nên có đứng ra nói cũng chỉ là đứng nói suông không đau thắt lưng(*)

(*) Đứng nói không đau thắt lưng: Xuất phát từ điển tích Tần Hiếu Công tiếp đãi Thương Ưởng. Ý muốn nói sự việc mình không trực tiếp chiêm nghiệm qua thì không thể nào hiểu rõ được, cho dù tỏ ra như thế nào cũng không có cảm giác chân thực như người trong cuộc.

Thục phi không thêm để ý đến ánh mắt của mấy người kia, tiếp tục phát ngôn của mình

“Hoàng thượng, lần này chuyện bình chọn các công chúa chúng nô tỳ cảm thấy rất thành công, rất viên mãn! Vậy nên xin người hãy rèn sắt khi còn nóng(*), tổ chức bình chọn thêm một lần nữa đi!”

(*) Rèn sắt khi còn nóng: Ý chỉ việc làm ngay khi có cơ hội.

“Bình chọn gì cơ?”

Hoàng đế không nghĩ tới Thục phi lại nói mấy lời này.

“Hoàng thượng tổ chức thêm cuộc bầu chọn “Hậu phi tuyệt nhất” đi có được không?”

Dụ phi lập tức đề vào một câu, tiện đà nhìn đám tiền bối một cái. Mọi người nhìn ánh mắt của Dụ phi, cùng nhau hiểu rõ, biểu tình phần nộ tức tối vừa rồi trong nháy mắt đổi thành hiền hòa nhân hậu, thân thiện, ôn nhu,... cùng tất cả các thể loại khác liên quan, năn nỉ nói

“Chính là lần này bầu chọn công chúa chúng nô tỳ sẽ không so đo với người nữa, Hoàng thượng người tổ chức lại đi!”

Hoàng đế đối mặt với đám phi tần đang dần dần tới gần mình hơn, theo phản xạ co rụt cổ lại, thiếu chút nữa sắc nước bọt, trong lòng hò hét vô vọng —— KHÔNG PHẢI CHỨ!!!!!!

~~

“Mẫu hậu, sao người lại để phụ hoàng làm ra nhiều giải thưởng vậy chứ?”

Đại công chúa Trinh Phong chín tuổi dựa vào người hoàng hậu hỏi. Hoàng hậu đối với thời gian đầu giáo dục trưởng nữ tương đối chú trọng, cho nên có một số việc cũng không giấu cô bé, cũng vì thế nên bé rất không hài lòng việc mẫu thân mình chỉ đồng ý lấy giải “Khí chất”.

“Nha đầu ngọc này, con chỉ cần nhớ rõ mình là trưởng nữ của hoàng gia thôi, còn chuyện khác, chỉ là phụ hoàng con làm mấy thứ hạ cấp để những người khác thấy được công bằng mà thôi.”

“Chỉ là..... Con thấy phụ hoàng có vẻ không công bằng lắm.....”

Đại công chúa kết hợp vấn đề “hậu phi tuyệt nhất” vẫn đang ồn ào huyên náo tiếp tục nghi hoặc nói

“Cái này....., thật ra mẫu hậu cũng bất ngờ, đám mẫu phi của con cũng thật là tràn đầy tinh lực đó!”

Hoàng hậu vô cùng tiếc nuối nói một câu, có cảm giác như hổ thẹn vì không thể thay hoàng đế phân ưu giải nạn. Nhưng thật ra, diễn biến sự việc như vậy không phải là nàng chưa từng nghĩ tới.

Tại niên kỷ không nói tới ADN cùng di truyền học này, đứa nhỏ cùng được sinh ra từ một cha thì có thể không giống nhau ở đâu? Mọi người đương nhiên sẽ cho rằng nguyên nhân là từ người mẹ, vậy cho nên ngay từ đầu việc đám hậu phi chấp nhất đâu phải là công chúa nào tốt nhất!

Nhưng hoàng hậu vì sao lại không đem thâm ý sâu xa này mượn miệng thái hậu để nói cho hoàng đế, việc này,..... có lẽ chỉ mình nàng biết.....

Đáng đời!

Ai bảo người nói nữ nhi của Cung phi xinh đẹp nhất!

Ai bảo người nói Cung phi xinh đẹp nhất!

Hoàng hậu vừa nhẹ nhàng vuốt tóc nữ nhi, vừa thâm trầm nắm trong lòng.

20. Chương 20: Bắc Tuần Mạn Ký 1 (ký Sự Vi Hành Phương Bắc)

Editor: Vân Nghiên

“Hoàng thượng, người có cần thêm bằng không?”

Huệ phi ôm thùng băng đi vài khoang thuyền, nàng tình nguyện để hoàng đế không trả lời của mình, như vậy thì thời gian được ôm thùng băng này của nàng có thể lâu hơn một chút. Nếu là chuyện khác, hoàng đế chắc chắn là không thèm mở miệng, nhưng lúc đề cập đến vấn đề hạ nhiệt độ này, hoàng đế cuối cùng khổ sở nâng một ngón tay, chỉ chỉ vào thùng nửa nước nửa băng đặt dưới chân, Huệ phi đành phải tâm không cam lòng không nguyện để một nửa thùng băng trong lòng mình vào đấy.

“Phụ hoàng, phụ hoàng!! Người xem này! Xem bả vai của con!!!!”

Cái nóng vừa mới được khối băng loại bỏ chút ít thì tiếng kêu của Nhị công chúa lại khiến cảm giác phiền muộn của hoàng đế trở dậy. Hoàng đế nổi gân xanh giật phất chiếc khăn lạnh đang phủ trên mặt ra, hữu khí vô lực hỏi

“Lại làm sao nữa?”

“Người xem vai của con tróc hết cả da rồi! Nhỡ thành sẹo thì phải làm sao bây giờ?”

Nhị công chúa chạy đến khoang thuyền thút thít tổ khổ. Hai tỷ muội các nàng đều chịu sự giáo dục của Cung phi, đương nhiên là kế thừa cả tính cách yêu vẻ bề ngoài còn hơn cả tính mạng của nàng rồi.

“Đã bảo mấy đứa ban ngày ban mặt đừng có leo lên trước thuyền chơi, còn không phải là phơi nắng à! Còn đứa nào ngoài kia nữa, bảo quay về phòng ngay đi!!”

Trời nóng khiến người ta dễ nổi cáu, hoàng đế cũng không phải ngoại lệ. Nhị công chúa vốn nghĩ sẽ được hoàng đế an ủi, ai dè lại gánh lấy một trận mắng mỏ, đôi mắt xinh đẹp lập tức hơi ươn ướt, nước mắt vòng quanh. Cuối cùng vẫn là Huệ phi đứng ra hòa giải, đem nhị công chúa dỗ về phòng, cho truyền ngự y đến thoa thuốc.

Trong phòng dần khôi phục lại sự im lặng ban đầu, hoàng đế lại đặt cái khăn lúc trước đã hấp hơi nóng một nửa kia lên trên mặt. Xuyên qua hoa văn nửa trong suốt trên cửa sổ có thể thấy được cảnh trí bên ngoài, tiếc là bây giờ ngoại trừ ánh nắng chói mắt của mặt trời ra thì không còn nhìn thấy cái gì khác nữa.

Hoàng đế, lúc này trong lòng đang cảm thán một câu:

Tự làm vậy, không thể sống.

Nghĩ tới một tháng trước, hoàng đế tuy rằng rất nóng, nhưng đó là ở nhà mình, muốn gì được nấy, thỉnh thoảng còn có làn gió mát thổi qua, tránh vào tàng cây cũng có thể thoải mái một chút. Còn bây giờ? Giữa tháng tám, đủ các thể loại phản xạ, diễn xạ, chiết xạ chòng chéo tán loạn trên mặt nước, trông bọn họ có khác gì một thùng cá nướng không!!

Nghĩ đến đây, hoàng đế lại bắt đầu cáu giận Tứ muội phu của mình. Ai bảo cái tên thân thích xui xẻo này bị cảm nắng, ai bảo hần khỏe rồi lại bày đặt kêu ca kinh đô thời tiết không tốt trước mặt mình, ai bảo hần kêu ca thời tiết không tốt xong lại còn ca ngợi trời cao gió mát ở quê nhà hần chứ!! Nếu không có chuyện như vậy thì sao hoàng đế hần lại có ý nghĩ rời xa cuộc sống an nhàn sung sướng ở hoàng cung mà đi dãi nắng dầm mưa, nghiêng nghiêng ngã ngã khổ sở trăm bề thế này không! Không biết hoàng đế ở trong cung đình nóng nực ý chí rất yếu đuối bạc nhược sao?

Việc đã tới nước này, ngoài việc chờ mong vị phò mã người Thái Nguyên kia có trí nhớ đủ tin cậy một chút thì không còn tia hi vọng nào khác.

“Trời đem trách nhiệm lớn lao giao cho ai, trước hết phải khiến người đó lao tâm khổ chí, thương gân động cốt, làm cơ thể họ đói khát, nghèo túng bất hạnh, làm chuyện gì cũng không thuận lợi.....”

Hoàng đế yên lặng nghĩ tới. Aizzz..... Vì một ngày mai tươi sáng, cố lên!

Tiếc là, hoàng đế có thể cố được không có nghĩa những người khác cũng có thể cố được, Nhị công chúa vừa mới yên tĩnh không bao lâu, Mạnh Hiên An lại dẫn theo một đám ngự y đến làm phiền hoàng đế.

“Hoàng thượng, Đại diện hạ lại phát bệnh rồi..... Vì thần nghĩ là..... nên sớm quyết định thì hơn!”

Ngự y do dự nói hết câu, hoàng đế liền thở dài thườn thượt, đem khăn đắp trên mặt lấy xuống, sau đó bắt đầu đi tới phòng của con trai.

Tĩnh Hải vương vừa tròn bảy tuổi, lần đầu đi bằng thuyền, vì thế nên chứng say sóng của cậu cũng là lần đầu được phát hiện, nhưng vấn đề là chứng bệnh mới xuất hiện này lại đang biểu hiện một cách vô cùng mãnh liệt.

Đổi phòng, quần chặt bụng, ngâm gừng, xông nước quất..... Phương pháp gì cũng đã sử dụng, kết quả vẫn là tiểu Tiễn nôn đến mức hoa mắt chóng mặt, tối sầm trời đất như cũ. Cuối cùng ngự y đành phải dùng trầm hương xông thuốc cho tiểu Tiễn ngủ hai phần ba thời gian trong ngày, chỉ là biện pháp này sử dụng lâu sẽ khiến đầu óc trở nên trì độn, nên chung quy không thể dùng làm kế lâu dài được.

Hoàng đế nhìn gương mặt nhỏ trắng bệch không chút huyết sắc, vừa đau lòng vừa buồn bực, tại sao bốn đứa con gái cũng ở trên thuyền mà lại mạnh khỏe như rồng như hổ, còn đứa nhỏ này là con trai lại không chịu nổi vậy?

“Tiễn nhi đỡ hơn chút nào chưa?”

Hoàng đế vuốt đầu tiểu Tiễn hỏi, mà lúc này hỏi câu đấy cũng đúng là vô nghĩa. Tiểu Tiễn vừa mở miệng, nói cũng chưa kịp nói câu nào thì đã toan nôn ra mấy ngụm nước, sau đó mắt cậu vừa nhắm lại vừa ủy khuất nhìn chăm chăm hoàng đế, câu trả lời không cần nói cũng biết.

Tới tình trạng này rồi, mặc kệ là phương tiện đường thủy có bao nhiêu nhanh chóng bao nhiêu an toàn, nếu vì thế mà làm khổ một đứa con đến mức này — trước không nói đến vấn đề quốc gia xã tắc, mà là hoàng hậu sẽ không tha cho hẳn. Vậy nên hoàng đế cân nhắc thiệt hơn một hồi, lập tức mở một hội nghị gia đình nho nhỏ.

“Đó, tình huống bây giờ chính là như vậy đó!”

Hoàng đế chỉ chỉ tiểu Tiễn.

“Tiễn nhi căn bản không thể đi thuyền nữa, e là chúng ta phải đổi sang đi đường bộ thôi.”

Huệ phi đương nhiên là không có gì để nói, nàng bây giờ đâu khác gì một nửa bảo mẫu đâu, không có cơ hội chọn lựa. Chỉ là đám công chúa sẽ không được vui vẻ, đi đường bộ đồng nghĩa với việc tất cả các nàng đều bị nhét vào trong xe ngựa, xét độ tự do thoải mái tất nhiên không bằng được trên thuyền.

Đáng tiếc chung quy người bệnh vẫn là số một, hoàng đế thấy đám con gái uốn uốn éo éo mãi mà vẫn không nói được lý do nào có trọng lực một chút liền làm chủ quyết định mọi người đi bằng xe thay cho thuyền.

~

“Không thể chịu nổi! Buồn chết ta mất!”

Đại công chúa ngồi bên cửa sổ xe ngựa ngó đông ngó tây một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được mà than thở.

Chiếc xe của các nàng hiện giờ chính là rời xa đường sông mà tiến lên đường lớn, xa xa mặc dù còn có thể nhìn được chút cảnh trí sơn thủy, chính là nhìn gần chỉ thấy toàn cấm quân vai vác kiếm, tư thế cảnh giác như đạn lên nòng, phá tan tất cả vẻ đẹp của thiên nhiên.

“Tỷ tỷ mau lại đây!! Có một đại ca ca thật đẹp trai!!”

Đúng lúc đại công chúa đang nói năng linh tinh với cửa sổ bên trái thì tứ công chúa lại phát hiện ra một bảo tàng ở cửa bên phải.

“Ta đây ta đây, làm sao? Làm sao?”

Đại công chúa hưng phấn xán lại gần, nhìn theo hướng chỉ của muội muội, hóa ra là một binh sĩ Vũ Lâm vệ rất tuấn tú.

“Aizz, cùng là người kinh thành, cùng là quân nhân, ấy thế mà lại không giống nhau gì cả!”

Nhìn không được phong cảnh đẹp như tranh vẽ, thì xem người đẹp như tranh còn hơn, vậy nên đại công chúa liền cùng tứ công chúa vừa thưởng thức mỹ nam, vừa tiến hành phân loại phân tích cấm quân trong cung với đội cấm quân đang vây trái phải quanh xe ngựa các nàng về các vấn đề xã hội học, nhân chủng học, gene học.

Nói một hồi, đại công chúa bỗng nhiên cảm thấy thiếu thiếu cái gì, nhìn một vòng quanh trong xe mới phát hiện, hóa ra nhị muội cùng tam muội của mình đều lui tận sâu vào góc xe sáng sủa mà không nói năng câu nào, đối với hai tỉ muội bình thường luôn thích mỹ nam mỹ nữ các nàng thì tình huống này thật không bình thường chút nào.

“Hai muội làm sao vậy? Sao không nói gì cả?”

“..... Tỷ..... tỷ không thấy có chỗ nào không thoải mái sao?”

Nhị công chúa ngẩng mặt hỏi đại công chúa, sắc mặt xám trắng của nàng khiến đại công chúa trở nên hoảng hốt.

“Không có, muội khó chịu sao?”

“..... Có chút..... muội nghĩ là muội hơi chóng mặt, còn muốn.....”

“Oe!”

Nhị công chúa còn chưa nói xong thì muội muội sinh đôi của nàng không biết có phải bị lời nói kích thích hay không, không hề báo trước lập tức nôn ra, kéo theo mấy tiếng kêu thảm thiết trong xe.

“Công chúa điện hạ chỉ là say xe thôi, chữa trị..... giống với đại điện hạ thôi.”

Ngự y nói xong lời nên nói, rồi đưa các phương pháp ngâm gừng, xông nước quất, từng bước từng bước tái diễn, kết quả..... sự thật chứng minh, Kỳ Dương công chúa cùng Hoài An công chúa quả nhiên là người một nhà với Tĩnh Hải vương, tính chất bệnh trạng đều giống y hệt như nhau.

Hoàng đế không còn gì để nói. Được lắm! Được lắm! Một đứa say sóng, hai đứa say xe, thêm vài đứa say gì đó nữa thì hẳn coi như là công đức viên mãn luôn rồi.

Đáng tiếc tự giễu là tự giễu, vấn đề vẫn cần phải giải quyết. Hoàng đế vừa thương con trai vừa thương con gái, quan trọng hơn đó là mẹ ruột của cả hai bên đều không dễ ứng phó, nhưng nếu vì thế mà chia ra đi làm hai đường, cũng rất không ổn. Thứ nhất, vì để giảm gánh nặng cho quốc khổ, lần Bắc tuần này không mang theo nhiều hộ vệ, từ kinh đô mang theo chỉ có một phần năm Ngự Lâm quân cộng thêm một phần tư đội Vũ Lâm vệ, phần lớn cấm quân đều được điều động từ địa phương, không thể tách ra được. Thứ hai, kể cả có thể chia hai đường để đi như thế, vậy hoàng đế hẳn sẽ đi cùng bên nào? Hẳn là lo cho một nửa được quả bom hẹn giờ Huệ phi này phụ trách đấy.

“..... Hoàng thượng, vậy bốc thăm đi!”

Huệ phi nhìn hoàng đế cau mày, hai mắt hiện rõ sự khó xử, đưa ra ý kiến.

Người tham gia bốc thăm, tức là sẽ lấy câu “Đó là số mệnh!” để an ủi bản thân, cũng như những người không cùng ý kiến, sở dĩ Huệ phi lúc này sáng dạ như vậy, không phải là nhờ năng lực tùy cơ ứng biến của nàng, mà là do đã tự thân trải nghiệm.

Nhớ lần đó, Huệ phi giống như được thần trợ giúp trở thành người đầu tiên bốc thăm, sau đó dưới ánh mắt hoặc ao ước hoặc đổ kỵ hoặc sắc như dao nhọn của chúng hậu phi trở thành vị phi tần duy nhất được đồng hành cùng hoàng đế trong lần Bắc tuần này. Chỉ là tình huống lần này xem ra..... cũng không thể coi là may mắn.

“Bốc thăm sao?..... Ừ, cũng là một cách.”

Hoàng đế thuyết phục bản thân gật gật đầu, kỳ thật hẳn cũng không còn chủ ý nào tốt hơn. Vậy nên cho người mang đến giấy và bút mực, văn chương lai láng thoăn thoắt viết xuống hai chữ to:

THUYỀN, XE

“Tới đây tới đây, các con tự mình bốc một cái đi!”

Hoàng đế gọi ba đứa nhỏ say ngang say ngửa đến, sau đó đưa hai mảnh giấy đã được vo viên nhẵn nhúm ra trước mặt chúng.

“Tiểu Tiên bốc trước đi”

Nhị công chúa đẩy đệ đệ

“Sao lại là đệ?”

Tiểu Tiễn nghi ngờ hỏi, cậu biết nếu có chuyện tốt, mấy tỷ tỷ này khẳng định không ai nhường cậu đâu.

“Vì đệ nhỏ nhất mới bảo đệ chọn mà!”

Tam công chúa tỏ vẻ kính trên nhường dưới.

Tiểu Tiễn mấp máy môi, dần nhích tới cạnh bàn. Chỗ này có hai cục giấy, tiểu Tiễn biết một khi hạ móng vuốt xuống, quyết định đó không chỉ là vận mệnh của chính cậu, mà còn trực tiếp quyết định vận mệnh của hai người khác nữa, cảm giác khẩn trương này so với việc bốc giữa một đồng giấy khác còn áp lực hơn nhiều. Cho nên tay cậu run run giữa không trung một lúc lâu, từ cục giấy này chuyển qua cục bên kia, lại từ cục bên kia quay qua cục bên này, không dám xuống tay chọn lựa.

“Đệ là con trai, tỷ tỷ là con gái, vẫn là tỷ tỷ chọn thì hơn.”

Tiểu Tiễn cuối cùng chốt lại một câu như vậy. Lúc này, cậu thà bị quyết định vận mệnh của mình còn hơn là do chính mình bốc được rồi lại hối hận không ngừng.

Tiếc là hai tỷ tỷ này cũng nghĩ giống y hệt cậu, không ai nguyện ý làm chuyện tự hại chính mình, vì thế Nhị công chúa xoay người lại nói với hoàng đế

“Chúng con mệt quá, phụ hoàng người đến chọn giùm chúng con đi.”

“A?! Trẫm sao? Trẫm không say sóng cũng chẳng say xe, thế nào cũng được cả, chuyện này các con tự quyết là được rồi.”

Hoàng đế thật ra có chút nhức đầu, căn bản bởi vì hắn có rút ra bất cứ kết luận nào thì vẫn sẽ đắc tội với một bên. Vậy nên hắn kiên quyết sẽ không làm cái chuyện kẻ chết thay “vận mệnh”, mà vỗ vỗ vai con trai, ý muốn nói “Là nam tử hán thì nên gánh vác”.

Tiểu Tiễn cứ như vậy nhìn trước ngó sau vươn tay ra, sau đó nữ thần vận mệnh cũng cứ như vậy liền say goodbye với cậu luôn....

~

“Ôi mà này, dù sao A Tiễn đệ trên xe cũng say, chỉ là không bằng trên thuyền thôi mà, còn hai đứa Kính Tư Viện Tư ở trên thuyền lại hoàn toàn không sao hết, lợi hai đường như thế thì chọn thuyền là đúng rồi!”

Đại công chúa vừa nhìn Ngự y đốt trầm hương trong phòng tiểu Tiễn, vừa an ủi đệ đệ, mà chính nàng cũng âm thầm vui mừng, ít nhất bây giờ cũng không cần phải chơi trò tìm mỹ nam mỹ nữ để ngắm suốt mấy trăm dặm hành trình nữa rồi.

Hành trình cứ như vậy tiếp tục dưới muôn vàn khó khăn gian khổ, tiến vào thủy phận Đông kinh, rồi tiếp đến là Đảng Quận, sắp tới phủ Thái Nguyên. Chỉ là càng tới gần Thái Nguyên, sắc mặt hoàng đế lại càng âm trầm khó coi, không phải vì nghĩ đến trạng thái gần như ngủ đông của con trai, hay là làn da như bị phơi thành than đá của bốn đứa con gái, mà là vì bản thân hắn không hề cảm thấy nhiệt độ giảm đi chút nào hết!

“Không phải phủ nên Thái Nguyên mát mẻ hơn kinh thành sao?”

Đương nhiên hắn nên mát mẻ, cho nên tuy hoàng đế sử dụng mẫu câu nghi vấn, nhưng trong giọng điệu cũng có chút trách cứ.

Vị chủ bộ Khâm thiên giám đến giải đáp thắc mắc cho hoàng đế trong tâm lý cùng sinh lý đều đang chảy mồ hôi ròng ròng, ấp a ấp úng nói

“Năm nay nhiệt độ trung bình có hơi cao, hơn nữa phạm vi rất rộng, cho nên..... cũng..... cũng không dám chắc phương bắc sẽ mát mẻ hơn thành đô, cái gọi là ý trời..... tương đối khó nắm bắt. Có lẽ đến Thái Nguyên chừng vài bữa thì khí hậu chắc sẽ có biến đổi.”

Câu trả lời rất ba phải của chủ bộ, nói chung là đã châm cho hoàng đế một cái dùi phòng, lưu lại một chút hy vọng, thuận tiện định nghĩa luôn kẻ đầu sỏ chính là ông trời.

“Ý trời?”

Hoàng đế đứng ở cửa chính phủ Thái Nguyên, không thèm nhìn quan viên lớn nhỏ đang hành lễ đông nghìn nghịt bên ngoài, chỉ nhìn chăm chăm lên bầu trời nắng chang chang, mũi hờ một tiếng, mà âm thanh hỗn hợp của sự bất đắc dĩ, trào phúng cùng oán hận này nhanh chóng bị vùi lấp trong tiếng ve sầu râm ran đến chói tai.

Chuyển xe rồi sang thuyền vài lần, quân đội hộ tống, quan dân tiến cống, hơn nữa giai đoạn trước vì đi tuần mà triều đình đã tốn hơn nửa tháng mồm mép cùng không tiếc tung ra lá cờ to dùng ghi “An cảnh tỉnh biên, dương uy hiển thịnh, quan phong văn tục”(*).....

Tất cả những thứ này, đều chỉ vì để thỏa mãn tâm nguyện nghỉ hè tránh nắng kết hợp du sơn ngoạn thủy của hoàng đế mà thôi, ai dè kết quả lại chính là một nhà tốn thời gian hai tháng vô ích sống khổ sở đến người ngã ngựa đổ, tới Thái Nguyên này để thưởng thức ánh nắng gắt như lửa cùng với một khóa trị liệu nôn mửa do say tàu xe?!

(*) Biên cảnh an bình thanh tĩnh, uy nghiêm hiển thịnh, phong tục tập quán đa dạng

Tuyệt vọng! Quá tuyệt vọng! Tâm tình của hoàng đế lúc này nếu không dùng hai chữ “tuyệt vọng” mà hình dung thì chữ “tuyệt vọng” này còn dùng để miêu tả chuyện gì nữa đây?

Nhưng mà, trước khi nhận được phong thư trong đó viết “Kinh thành xuất hiện một trận mưa to, nhiệt độ không khí đột nhiên giảm xuống, trong cung có nhiều người đột nhiên bị phong hàn, hoàng thượng ở bên ngoài nhất định không nên quá tham lam sự mát mẻ” của hoàng hậu thì hẳn vẫn chưa biết cái gì gọi là “hoàn toàn tuyệt vọng” đâu.....

21. Chương 21: Chương Đặc Biệt Ngày 1-5

Editor: Vân Nghiên

Ngày 1 tháng 5 năm 2008 (hiện nay là năm 2015 luôn rồi), mỗi phóng viên phỏng vấn một đôi vợ chồng vốn không có thật, nhưng xét thấy mỗi tác giả là một người vạn năng không gì không làm được, vậy nên giả thiết đã được tiến hành.

♪♪♪♪♪

1, Xin hỏi tên của người?

Phóng viên (PV): a, đúng rồi, hình như đến bây giờ mọi người cũng chưa ai biết một nhà bệ hạ các vị là họ gì nha!!

Hoàng đế: Sự tình liên quan đến quốc thể, không thể nói cho người được.

PV: Vậy còn tục danh của bệ hạ?

Hoàng đế: Sự tình liên quan đến quốc thể, không thể nói cho người được.

PV: Bệ hạ, bây giờ người đang được phỏng vấn đấy, không cần phải đem mấy câu chuyên để lừa gạt con trai người đến để qua mắt quần chúng đâu =.=

Hoàng đế: *Đen mặt*..... Trẫm cũng không biết...

PV: Sao có thể như thế được?!

Hoàng đế: *Thẹn quá hóa giận* tác giả còn chưa nghĩ tới thì trẫm biết thế quái nào được!!

PV: *phát hiện đã dụng nhảm vậy ngược, nhanh chuyển đề tài* Vậy còn Hoàng hậu người thì sao??

Hoàng hậu: *Cười đoan trang* Nhà mẹ đẻ bản cung là Hoắc thị.

PV: Còn khuê danh?

Hoàng hậu: *Vẫn cười rất đoan trang* Không biết nữa.

PV:..... (Địch, lại là tác giả không thèm nghĩ đây mà)

2, Tuổi?

Hoàng đế: chương một là 27, bây giờ là 28

Hoàng hậu: *có vẻ khó xử* Không biết, nhưng hẳn là trẻ hơn hoàng thượng.

PV: Tôi hiểu tôi hiểu, cái này không trách nường nường được (Ai bảo do tác giả lười nghĩ chứ!)

3, Giới tính?

Hoàng đế: Câu này hỏi không phải quá vô nghĩa à?!

Hoàng hậu: Hoàng Thượng, phong độ! Phong độ!!

Hoàng đế: *rất miễn cưỡng* nam

Hoàng hậu: nữ

PV: *Cảm động* Vẫn là hoàng hậu người biết đại thể a!!

4, Xin hỏi tính cách của ngài như thế nào?

Hoàng đế: Nhìn vào hậu cung thì thấy đó..... Tương đối bình thường.

PV: *nói leo* cũng tương đối là đen đủi đó.

Hoàng đế: *bị chọc đúng điểm yếu* cái đó cùng với tính cách thì liên quan gì cơ chứ!!

PV: *Hợp tình hợp lý* là tính cách quyết định vận mệnh thôi!

Hoàng đế: Người đâu!!!!!!

PV: *rất nhanh chuyển đề tài* Còn Hoàng hậu nường nường?

Hoàng hậu: Tú ngoại tuệ trung (về ngoài xinh đẹp đầu óc thông tuệ), hiền huệ hào phóng, cử chỉ khéo léo.

PV: *xấu hổ*..... Nường nường, người có cần làm vậy không? Ai cũng rõ người là loại người khiến người khác đã bị bán còn đếm tiền giúp mình(*) mà....

(*) bị người bán còn giúp người khác đếm tiền: bị lừa gạt mà không biết, lại còn giúp đỡ người ta lừa mình. Ở đây ý chỉ hoàng hậu là người chuyên đi đặt bẫy người khác mà không ai biết, thậm chí người đó còn mang ơn nàng.

Hoàng hậu: Chỉ cần hoàng thượng không biết là được rồi!

5, Người cảm thấy tính cách đối phương thế nào?

Hoàng đế: Am hiểu lòng người, biết tiến biết lùi, đoan trang hiền hậu..... Nhưng kỳ lạ là, có đôi khi trầm cứ vô duyên vô cớ cảm thấy hơi sợ sợ.....

PV:.....Thật tốt, xem như giác quan thứ sáu của bộ hạ còn chưa mất hoàn toàn....

Hoàng hậu: *suy tư thật lâu*..... Rất tốt.....

PV: (người thật ra là muốn nói “Lừa dễ lắm” đúng không?)

6, Hai người gặp nhau lần đầu ở đâu? Địa điểm là?

Hoàng đế: Lúc đấy là đại hôn ở Đông cung, nên đương nhiên là trong động phòng rồi.

Hoàng hậu: Bản cung cũng thế.

PV: *mắt tròn to* vậy trước khi kết hôn hai người không ai biết đối phương mặt mũi ra sao sao??

Hoàng đế: Làm sao? Ý kiến à?

PV: *cười cười* Không dám không dám, thảo dân chỉ cảm thấy hai vị thật dũng cảm.....

7, Ấn tượng đầu tiên với đối phương là gì?

Hoàng đế: *ngửa đầu nhìn trời*..... Lúc đấy trầm uổng hơi nhiều, không nhớ nữa..

Hoàng hậu: *cười nguy hiểm* Ấn tượng của hoàng thượng đối với nô tỳ rất chi là sâu sắc đó..

PV: *cười đều* tiểu nhân hiểu mà...

8, Là mối tình đầu của đối phương sao?

Hoàng đế: không phải

Hoàng hậu: không phải

PV: *chảy nước miếng như phát hiện ra đại lục mới* bệ hạ thì thôi không nói, chẳng lẽ trước khi Hoàng hậu vào cung cũng có người trong lòng sao??? Là Triệu Cảnh Hòa Triệu đại nhân đúng không???

Hoàng hậu: Không phải thế!! Ý bản cung là, lúc đại hôn ta còn chưa thích hoàng thượng, cho nên không thể tính là mối tình đầu được.

PV: *tiếp tục lanh chanh hỏi han* À, vậy hiện tại thì sao??

Hoàng hậu: *cười khó hiểu*

9, Thích đối phương điểm nào nhất?

Hoàng đế: Hoàng hậu rất hiểu ý trăm.

PV:..... Ngài thật sự là bị ăn chắc rồi mà còn không biết nữa!!

Hoàng hậu: *ôn nhu nhìn hoàng đế* đều thích cả.

Hoàng đế: *kích động cảm tay hoàng hậu* thật thế sao?? Thật thế sao??

PV: (Đùa, lại bị lừa nữa kìa =.=)

10, Ghét điều gì ở đối phương nhất?

Hoàng đế: Hiện tại chưa phát hiện ra điều gì đáng ghét cả.

Hoàng hậu: *hiếm khi nghiêm túc nhìn hoàng đế* hoàng thượng, nô tỳ không thể không nói, đôi khi người vẫn hay làm mấy chuyện hết sức thiếu suy nghĩ, hy vọng người có thể tự kiểm soát hành vi của mình.

Hoàng đế: *giống như học sinh tiểu học nghe giáo viên chủ nhiệm phát biểu* Ồ.... đã biết.

PV: (quan hệ gia đình vừa nhìn đã hiểu ngay a.....)

11, Người cảm thấy bản thân cùng đối phương có chỗ nào hợp?

Hoàng đế / hoàng hậu: Là cái gì?

PV: Là hai vị cảm thấy mình cùng đối phương có xứng đôi hay không?

Hoàng đế: *giọng u ám* Người nói xem?

PV: Rất xứng, rất xứng.

12, Hai người xứng hô với đối phương như thế nào?

Hoàng đế: hoàng hậu

Hoàng hậu: Hoàng Thượng hoặc là bệ hạ

13, Hy vọng được đối phương gọi thế nào?

Hoàng đế: Gọi ‘hoàng thượng’ rất tốt mà.

PV: Chẳng lẽ người cho tới bây giờ không cảm thấy bị ai cho cái tên hầu như chưa từng được gọi kia sao?

Hoàng đế: suy nghĩ của người đúng là kì lạ, cả ngày được gọi ‘Hoàng thượng’ không phải là rất sướng khoái sao??

PV:..... Hiểu rồi, người chính là giai cấp thống trị điển hình mà.

Hoàng hậu: hoàng hậu, Tử Đồng, ái khanh..... Tùy, không phải chỉ là xưng hô thôi sao.

PV: nương nương quả là người làm đại sự, không câu nệ tiểu tiết!

Hoàng đế: Khoan đã, sao trẫm thấy cùng một câu trả lời mà thái độ của người đối với trẫm và hoàng hậu lại khác nhau đến thế?! Tại sao?!

PV: *giả vờ cười cợt* Đây là ảo giác của ngài thôi!! Ảo giác!!

14, Nếu lấy đối phương so với một loài động vật, người thấy đối phương giống?

Hoàng đế: *tự hỏi rất lâu*..... trẫm có thể so sánh với động vật không tồn tại không?

PV: Nói ra xem nào.

Hoàng đế: Sự kết hợp của dê và sói.

Hoàng hậu: Bệ hạ, tương đối giống chó.

PV: A? Nương nương không kết hợp gì đó à?

Hoàng hậu: Chó nhà với chó hoang có kết hợp kiểu gì cũng vẫn là chó thôi.

PV:..... =.=

15, Nếu tặng quà cho đối phương, người định tặng gì?

Hoàng đế:..... Không sợ trẫm không có, chỉ sợ hoàng hậu không cần.

Hoàng hậu:..... Không sợ bản cung không có, chỉ sợ Hoàng thượng không dám nhận thôi.

PV: Rất tốt, rất hợp nhau.

16, Bản thân muốn quà gì?

Hoàng đế: *nhớ tới lần bị lừa giỡn* hoàng hậu đã nói như vậy, trẫm còn dám muốn gì nữa sao?

Hoàng hậu: mời xem lại chương 15.

17, Đối với đối phương có gì bất mãn không? Thường là chuyện như thế nào?

Hoàng đế: cái này với câu 9 không phải giống nhau à?

PV: không không không, ghét cùng bất mãn sao có thể giống nhau được! “Bất mãn” nghe nhẹ nhàng hơn mà!

Hoàng đế:.....

PV: Làm sao? Không có?

Hoàng đế: *ghé sát vào tai phóng viên nhỏ giọng thì thầm* ngược lại ấy, nhiều lắm, nhưng mà trẫm không thể nói được.

PV: *thầm oán* không dám thì cứ bảo là không dám đi, lại còn cái gì mà không thể nói.

Hoàng hậu: mời xem lại câu 8

18, Tật xấu của người?

Hoàng đế: Trẫm có tật xấu sao? (Bị phóng viên cùng hoàng hậu nhìn chăm chăm), được được, trẫm sai rồi.

Hoàng hậu: *hơi xấu hổ* Đôi khi hơi nghiêm khắc một chút.

Hoàng đế: *lần hai kích động giữ chặt tay hoàng hậu* Hoàng hậu! Nàng có thể nhận thức được điểm ấy là đã rất tốt rồi!!

PV:..... Hoàng thượng, người cũng quá dễ gạt rồi, người không biết nương nường là đang tránh nặng tìm nhẹ sao?

Hoàng hậu / hoàng đế: tránh nặng tìm nhẹ cái gì?

PV: Không có gì không có gì!

19, Tật xấu của đối phương là?

Hoàng đế: Cái này cùng câu trước hình như giống nhau.....

PV: không phải, câu trước là người chán điểm nào của đối phương mà!

Hoàng đế: Không phải là ghét tật xấu nào sao?!

Hoàng hậu: Bản cung cũng thấy là đang lặp lại câu hỏi.

21, Quan hệ của hai người đã đến cấp độ nào rồi?

Hoàng đế: *bất mãn* người nói xem!

PV: Bỏ qua bỏ qua

22, Lần đầu hai người ước hẹn là ở đâu?

Hoàng đế: *lại càng bất mãn* vấn đề này đã hỏi rồi mà!

PV: Tôi chưa hỏi mà!!

Hoàng đế: Nhưng trẫm đã trả lời rồi mà!!!

Hoàng hậu: Mời xem lại chương 6

PV:..... Hiểu rồi, A và B đều không có đã trực tiếp nhảy sang C ‘ước hẹn’.

23, Khi đó bầu không khí xung quanh ra sao?

Hoàng đế: *rất rất bất mãn* sao người cứ thích hỏi đi hỏi lại một vấn đề thế??!

PV: *vô tội* Không có mà! Tôi đã hỏi lúc nào đâu?

Hoàng hậu: *cười tươi như hoa* ôi này, bệ hạ đã bảo là uống say không nhớ rõ rồi mà, người lại cứ thích nhắc nhở là sao?

PV: *hiểu lòng mà không nói nhìn hoàng hậu* Hiểu rồi hiểu rồi.

24, Lúc đó tiến triển đến mức độ nào rồi?

Phóng viên: OK, ta không hỏi nữa.

25, Chỗ thường hay ước hẹn là chỗ nào?

Hoàng đế: *không thèm nghĩ ngợi* tẩm cung.

Hoàng hậu: đúng vậy.

PV: *tâm niệm* hai vị thật đúng là không làm thất vọng hai chữ ‘ước hẹn’ này luôn...

26, Người sẽ chuẩn bị cho sinh nhật đối phương ra sao?

Hoàng đế: Lại hỏi lại!!!!

PV: Bệ hạ bớt giận, lần này là hỏi về sinh nhật.

Hoàng đế: Còn không phải là giống nhau à?

PV: À, vậy vẫn là người sợ hoàng hậu không cần, hoàng hậu sợ người không dám đứng không?

Hoàng đế: *gần giọng* Người không cần phải nhắc lại đâu!!

27, Là ai bày tỏ trước?

Hoàng đế/ Hoàng hậu: 'Bày tỏ' là cái gì?

PV: Chính là nói cho đối phương rằng mình thích người ta ấy.

Hoàng đế: Cho tới giờ vẫn chưa nói.

Hoàng hậu: Bản cung cũng thế, chưa từng nói.

PV: *Không từ bỏ* Vậy còn phát tín hiệu thì sao?

Hoàng đế: vậy chắc là trầm rồi, là trầm vén khăn voan trước mà.

PV: *oán thăm* vớ vẩn, không lẽ nương nương phải cởi quần áo của người trước.

28, Người thích đối phương bao nhiêu?

Hoàng đế: Nàng là hoàng hậu của trầm, chả nhẽ chưa đủ chứng minh sao?

PV: *hướng dẫn* Không không, bệ hạ, không cần phải trả lời trên lập trường chức vụ.

Hoàng đế: Nàng là chính thất của ta.

PV: *tiếp tục hướng dẫn* bệ hạ, ngài không nghĩ ra từ nào khác để hình dung sao?

Hoàng đế: *phân vân* à..... Nàng là chính thất duy nhất của ta.

PV:..... Ta xin từ bỏ.

Hoàng hậu: Tuy rằng bản cung có thể sống tốt hơn, nhưng cũng chưa từng hối hận vì đã gả cho Hoàng thượng.

PV: *cảm thấy mỹ mãn* tốt quá, nam nữ EQ quả nhiên là không giống nhau.

29, Vậy là, người yêu đối phương sao?

Hoàng đế: thích với yêu có gì khác nhau?

PV: tôi đã từ bỏ với người rồi, bệ hạ.

Hoàng hậu: Bản cung cũng cảm thấy không có gì khác nhau cả.

PV: đúng thế, quả thật không có khác nhau mấy.

Hoàng đế: *tức giận* Đó đó!! Còn nói là ảo giác của trầm! Rõ ràng là người phân biệt đối xử mà!!

PV: *lấy lòng* bệ hạ, người là nam nhân mà, sao có thể tính toán với nữ nhân chứ!

30, Điều gì đối phương nói khiến người không có cách nào cự tuyệt?

Hoàng đế: Trầm hình như cái gì cũng không cự tuyệt được.

Hoàng hậu: bản cung muốn cự tuyệt gì thì đều có thể làm được hết.

31, Nếu như nghi ngờ đối phương thay lòng, người sẽ làm gì?

Hoàng đế: *đắc ý* vớ vẩn, hoàng hậu có thể thay lòng với ai chứ?

Hoàng hậu: Thế à? Vậy ngày sinh nhật của phụ thân nô tỳ.....

Hoàng đế: *chặn họng* là hiểu lầm, hiểu lầm thôi!!!!

PV: vậy còn nương nương? Nếu bệ hạ thay lòng thì sao?

Hoàng hậu: Thay lòng đổi dạ hình như là một đặc quyền của đế vương rồi.

Hoàng đế: trẫm sao có thể gọi là thay lòng đổi dạ chứ, cùng lắm thì gọi là..... Bác ái thôi.....

PV:..... Giấu đầu hở đuôi.....

32, Có thể tha thứ khi đối phương thay lòng đổi dạ không?

Hoàng đế: Không thể thay lòng thì trẫm tha thứ làm gì.

Hoàng hậu: Đã là đặc quyền còn nói đến chuyện tha thứ làm gì.

PV:..... Thế rốt cuộc là có tha thứ không?! =.=

33, Nếu ngày hẹn đối phương đến muộn 1 tiếng, người sẽ làm gì?

Hoàng đế / hoàng hậu: Làm việc

34, Người thích bộ phận nào trên cơ thể đối phương?

Hoàng đế: *tức giận* người hỏi cái này làm gì?!

PV: *ôm đầu* tiểu nhân chỉ là người phát ngôn của quần chúng thôi!! Người phát ngôn đó!!!

Hoàng hậu: Ánh mắt

PV: *hưng phấn* xin kể rõ ràng

Hoàng hậu: *cười thâm* Vì có thể đoán ra ngay hoàng thượng đang nghĩ gì.

PV:..... Bệ hạ, rốt cuộc sao người có thể ngồi lên ngai vàng được vậy, bị nhìn thấu một cách dễ dàng thế cơ mà?!

Hoàng đế: Khụ khụ..... Chỉ là ở hậu cung thôi.

35, Biểu cảm quyến rũ nhất của đối phương là?

PV: *Mất thấy hoàng đế chuẩn bị đập bàn* Là ý của quần chúng! Quần chúng!!

Hoàng đế: Cái này chính ra hợp với Cung phi hơn, còn hoàng hậu thì..... trẫm không thấy nàng cần quyến rũ làm gì.

Hoàng hậu: Hoàng thượng cũng không phải kiểu người quyến rũ, cùng lắm chỉ là..... Đáng yêu thôi.

PV: *hai mắt tỏa sáng* Ví dụ, ví dụ!!

Hoàng hậu: Ví dụ như lúc ngậm bồ hòn làm ngọt.

PV: *cười* Hiểu rồi hiểu rồi.

36, Việc khiến hai người cảm thấy tim đập nhanh khi ở cùng nhau là?

Hoàng đế: Đều đã là vợ chồng già rồi, còn cái gì mà tim đập nhanh nữa.

Hoàng hậu: Cho tới bây giờ còn chưa có cảm giác này.

37, Người từng nói dối đối phương chưa? Đối phương thì sao? Ngài nói dối giỏi không? Còn đối phương?

Hoàng đế: Trên đời này có nam nhân chưa từng nói dối nữ nhân sao? Có lúc bắt buộc phải nói chứ.

Hoàng hậu: Nói dối cũng là một kỹ xảo cần được trau dồi trong cuộc sống đấy.

PV:..... Tức là hai vị thường xuyên nói dối nhau rồi.

38, Lúc làm cái gì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Hoàng đế:..... Khụ khụ

PV: *cười nham nhở* Bệ hạ ho khan như thế thì tôi phải hiểu sao đây?

Hoàng đế: *xấu hổ* *tức giận* Cứ hiểu theo như cái đang ở trong đầu nhà người ấy!

Hoàng hậu: Nhìn thấy hoàng thượng cùng mấy đứa nhỏ đùa nghịch.

PV: Hà hà, nương nương vẫn là có chút tâm tư của nữ nhân mà.

39, Có từng cãi nhau chưa?

Hoàng đế: Lúc mới ở chung thì có.

Hoàng hậu: Nhưng mà bản cung không cảm thấy giống cãi nhau lắm.

40, Tranh cãi về vấn đề gì?

Hoàng đế: Cũng không phải chuyện lớn gì, không nhớ nữa.

Hoàng hậu: Dù sao cũng không phải lỗi của bản cung.

41, Vậy đã làm hòa như thế nào?

Hoàng đế: Không nhớ nữa, có thể là không giải thích được.

Hoàng hậu: Đúng thế, bệ hạ trước kia có chết cũng không giải thích, bây giờ mới có chút tiến bộ.

PV: *nhỏ giọng* nương nương nghe như đang châm chọc vậy, thật muốn hỏi đó là chuyện gì.

42, Sau khi chuyển kiếp còn muốn làm người yêu nữa không?

Hoàng đế: Thật ra đối với vấn đề này trẫm còn có chút thắc mắc.

PV: *tập trung* Gì gì?

Hoàng đế: theo lý thuyết, trẫm cùng với hoàng hậu phải hợp táng, tức là đến thế giới bên kia vẫn là vợ chồng, vậy thì từ lúc chết đến khi chuyển kiếp có bao nhiêu thời gian? Chúng ta vẫn làm vợ chồng à? Hay là thời gian chuyển kiếp khác nhau rồi không làm nữa??

PV:..... Vấn đề này của ngài mang tính học thuật rất cao, tiểu nhân không biết phải trả lời thế nào.....

Hoàng hậu: Giả thiết trước của hoàng thượng nghe thật đang sợ.

Hoàng đế / phóng viên:.....

43, Thời điểm người cảm thấy mình được yêu là lúc nào?

Hoàng đế: Không phải hoàng hậu luôn yêu trẫm sao?

Hoàng hậu: Chẳng lẽ bản cung không đủ tư cách để được hoàng thượng yêu sao?

PV: *oán thâm* rốt cuộc tính sao hả?

44, Lúc nào người cảm thấy đối phương không yêu mình nữa?

PV: Rồi rồi, tôi không hỏi nữa

45, Cách thể hiện tình yêu của người là?

Hoàng đế: Để nàng làm hoàng hậu chẳng lẽ chưa đủ à?

PV:..... Hoàng thượng, người lại bắt đầu rồi đấy.....

Hoàng hậu: Để hoàng thượng tiếp tục làm hoàng thượng.

PV:..... Thấy chưa.

46, Người cảm thấy đối phương giống loài hoa gì?

Hoàng đế: Hoa sen

PV: Gần bùn mà không tanh, tắm nước trong mà không yêu mị?

Hoàng đế: Không phải, là chỉ nhìn được từ xa mà không thể hái, nguy hiểm.

Hoàng hậu: Hoa lan

PV: Ba nhánh cây tươi tốt, vừa cười tím trên môi?

Hoàng hậu: Sao có thể, là cỏ dại sống không cần dinh dưỡng, trời đông giá rét tự bình yên, rất dễ nuôi.

47, Hai người có chuyện gì giấu diếm nhau không?

PV: Câu này tôi biết nè, hai vị bình thường nói dối nhau như cơm bữa mà!

48, Hai người thích hành động tình yêu nào?

Hoàng đế/ Hoàng hậu: Đó là cái gì?

PV: Là mấy hành động mang tính yêu thích đặc biệt khi yêu nhau đó, ví dụ như cắn tóc hay đầu ngón tay đối phương chẳng hạn....

Hoàng đế: Trẫm sao có thể thích mấy thứ vớ vẩn như thế chứ!!!

PV: tôi chỉ ví dụ thôi.

Hoàng đế: Vậy có lẽ trẫm thích nhìn hoàng hậu rồi hỏi mấy câu hỏi.

PV: *nghĩ thầm* nghĩ cách để hoàng hậu nghĩ giúp mấy thứ chứ gì.

Hoàng hậu: Bản cung cũng thích nhìn hoàng thượng hỏi mình các vấn đề.

PV: *lại nghĩ thầm* rồi nghĩ làm sao để đặt bẫy hại hần chứ gì

49, Người có cảm thấy có thể vĩnh viễn yêu đối phương không?

Hoàng đế: *rất trịnh trọng cầm tay hoàng hậu* Hoàng hậu, trẫm cam đoan, nếu nàng đi trước trẫm, trẫm nhất định sẽ không lập hậu nữa!!

Hoàng hậu: *nhái bộ dạng của hoàng đế* Hoàng thượng, nô tỳ cũng cam đoan, nếu người đi trước nô tỳ, nô tỳ cũng nhất định không tái giá

Phóng viên:..... Nương nương à.....

50, Cuối cùng, hãy nói một câu với đối phương.

Hoàng đế: Trẫm muốn nói, có thể có được một nữ nhân giống như hoàng hậu thật đúng là tam sinh hữu hạnh.

PV: *nói leo* hoàng thượng, thảo dân có thể hỏi người không?

Hoàng đế: *mất kiên nhẫn* Cái gì?

PV: Câu này có phải là với phi tần nào người cũng nói rồi không?

Hoàng đế: NGƯỜI ĐẤUUUU!!!!!!

22. Chương 22: Bắc Tuần Mạn Ký 2

Editor: Vân Nghiên

“Năm nay thời tiết đúng là rất khác thường đó! Vốn là cũng không nóng như vậy, có khi nắng cuối thu năm nay lại đặc biệt nóng nực đấy!”

“Rất có khả năng, Hoàng thượng, người tới đúng là không đúng dịp chút nào!”

Đối mặt với một nam một nữ đang nói chuyện với mình, tâm tình của hoàng đế hoàn toàn bất đồng.

Bột Trang quận chúa thì là một người có thần kinh vô cùng thô, coi như vô tình chọc vào chỗ đau của hoàng đế, còn Hành Nguyên vương khẳng định là trăm phần trăm cố tình, cho nên hoàng đế cười lạnh với hần một cái, ý nghĩa chỉ có hai người ngầm hiểu với nhau, đó là:

Người! Chờ đó!

Lúc hoàng đế bước vào Tấn Dương cung chuẩn bị nghỉ ngơi lại trông thấy Hành Nguyên vương, suy nghĩ đầu tiên nảy chính là muốn tát cho mình một phát. Ông trời ơi! Hẳn nóng đến hồng đầu rồi chắc? Sao có thể quên khi đến phủ Thái Nguyên tám chín phần mười sẽ đụng mặt tên mèo rừng này chứ!

P phủ Thái Nguyên chính là một thị trấn trọng yếu của Tịnh Châu, vốn là đất định để xây Hành Nguyên vương phủ, nhưng sau đó vì trấn thủ biên quan, hoàng đế đổi đất phong từ bốn quận Bắc Hằng Sơn thành ba quận ở phía Nam, vương phủ cũng được dời từ phía bắc đến Ngự Dương.

Nhưng dù là chuyển nhà, lúc hoàng đế đi tuần trong địa phận đất phong, Hành Nguyên vương vẫn phải chạy đến điểm danh với hoàng đế cho đúng thể chế, vậy nên lúc hần mang theo gương mặt hớn ha hớn hở đến nói “Hoàng thượng đại giá quang lâm tới chỗ thần, vi thần đương nhiên phải tấn chức trách của một chủ nhà rồi!”, hoàng đế ngoại trừ than thở vận đen của mình đúng là kéo dài mãi không dứt ra thì chẳng thể nói gì hơn.

“Nhưng mà bệ hạ, tể đoan ngọc cũng sắp đến rồi, nơi này của thần tuy không náo nhiệt bằng kinh thành, nhưng hoạt động được yêu thích cũng không hề ít, không biết bệ hạ có hứng thú tham quan không?”

Bột Trang quận chúa hoàn toàn không phát hiện ra hiện trường cuộc chiến không tiếng động đang vô cùng gay gắt, chỉ thấy hoàng đế cùng đệ đệ mình đang nhìn nhau cười rất khó hiểu.

Hả? Cười tới ngây cả người nữa à?

“Bệ hạ?” Quận chúa đưa tay lắc lắc vài cái giữa hai người, thành công chặn dòng điện đang xẹt qua.

“A! Gì cơ?”

“Thần nói là vài ngày nữa là tới tể Đoan ngọc, Hoàng thượng có muốn.....”

“Tỷ tỷ người đừng mời mọc nữa, hoàng thượng ở kinh thành có cái gì mà chưa thấy qua, chỗ xa xôi này thì làm sao có thứ lọt vào mắt bệ hạ được?”

Chưa đợi Bột Trang quận chúa nói xong thì Hành Nguyên vương đã mở miệng đánh gãy đề nghị của nàng. Hoàng đế ở phủ Thái Nguyên mọi hoạt động đều do Hành Nguyên vương phụ trách, hẳn chỉ mong hoàng đế tiếp tục ngồi trong hoàng cung vô công rồi việc đi, đỡ chạy ra ngoài gây thêm gánh nặng cho mình, đáng tiếc lý do này lại khiến hoàng đế theo phản xạ làm ngược lại.

“Đương nhiên muốn đi! Trăm ngàn dặm xa xôi tới đây, nếu không thể quan sát thể nghiệm dân tình thì sao có thể đi được!”

“Vậy thiếp thân cảm tạ bệ hạ đại giá quang lâm, Đoan ngọc năm nay dân chúng Thái Nguyên này có thể được một lần.....”

“Ừừừừ”

Lời của Bột Trang quận chúa lại một lần nữa bị hoàng đế đánh gãy

“Nếu trăm công khai xuất hiện ở chỗ như thế này, vậy mọi người hẳn sẽ câu nệ khách sáo, thăm thú cũng không thoải mái được, trăm không bao giờ làm cái chuyện sát phong cảnh thế đâu, nên cải trang vi hành đi!”

Hoàng đế một mặt biểu đạt rằng mình là một người tốt am hiểu lòng người với quận chúa, mặt khác lại lờ mắt cảnh cáo Hành Nguyên vương.

Hừ! Còn lâu hẳn mới làm cái chuyện giả vờ giả vịt vui vẻ hòa thuận trước mặt công chúng nhé!

~

“Ôi trời! Các tiểu tổ tông ơi, các con sợ trộm không chú ý đến mình chắc!”

Bột Trang quận chúa nhìn bốn vị công chúa ánh vàng ánh bạc đầy mình lớn giọng kinh hô. Quả nhiên đều là những đứa nhỏ phú quý chưa từng ra khỏi cửa, không hiểu được đạo lý người sợ nổi danh heo sợ mạnh.

“Không phải bảo mấy đứa ăn mặc mộc mạc một chút sao? Xinh đẹp lộng lẫy như vậy làm gì chứ?”

Do từng có kinh nghiệm xuất môn nên hoàng đế vẫn giữ nguyên hình ảnh một thân hào bình dị thôn dã. Hắn đánh giá mấy người nữ một chút, cũng không tiếc mấy lời phàn nàn, rồi lại nhìn nhìn Huệ phi rồi tiện tay nhỏ mấy cái trâm trên đầu nàng.

“Thật ra..... Đây là mấy bộ giản dị nhất được mang theo rồi.....”

Mỗi công chúa ra ngoài đều đại biểu cho thể diện của mẫu thân, cho nên trước khi mấy nha đầu này xuất môn, mẫu thân mấy bé không hề keo kiệt mà nhét cho đầy một bao đồ tốt.

“Rồi rồi, vậy thì tạm thay mấy bộ quần áo chỗ ta đi.”

Bột Trang quận chúa nói xong liền phân phó người hầu đi lấy mấy bộ quần áo giản dị nhưng không mất chút khí chất của tiểu hài tử, lúc nàng cầm đến bộ trang phục của bé trai mới phát hiện ra thiếu mất một người.

“Ồ, Tiễn nhi đâu rồi?”

“Cái bộ dạng kia nó, thôi thì đừng để nó chen chen lấn lấn cùng chúng ta thì hơn, trăm bảo Chiêu Huy dẫn nó theo vậy.”

Hoàng đế bị ai vài giây cho tiểu Tiễn vẫn đang mù mịt phân rõ đông tây nam bắc, bỏ lại một câu như vậy.

~

Mồng năm tháng năm, tiết Đoan Dương.

Cửa treo nhành ngải, hương ngập đường.

Ăn bánh chưng, rải thêm đường trắng.

Thuyền rồng hạ thủy, thật vui mừng.

Làm một trong những ngày hội quan trọng nhất trong mùa hè, Đoan ngo hôm nay ở thành Thái Nguyên đèn treo khắp nơi, ngựa xe tấp nập.

Một nhà Hoàng đế trên chiếc xe ngựa xuất phát từ cửa Tấn Dương cung, tiến thẳng tới bên bờ sông, nơi sắp sửa diễn ra một trận đua thuyền rồng, đáng tiếc là lại bị dòng người ngăn lại trên đường.

“Lão gia, cửa phía bắc kia rất đông, xe không qua được.”

Vũ Lâm vệ tả tướng quân Tề Lâm nghiêng đầu nói với vào trong xe, báo cáo kết quả thám thính đường đi của cấp dưới.

Hoàng đế xốc màn che bên cửa sổ lên nhìn ra bên ngoài thấy toàn là đầu người với đầu người, lại quay vào trong nhìn thấy đám nữ nhi gương mặt nhỏ hiện rõ vẻ nôn nóng muốn xuống xe, trong lòng thở dài, đành phải thuận nước mà giong thuyền thôi vậy.

“Xuống xe đi.”

“Vâng”

Một đám người đang đi ở phía trước, hoàng đế bỗng như nghĩ ra cái gì, liền tiến đến gần tướng quân nhỏ giọng phân phó

“Đừng có xưng hô với trẫm..... với ta là ‘lão gia’ ‘lão gia’ gì đó, nghe già lắm!”

“Vậy thuộc hạ nên gọi người thế nào ạ?”

“Không có cách gọi nào nghe trẻ trung chút sao?”

“Thiếu gia?”

Hoàng đế cân nhắc một hồi liền ân chuẩn.

Phố Hồ Doanh thông với đường lớn ở đại môn phía Bắc, hiện tại đang là lúc bốn phương tám hướng ngập tràn các tiểu thương đại thương mở hàng buôn bán. Các mặt hàng đa dạng đặc sắc như Chuồn chuồn vàng, tò he, hồ giấy, dây trường thọ loại nào cũng có, tuy không tinh xảo bằng đồ trong hoàng cung, nhưng mấy

đứa nhỏ thích chính là cái não nhiệt, vừa mới xuống xe đã như cá gặp nước, chạy nhảy toán loạn, hoàng đế liền đảm nhận vai trò máy rút tiền, còn bọn thị vệ cùng nhau trở thành phu khuân vác.

Hoàng đế lần này xuất môn dẫn theo tám Vũ Lâm vệ, vốn tính toán để không bị quá mức chú ý, lại nghĩ chắc sáu người cũng đủ rồi, đáng tiếc là các thị vệ lại không nghĩ vậy.

Hàng trăm năm qua, nghề nghiệp “Hoàng đế” này đặc biệt thu hút đến rất nhiều một nhóm người tên gọi chung là “thích khách”. Vũ Lâm vệ tả tướng quân Tề Lân biết rõ điểm này, cho nên khi rời khỏi cung điện tầm nhìn rộng rãi mà lẫn vào trong đường phố hỗn tạp như vậy, Tề Lân chỉ cảm thấy tinh thần trở nên khấn trương cao độ, cảm giác người nào cũng thấy giống phần tử không hợp pháp, ví dụ lão nhân đang đứng cạnh hoàng đế bây giờ, tay cứ thò vào túi áo làm cái gì không biết.....

Hả? Thò tay vào túi áo???

“Có thích khách!!!”

Tề Lân tiên phát chế nhân hét lớn một tiếng, cùng với đó lập tức bắt lấy tay phải của lão nhân râu bạc kia, lớn tiếng quát

“Người là ai?”

Người bên cạnh rống lên như sư tử đã khiến hoàng đế giật mình hoảng sợ, lại càng làm cho lão nhân sợ đến hồn vía lên mây.

“Tiểu, tiểu lão nhân là mã phu của Lô gia gia trang ở thành Nam..... năm nay sáu, sáu mươi lăm, trong nhà có một vợ và hai con trai..... đứa nhỏ mới cưới vợ không lâu..... Đại, đại gia tha mạng a!!!!!!

Lão nhân nói năng cà lăm lộn xộn, hiển nhiên là bị dọa không nhẹ, khiến cho mọi người xung quanh đều quay đầu nhìn Tề Lân chỉ trích, hoàng đế cũng xanh mặt, vội nhỏ giọng mắng

“Phát bệnh thần kinh gì thế?!”

“Thiếu gia! Kẻ này vừa nãy không biết đang tìm gì trong túi, thuộc hạ sợ hấn có ý đồ xấu!”

Tề Lân quả không hổ là người chuyên nghiệp, cho dù bị mọi người bắt măn chỉ trích mà thái độ vẫn không chút nao núng, mà lão nhân kia đại khái cũng hiểu rõ bản thân đã đắc tội gì với đám người này, vội vàng phân bua

“Đây là tiền! Là tiền! Tiểu lão nhân lúc nãy chỉ tìm tiền thôi!”

Nói xong tay cũng bắt đầu lục tìm trong túi áo, Tề Lân liền giảm bớt lực đạo trong tay, lão nhân rút cuộc cũng rút được tay ra, mở bàn tay vừa rồi, quả nhiên là năm đồng tiền đen nhánh

“Lần sau nhìn cho rõ hăng kêu! Không đúng, ở cái chỗ thế này sao có thể kêu ‘có thích khách’ cơ chứ!”

“Dạ dạ dạ, là thuộc hạ tất trách!”

Đối mặt với hoàng đế đang thẹn quá hóa giận, Tề Lân chỉ có thể liên tục tự nhận lỗi về mình. Mà bởi vì bản thân được hun đúc trong tư tưởng “thà bắt nhầm một trăm, còn hơn sót một cái” nên tinh thần cảnh giác của hắn vẫn không suy giảm chút nào, nguyên mức 200%

Nhưng đúng lúc mọi người cùng nhau hoàng đế giáo dục thuộc hạ, một thiếu niên đáng người gầy nhỏ dùng tốc độ nhanh hơn cả tia chớp đâm thẳng vào người hoàng đế rồi mau chóng đứng dậy lẩn trốn, khiến hoàng đế lão đảo một cái. Vấn đề là chưa đợi hoàng đế hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra thì Tề tướng quân đã cầm đầu quát to

“Có thích khách!!!”

Sau đó dẫn theo hai thuộc hạ chạy lẫn vào trong đám đông

“Thiếu gia! Thiếu gia! Người không sao chứ?”

Đám Vũ Lâm vệ còn lại đều khấn trương kiểm tra xung quanh hoàng đế, dù sao cũng đã chạm vào người, nhờ đâu thật sự là thích khách, vậy thì hoàng đế coi như toi luôn chứ còn gì!

Kết quả cẩn thận tra xét từ trên xuống một lần, cái gì cũng còn nguyên, trừ túi tiền.

“Thật là..... Phải hô là ‘có kẻ trộm’ chứ!”

Hoàng đế tức giận mắng một câu, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn theo phương hướng mà Vũ Lâm quân tướng quân vừa biến mất.

Đoàn người đi tới cửa Bắc mới biết tại sao ở đây lại đông như thế, hóa ra là quan phủ định bắn pháo hoa ở đây. Lúc đó trình độ phát triển nghiên cứu pháo hoa đã lên một tầng cao mới, quan phủ đã bỏ tiền đương nhiên sẽ không tệ, cho nên một lúc sau số người nghỉ chân tại đây lại càng đông đúc. Chỉ là sau đó các công chúa nhận ra rằng, ngoại trừ cái ót của mấy người lớn thì căn bản chẳng nhìn thấy gì hết, liền yêu cầu được đứng lên cao nhìn cho rõ.

Hoàng đế tính tính, tính cả mình nữa thì tổng cộng có bốn nam nhân, Tề tướng quân này lại còn mang đi hai người, rõ là có ý từ trước. Được rồi! Công thì công. Vậy nên hoàng đế đã chọn tứ công chúa là người nhỏ nhất, không ngờ nha đầu này cũng không nhẹ chút nào.

“Không trung phủng xuất bách ti đăng, thần nữ tân trang ngũ thái minh!”

Tứ công chúa gần như đã có chút phong thái của Khang phi, nhìn thấy trời trăng pháo hoa thì liền xuất khẩu thành thơ. Hoàng đế nghe xong thầm ngợi khen “không tồi không tồi”, nhưng nếu nữ nhi có thể nhẹ đi chút, vậy càng hoàn hảo hơn.

“A A A! Đó là Vạn Sơn Hồng!”

Đại công chúa rất có kiến thức cười trên cổ một thị vệ, chỉ tay vào cái đang được bắn lên cao từ trong ống trúc hồ lớn. Mọi người theo hướng ngón tay nàng chỉ nhìn lên, pháo hoa cao dần, đầu mọi người cũng dần hướng cao hơn, sau đó đột nhiên nghe “đoàng” một tiếng, pháo hoa đầu không thấy, chỉ thấy một quả cầu lửa to bùng hiện rõ, cùng với đó là rất nhiều quả cầu nhỏ đang rơi xuống.

1, 2 giây đầu, chắc là không ai kịp phản ứng lại, cho đến khi mỗi nào đó tính toán một cách chính xác rằng quỹ đạo parabol của quả cầu kia rất có khả năng sẽ ập xuống đầu mình, mới hô ầm lên “Không ổn rồi!”, sau đó đoàn người cùng nhau tập thể rối loạn.

Trên lưng hoàng đế còn có tứ công chúa, trọng tâm vốn phải dồn về phía sau, hắn lại không phải là người có võ như bọn hộ vệ, người phía trước vừa mới chen một cái thì đã bị đẩy thẳng về phía sau. Tứ công chúa sợ hãi hô to, hoàng đế cũng sốt ruột chẳng kém, người làm cha nếu đem nữ nhi làm đệm thịt cho mình thì đúng là không còn gì để nói luôn rồi.

Kết quả vẫn là nhờ dòng người, hoàng đế ngã về sau lại được dòng người đỡ lại, lúc này mới miễn cưỡng mà ổn định lại, chân đứng vững chút. Đang lúc hắn chuẩn bị thở phào một hơi, xoay người tìm đám thuộc hạ trách móc đôi câu thì đột nhiên bị ai đó đẩy mạnh, lần này thì không còn ai đỡ cho mình nữa, hoàng đế trực tiếp hôn đất một cách oanh liệt.

“Phụ thân, người ổn không? Người không sao chứ?”

Tứ công chúa an toàn chạm đất chạy đến ngồi xổm bên cạnh hoàng đế, nhẹ nhàng lay lay tay áo hoàng đế.

Đám người mất trật tự vẫn tiếp tục đi đi lại lại bên người hắn, mà cũng không rõ tên vô lương tâm nào đi không xem đường mà lại thần nhiên dẫm một phát vào tay hoàng đế. Hoàng đế lúc này căn bản nhịn không nổi nữa, người lập tức bật dậy, bụi trên mặt không thềm lau, đất trong miệng cũng không thềm phun ra, liền mở mồm chửi bậy

“Con mẹ nó! Ta phải chém cả nhà các ngươi! Tru di cứu tộc! Diệt sạch mười tám đời tổ tông nhà ngươi!”

Mắng xong, hoàng đế thật sự cũng không nghĩ sẽ đại khai sát giới, đành phải tự mình bình tĩnh lại, một lần nữa ôm lấy tứ công chúa, nhìn nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện ra Vũ Lâm vệ cùng với ba đứa còn lại đã mất tăm mất tích.

Người bình thường gặp tình huống này, hắn phải hô to lên người biết mà tìm, hoàng đế cũng tính làm theo, nhưng lúc hắn hít sâu chuẩn bị mở miệng gào thì bỗng ý thức một vấn đề, ngoại trừ tên của Tề Lâm Tề tướng quân vừa mới xông xáo chạy bắt người thì hắn không biết tên người nào cả.

“Trình Phong! Kính Tư!” Hoàng đế gọi to tên mấy đứa con gái..... Cũng không có tiếng đáp lại. Hay là hô “Ta là hoàng đế, ta ở đây” vậy?

Thôi đi, nói thế không chừng sẽ gọi cả đám người không nên gọi đến mất.

Vậy nên sau quá trình phân vân rối rắm vừa nãy, hoàng đế cùng đoàn người còn lại hoàn toàn mất sạch liên lạc.

“Phụ thân, chúng ta lạc đường rồi sao?”

Tứ công chúa ngồi nhìn hoàng đế nghỉ trên bậc thang trước cửa một tòa tửu lâu cả nửa ngày cũng không thấy có hành động gì, nên yếu ớt hỏi một tiếng

“.....Hình như là thế...” Hoàng đế vừa trả lời, lại ngẩn người.

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Làm sao bây giờ? Tiền không có, đường về nhà cũng không biết, biện pháp duy nhất hoàng đế có thể nghĩ tới đó chính là tiếp tục đi theo con đường tới điểm mà họ vốn định đến. Bọn họ đã bàn nhau lúc xuống xe ngựa rằng sẽ xuống bến Y Phần để xem thi đấu thuyền rồng, nếu bọn thị vệ đủ sáng suốt, ắt hẳn nên đi đến đó tìm mình.

May mắn thì có thể tìm được tổ chức ở bến tàu, còn nhờ không tìm được..... Vậy thì còn tên Mèo rừng. Hành Nguyên vương là lãnh đạo cấp cao của khu tổ chức lễ hội, đến lúc đó ắt sẽ có thể đi nhờ xe hắc về hành cung. Nhưng mà đối với hạ sách này, hoàng đế trừ phi chết, còn không quyết không đi đến bước này.

Chủ ý đã quyết, nhiệt tình của hoàng đế hừng hực trở lại, phui phui bụi trên người, cả trên người của con gái, dắt Tứ công chúa đi theo.

“Vị đại gia này, cho hỏi cầu Y Phần đi đường nào vậy?”

Tục ngữ đã nói, dưới mũi chính là đường, mà đã hỏi đường thì tất phải hỏi dân địa phương sinh sống ở đây tuổi cũng đã to đùng một bó mới tốt.

“Nịch tủa tát?”

Cụ ông đang hút thuốc, đi kèm với câu nói đậm chất địa phương chính là một búng khói phà thẳng vào mặt hoàng đế.

“Cầu Y Phần! Là cầu Y Phần! Đi như thế nào?”

“Tát?”

“.....”

Quả nhiên là người địa phương, ngay cả tiếng quốc ngữ phổ thông cũng nghe không hiểu. Mà hoàng đế đối với lĩnh vực ngôn ngữ học địa phương lại càng không có chút kiến thức, đúng lúc hắn đang xoay ngang xoay dọc một cách khổ sở thì thấy tứ công chúa đứng trước mặt lão nhân nói

“Lão gia gia, chúng con là muốn tới chỗ đua thuyền rồng, thuyền rồng!”

Nói xong còn không ngừng làm động tác chèo thuyền.

Có thể là do ngôn ngữ cơ thể cuối cùng cũng đã vượt qua ranh giới của ngôn ngữ âm thanh, lão nhân sau khi thấy động tác trẻ con của tứ công chúa liền cười hắc hắc, tay chỉ ra xa nói

“Đi thẳng, xong rẽ về phía tay phải là tới!”

Này cũng ngắn gọn quá rồi đấy! Bên phải rộng lắm chứ bộ!

Vì thế hoàng đế lại tiếp tục lặp lại quá trình hỏi đường ban nãy, sau vài lần hoa chân múa tay loạn xạ cuối cùng lão nhân cũng hiểu rõ họ muốn hỏi đường đi tì mĩ.

“Đi thẳng, rẽ phải ba thước rồi rẽ trái, rồi lại rẽ phải khoảng ba thước nữa, rồi rẽ trái, rồi rẽ phải.....”

Hoàng đế muốn biết cụ thể, cụ ông quả nhiên liền miêu tả đường đi hết sức tỉ mỉ kỹ càng, thái độ vô cùng nhiệt tình, chất phác khiến cho hoàng đế ngại ngần không muốn hỏi lại lần nữa.

“Phụ thân, người có biết đường đi thế nào không?”

Tứ công chúa dù sao cũng không hiểu rõ lắm, cho nên bé rất là bối phục trí nhớ của hoàng đế.

“Không biết.”

“Vậy sao người nói đã biết rồi.”

“..... Ông cụ chỉ điểm cũng vất vả rồi, quấy rầy quá nhiều có vẻ không hay lắm đâu con.”

“Cái này có phải chính là điều thánh hiền đã dạy ‘phùng mã giả làm người mập’(*) không ạ?”

(*)Cố gắng làm những việc quá khả năng của mình

Lời này hình như đâu phải thánh hiền nói đâu nhỉ? Tuy là vậy nhưng hoàng đế vẫn trầm mặc như cũ.

Phương hướng cũng đã biết đại khái, hơn nữa hoàng đế cũng thấy có rất nhiều người đang đi theo hướng đó. Đi theo quần chúng chắc không sai đâu.

Vì thế hai cha con này công một đoạn lại nghỉ một lát, ôm một đoạn lại nghỉ thêm lát nữa, lúc đến chỗ rẽ hoàng đế đang chuẩn bị tìm ai đó để hỏi thăm lần nữa, bất chợt lại nghe thấy một trận ồn ào vô cùng, sau đó còn có người hô lớn

“Mau đến đây xem đi!! Đánh nhau rồi! Phụ nhân có chồng đánh các đại lão gia!”

Tình cảnh trước mắt của hoàng đế căn bản không đủ nhân rồi để xem người ta đôi co nội chiến, đáng tiếc là đường phố đông đúc, hoàng đế vô tình bị dòng người xô đẩy tới chỗ tập trung đông người xem chuyện vui, mà điều khiến hắn không thể không đi chính là nữ nhân đang lớn giọng gào thét kia có giọng nói Bắc Kinh chính thống, gần như quen tai vô cùng.

“Nhà ngươi còn dám ăn đậu hũ(*) của lão nương!!”

(*)Bạn nào biết thì chắc là hiểu rõ, ai không hiểu thì đây có nghĩa là sờ mó hoặc quấy rối nhé.

“Nói cho người biết, Hoàng đế muốn động vào lão nương còn phải đợi lão nương cho phép đấy! Người xem người là cái thá gì, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!”

“Người đi chết đi!”

Hoàng đế không hình dung nổi tâm tình phức tạp của chính mình lúc nhìn thấy Huệ phi. Hắn đương nhiên là rất vui vì đã bắt gặp lại đồng bọn. Chỉ là khi nhìn thấy nàng bị hai thị vệ lôi kéo, bản thân còn không ngừng thượng cẳng chân hạ cẳng tay dẫm đá túi bụi một đại hán đang nằm rạp trên nền đất, hắn căn bản không muốn lại gần nhận người thân chút nào.

Vấn đề là tứ công chúa không hiểu tâm tư người lớn, lúc bé phát hiện các tỉ muội cũng đang ở trong đó liền hưng phấn kêu to lên

“Đại tỷ! Nhị tỷ! Tam tỷ!”

“Tứ muội? Phụ thân!”

Ba đứa nhỏ cũng kích động vẫy tay loạn xạ.

Đến lúc này, hoàng đế đành phải đem vẻ mặt đen sì sì từ trong đám đông xem náo nhiệt đứng dậy.

“Tôn phu nhân thật quá lợi hại, ta còn cho rằng đám phụ nhân có chồng ở nơi này đã ghê gớm lắm rồi, ai dè tôn phu nhân mới chính là cao thủ trong cao thủ!”

Vũ Lâm vệ đem việc bọn họ tìm kiếm hoàng đế như thế nào, nghỉ ngơi ở nơi này ra sao, vì sao Huệ phi bị người ta đùa giỡn rồi phản công vân vân... đại khái kể lại một lượt, sau đó hoàng đế bắt đầu lấy túi tiền ra để trả tiền cho mấy thứ bị hư hỏng trong tiệm. Chưởng quỹ người ta ban đầu lo lắng chán nản không ngừng, đến lúc nhận được tiền thì vui vẻ hết sức, lúi lúi kéo kéo hoàng đế nói chuyện.

“..... Không phải thế đâu, nàng ấy bình thường không như thế mà!”

Ta ngờ được việc nàng ấy uống rượu cùng đám thị vệ chết tiệt đấy chắc!!

“Tôi hiểu mà tôi hiểu mà, vị đại gia này, tiểu nhân rất là bội phục người đó!”

Hoàng đế cau mày nhìn lão bản trà lâu tự cho mình tài giỏi mà cười đến ý vị thâm trường, thật sự muốn dùng toàn bộ số khổ hình mà mình biết trút lên người hắn.

Người có mà hiểu khối!! Người bội phục cái rắm ấy!!!

23. Chương 23: Xá Muội Nhà Ai(*)

Editor: Vân Nghiên

(*)Xá muội: Cách xưng hô khiêm tốn khi gọi người em gái

“Nha đầu, trước mắt không có chút tin tức nào sao? Thôi Tuyền kia..... không có chuyện gì mới à?”

Hiện giờ hoàng đế không ở trong cung, tất cả mấy chuyện chủ yếu nói về hắn đều trở nên yên tĩnh hẳn. Nhưng mà vị cán bộ cấp cao thái hậu này lại rảnh không chịu nổi, vậy nên bà thường cho gọi con gái ruột là Lương Hoàng trưởng công chúa đến, cùng hoàng hậu bắt đầu công cuộc tán gẫu.

“Mẫu hậu đừng hỏi nữa, từ lúc vào hạ tới giờ cơn tức của chàng còn chưa có hết đâu, hiện giờ trong nhà không ai dám động đến, nữ nhi sao có thể hỏi han gì lúc này cơ chứ!”

Lương Hoàng công chúa vừa ăn anh đào ướp lạnh, vừa tức giận nói. Trượng phu của nàng Thôi Tuyền chưởng quân Tông Nhân phủ, đương nhiên là nghe không thiếu mấy chuyện ngồi lê đôi mách, thái hậu là người vô cùng thích nghe ngóng tám chuyện, mà tính tình của Thôi Tuyền lại cực kỳ khiến người khó chịu tới độ huyết áp tăng đột biến, thật đúng là ngược lại với lúc trước một người người gặp người yêu ngọc thụ lâm phong, giờ đây thì hoàn toàn trở thành một tên ôn thần đúng nghĩa!

Ôn thần?!

Nghĩ tới từ này, Lương Hoàng công chúa bỗng nhớ tới một việc, cấp tốc quay qua nói với thái hậu

“Đúng rồi, mẫu hậu, con vừa nhớ ra một chuyện, mấy hôm trước nhị muội có qua nhà con ngồi một lát.”

“Khiết Hoa? Nó đã mãn kỳ giữ đạo hiếu rồi sao?”

Nói đến nhị nữ nhi Kí Vinh trưởng công chúa của tiên đế, dân chúng trong thành cũng chỉ biết cau mày “chặc chặc” hai tiếng, đơn giản là vì nàng đã gả đi đến ba lần kèm theo đó là ba lượt thủ tiết, thanh danh sát khí đáng mình đã sớm lan xa.

Đối với người con gái liên tục mất chồng này, dân gian có một cách nói: đó là người mang thân phú quý, nam tử tâm thường không cách nào tiêu thụ nổi, chỉ có thể vào cung phụng dưỡng thiên tử mà thôi. Đáng tiếc vị Kí Vinh công chúa này cũng không phụng dưỡng hoàng đế được ngày nào, những năm tháng thanh xuân ngắn ngủi của nàng hơn phân nửa đều là thời gian ở góa. Đụng phải tình huống này, người nhà mẹ đẻ nàng cần bản ngoài thở dài thì chính là thở dài, nếu mà vì nàng tìm một nhà chồng khác..... đối phương hẳn là phải mang theo tâm lý “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục” mới được! Cho nên so với mức độ khó khăn đến khủng hoảng của Lỗ Nhân công chúa thì vị này còn nhiều hơn không ít!

~~

“Nhìn xem, nhìn xem, có vừa mắt không?”

Lương Hoàng công chúa liên tiếp chỉ vào rất nhiều danh sĩ đang được Thôi Tuyền thiết yến khoản đãi ở ngoài, ý đồ hỏi han nhị muội bên cạnh.

“..... Tỷ tỷ à, cũng không phải là mua đồ ăn ngoài chợ, có thể nhìn ra được ai chứ?”

Kí Vinh công chúa từ từ nói. Lịch sử hôn nhân của nàng tuy nhiều nhưng tuổi cũng không tính là quá lớn, đang vào đúng thời kỳ nữ tính thành thực quyến rũ nhất, cho nên tuy rằng bây giờ diện mạo tinh thần có hơi suy sút, nhưng cặp mày như lá liễu này, đôi mắt trong như nước hồ thu này..... ngược lại lại trở thành một kiểu đẹp buồn rầu không tả rõ, khiến cho nam nhân đều nổi lên ý muốn bảo vệ.

“Lại nói....”

Lại nói nhìn bên ngoài không thì được ích gì? Kí Vinh công chúa hiện tại rất rất muốn có được đôi mắt của hắc bạch vô thường, xem xem đám nam tử ngoài kia ai sống thọ nhất. Nhưng mà dù sao đây cũng là hảo ý của tỷ tỷ, nàng cũng không thể phản ứng quá mức, vì thế nhanh chóng vòng vo nói

“Lại nói muội đã mang tiếng là bị sao Tang Môn chiếu, còn ai dám cưới chứ?”

“Sao muội lại nói như thế?! Đừng có tự coi nhẹ bản thân như vậy! Trước kia là do..... là do chưa gặp được người hữu duyên thôi!”

Lương Hoàng công chúa rất mạnh miệng nói, giống như nàng đây chính là nguyệt lão vậy. Nhiệm vụ tìm cho muội muội tái giá một đám tốt lần này, thái hậu cùng hoàng hậu đã đặt nặng vào tay nàng, mà Lương Hoàng nàng lại là người tuyệt đối không chịu thua kém người khác, chính là một dòng nước vĩnh viễn chỉ chảy xuôi, bất khuất kiên cường.

“Huống chi trước đây đã từng có một nữ nhân Trương thị như thế, người ta cũng không ngại xui, muội sợ cái gì!”

Vì cố lấy lại ý chí chiến đấu cho Nhị muội, Lương Hoàng công chúa không quên lấy một ví dụ thực tế, tiếc là ví dụ này của nàng lại động ngay vào dây thần kinh bị thương của Kí Vinh công chúa, nàng liền bật thốt ra ngay câu cửa miệng của mình

“Mệnh của ta sao lại khổ thế chứ!”

“Nương (mẹ), đừng khóc, chính sự quan trọng hơn!”

“Đúng thế đúng thế, chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được cha thôi!”

“Nha nha!”

Nghe thấy mẫu thân khóc lóc, mấy đứa nhỏ của Kí Vinh công chúa đang ăn như rồng như hổ trên bàn tiệc chạy vội tới, ngoại trừ đứa bé nhất không nói được rõ ràng thì hai đứa còn lại đều nói ra đạo lý.

Lương Hoàng công chúa vốn còn muốn khuyên muội muội đừng làm kinh động bên ngoài, nhờ may bị phát hiện mục đích thật của yến tiệc thì không hay lắm, bây giờ thì nhìn xem, ngay cả câu chốt “Vì mấy đứa nhỏ muội cũng nên tìm một người” cũng đâu có cần nói đâu.

Mà các công tử tiểu thư dường như đã sớm cảm thấy được mẫu thân mình căn bản không thể tin cậy được...

“Ôi, thúc thúc ngồi ở vị trí thứ hai bên tay phải có vẻ rất ổn đó!”

Đại tiểu thư nhìn mẫu thân mình không thêm cố gắng, liền tự mình nhìn lên ra ngoài, tự quyết định.

“Vớ vẩn, vớ vẩn nhược nhược, vừa nhìn đã thấy là cái tướng đoản mệnh rồi!”

Đại công tử thấy tỷ tỷ có vẻ thích vị quan văn áo xanh mũ ô, rất không hài lòng hừ mạnh.

“Ta nói, vị thứ tư bên phải nghe còn được hơn!”

“Chẳng tốt tí nào, vừa nhìn đã biết là loại đầu óc ngu si tứ chi phát triển, lại còn quá quê mùa!”

“Tỷ thì biết cái gì, nam nhi thì phải là chinh chiến sa trường, thân bọc trong da ngựa mới đúng, đen chút có làm sao!”

“Đúng đúng, vậy thì nhà chúng ta hẳn nên chuẩn bị sẵn mấy tấm da ngựa thôi, kéo lại không đủ để bọc!”

Cha đại tiểu thư là thư hương thế gia, sau cha đại công tử lại là công huân, cho nên hai đứa nhỏ này bình thường vẫn hay “Không hợp ý kiến”. Đáng tiếc luận tài ăn nói, thì căn bản đệ đệ không thể bằng được tỷ tỷ của bé.

Lương Hoàng công chúa thấy giọng của hai đứa nhỏ này thậm chí sắp to hơn cả mẫu thân chúng, vội vàng ra mặt hòa giải, đúng lúc đó bên ngoài cũng vang lên một trận “Loảng xoảng loảng xoảng” liên tiếp náo động không kém.

Hai vị công chúa nhìn theo hướng phát ra tiếng động, chỉ thấy mọi người đang bàn tán hết sức ồn ào, hình thành vòng lớn bao quanh một người đang chảy máu, còn một vũ cơ thì đang căng thẳng quỳ xuống bên cạnh.

“Sao lại như thế?”

“Khởi bẩm công chúa, nô tỳ trông thấy.....” Một cung nữ hầu hạ trong phòng nhỏ giọng bẩm báo với nữ chủ nhân “Ban này là bạn diễn của một vũ cơ đang biểu diễn ảo thuật tung hứng chén đĩa, ai ngờ cái đĩa đó ‘vèo’ một cái bay thẳng sang chỗ tân khách đang ngồi, đập trúng vào đầu của một vị đại nhân đang ngồi ở đó!”

Cung nữ miêu tả sinh động như thật, hai mắt sáng rỡ hưng phấn vì mới được chứng kiến một màn trình diễn ngoài ý muốn.

“Thật ra cái đĩa kia vốn phải đập trúng vào Vương đại nhân người được sắp xếp ngồi chỗ đó, nhưng Vương đại nhân lại đang được kính rượu, chính là vừa mới xoay người nhận rượu thì cái đĩa lập tức bay tới, kết quả là vị đại nhân ngồi sau hắn lập tức linh hồn cái đĩa đang bay ấy luôn! Vương đại nhân quả không hổ danh là người chuyên “Hóa dữ thành lành” nha!!”

Người nói vô tình người nghe hữu ý, Lương Hoàng công chúa căn bản hoàn toàn bỏ qua màn tái hiện đến mức mưa xuân bay phấp phới của cung nữ, trong đầu chỉ ghi nhớ duy nhất bốn từ trong một đồng những câu vô nghĩa mà cung nữ thốt ra “Hóa dữ thành lành”.

~

Vương Công Thanh, 34 tuổi, năm hai tuổi mất mẫu thân, bảy tuổi mất phụ thân, lúc nhỏ được thúc phụ nuôi dưỡng, đã thành thân hai lần, cả hai phu nhân đều đoản mệnh mất sớm, nhà có một con gái nhỏ, thân quyến trong tộc đa số đều không còn.....

Sau khi Thái hậu đọc kỹ càng từng câu chữ trong bản lý lịch kiểm thuyết minh sơ lược liền ngẩng lên nhìn về phía con gái, đợi nàng giới thiệu kỹ càng hơn.

“Người này gần như có thể nói là vận đen liên tục, nhưng đúng thời khắc mấu chốt lại đều thoát nạn trong gang tấc, việc nhỏ thì không nói, nhưng chuyện lớn thì có thể nhắc tới lần hắn cưới vị thê tử thứ ba, lần đó vị thê tử không thành này đã đào hôn trên đường rước dâu, lúc ấy còn ồn ào náo động một trận lớn cơ mà! Kết quả sau đó nữ nhân kia phát hiện ra là bị mắc bệnh lao, người bỏ trốn cùng nàng cũng đã bệnh mà chết, Vương đại nhân cũng chính là nỗi danh từ lần đó.....”

Vì Lương Hoàng công chúa đã hạ quyết tâm tiến cử vị hiền tài này, nên những gì nàng nói tuy đều là sự thật, nhưng thái độ lại nhiệt tình không ít.

“A! Chính là Vương đại nhân đó sao, muội cũng đã từng nghe qua, nghe nói nếu trên trời tự dừng rớt xuống một cây dao sắc, có đâm trúng ai chứ tuyệt đối không thể đâm trúng hắn đâu!!”

Cung phi mở cánh cổng trí nhớ, cũng phụ họa nói theo.

Thái hậu kết hợp từ mấy phương diện có căn cứ chính xác liền quay đầu nhìn Kí Vinh công chúa, chờ câu trả lời của nàng.

“Cho dù..... cho dù còn tái giá, mọi người cũng không cần tìm một ôn thần đến cho con như thế chứ.....”

Công chúa nhỏ giọng kháng nghị, không quên dùng khăn lụa lau lau khóe mắt theo thói quen — vẫn đề là một giọt nước mắt cũng không có.

Thái hậu vừa nghe mấy lời này xong mắt liền trợn ngược, nghĩ thầm trong bụng rằng, nữ nhi à con có hiểu được tình huống hiện tại không vậy? Lại còn không nghĩ đến bản thân mà kêu người ta là ôn thần! Nhưng nàng cũng biết Kí Vinh công chúa mấy năm qua tinh thần cực kỳ dễ công phá, mà trọng điểm nói ra không phải cho Hoàng Hà vỡ òa càng lúc nước càng dâng không thể vãn hồi, đành phải uyển chuyển khuyên nhủ

“Ôi này này! Đó là mê tín thôi! Con xem người ta cười ba lần không thành con cũng gả ba lần không được, cái này nói lên điều gì? Nói lên rằng hai người các con nhất định là có duyên!”

“Mấy lần trước mọi người cũng nói như vậy, nhưng có ai có thể sống được lâu đâu, con sẽ không bao giờ..... tin vào mấy cái duyên phận hư vô mịt mờ ấy nữa!!”

Kí Vinh công chúa phản ứng có chút cảm phần, nàng đại khái đã biến thành người theo thuyết vô thần khiến cho thái hậu vốn là vô môn ngựa lại thành vô đầu ngựa bị ngựa đá.

Nét mặt già nua của thái hậu lập tức cứng đờ, miệng chép chép, quyết định nhường quyền phát ngôn để tránh dă kích nữ nhi thêm lần nữa.

“Nhưng công chúa muội nghĩ thử xem, nếu muội cứ thủ tiết như thế, sau này nhờ đến lúc trăm tuổi về châu Diêm vương ba vị phu quân lại đến tìm muội, vậy muội phải đi với ai đây? Mà thời gian họ đi hình như cũng gần nhau lắm thì phải!”

Hoàng hậu nhận thấy tình huống không ổn vội chạy ra nói mấy câu.

“Giải quyết mà không ổn thỏa không khéo muội lại phải cắt mình làm ba cho mỗi người một phần đấy!”

Khang phi kiến thức rộng rãi hiểu ý tiếp nối lời nói của hoàng hậu.

“.....”

Sự thật chứng minh, ảnh hưởng của “duyên phận” không cách nào sánh nổi với “Diêm đại nhân”, mà học thuyết vô thần của Kí Vinh công chúa chung quy cũng không được đầy đủ cho lắm.

~~

“Lạ thật, sao giờ này vẫn chưa tới?”

Hoàng hậu nhìn trời bên ngoài, tính toán giờ giấc cũng đã qua thời gian Vương đại nhân nên tiến cung khá lâu, vấn đề là giờ này mà người vẫn chưa thấy đâu cả.

“Hay là trên đường xảy ra chuyện gì.....”

Đối với ấn tượng về vị Vương đại nhân này, Cung phi vốn đang nói một nửa liền bất chợt im lặng. Nàng định nói là chắc có chuyện gì bận, nhưng nghĩ tới Vương đại nhân này cũng là một tai tinh (sao gây họa) vô cùng nổi danh, chắc là không xảy ra chuyện gì thật chứ!?

“Ôi, sao số ta lại khổ thế này!!”

Kí Vinh công chúa lại lấy khăn lụa lau lau khóe mắt không có lấy giọt nước nào của mình, bi ai cảm thán vận mệnh bị cho leo cây.

“Thật là quá hỗn xược! Hắn lại dám dẫm hạ phạm thượng như thế!!” Thái hậu không nhịn được vỗ mạnh tay vào bàn, đang định tiếp tục trút nốt cơn giận còn sót lại thì cung nhân đã chạy vào báo Vương đại nhân tới nơi.

“..... Vương đại nhân, người sao thế?.....”

Cho dù là cách một lớp màn che, thái hậu cũng có thể nhìn ra Vương Công Thanh lúc này cũng thật là thảm. Gương mặt vốn trắng nõn giờ toàn là bụi bặm, tóc tai thì hỗn độn, quần áo trên người ướt đầm, thậm chí còn đang tong tong nhỏ nước xuống sàn, tất cả đều khiến cho thái hậu quên luôn cơn tức mới vừa rồi.

Vương đại nhân sắc mặt bình thản, đầu tiên là xin lỗi việc mình đã đến muộn, sau đó bắt đầu chậm rãi kể lại đầy đủ câu chuyện mình vừa trải qua.

Hóa ra là do Vương tiểu thư tiến cung cùng với phụ thân trên đường đi thấy một quán bán kẹo, làm nũng đòi Vương Công Thanh phải xuống xe mua, vừa mới lấy tiền ra trả xong thì có người ở trên lầu ôm một thau nước dội thẳng xuống, mới chỉ nói vài câu thì người đàn bà chanh chua ở nhà trên đã dùng mấy từ ngữ khó nghe vô cùng mà cãi cọ, đúng lúc hắn chuẩn bị phất áo bỏ đi thì có một con ngựa điên bị mất kiểm

soát, kéo theo một cỗ xe ngựa chuẩn bị đâm tới, không hiểu né như thế nào lại thành đụng trúng xe ngựa của hắn, hai cỗ xe đang yên đang lành liền cùng nhau tan tành ngay trước mắt.

Từ đầu tới cuối, tốc độ nói cùng ngữ khí của Vương đại nhân đều rất bình tĩnh, giống như thông báo tin tức vậy. Người bình thường gặp tình huống này hay thêm mắm thêm muối lúc kể lại, khó có được người xe bị hủy hoại hoàn toàn mà không chết lại không có chút sợ hãi nào cả, giống như hoàn toàn không có chút quan hệ nào với hắn hết.

Chỉ cần hắn hơi nói quá lên cảnh tượng một chút thôi là có thể biết lúc đó kinh hãi kích thích như thế nào, khiến cho người nghe được sợ hết hồn, mở rộng kiến thức cho người cùng rõ thế nào gọi là nhân họa được phúc.

“Ôi trời ơi, đúng là quá nguy hiểm mà! Xem tiểu cô nương bị dọa sợ thế kia.”

Thái hậu nghe xong câu chuyện kinh hãi này mới phát hiện ra con gái Vương đại nhân mặt xám như tro đứng nép bên người phụ thân bé.

“Tới đây tới đây nào, tới chỗ ai gia này, ăn chút điểm tâm, để ai gia xem con có bị sao không nhé.”

Thái hậu hảo tâm vẫy tay với tiểu cô nương, bé còn đang chấn kinh tới mức tinh thần không ổn định. Chỉ là lúc cung nhân nghe lệnh của thái hậu chuẩn bị dắt tiểu cô nương đang bám lấy vạt áo của phụ thân thì bé lập tức khóc ầm ỉ

“Con không muốn! Không đứng cạnh phụ thân nguy hiểm chết đi được!!”

Vương Công Thanh giống như một cái tâm bão, thảm họa bên mình không ngừng, nhưng mà bản thân lại hoàn hảo không chút tổn thương. Cái này ngay cả nữ nhi của hắn còn nhận ra được thì người khác có lý nào lại không tin tưởng. Cho nên, xét trên phương diện này, hắn cùng Kí Vinh công chúa quả thật xứng đôi, ít nhất là khả năng kháng tai nạn của hắn cũng đủ khiến mọi người đặt niềm tin tuyệt đối vào rồi.

Nhưng chuyện xem ra vẫn không thể tiến hành một cách thuận lợi. Nguyên do lớn nhất vẫn là từ phía tâm lý tự ti của Kí Vinh công chúa. Có lẽ là do nam nữ có thì, cũng có thể là có người trời sinh thần kinh thô như Vương Công Thanh, tuy rằng xảy ra rất nhiều chuyện như vậy nhưng hắn hằng ngày vẫn thần thanh khí爽, mặt mày hớn ha hớn hở không chút bận tâm, như ánh mặt trời tỏa sáng. Còn Kí Vinh công chúa lại thành cái vẻ suốt ngày có mây đen áp suất thấp bên người, càng ngày càng yếu ớt, gần như đã tin tưởng mình chính là ma vương chuyển thế, không còn ai có thể áp chế âm khí của bản thân.

“Aizz..... Cái cá tính ấy của Khiết Hoa chắc phải nghĩ cách sửa đổi thôi.”

Thái hậu đối với diễn biến câu chuyện chỉ biết hít sâu một hơi, một người tự nhận là người không cứu nổi, ai có sốt ruột cũng đành vô dụng.

“Quan trọng chính là trưởng công chúa phải tin tưởng hoàn toàn.”

Hoàng hậu tổng kết ra trọng tâm của vấn đề. Nhưng mà trọng tâm này..... Mẹ chồng nàng dâu hai mắt nhìn nhau, ngoài thở dài thì vẫn là thở dài.

Nếu ngay cả khả năng tưởng chừng không xuất hiện của Vương Công Thanh cũng không được, vậy thì thứ trên đời duy nhất khiến Kí Vinh công chúa tin tưởng sống tới bạc đầu giai lão, chắc là chỉ còn con rùa.

“Không ổn rồi! Không ổn rồi! Bẩm thái hậu, hoàng hậu, tiểu công tử nhà Kí Vinh trưởng công chúa bị ngã xuống hồ nước rồi!”

Hai nhân vật sếp lớn nhất hậu cung đang trong trạng thái tưởng tượng đến tổ hợp siêu kỳ quái công chúa + rùa, lúc nội thị đến cấp báo thì tình thế đã rất nhanh tiến triển theo một hướng khác..... Đương nhiên là không ai có thể đoán trước được.

Tiểu nhi tử nhà Kí Vinh công chúa mới chỉ một tuổi, bị vị huynh trưởng vô trách nhiệm của bé kéo đi chạy loạn khắp nơi, kết quả hai đứa lớn gặp nhau lại xảy ra cãi cọ, vừa mới.... không chú ý một cái... bé con liền rơi xuống hồ luôn...

Bên cạnh cũng có thị vệ canh gác, cho nên bé rất nhanh được thị vệ cứu lên, có lẽ là do quá sợ hãi, có lẽ do bị sắc nước, cũng có lẽ là do các nguyên nhân không biết tên khác, đêm đó bé liền sốt cao, tình huống rất không khả quan.

Cái gọi là phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí chính là đứa nhỏ còn chưa có hạ sốt, hai đứa lớn sau khi bị phạt quỳ cũng đồng loạt trúng phong hàn.

Đối diện với tình huống này, ngay cả khí lực để nói “Sao mệnh của ta lại khổ thế cơ chứ!” của Kí Vinh công chúa cũng không xuất hiện nổi.

Ngày hôm sau khi Vương Công Thanh gặp được chính là biểu cảm thế này của công chúa. Kí Vinh công chúa cau mày, ánh mắt thì trống rỗng, không coi ai ra gì ngồi cạnh bàn ngăn người, trên bàn còn có một bình rượu, và một chén rượu.

Vương Công Thanh cùng công chúa hôn sự tuy rằng chưa có tiến hành, nhưng rốt cuộc vẫn là có chút quen biết. Hắn biết là lúc tâm phiền ý loạn mà uống rượu thì rất hại thân thể, liền tìm cách tiến lên an ủi công chúa, vì thế dứt khoát uống thay chén rượu ở trên tay nàng, nhẹ giọng khuyên nhủ

“Công chúa, chuyện trên đời có mười thì hết tám chín việc là không được như ý, cổ nhân đã nói rồi ‘Qua đông xuân tới’, còn có cả ‘Tái ông thất mã yên tri phi phúc’, chúng ta mỗi người sống ít nhất phải giữ cho mình một tia hy vọng mới phải.....”

Trong quá khứ Kí Vinh công chúa đối với Vương Công Thanh mà nói, là luôn ngại ngùng chỉ lo nghe, không ý kiến cũng không tỏ vẻ, thế nào hôm nay lại mở lớn hai mắt nhìn chăm chăm Vương Công Thanh, miệng há to tới mức có thể nuốt hẳn một quả trứng luôn rồi.

Vương Công Thanh cũng phát hiện cách công chúa nhìn mình rất không bình thường, không giống vẻ mặt đồng tình sau khi nghe lời khuyên, lúc hắn đang định quay ra hỏi cảm nghĩ của công chúa thì Kí Vinh công chúa lại nhảy dựng lên, một tay đặt vào cổ Vương Công Thanh, tay kia không ngừng lắc cổ tay hắn, hoảng sợ kêu lên

“Mau nhỏ ra!! Nhỏ ra! Mau lên!!!!”

~~

Hai tháng sau.....

Trên con đường chính ở cửa Tây, phủ Kí Vinh trưởng công chúa pháo trúc rộn vang, nghênh đón vị nam chủ nhân thứ tư của nó.

Kí Vinh công chúa an tĩnh ngồi trong tân phòng cùng với chiếc khăn voan đỏ đang chờ được vén lần thứ tư. Các thứ tự oán tự trách tiêu cực gì gì đó đều đã bị Vương đại nhân kia đuổi đi mất, đúng thế, nam nhân ngay cả uống độc được mà còn không chết thì còn có cái gì mà phải lo lắng nữa!

Chính xác, chén rượu kia của Kí Vinh công chúa vốn chính là rượu độc nàng tự tay chuẩn bị cho mình. Lúc ấy nàng đã nghĩ rằng bản thân không chỉ khắc chồng, lại còn khắc cả con, liền mất hết can đảm, vì thế ý nghĩ trong đầu càng mãnh liệt, xuất hiện cả ý niệm muốn tự vẫn. Ai dè người không có số tốt ngay cả lúc chết cũng khó khăn! Rượu độc cứ như thế bị Vương Công Thanh mù mù mờ mờ một ngụm cạn sạch.

Về phần tình huống sau đó của Vương đại nhân là do công chúa nghe từ phía hoàng hậu, hoàng hậu kể cho nàng thật sự quá mơ hồ, đại khái là Vương đại nhân đã đi một vòng đến trước quỷ môn quan rồi lại quay trở lại, độ thần kỳ không khác cái tử hoàn sinh là mấy.

Tuy nhiên sự thật là Vương Công Thanh chỉ bị độc tới mức viêm dạ dày cấp tính mà thôi, cách đường tới âm phủ còn một đoạn xa xôi lắm. Dù sao Kí Vinh công chúa cũng là hạng mù được lý, nàng chỉ nhớ trước đây trong cung từng diệt chuột, cung nữ nói với nàng trong thành phần thuốc diệt chuột có đồng, liền cạo ít bột đồng từ mấy thứ đồ trang trí nội thất rồi hòa vào rượu. Nàng cũng chỉ biết là nó, không biết đầy đủ lý do vì sao cái nguyên tố hóa học kia về sau được mệnh danh là chất độc “Thạch tín”, mà hàm lượng lấy trực tiếp từ trên đồ nội thất bằng đồng còn có hạn. Thứ hai là do nàng pha cùng cả một bình rượu to dùng ngã ngựa, thế thì cần bản ngay cả con chuột cũng không độc chết nổi. Kết quả sau hai tháng bị uống sữa đậu nành pha độc tố loãng, Vương Công Thanh liền có năng lực chạy nhảy hoạt bát trở lại.

Đương nhiên là hoàng hậu đã có ý dấu diếm, Kí Vinh công chúa đối với nội tình hoàn toàn không biết gì cả, nàng còn cho là rốt cuộc cũng đã tìm được một nam tử là thân kim cương bất hoại, tâm tình liền vui vẻ chờ được gả đi.

Đối với cuộc hôn nhân thứ tư của Kí Vinh công chúa, hoàng gia tổ chức hết sức long trọng, ngay cả hoàng đế đang ở Thái Nguyên xa xôi cũng tự tay viết một đôi câu đối gửi về, dán tại cửa lớn phủ công chúa.

Kim tịch giao bôi truyền liên lý mật y

Lai triều được mã cạnh mạch thượng phong lưu

Hoành phi: Giai ngẫu thiên thành(*)

(*) Câu đối đại loại rất hay nhưng mình không hiểu lắm. Còn hoành phi có nghĩa là: Trời sinh một cặp.

Lời chúc của hoàng đế đương nhiên không tồi, chính là trí tuệ của tầng lớp đồng chí nhân dân lao động cũng không thể coi thường, huống chi bọn họ cũng không thể nghiệm được tác phẩm nghệ thuật xuất sắc lời văn trau chuốt của hoàng đế, vậy nên tại kinh thành đã lưu truyền một bộ câu đối như sau:

Thiên kiều nữ thác thất tam vi phu quân

Thế gia tử vô duyên lưỡng tính kiều nương

Hoành phi: Sóng mái Song Sát(*)

(*) Nữ nhi thiên gia chết mất ba đời chồng

Nam tử thế gia không có duyên với hai người con gái đẹp

Câu ở hoành phi thì do hai người này giồng nhau đều khắc chết người nên gọi là Song sát.

24. Chương 24: Bắc Tuần Mạn Ký 3

Editor: Vân Nghiên

Hạ miêu, từ trước tới nay cùng xuân ngôi, thu thú, đông tiến đều là những hạng mục sẵn bản định kỳ của hoàng gia. Nhưng mà vì để cường điệu sự tất yếu của lần Bắc tuần này, hoàng đế quyết định đem hoạt động từ vườn thượng uyển phía nam kinh thành dời tới phủ Thái Nguyên.

Kết quả do cứ giấu giấu diếm diếm, lại còn thêm việc trời nóng hoàng đế không có tâm tư sẵn bản gì cả, vậy nên phải thừa dịp ngày nào mát mẻ chút mới ra về chạy tới chân núi Huyền Ứng một chút.

Chính là hoàng đế ngại trời nóng, đám động vật cũng rất là cảm động, gần như cũng không có ý định vì hoàng đế mà “Đón gió tẩy trần”, cùng nhau trốn không còn chút bóng dáng. Sau khi rất vất vả mới sẵn được mấy con chim trĩ, gà rừng thả hoang linh tinh, hoàng đế cho rằng đã có thể đi báo cáo kết quả công tác, liền trốn đi nghỉ ngơi mát mẻ, chờ đợi lúc ai đó gọi đi dùng cơm trưa.

Trời xanh xanh, mây trắng trắng, hoàng đế chân dài bắt chéo, phất vạt áo trước, kéo kéo tay áo, còn rất tự do hái hoa dại. Tuy là nơi này căn bản không thể so với hoàng cung, lúc xuất kinh điều tra cũng đã ăn nhiều trái đắng, nhưng mà đãi ngộ thì không tồi chút nào: đó là ít quy củ hơn, còn thêm việc đám người luôn nhìn chằm chằm hoàng đế hẳn đã bớt đi không ít. Vì thế hoàng đế tận tình hưởng thụ chút thanh nhàn hiếm khi có được này, không bao giờ.... thêm quan tâm người nào nhiều lời bên tai hắt, yêu cầu hẳn ngồi trên rễ cây cũng phải trang trọng như lúc ngồi trên long ý linh tinh vớ vẩn nữa.

Nguyện vọng lớn nhất của thế nhân hẳn là làm hoàng đế, mà đã làm hoàng đế rồi thì nguyện vọng của hẳn sao có thể không tăng thêm một bậc nữa chứ? Đương nhiên đó là —— sống an nhàn mà vẫn được phát lương rồi.

“Hoàng thượng, tới giờ rồi, trưa hôm nay thần đã an bài dùng bữa tại biệt viện của Thái Nguyên phủ doãn Tôn đại nhân, ý của hoàng thượng thế nào ạ?”

Đúng lúc hoàng đế đang say sưa cảm thán “Mong sao thời gian ngừng trôi tại giây phút này” thì Hành Nguyên vương vén rèm bước vào báo cáo hành trình tiếp theo với hần. Vốn là trong trường hợp bị tên mèo rừng này quấy rối sự thanh tịnh hoàng đế chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng mà lúc nhìn gương mặt bình tĩnh đến sóng yên biển lặng của Hành Nguyên vương thì hoàng đế trong bụng lại thích chí vô cùng.

Ngày lễ doan ngộ hôm đó hoàng đế trở về hành cung muộn hơn so với Hành Nguyên vương, lúc ở cửa lớn đợi hần mèo rừng đã rất tức tối mà ân cần hỏi han hoàng đế sao lại đùa như vậy, sắc mặt chính là vô cùng giận dữ. Chỉ là Bột Trang quận chúa đã lên nói cho hoàng đế, tên mèo rừng thật ra từ sáng sớm đã phải ám vệ đi theo hần, nhưng lại mất dấu ở cửa lớn phía bắc, kết quả là trước lúc hoàng đế trở về, người này cả ngày gần như đều là nóng như lửa đốt.

Ôi cái tên này! Người thành thật chút đi chứ!!!

Hoàng đế hoàn toàn không nhận thấy mình cũng là một kẻ không thành thật như vậy, tâm tình vui sướng phỉ phỉ bụi trên lông, vuốt vuốt tóc sau đó cười rõ tươi với Hành Nguyên vương, tiến lên đi đằng trước.

“Người không phải muốn tấn chức của một chủ nhà sao, vậy trầm nghe người là được.”

~~

Mọi người ở Bắc Thái Nguyên phủ doãn đều đã sớm được Tôn Ân dẫn đầu nghênh giá đợi hoàng đế ngủ lại, ở nơi này hần là quan lại cấp cao hàng thật giá thật, tuy trên danh nghĩa người đó là Hành Nguyên vương, nhưng đó là phụ trách trực tiếp với bên trên kia.

Hoàng đế nhận lễ quỳ lạy của thần tử xong, không khỏi khách sáo hỏi han vài câu, cho tới khi mọi người cảm thấy là cấp bậc lễ nghĩa đã xong, mới công đức viên mãn bước vào trong, rửa mặt chuẩn bị ăn cơm.

“Ồ? Tiểu thư đâu rồi? Sao không tới?”

Vòng tròn lớn trên bàn ăn rõ ràng lộ ra một chỗ trống, khiến cho vị chủ hộ Tôn đại nhân sắc mặt hết sức khó coi hỏi hạ nhân.

“Tiểu thư từ sáng đã tới hồ câu cá rồi, vẫn chưa trở về, lúc xuất môn còn nói lão gia nhất định phải chờ tiểu thư về ăn cơm, tiểu thư còn phải bắt cho bằng được một con cá lớn.”

Hạ nhân trả lời hết sức tự nhiên lưu loát, gần như vấn đề này đã bị hỏi nhiều tới mức thành thói quen.

“Nực cười! Sao lại có cái đạo lý bắt bệ hạ chờ nó chứ!”

Tôn đại nhân lời nói mặc dù có chút nghiêm khắc, nhưng ngữ khí lại không thật sự mang ý trách cứ nặng nề, trái lại còn mang theo cảm giác tuy đã thấy nhưng không trách nổi.

“Mong hoàng thượng thứ tội, tiểu nữ thuở nhỏ không được sống bên phụ mẫu, không được dạy dỗ cẩn thận, cho nên hành động không phân biệt được nặng nhẹ!”

Hoàng đế ngay cả bóng dáng người mạo phạm mình còn chưa thấy, đương nhiên cũng không có ý định xử phạt, nhưng lúc hần đang định bày ra nụ cười tươi tắn để tỏ vẻ ta đây rất rộng lượng cao cả thì cô con gái trong truyền thuyết của

Tôn đại nhân lập tức ào ào xông vào phòng.

“Cha! Nhìn xem con bắt được gì này! Cái này so với cá còn bổ âm dương hơn nhiều!!”

Một thân ảnh đỏ tươi từ cửa tròn bên ngoài nhanh chóng lao vào, chỉ là thời tiết nóng như vậy mà lại mặc màu đỏ thì cũng đã đủ khiến tiểu cô nương trở thành tâm điểm chú ý rồi.

Nàng một tay khiêng cần câu, một tay xách theo chiến lợi phẩm, nhếch miệng cười với mọi người đang ở trong nhà ăn, lộ ra hàm răng trắng sáng vô cùng nổi bật trên làn da bị đen do phơi nắng quá nhiều.

“Thành Thành....., thế này còn ra thể thống gì nữa!!”

Tôn đại nhân có trách mắng hay không thì vẫn bị cái tạo hình đặc sắc của nữ nhi hại chết rồi, huống chi đây còn là ở trước mặt hoàng đế, vậy không phải là đem mặt mũi của Tôn gia ông làm mất hết đi sao?! Vì Tôn đại nhân không dám ngẩng mặt lên nhìn hoàng đế, đương nhiên là cũng không thể thấy gương mặt cùng nụ cười bí hiểm của hắn.

~~

“Người đi đâu?”

Đội ngũ của hoàng đế phải ở Thành Thái Nguyên trước khi quay về, cho nên Hành Nguyên vương mới nhân giờ cơm tối đến tấn kiến. Nhưng mà hắn lại thấy hoàng đế mặc lại bộ đồ da thú lúc sáng, hoàn toàn giống chuẩn bị ra ngoài.

“Cái này mà cũng không nhìn ra được? Đương nhiên là muốn đi săn rồi!”

Hoàng đế ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, tự sửa sang lại y phục bản thân.

“..... Giờ này còn săn với bắt cái gì nữa cơ chứ?”

“Tôn tiểu thư nói hoàng hôn là thời điểm săn nhím tốt nhất, cho nên trẫm chỉ thỏa mãn chút tâm nguyện cho nhỏ của con dân mình mà thôi.”

Con nhím?! Con dân?!

Hành Nguyên vương gật gật đầu, tuy không nói thêm tiếng nào, nhưng miệng thì vẫn đang trong khẩu hình chữ “À”, sau đó bỗng dừng nhìn thấy trâm cài tóc trên đầu hoàng đế.

“Sao lại đổi thành ngọc rồi, buổi sáng không phải còn nói ngà voi tương đối chắc chắn à?”

“Quân tử vô cố, ngọc bất khứ thân”

Hoàng đế cười lớn ném lại cho Hành Nguyên vương một câu thơ cổ. Có thể xem nhẹ giọng điệu tràn ngập sự khiêu khích châm chọc trắng trợn của mèo rừng vương gia thì tâm tình của hoàng đế chắc chắn không chỉ là tốt vừa thôi đâu.

“Đúng rồi, người nói với đám người trong thành một tiếng là hôm nay trẫm ở đây, ngày mai sẽ về!”

Quân tử?! Gặp quỷ à? Hắn có mà chuẩn bị đi làm tiểu nhân thì có!

Hành Nguyên vương nhìn theo bóng của hoàng đế, nhú chặt lông mày.

~~

“Chó săn này của tiểu thư rất được đó, trẫm còn chưa nhìn thấy bao giờ!”

Cách thức lôi kéo quan hệ chính là: phải bắt đầu từ cái mà đối phương cảm thấy thích thú tự hào.

Cho nên tuy rằng dựa theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của hoàng đế, con chó săn kia của Tôn tiểu thư thật sự không hiếm có chút nào, nhưng mà hắn rất thức thời bỏ qua gu thẩm mỹ của mình, hết lời ca ngợi con chó luôn chiếm được ánh mắt trêu mến của Tôn tiểu thư.

Quả nhiên sau khi Tôn tiểu thư nghe xong thì vui vẻ ra mặt.

“Chó này không phải chó thường ở phương bắc đâu, là chó săn ở Nam Cương đấy, sau khi gia phụ nhậm chức ở đây liền nuôi không ít, sau đó liền mang trở về đây. Con này chính là do ta tự mình nuôi nấng, bởi vì cả người nó trắng như tuyết, vậy nên ta đã gọi nó là Ngọc Long..... A! Dân nữ tự tiện đặt tên, xin hoàng thượng thứ tội.”

Tôn tiểu thư đang rất vui vẻ nói một nửa, bỗng dừng kinh hoảng đập đầu, bởi vì nàng vừa nhận ra rằng cái tên vang dội mình đặt cho chú chó cưng rất liên quan đến hoàng đế.

Mà hoàng đế còn chẳng quan tâm con chó này tên là Ngọc Long hay là Bạch Mao, căn bản là hắn đã bị hấp dẫn bởi bộ dáng bất an không yên vô cùng đáng yêu của tiểu cô nương rồi.

Nhan sắc Tôn tiểu thư cũng không phải đặc biệt xinh đẹp, phong cách bình thường của nàng trong cung không thiếu. Bớt đi một phần đoan trang, lại thêm một phần linh động; thiếu một phần thanh lịch, lại

nhều hơn một phần sống động. Một cô gái không có sự nghiêm khắc quắc giảo cũng không có chút kiêu ngạo ai cả — giống như Huệ phi lúc uống rượu vậy, khiến cho hoàng đế cảm thấy cô nương này cũng không tồi.

“Tiểu thư.....”

“Gâu gâu!!”

Đúng lúc hoàng đế đang chuẩn bị tiến hành bước hai trong chiến dịch lôi kéo quan hệ thì Bạch Mao của Tôn tiểu thư đang ngồi sụp xuống bỗng như cảm thấy cái gì, nhanh chóng vọt vào chỗ sâu trong rừng rậm, Thanh xuyên khuyến bên người hoàng đế cũng lập tức hành động, chạy theo sau Bạch Mao, tiếp theo là đến Tôn tiểu thư hưng phấn la to “ Con nhím!” rồi đuổi theo hướng hai con chó vừa mất dạng.

Hoàng đế cười lắc lắc đầu, thúc ngựa tiến lên. Nghĩ không hiểu vì sao một con nhím lại có thể khiến cho cô nương vui vẻ đến vậy, còn lộ ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp, nhưng mà hoàng đế cũng không nghĩ tới lần này mình không có cơ hội mở miệng nữa.

“A!!”

Không bao lâu sau khi một người hai chó biến mất khỏi tầm nhìn của hoàng đế thì trong rừng cây phía trước đột nhiên truyền tới tiếng kinh hô của nữ nhân, không cần nghĩ cũng biết đó là ai rồi. Hoàng đế nghe thấy tiếng động không đứng lăm, liền thúc ngựa chạy tới.

“Làm sao thế?!.....”

Hoàng đế vừa nhìn thấy Tôn tiểu thư liền vội vàng hỏi một câu, định hỏi thêm mấy câu nữa nhưng tất cả đều nghẹn khẹt tại cổ họng rồi.

Bởi vì hoàng đế thấy Tôn tiểu thư cũng không có chuyện gì, chỉ là lấy hai tay che mặt, mà phía trước nàng chính là Thanh xuyên khuyến của hoàng đế đang cười trên người Bạch mao của Tôn tiểu thư làm một ít chuyện gọi là đùa động vật không cần nhưng người không thể không có.

Trên làn da phơi nắng đen của Tôn tiểu thư hiện rõ hai vết hồng hồng, còn gương mặt trắng nõn của hoàng đế thì lập tức tái xanh lại.

Thật không nghĩ tới súc sinh còn dám động loại tâm tư này, uống nó là chó của thiên tử, giữa ban ngày ban mặt còn đi làm cái chuyện không có đạo đức như thế! Hơn nữa..... sao nó có thể coi trọng con Bạch mao mà ngay cả hoàng đế hần còn coi thường cơ chứ!!

Đương nhiên, chó của thiên tử thì cũng vẫn là chó thôi, ánh mắt của nó sao mà giống như ý kiến của hoàng đế được, đương nhiên, hoàng đế cũng không nghĩ như thế. “Vút” một tiếng, hoàng đế rút cái roi ở sau lưng ra trút nỗi giận vì quá xấu hổ. Chú chó bị quất trúng lưng, gào khóc tới gào khóc lui ở một bên, đang lúc làm chuyện vui vẻ lại bị làm phiền hết sức bất mãn, đôi mắt ủy khuất nhìn về phía chủ nhân, giống như lên án:

Dựa vào đâu người có thể cười các MM, còn ta lại không thể?

~~

Gió lạnh thổi qua, ếch kêu ộp ộp, hoàng đế ngồi dưới giàn hoa ngẩn người nhìn lên bầu trời sao.

Lúc này nếu có Tôn tiểu thư hoạt bát đáng yêu tới cùng nói chuyện phiếm thì tốt rồi! Nếu không phải tại con chó kia..... con chó kia!!!!

Từ lúc phát sinh chuyện Thanh xuyên khuyến dâm loạn bất thành kia, hoàng đế liền cảm thấy ánh mắt Tôn tiểu thư nhìn hần có vẻ thập phần xấu hổ. Tục ngữ nói “Đánh chó ngó mặt chủ”, tuy rằng dùng trong tình huống này có chút không đúng lắm, nhưng ít ra có thể nêu lên được quan hệ giữa chó và chủ nhân, huống chi hoàng đế đối với Tôn gia nữ nhi này cũng không có thuần khiết như thuốc tẩy chút nào cả.

Bởi thế nên chuyện mời đối phương uống rượu ngắm trăng, hoàng đế hần cũng không nói nên lời.

“Aizz.....”

Đêm nay trăng không sáng lắm, hoàng đế buồn bực ngoài đầu sang một bên, lại đột nhiên phát hiện được sau ngọn giả sơn truyền đến chút động tĩnh, chờ tới lúc mắt hắn đã quen với bóng tối thì đã thấy đuôi một con chó to đang bầy vầy.

Kia không phải là con Thanh xuyên khuyến vừa mới bị hấn phạt không cho ăn cơm tối sao?!

Đầu tiên là tự tiện thông đồng với chó nhà người khác, giờ lại còn dám tự tiện đào đất tìm đồ ăn?

Khốn kiếp! Thật không có tôn nghiêm của chó săn hoàng gia!!

Hoàng đế dùng dùng nỗi giận đi về phía con chó, đợi đến lúc đi tới phía sau nó, nó cũng nghe thấy tiếng động quay lại nhìn hoàng đế, miệng còn ngậm “cơm tối” của nó.

Ồ này? “Cơm tối” này sao trông quen mắt thế nhỉ? Hoàng đế lập tức quên mất chuyện la mắng chó của hắn, lúc này đang hí hửng nghiên cứu vật thể không xác định đang được ngậm trong miệng nó. Ai dè không thấy thì thôi, đã thấy rồi thì miệng lập tức như hít phải một ngụm lạnh khí.

~

“Hoàng thượng? Người ngủ chưa? Thần cùng người nói chút chuyện liên quan đến ngày mai nhé!”

“..... Trẫm ngủ rồi, có gì ngày mai nói sau đi!”

Hành Nguyên vương đứng ở cửa, nhìn vào trời đêm, rồi lại nhìn ánh nến sáng đến chói lọi trong phòng hoàng đế, hoàn toàn không giống đã ngủ chút nào.

Lại đang làm gì đây? Dù nghi ngờ nhưng Hành Nguyên vương vẫn quyết định rời đi. Chỉ là vừa mới đi không xa hắn liền thấy một thị nữ Tôn phủ bưng một cái chậu rửa mặt đứng trước mặt mình.

“Vương gia.” Thị nữ thấy Hành Nguyên vương liền bước nhanh tới hành lễ.

“Làm gì thế?”

“Hoàng thượng nói muốn rửa mặt, kêu nô tỳ bê chậu nước tới.”

Rửa mặt? Không phải hấn ngủ sao?

Hành Nguyên vương quay đầu nhìn căn phòng còn đang sáng đèn, nhăn mặt nhăn mày rồi lại thả lỏng. Hắn ra hiệu với thị nữ rồi đi theo nàng tới trước cửa phòng hoàng đế

“Hoàng thượng, nước tới rồi ạ!”

“Biết rồi, để ngoài đó đi!”

Thị nữ sững sốt một chút, lại nhìn Hành Nguyên vương đứng đằng sau mình, thắc mắc không hiểu hai vị tôn quý này đang làm trò gì. Nhưng nàng nào có quyền phát biểu, chỉ đành đặt chậu nước xuống, đầy một bụng thắc mắc cáo lui.

Hành Nguyên vương bình tĩnh nấp ở mặt sau của cây cột, quả nhiên một lúc sau đã thấy bóng dáng của hoàng đế xuất hiện ở trên cửa. Cái bóng xuất hiện ở cạnh cửa rất lâu, có lẽ muốn phán đoán xem người bên ngoài đã đi chưa mới mở cửa, mà Hành Nguyên vương cũng nhanh chóng bước ra khỏi chỗ nấp.

“Hoàng thượng, thần cảm thấy vẫn nên bẩm báo với người về tình huống ngày mai thì hơn.”

Đây là trước nhận lỗi để thoái thác, dù sao trước đó hoàng đế cũng đã nói hấn ngày mai hãy đến, không thể ngang nhiên mà kháng chỉ được.

Lúc cúi đầu khom lưng chờ hoàng đế trả lời, Hành Nguyên vương chỉ có thể nhìn chậu nước trên mặt đất cùng với vạt áo của hoàng đế, ở mặt trước còn loang lổ vết máu tương phản với màu vàng rất dễ thấy.

Vết máu?!

Hành Nguyên vương kinh hách ngẩng mạnh đầu lên, đối diện với ánh mắt mơ hồ của hoàng đế lúc nhìn thấy mình, còn cả mảng máu loang lổ trước ngực và ở cổ tay áo.

“Hoàng.....”

Hành Nguyên vương mới hô lên một từ đã bị hoàng đế kéo vào phòng, dùng lực mạnh hết sức đóng sầm cửa lại.

“Trẫm không phải bảo ngươi mai hãy đến à!”

Sắc mặt hoàng đế chuyển từ mơ hồ sang tái mét, tất nhiên là phản ứng lại chút thủ đoạn của Hành Nguyên vương. Nhưng mà Hành Nguyên vương không có đủ kiên nhẫn mà nghe hấn dài dòng, chính là gắt gao đè vai của hoàng đế, mắt nhìn quanh người, sau đó hỏi

“Ngươi..... Có sao không?”

Hành Nguyên vương chỉ chỉ chú chó màu trắng đã chết trên nền đất, đại não có chút không phản ứng kịp, ngay cả việc phải sử dụng kính ngữ với hoàng đế cũng quên mất, mà hoàng đế mắt thấy bí mật bị người khác phát hiện, cũng không thềm dấu diếm nữa, câu kính nói

“Không nhìn rõ à? Trẫm đang rửa sạch vết máu cho chó, được chưa!”

Nhưng đáp án này vẫn chưa nằm trong khả năng tiếp nhận của Hành Nguyên vương.

“..... Vậy sao người lại giết nó?”

“Nói linh tinh! Con mắt nào của ngươi thấy là trẫm giết!”

Không phải người giết thì tại sao người lại phải làm cái chuyện hủy thi diệt tích này làm gì?.....

À không đúng, máu chó là tại sao lại phải hủy thi diệt tích một con chó?!

Mà hoàng đế cũng không định giải thích cho Hành Nguyên vương, chính là lấy một loại khẩu khí ra lệnh nói

“Ngươi thấy rồi đấy, tức là ngươi đã cùng trẫm đi trên một chiếc thuyền rồi, tuyệt đối không được để cho ai biết, cũng không được nói với ai!”

Nghe ngữ khí như thế Hành Nguyên vương cảm thấy rất không hài lòng, huống chi hấn cũng chưa rõ tình huống trước mắt lắm.

Cái gì mà một chiếc thuyền? Lại còn không cho nói với ai? Ta có điên đâu mà phải đi nói với người ta lúc đêm khuya đã đến chỗ người để tắm cho một con chó đã chết cơ chứ?!

“Thế sao..... Hoàng thượng..... Ngươi không thấy có chút.....”

“Có chút gì?”

Hiện giờ trăng sáng nhô cao, phong cảnh ngoài phòng đúng là lúc đẹp nhất, ấy vậy mà có hai đại nam nhân đang ngồi xổm trong phòng, bên cạnh có một cái chậu rửa mặt, một người thì nhìn có vẻ rất bất đắc dĩ, người còn lại thì đang nhanh nhẹn rửa sạch lông chó, người kia vừa trừng mắt nhìn vừa nói với người bên cạnh

“Có chút..... nhân ái quá.....”

Khóe miệng Hành Nguyên vương có chút run rẩy, thực ra hấn muốn nói hoàng đế có bị ám đầu hay không kia.

Hóa ra hoàng đế nhìn trong miệng con Thanh xuyên khuyến rất không chịu thua kém kia mới phát hiện, đó chính là phần chân tay đã bị cụt còn sót lại của Bạch Mao mới hồi chiều còn rất khỏe mạnh của Tôn tiểu thư. Thật không nghĩ tới con Thanh xuyên khuyến này không có tôn nghiêm của hoàng gia nhưng lại có lá gan không nhỏ của hoàng gia, đã ở trên địa bàn nhà người ta lại còn dám đem chó nhà người ta ra làm cơm!!

Nhất thời trong đầu hoàng đế nảy ra vô số ý niệm, mà lớn nhất chính là mau mau thay đổi hiện trường gây án. Vì thế gần như là theo bản năng, hoàng đế liền đem con Bạch Mao đã tắt thở trở về phòng mình, bởi vì hấn thật sự không muốn cho Tôn tiểu thư nhìn thấy chó của hấn làm chuyện đó với Ngọc Long, sau đó lại còn cắn chết bảo bối của nàng. Dù không chính xác lắm nhưng cũng coi như là tiền dâm hậu sát đi.

“Nói ra cũng đâu có sao, cùng lắm đền cho nàng mấy con chó tốt hơn là được rồi.”

“Vấn đề căn bản không phải là một con chó!! Mà là gặp một cái lá hiểu cả rừng cây, hiểu chưa? Là lấy cái nhỏ đo cái lớn đấy!!”

Lấy cái gì “nhỏ” đo cái gì “lớn” cơ? Hành Nguyên vương cười thầm vài tiếng, giọng nói pha chút hài hước “Vâng vâng vâng, Hoàng thượng dạy thật đúng, đây hẳn gọi là ‘gặp một con chó hiểu rõ hoàng thượng’ rồi!”

Lời nói mới ra khỏi miệng, hoàng đế đã muốn nhấn chìm Hành Nguyên vương bằng ánh mắt sắc như dao nhọn, Hành Nguyên vương ngoan ngoãn ngậm miệng lại, quyết định không nên dă kích đối phương vào lúc này thì vẫn hơn.

“Được rồi..... Trẫm rửa xong, còn người đem cái đồng hồ độn này giải quyết đi!”

Công trình gian khổ cuối cùng đã xong xuôi, hoàng đế thở phào nhẹ nhõm, bám vào cạnh bồn đứng dậy. Xoay xoay vai, vận vận thắt lưng, lại dùng tay áo vuốt vuốt tóc, vừa lòng nhìn chú chó đã chết được tắm tấp sạch sẽ xinh đẹp như còn sống.

Hành Nguyên vương ngẩng đầu nhìn tạo hình bà đỡ này của hoàng đế, cũng không đem cảm nghĩ nói ra miệng, chỉ đứng lên nhân mệnh bê cái chậu đi ra cửa.

“Này này này! Người đi đâu đấy!”

“Đương nhiên là đi đổ nước rồi”

Hành Nguyên vương khó hiểu nhìn vẻ mặt kinh hoảng của hoàng đế.

“Người điên à? Người ngang nhiên bưng cái chậu to dùng đẩy ra ngoài, bên trong còn có máu loãng, nếu thế trẫm lúc trước phải lén lút kêu người mang nước vào làm gì?!”

Vậy là ngay từ đầu người đã biến mọi chuyện trở nên phức tạp à?! Hành Nguyên vương thở dài, lại nhìn xung quanh phòng rồi đổi hướng bước tới chỗ cửa sổ.

“Này! Người lại làm gì thế?”

“Thì đi từ cửa sổ ra có được không.”

Hành Nguyên vương biết rõ cửa sổ chỗ này bên ngoài thông với một cái hồ nước.

“Người điên à? Chỗ cửa sổ có Vệ Lâm quân đứng gác đấy! Người muốn đem chậu máu loãng này làm trò nhảy xuống trước mặt bọn họ chắc!”

“Thế bây giờ người muốn làm sao? Không lẽ bảo ta uống hết chỗ nước này hả?”

Hành Nguyên vương rốt cuộc không kiên nhẫn nổi nữa, ai dè hoàng đế còn vô tâm vô phế tới nỗi còn thật sự xem xét “đề nghị” của hắn rồi mới định phủ quyết.

“Aizzz! Cách này cũng không hay lắm, nhưng mà chúng ta đành phải tích tiểu thành đại thôi.”

Hoàng đế tìm tìm trong phòng một lượt, rốt cuộc cũng đã tìm được công cụ thích hợp. Mà Hành Nguyên vương nhìn chằm chằm cái bình rượu gốm Thanh Hoa trong tay hoàng đế nuốt nuốt nước miếng, đem câu răn dạy ngắn gọn lúc này của hoàng đế trả lại toàn bộ

“Người điên à?!”

Bản chất của hoàng đế cùng thân vương khác nhau là ở chỗ này đây, Vương gia mà điên thì hoàng đế có thể ngăn hẳn lại, còn hoàng đế mà đã điên thì vương gia cũng chỉ có thể nghe theo.

Cho nên Hành Nguyên vương không thể không phát huy tinh thần của Ngu Công khi dời núi, một lần rồi một lần cầm lấy bầu rượu, đi từ phòng hoàng đế ra.

“Vương, vương gia, người đây là bị làm sao vậy?”

Nhìn cảnh Hành Nguyên vương cầm bầu rượu lần thứ bảy vội vàng đi qua chỗ mình cùng với quần gia, Tôn đại nhân rốt cuộc không áp chế được sự tò mò mở miệng hỏi, ai biết được

Hành Nguyên vương thậm chí còn không thèm nhìn ông lấy một cái, hung dữ ném lại hai từ rồi bỏ đi.

“TẤN BỘ!!!!!!”

Buổi tối hôm nay, có người ở trong phòng đọc sách, có người ngắm trăng ở trên hành lang, có người ngủ say ngáy khò khò, cũng có người ở chỗ bí mật nói chuyện yêu đương. Chỉ có Hành Nguyên vương thì cứ một lần lại một lần lặp lại công cuộc “Tấn bộ” của hần, còn rốt cuộc là bao nhiêu lần thì chính hần cũng không đếm nổi.

Trong lúc này, chủ nghĩa hoàn mỹ của hoàng đế còn không thêm quan tâm không gian thời gian mà bắt đầu phát tác, muốn đem con chó đã chết kia đi rửa lần hai. Đương nhiên, người đứng ở cửa nhận lấy chậu nước chính là Hành Nguyên vương; Nhận lấy ánh nhìn kì dị của thị nữ mà nói rằng “Người không cần hầu hạ, có ta rồi” vẫn là Hành Nguyên vương; Cuối cùng, lén lút đem Bạch mao đã chết tìm một chỗ cỏ mọc tốt ngay tạo cái chết bất đắc kỳ tử, cũng là Hành Nguyên vương nốt.

Mặt trời dần dần mọc lên từ phía đông, ban đêm..... cứ như vậy biến mất.

“Huệ phi? Sao nàng lại ở đây thế?”

Hoàng đế như trút được gánh nặng sau một giấc ngủ dài, vừa bước vào phòng khách đã nhìn thấy Huệ phi.

“Nô tỳ hôm qua nghe người báo lại hoàng thượng không về thành buổi tối, lo rằng bên này không có người hầu hạ hoàng thượng, cho nên đã qua đây từ sớm.”

Huệ phi ánh mắt cùng lời nói đều hết sức cảm động. Lần này nàng cùng hoàng đế xuất cung, ngoại trừ rước lấy sự hâm mộ cùng đổ kị của các tiên bối, còn nhận được phó thác giống y như nhau của tất cả mọi người, đó là —— giám sát hoàng đế!

Dù sao, hoa trong cung tuy nhiều, nhưng hoa cỏ bên ngoài đồi núi cũng không thiếu. Cho nên lúc nghe thấy hoàng đế một đêm không về, Huệ phi đương nhiên vô cùng lo lắng liền chạy tới điện trang Tôn phủ ở dưới chân núi.

Nhưng mà rất tiếc lúc này thể xác và tinh thần của hoàng đế đều đặt ở việc con Bạch mao có bị phát hiện không mà thôi, nên cũng không có để ý lời nói của Huệ phi lắm, hoàn toàn tỏ vẻ vui mừng phấn khởi, cho truyền đồ ăn sáng.

“Hoàng thượng..... Huệ phi nương nương?.....”

Người thứ ba đi vào phòng khách dùng bữa chính là Hành Nguyên vương, chỉ thấy hần ngáp không ngừng nghỉ, khuôn mặt vốn là con mèo rừng lai hồ ly tinh quái lại nhiều ra hai quầng mắt đen sì.

“Vương gia, sao khi sắc lại kém như vậy?”

“Tối qua hần hơi bận, không được ngủ tốt.”

Không đợi Hành Nguyên vương trả lời, hoàng đế đã đem “Đáp án” nói cho Huệ phi, lập tức che đi biểu tình nghiêng răng nghiêng lợi của Hành Nguyên vương.

Huệ phi nhìn nhìn hoàng đế cùng Hành Nguyên vương, cảm thấy hai người đang ngầm trao đổi một điều gì đó hết sức kỳ lạ, mà lúc Tôn gia nữ nhi nguyên một thân đỏ rực xuất hiện, điều kỳ lạ này lại càng thêm rõ ràng.

“Tôn..... Tôn tiểu thư, hôm qua ngủ có ngon không?”

Hoàng đế rất tự nhiên chào hỏi, nhưng không hề biết câu xã giao này lúc lọt qua tai Huệ phi đã là rất “Không tốt” rồi.

Sắc mặt của Tôn tiểu thư trông thật sự còn kém hơn Hành Nguyên vương vài phần.

“Tôn tiểu thư gặp phải chuyện gì sao?”

Huệ phi nhẹ giọng hỏi, nàng cũng rất muốn nhìn ra chút dấu vết từ vị Tôn tiểu thư này.

“Ta nói thật sự là quá ghê tởm, quá hãi hùng mà, chó của ta.....” Tôn tiểu thư dừng một chút, khẩn trương nhìn nhìn xung quanh

“Con chó của ta hôm qua đột nhiên lăn ra chết, ta rất đau lòng, liền cho người chôn nó ở chỗ trong hoa viên mà ta thường hay đến, cũng coi như giữ chút kỷ niệm, ai mà biết sáng hôm nay..... hôm nay nó lại rất sạch sẽ nằm ở đằng sau ngọn giả sơn, trong hoa viên lại chỉ còn một cái hố trống hoác, thật là ghê quá đi mất!”

“Phụt!”

“Khụ khụ!”

Hoàng đế cùng Hành Nguyên vương người thì sắc nước người thì giả vờ ho khan, còn Huệ phi nhìn ba người với ba sắc mặt khác nhau kia, âm thầm suy diễn: Nữ nhân, nam nhân cùng chó, ba kẻ này có thể liên quan đến cái gì đây?

25. Chương 25: Hoạt Kiến Quỷ Cùng Quỷ Kiến Sầu

Editor: Vân Nghiên

Nói đến cửa tiệm châu báu đứng nhất nhì kinh thành, thì hẳn đó là Bảo Khố trai đã có niên kỷ từ rất lâu. Hôm nay lúc giữa trưa, chương quây vừa cầm bàn tính, vừa giám sát đám tiểu nhị lau dọn trong tiệm, bỗng nhiên nghe thấy tiếng ngựa hí, rồi tiếng bánh xe ngựa an ổn dừng lại, hẳn là có khách nhân tới.

Xuống xe trước tiên là một vị trung niên tướng mạo ôn hòa, tiếp theo là một thanh niên ước chừng đã qua nhũ học quán (khoảng trên 20 tuổi), vị được đỡ xuống xe cuối cùng là một thiếu phụ đã búi tóc bách hợp còn khá trẻ.

Cặp mắt của chương quây sao có thể có sai sót nhỏ như hạt cát? Vừa nhìn thấy cỗ xe ngựa cùng khí chất của khách nhân thì đã biết đó là một vị kim chủ rồi, ông tuy vội vàng nhưng lại không mất vẻ lịch sự đem người mời vào, đem trà nước phục vụ đầy đủ.

“Xem thoải mái đi, nếu thích thì nói một tiếng là được”

Nam tử trung niên nói với thiếu phụ một câu, sau đó an vị ngồi thưởng trà, thiếu niên trẻ tuổi có vẻ còn không yên tâm lắm, nói thêm một câu

“Đúng như thế! Cứ chọn cái nào phức tạp nhất, lấp lánh nhất ấy!”

“Theo lý mà nói, nhiều nhất rực rỡ nhất không hẳn là thứ tốt nhất đâu.”

Thiếu phụ lơ đãng trả lời một câu

“Vị phu nhân này vừa nhìn đã biết là người sành hàng rồi! Tục ngữ nói, có đôi khi giản dị tự nhiên lại càng làm tăng thêm vẻ tinh tế quý phái!”

Công phu nịnh bợ của chương quây được hun đúc từ nhiều năm tích lũy kinh nghiệm theo chân nữ khách nhân liên tiếp phụ họa —— đương nhiên là ông sẽ không nói ra câu trang sức đôi khi càng giản dị thì lại càng đắt tiền. Đáng tiếc là tẩu ý thất lang tình, thiếu niên vừa thấy ý kiến của mình không được tiếp thu liền bất mãn hừ một tiếng. Lo rằng việc trả tiền cuối cùng vẫn là nhà trai tiến hành, chương quây vừa cười vui vẻ lại ra chiều trấn an nói

“Tiểu nhân thấy vị khách nhân này cũng thật có phúc, tôn phu nhân xinh đẹp như vậy, trang sức mang trên người cũng rất đặc sắc, xuất chúng, lại còn có một huynh trưởng hiền hòa đi cùng đệ đệ đệ muội tới chọn trang sức.”

Đánh giá kỹ tuổi tác của hai nam một nữ này, chương quây tự cho là đúng nói ra quan hệ gia đình của họ, ai ngờ nam tử trẻ tuổi vừa nghe thấy mày kiếm đã nhúu lại, khẩu khí không vừa lòng quát một câu

“Nói vớ vẩn cái gì thế! Phu nhân với huynh trưởng cái gì? Đây là muội muội của ta!.....”

Hắn chỉ chỉ thiếu phụ đang chọn lựa trang sức, rồi lại chỉ vào nam tử trung niên đang khẽ cười ngồi bên cạnh

“Đây là muội phu của ta!!”

Phía trên, chính là viễn cảnh của tương lai, bây giờ mời quay trở lại mười năm về trước.....

~

“Viên gia nhị tiểu thư?”

Dự Lâm vương lặp lại lời nói của thái hậu, tay cầm chén trà chợt cứng đờ giữa không trung.

“Đúng thế, tân tiền nhiệm Kinh triệu doãn Viên Khắc Cung có hai nữ nhi, trước mắt đã đến tuổi lấy chồng, mà nghe nói gan cũng lớn lắm.....”

Hiện tại..... tiêu chuẩn giới thiệu đối tượng xem mắt cho Dự Lâm vương trong hậu cung ai ai cũng biết —— chính là nhan sắc, gia thế, tính tình đều là thứ yếu, điều quan trọng hàng đầu chính là phải có gan của loài báo mới đạt chuẩn. Cho nên khi nghe hoàng hậu nhắc đến vị Viên gia nhị tiểu thư này, thái hậu đã rất vui vẻ triệu Dự Lâm vương đến thuyết giảng.

“Nhi thần cũng không có ý kiến, tất cả đều phải đợi gặp mặt rồi mới có thể kết luận được ạ.”

Dự Lâm vương hiện tại đối với tình huống xem mắt này chính là tâm tình vô cùng bình thản, gặp biến không đổi sắc mặt. Bởi vì bắt đầu từ chất nữ của thái hậu, các cô nương mà Dự Lâm vương đã xem mắt qua có thể lập thành nguyên một đại đội, dù thế nào thì cũng nên quen rồi chứ!

Thê tử có thể có chung tiếng nói với mình..... Hắn đã không còn hy vọng hảo huyền nữa rồi, chỉ cần là không bị dọa tới mức suy nhược thần kinh là được..... Có khi lại chỉ thế gặp mà không thể cầu được, nghĩ đến đây, Dự Lâm vương không khỏi thở dài.

Hắn là cũng có người thắc mắc, Dự Lâm vương mà không kể chuyện ma thì sẽ ghen chết à? Cái này chỉ có thể nói là do Dự Lâm vương – một thanh niên vô cùng thật thà phúc hậu, đã nghĩ rằng so với việc qua cửa rồi mới dọa chết người ta thì kể trước để dự đoán còn hơn, cái này gọi là có trách nhiệm với bản thân và với tất cả mọi người.

“Khanh không cần quá lo lắng, chuyện ma của ngũ đệ tuy rằng có chút khủng bố, nhưng mà đệ ấy cũng không ăn thịt nữ nhi của khanh đâu mà!”

Buổi xem mắt hôm nay, không chỉ có các nữ nhân hậu cung là quan tâm chú ý, mà hoàng đế cùng phụ thân của nhà gái cũng không ngoại lệ, cùng nhau ở thiên điện chờ kết quả.

Viên Khắc Cung là quan lại do hoàng đế tự mình đề bạt, mà kinh triệu doãn này lại là thống lĩnh thị vệ chuyên đánh trên không, cho nên cửa hôn sự của Dự Lâm vương, một phần là để cho đệ đệ hắn giải quyết vấn đề cá nhân, phần còn lại thì là ý định của riêng hoàng đế, đó là thử xem vị thần tử này có mắc phải chứng bệnh của những người có chỗ dựa nhà để vương hay không, ngày sau cũng có thể dễ dàng hòa nhập với đám quyền quý ở kinh thành.

Hình thức xem mắt của Dự Lâm vương hiện nay tương đối là khuôn mẫu, đầu tiên là khách sáo hỏi han vài câu, sau đó là kể chuyện ma, lúc kể xong rồi thì là mèo hay là hổ chỉ cần liếc mắt một cái là biết, rất dễ dàng và nhanh chóng. Về phần kết quả..... chỉ cần nhìn sắc mặt của đối phương, đại khái là có thể đoán được tám chín phần.

Quả nhiên, sau hai nén hương, Viên nhị tiểu thư liền bước ra khỏi cửa cung, đúng theo lễ tiết hành lễ với hoàng đế, đến lúc nàng ngẩng đầu lên, trên mặt rõ ràng đã trắng bệch.

“Azzzz.....”

“Azzzz.....”

Hoàng đế cùng Viên đại nhân đều cùng nhau thở dài.

“Nghiên nhi, thật sự là đáng sợ như vậy sao?”

Viên nhị tiểu thư từ lúc trở về nhà vẫn cứ im lặng, mọi người thi nhau tiến đến hỏi han đủ kiểu nhưng vẫn không được gì, người sốt ruột nhất nóng lòng nhất chắc hẳn là Viên đại nhân, hôn sự lần này với Dự Lâm vương ông thật sự rất muốn nhận.

“Gan của nữ nhi phụ thân là người rõ ràng nhất, hôm nay vương gia cũng đã nói, có thể nghe hấn kể hết chuyện cũng chỉ có một mình nữ nhi!..... Vấn đề là..... nữ nhi chỉ chống đỡ được một cái thôi.....”

“Kể chút đi, tỷ tỷ! Cho bọn đệ mở rộng kiến thức xem nào!”

Viên tam thiếu gia lòng hiếu kỳ bị khơi gợi, cũng không thèm quan tâm xem lúc nghe xong sẽ như thế nào. Viên nhị tiểu thư nhìn người nhà ở xung quanh một lần, tâm lý bây giờ cũng đã là “Dù biết trên núi có hổ nhưng ta vẫn cứ đi” rồi, liền hắng giọng, bắt đầu kể lại.....

“.....Vương gia.....” Viên đại nhân không biết nên phát biểu cái gì.

“Ông trời ơi! Mỗi ngày phải nghe thứ này thì sống thế nào đây!”

Viên thiếu gia trực tiếp kêu gào

“..... Nhưng theo lý mà nói, câu chuyện này có vẻ không logic lắm.....”

Viên tứ tiểu thư nhíu mày, đưa ra phán đoán suy luận rất khoa học, mà suy luận này của nàng vừa nói ra, một nhà mấy người liền rất kinh ngạc nhìn nàng chằm chằm.

“..... Tứ muội, thứ nên chú ý không phải là cái này đâu.....”

Tam thiếu gia nuốt nuốt nước miếng.

“Chẳng lẽ muội không sợ sao?”

Nhị tiểu thư không tin nổi việc mình nhất gan hơn muội muội.

“Muội chỉ là mãi suy nghĩ vấn đề, còn sợ hãi á..... Quên mất rồi!”

Sau khi tứ tiểu thư phát biểu xong cảm tưởng của mình, một huynh một tỷ của nàng đột nhiên cảm thấy mềm nhũn cả người, còn Viên đại nhân thì hai mắt sáng rõ —— hôn sự này, ta nắm chắc rồi!!

~

“Viên gia tứ tiểu thư?”

Dự Lâm vương giật mình nhìn thái hậu, sao một người rồi lại thêm người nữa là như thế nào? Nhưng mà lúc hấn nhớ lại dáng vẻ của nhị tiểu thư, đột nhiên lại nghĩ đến một vấn đề hết sức mấu chốt, nhị tiểu thư kia năm nay mới chỉ khoảng mười sáu mười bảy thôi, vậy thì muội muội của nàng.....

“Vị tứ tiểu thư này..... đã bao nhiêu mùa xuân rồi ạ?”

Thái hậu cùng hoàng hậu liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy tương đối khó nói.

“Chỉ cách cập kê..... có bốn năm thôi!”

Câu trả lời của thái hậu vừa nghe đã biết là nói giảm nói tránh, chỉ cần không phải là đồ ngốc, ai cũng có thể hiểu được: 15 trừ 4..... còn 11.

Mười một tuổi???!!!

Dự Lâm vương mặt biến sắc. Nhiều lần xem mất thất bại cũng thôi đi, hấn cũng không quan tâm điều người khác nói lắm, nhưng nếu bị đồn ra là cái gì luyến đồng (*), rồi LOLI khổng (*), đối bụng ăn quàng linh tinh, vậy thì sao có thể không quan tâm được đây!

(*) luyến đồng: quan hệ với trẻ em

(*) LOLI khổng: Loli thì chắc là ai cũng biết rồi, còn khổng ở đây là khổng chế, Loli khổng nghĩa là bị các bé gái xinh đẹp khổng chế.

“Đùa kiểu gì vậy?! Con sao có thể!..... Sao lại có thể.....”

Lấp bắp hồi lâu, Dự Lâm vương vẫn không biết nên biểu đạt thái độ phẫn nộ của chính mình như thế nào.

“Ôi đời! Con sợ cái gì! Cũng không bảo con lập tức cưới nó, đối tượng tiên đế lúc trước định chỉ hôn cho con không phải mới chỉ hơn mười tuổi thôi sao!”

Thái hậu nhìn thấy Dự Lâm vương đang trong trạng thái chưa lâm trận đã vội chạy trốn, nhanh chân chạy ra nói để vài câu.

Sao người không nói luôn lúc đây con cũng là trẻ con đi! Dự Lâm vương liếc thái hậu một cái, gương mặt đen sì không chút kiêng nể.

“Đúng thế, hiện tại nhìn chênh lệch có vẻ lớn, nhưng vài năm sau lúc vị tiểu thư này cập kê rồi Thiên thừa đệ vẫn chưa đến hai lăm mà, vậy cũng không phải chuyện gì quá to tát. Huống chi Viên đại nhân đã nói, lúc tất cả mọi người nghe câu chuyện ma ấy, chỉ có vị tiểu thư ấy là thông dong ứng đối, không chút sợ hãi nào, tuổi còn nhỏ mà đã quyết đoán được như vậy, thật sự rất hiếm có!”

Hoàng hậu đứng trên lập trường phát triển lâu dài liền nói ra đạo lý rõ ràng

“Cổ nhân đã nói ‘Nhân tài mới xuất hiện, hậu phát chế nhân!’”

Khang phi vẫn không quên dẫn chứng một câu thơ theo kiểu cách kinh điển của nàng.

Dự Lâm vương phản đối tất cả ý kiến, đơn giản vì hai người cách nhau mười tuổi, tâm lý của hần không cách nào tiếp thu nổi chuyện này, nhưng cái vấn đề tâm lý ấy theo như mọi người đều là rất nhỏ bé, gần như không phải vấn đề gì to tát.

Cuối cùng, thanh niên năm tốt Dự Lâm vương không cách nào chống lại được “Hảo ý” của mọi người, đành phải tước vũ khí đầu hàng, đồng ý cùng Viên tứ tiểu thư tiến hành xem mắt. Nhưng trong lòng hần cũng nghĩ ra một chủ ý, chỉ gặp một lúc thôi rồi bất chấp tất cả nói là không thích. Cái chuyện này chỉ là xem mắt thôi mà, đâu có bắt hần kết hôn đâu.

~

Ấn tượng đầu tiên của Dự Lâm vương đối với Viên tứ tiểu thư, sau này lúc hồi tưởng lại, đó là gương mặt thanh nhã đậm bạc. Tuy nói rằng cơ thể vẫn là một con nhóc cứng ngắc phẳng lì, nhưng chính việc cứ cố tỏ ra lạnh lùng lại khiến cô nhóc trở nên già dặn hơn. Nhìn khuôn mặt này mà nói nàng ta không sợ chuyện ma quái, thật ra cũng khá là đáng tin.

Vốn nên khách sáo một vài câu, nhưng đối với tiểu cô nương còn chưa cao tới ngực mình, Dự Lâm vương lại không biết nên nói cái gì cho tốt, vậy nên trực tiếp giản lược tới quá trình kể chuyện luôn, nhanh chóng giải quyết, ai biết được quá trình này lại dài dòng hơn hần tưởng tượng nhiều.

“Vì sao mẫu thân đã mất thì tiểu cô nương này lại có được linh cảm?”

“Do máu mủ tình thâm thôi, theo lý mà nói thì có suy nghĩ, hần sẽ hiểu.”

“Vậy còn thầy bói kia? Hần cùng với tên thư sinh hần là không có tâm linh cảm ứng chứ!”

“Theo lý mà nói, có hai khả năng xảy ra: một, hần vẫn theo dõi tên thư sinh đó; còn hai, không!”

“Vậy còn việc nam nữ kiếp trước là một đôi giải thích như thế nào?”

“Theo lý mà nói, chắc là hai kẻ điên vừa lúc đụng trúng nhau.”

“.....”

Dự Lâm vương lần đầu tiên kể chuyện ma mà lại có thể nói đến không còn gì thể này. Cuối cùng hần cũng đã hiểu được, tiểu nha đầu này căn bản không phải không sợ hãi, mà là không đặt tâm vào câu chuyện! Người kể chuyện ma cho nàng, nàng lại coi như người đang giảng kiến thức khoa học cơ mà!!

“..... Vậy thì chuyện cuối cùng kia, con quỷ đó mà bắt được người thì người sẽ làm gì?”

Dự Lâm vương không từ bỏ ý định hỏi.

“Có cái gì mà phải sợ, theo lý mà nói, ta có thể nhổ nước miếng vào mặt hần!”

“Ai cần người theo lý!!!”

“Cái chuyện ‘Tổng Định Bá bắt ma’ kia không phải đã nói à, quỷ sợ nhất nước miếng của người còn gì!”

Viên tứ tiểu thư mắt chớp chớp, còn thật tâm trả lời.

“Ôi trời trời, thật đúng là được đại khai nhãn giới nha, không ai ngờ tới người đã phá được đồng chuyện ma kia của Thiên Thừa lại là một tiểu cô nương đáng yêu đó!!”

Thái hậu vui mừng hơn hở đem Viên tứ tiểu thư ôm vào lòng, càng nhìn càng thấy thuận mắt, cô bé này chắc chắn là con dâu của bà rồi! Ngay cả biểu cảm lạnh nhạt của tiểu cô nương cũng đều đã trở thành “Văn tĩnh”, “Thông tuệ” cùng với một đồng các từ ngữ cùng tính chất khác.

Dự Lâm vương ngồi một bên nhìn Thái hậu cùng chúng phi vừa khoa trương vừa tán thưởng Viên tứ tiểu thư nhiệt tình, không biết vì sao, trong lòng chợt dâng lên một cảm giác đổ vỡ đến hoảng loạn.

Có người không bị câu chuyện của hần dọa chạy, vốn nên là một chuyện vui mừng mới phải, nhưng mà là ai cũng được, sao lại cứ nhất thiết là tiểu nha đầu mười một tuổi này chứ! Là tiểu nha đầu còn chưa tính, lại còn không phải vì lớn gan dũng cảm, mà là mất đi tế bào cảm giác nên mới không bị chuyện ma hấp dẫn! Đã không bị hấp dẫn thì thôi đi, lại còn được treo cái danh hào xem mắt với hần, được một đám người khoa trương khen ngợi, cứ như là đáng cứu thế mọi người khỏi nỗi khổ ải nghe chuyện ma của hần không bằng!!

Liên tiếp mấy lần “lại còn”, Dự Lâm vương đột nhiên sinh ra cảm giác mình đang “bị đùa giỡn”, lại còn là bị một băng sơn tiểu ác ma đùa giỡn!

“Chẳng qua là đứa nhóc không hiểu chuyện, thế nên mới không sợ thôi!”

Nói ra mấy lời này xong, ngay cả chính bản thân Dự Lâm vương cũng giật mình. Hần trước nay chưa bao giờ nói mấy câu chua ngoa như thế, lại càng miễn bàn với một đứa nhỏ.

Quả nhiên, thái hậu, hoàng hậu cùng chúng phi đều quay ra nhìn Dự Lâm vương, căn bản không ai nghĩ tới bình thường hần im lặng thế nhưng lại thốt ra một câu rất quái lạ.

“Có phải không biết hay không tiểu nữ cũng không rõ lắm, nhưng mà tiểu nữ không tin những thứ không được hình thành trên cơ sở lý luận.”

Viên tứ tiểu thư không có một vẻ kinh ngạc nào cả, bởi vì nàng quanh năm chỉ giữ một vẻ lạnh lùng mà thôi

“Không thành lập trên lý luận gì đó, Viên tiểu thư không có lý do để tin nó tồn tại, nhưng cũng không có quyền bác bỏ sự tồn tại của nó!”

“Theo lý mà nói, ta có thể!”

“Chưa từng biết qua sao có thể ngắt lời như thế!”

“Ví dụ như ảo thuật, có nhìn rồi ta cũng không tin!”

Viên tứ tiểu thư bắt đầu trở nên kích động, giống như một người thề sống thề chết để bảo vệ lý tưởng học thuật nghiên cứu của chính mình. Dự Lâm vương cũng càng nói càng hăng, bởi vì một người trưởng thành nhân sinh phát triển đầy đủ như hần lại bị một đứa trẻ con tóc còn để chỏm khiêu khích.

Rồi sau đó đám cung nhân bâng quan xem một lớn một nhỏ này người một câu ta một câu lại nói đó như là châm chọc loạn ngôn, hoặc là liếc mắt đưa tình.

“Vậy nếu bốn vương khiến cho tiểu thư nhìn tận mắt, tiểu thư định làm thế nào?”

Dự Lâm vương âm u nói một câu, từ lúc sinh ra tới giờ, đây là lần đầu tiên hần ra quyết định đi hù dọa người khác một cách cố ý.

“Nếu thực sự có thể dọa được tiêu nữ, vậy thì tiểu nữ sẽ gả cho vương gia! Còn nếu bị tiểu nữ dọa thì.....”

Viên tứ tiểu thư tương đối ngạo nghễ ngẩng đầu.

Dự Lâm vương há có thể chịu thua trước mặt tiểu hài tử, hần mà sợ tiểu nha đầu này chắc?

Thiên Phương dạ đàm! Vậy nên hần không cần suy nghĩ, hùng hồn phát ngôn.

“Ta đây sẽ đưa sính lễ tới Viên gia!!”

Này, hai cái này không phải cùng một nghĩa à? Mọi người nhìn hội nghị xem mắt đã phát triển thành hoàn cảnh kỳ cục như vậy đều cùng nhau trợn tròn mắt.

~~

Mây tỏa sương mờ, không chút ánh sáng, buổi chiều hôm nay tại địa điểm hẻo lánh nhất hoàng cung, có thể nói là một bầu không khí lý tưởng để vi phạm pháp luật, đạo mộ trộm cắp vân vân..... Dự Lâm vương không mang theo quân đội, một mình dẫn Viên tứ tiểu thư thẳng hướng đến lãnh cung.

Sau khi trải qua lần đại trùng tu lúc trước của hoàng hậu, lãnh cung đã trở nên thanh tĩnh không ít, giờ đã không còn là nơi tung ra mấy cái chuyện ma ma quỷ quỷ loạn thất bát tao gì đó nữa, nhưng xét trên phương diện đặc thù của nó trong lịch sử, nơi đây vẫn là một chốn rất thích hợp để chơi trò giả thần giả quỷ hù dọa người khác.

“Vương gia đưa ta tới đây làm gì?”

Viên tứ tiểu thư dù sao vẫn còn là trẻ con, tuy rằng không tin tưởng những lập luận không có chứng cứ, nhưng đối với tòa cung điện vừa tối tăm vừa trống trải đang sừng sững đứng trước mặt nàng này, nội tâm vẫn có chút hơi e dè.

“Ta mang tiểu thư đến xem ma trời!”

Dự Lâm vương ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào hai mắt tứ tiểu thư, ánh sáng từ chiếc đèn cung đình hắt ngược lên theo cằm hắc, khiến cho vầng trán cùng hốc mắt dần trở nên âm u ma quái, nổi bật lên ánh sáng phát ra từ tròng mắt, hết sức quỷ dị kinh hồn.

Không nghĩ tới lúc ban ngày còn ánh mặt trời thế này mà hắc có thể tạo ra mấy cái hiệu ứng kinh dị như thế, Viên tứ tiểu thư không kìm được nuốt nuốt nước miếng, nhưng lại không quên quật cường đáp trả.

“Nói chuyện vớ vẩn! Nơi này làm gì có quỷ? Lại càng không có ma trời!”

Dự Lâm vương hình như cũng dự đoán được nàng sẽ nói như vậy, liền mỉm cười

“Đừng nóng vội, nếu quỷ có thể dễ dàng nhìn thấy như vậy thì nó cũng không khiến người sợ hãi như thế, cô ngoan ngoãn chờ ở đây, ta đi nhìn bên trong một chút, sau đó quay lại đưa cô vào!”

Nói xong liền đem chiếc đèn duy nhất để bên cạnh chân Viên tứ tiểu thư, một mình đi vào trong màn đêm của cung điện, chỉ một lát sau liền hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

Nếu hiện tại nói đến “Ma trời”, trừ bỏ có chút giật mình, còn lại đã không ai cảm thấy sợ hãi, bởi vì căn bản chỉ có người sao hỏa mới không biết đây là do phản ứng oxy hóa mà ra. Chỉ là vào thời không này, mấy điểm sáng di chuyển lung tung còn kèm theo ngọn lửa màu lam xanh biếc vẫn có thể khiến cho người ta e dè sợ hãi.

Dự Lâm vương lĩnh quân ở vùng Lũng Tây, đã kịp bồi dưỡng ra cái hứng thú với ma quái quỷ thần, cho nên hắc cũng thường xuyên tới giao thiệp với những kẻ chuyên tự xưng là thần giáo gì đó. Mà loại phương pháp dùng lửa để tinh luyện xương cốt này chính là do một người dân Vụ sư chính gốc đã nói cho hắc.

Đương nhiên, Dự Lâm vương thật sự không biết đây chính là ma trời, lại càng không hiểu rõ nguyên lý của nó, hắc chỉ là cảm thấy việc tạo ra một ngọn lửa bé xíu từ các loại xương cốt cũng giống hệt như ma trời, hơn nữa khả năng dọa người cũng ngang ngửa nhau cả.

Nếu Dự Lâm vương có chút tinh thần nghiên cứu khoa học lúc này, có lẽ hắc sẽ là người đầu tiên phát minh ra diêm, được lưu danh sử sách, đáng tiếc là hiện tại hắc lại chỉ mang trong đầu tính toán đem vũ khí bí mật này đi hù dọa người ta mà thôi, lại còn là để hù dọa một tiểu cô nương trong lần thử nghiệm đầu tiên nữa chứ!

Lại nói đến Dự Lâm vương sau khi một mình tiến vào điện chính Tụ Hạc cung, liền lấy ra mấy thứ nguyên vật liệu đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, sau nhiều lần quẹt đi quẹt lại thì cuối cùng một ngọn lửa màu lam bé xíu cũng đã hình thành bên chân hắc. Quả là quá xứng với cái bóng đen sì của Dự Lâm vương, lại nói..... đúng thật là có chút kinh dị!

Vừa lòng đánh giá lại lần cuối “Sản phẩm ứng ý” của mình, Dự Lâm vương vui vẻ tiêu sái bước ra khỏi điện, chuẩn bị đưa Viên tứ tiểu thư đi thăm một kỳ tích to lớn mũ N của thế giới này.

Chiếc đèn cung đình lúc này hắt để lại vẫn còn ở vị trí cũ, nhưng mà vị Viên tiểu thư ban này cũng đứng đó thì lại không còn chút bóng dáng.....

Gặp quỷ rồi!!

Đây là ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Dự Lâm vương.

Đương nhiên, “Gặp quỷ” này không phải là “Gặp quỷ” kia rồi, hắn chỉ cảm thấy cái tiểu cô nương này ngốc thật đấy, đêm hôm khuya khoắt mà trốn cái gì! Tuy nói rằng hoàng cung đại nội không bao giờ xảy ra cướp của hay là giết người linh tinh, nhưng mà chỗ này quá hẻo lánh, lại không có người, vạn nhất tiểu cô nương xảy ra chuyện gì, vậy thì hắn chắc chắn là người phải phụ trách rồi!!

“Viên tiểu thư? Viên Diễm!!”

Dự Lâm vương bắt đầu gọi thẳng khuê danh của Viên tứ tiểu thư, chỉ là..... Không có phản ứng nào cả. Đang lúc hắn chuẩn bị mở miệng gọi lần thứ hai thì bỗng dưng có một tiếng hét thê lương đến chói tai từ một góc nội điện lãnh cung truyền tới, xét đến độ thê thảm cùng với độ vang vọng có thể tóm gọn trong bốn chữ “Kinh hồn táng đảm”.

Nếu âm thanh này mà là từ chỗ cung điện Dự Lâm vương đã bố trí sẵn ma trơi trong đó thì hắn đã rất vui vẻ rồi, nhưng trên thực tế lại không phải, vậy nên tâm tình tốt đẹp khi đợi kết quả của Dự Lâm vương đã tan thành mây khói, trong lòng căng thẳng, vội vàng theo hướng phát ra âm thanh kinh thiên động địa mà chạy tới.

Còn chưa chạy được nửa đường thì đã thấy một cái bóng đen nhỏ xinh từ trong điện chạy vọt ra. Vừa nhìn thấy Dự Lâm vương, đối phương liền giống như nhìn thấy cứu tinh, cái gì cũng không để ý, lập tức nhảy bổ lên người hắn, giống như một con bạch tuộc quấn kín người Dự Lâm vương.

“Có con chuột! Có con chuột! Có con chuột kìa!!!!!!!!!!!!!!”

À, hóa ra là con chuột à.....

Dự Lâm vương ôm Viên tứ tiểu thư, trong lòng xem như loạn cào cào. Không nghĩ tới hiệu quả mình tha thiết trông chờ, mặc dù cũng như thế, nhưng lại được một con chuột thực hiện một cách quá ư dễ dàng.

“Aizzz, làm ta sợ muốn chết, còn tưởng cô bị sao, ngay cả quỷ còn không sợ mà lại bị.....”

“Vương gia, người vừa nói cái gì?”

Viên tứ tiểu thư khóe mắt vừa rồi còn đắm nước cọ tới cọ lui trong lòng Dự Lâm vương, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên nhìn hắn, trong giọng nói còn có chút điệu bộ ngoài ý muốn.

“Nói cái gì cơ? Ta vừa nói.....”

Giọng nói của Dự Lâm vương đột nhiên ngưng bật, mà suy nghĩ của hắn cũng bắt đầu trở nên lộn xộn.

Ôi trời! Hắn vừa nói gì thế? Hắn vừa nói gì?! Hắn vừa mới nói “Làm ta sợ muốn chết” sao?!!!!

“Vương gia, ván này..... Là tiểu nữ thắng rồi!”

Cũng không biết Viên tứ tiểu thư ngừng khóc khi nào, hiện giờ chỉ còn lại một vẻ mặt tươi cười đắc ý vô cùng đáng yêu.

Từ lúc Dự Lâm vương bộc lộ đam mê đối với những câu chuyện ma quỷ cho tới nay, đám cung nhân liền tự động đặt cho hắn một biệt hiệu —— “Hoạt kiến quỷ”(muốn thấy quỷ). Nhưng mà cái này chỉ là lúc hắn kể mấy chuyện dọa người đó thôi, chứ khi Dự Lâm vương ngậm miệng ấy hử, vẫn là một người đàn ông hoàng kim bình thường người người sẵn đón.

Vì thế, để cho có tính chất tương ứng với biệt hiệu của trượng phu, Dự Lâm vương phi Viên tiểu thư sau này cũng mang về cho mình một cái ngoại hiệu là “Quỷ kiến sầu”. Nhưng mà cái này cũng chỉ được đề cập

trên phương diện kể chuyện ma thôi, lúc đối mặt với vài thứ thì vương phi vẫn phát sầu, ví như con chuột chẳng hạn.

Nhưng sầu gì thì sầu, đối với chú chuột đầy ý mà, vương phi trong lòng cũng thấy cảm kích nó lắm!

26. Chương 26: Gia Huấn

Editor: Vân Nghiên

Tự cổ phùng thu bi tịch liêu

Ngã ngôn thu nhật thắng xuân triêu

Tình không nhất hạc bài vân thượng

Tiến dẫn thi tình đào bích tiêu. (*)

(*) Trích trong Thu từ nhị thủ kỳ nhất (Hai bài thơ thu kỳ 1) của Lưu Vũ Tích khi ông bị biếm làm tư mã Lăng Châu.

Dịch nghĩa:

Từ xưa đến nay hễ thu về là người ta buồn rầu, quạnh vắng.

Riêng tôi thấy ngày thu còn hơn cả buổi sớm mai mùa xuân.

Giữa không trung bao la tạnh ráo có một cánh hạc đang lướt gió dè mây

Đã đưa thi hứng của tôi lên tận chín tầng mây xanh.

..... Giữa không trung?..... Aizzz, đáng tiếc là bên cạnh mình chỉ có một đàn chim sẻ mà thôi.

Tiểu Tiễn dùng cái cuộc làm trọng tâm chống đỡ, khổ sở ép mình đứng thẳng dậy, chạy tới chỗ đám chim sẻ sà xuống nhặt ngũ cốc, dùng hết toàn lực giận dữ hết lớn

“Bay hết đi!!!!”

Sau khi đuổi hết đám chim, tiểu Tiễn nhìn về phía xa xa để mắt có dịp được thả lỏng một chút, ai ngờ vừa nhìn đã thấy một kẻ đang lăm le đột nhập bất hợp pháp.

“A a.....”

Tiểu Tiễn chỉ ngón tay về phía vật thể không xác định kia, muốn gọi người đến hỗ trợ, nhưng mà lời nói đã đến miệng lại không biết nên miêu tả kẻ xâm phạm như thế nào. Đó là một con vật có lông giống màu bụi rậm, cái tai rất dài rất dài rủ ở hai bên, cái đuôi có cắm lưa thưa mấy sợi lông. Trong phạm vi kiến thức hạn hẹp của tiểu Tiễn cậu thì chỉ có con ngựa cùng với con vật này là bộ dạng như thế, tuy có hơi thiển cận, nhưng rõ ràng là không phải. Thứ nhất không nhận ra động vật này, thứ hai không biết loại thực vật nó đang ăn là cây gì, trong lúc nguy cấp liền hét lên một câu

“Mau mau tới đây a!!! Có động vật đang ăn thực vật kia!!”

“Đệ ồn ào cái gì vậy! Con lừa nó không ăn thực vật thì ăn thịt người chắc! Còn nữa, đó là cây cải dầu.”

Lật Xuyên quận vương A Kiêu than thở một câu, nhìn gương mặt không nhuốm khói lửa nhân gian đến phát gốc của đường đệ (em họ), không nhìn được bĩu môi một cái. Mà tiểu Tiễn, cho dù đối mặt với vị huynh trưởng đang trong thời kỳ tâm lý đối nghịch, lại thấy hắn có vốn tri thức rất “Uyên bác”, vẫn lấy lễ nghi tôn trọng cúi đầu.

“Đại biểu ca nói sai rồi, đó là con la, còn thứ nó đang gặm kia là cây vừng.”

Một thanh âm không phù hợp chợt vang lên, người nói chính là một trong hai nam hài đang đứng trên bờ ruộng, tuổi vào khoảng giữa A Kiêu và tiểu Tiễn. Hai nam hài này đều đội mũ rơm che nắng, mặc áo dài màu xanh nhạt, khiến cho bọn chúng ở giữa ruộng lúa vàng ươm này nhìn giống như những cây lúa nước mới gieo.

Nơi này là Chiêm Ngao sơn trang nằm ở phía tây kinh thành, là sản nghiệp cá nhân, chủ hộ họ Thôi tên Tuyên, chính là tỷ phu (chồng của chị) của hoàng đế bệ hạ. Nhưng mà bởi vì bản thân hắn ở trong thành, không tiện cho việc sống tại đây, cho nên trang viên ngoại thành này đã được chuyển đổi thành nơi cung cấp cuộc sống gần gũi với thiên nhiên cho một số nhân vật đặc thù.

Việc Tĩnh Hải vương bị điều đến chỗ này làm lao động, chính là một đạo ý chỉ của hoàng đế, bởi vì lần Bắc tuần trước đó hắn đã sâu sắc cảm nhận được rằng đối với đứa con này, việc phát triển cân đối ba phương diện “Đức- Trí- Thể” là rất quan trọng.

Tuy nói cường thân kiện thể cũng không hẳn là sẽ khỏi bệnh say tàu xe, nhưng ít nhất..... có thể khiến cho người ta nghĩ như vậy.

Tiểu Tiễn cứ như vậy mang theo một bụng tức tối rời khỏi cung tới điền trang của nhà bác, thậm chí còn ngoài ý muốn hơn nữa là cậu đã gặp vị đường huynh lâu ngày không thấy A Kiêu quận vương.

“Ồ, Kiêu ca ca cũng ở đây sao? Đã lâu không thấy huynh vào cung, đệ còn tưởng huynh đã đi đâu rồi.”

“Đệch! Đệ đương nhiên sẽ không thấy ta vào cung, ta bị người xấu hãm hại tới mức chui đầu vào hang hùm hang sói rồi đây này!!”

A Kiêu tức giận lên án. Nhưng mà tiểu Tiễn cậu mới tới, đâu có biết người xấu là ai, cũng chẳng rõ hang hùm hang sói là chỉ cái gì.

“Dượng về rồi ạ?”

Trên đường về phòng nghỉ sau khi làm xong công việc nhà nông tất nhiên phải đi qua chính phòng, tiểu Tiễn phát hiện bức tranh chữ treo trên tường đã thay đổi, buột miệng hỏi.

“Nhân sinh tiểu ấu, tinh thần chuyên lợi, trưởng thành dĩ hậu, tư lự tán dật, cố tu tảo giáo, vật thất cơ dã”(*)

(*)Trích Nhan thị gia huấn (chương 8- Miễn học)

Nghĩa là: người ta khi bé thơ, tinh thần chuyên nhất bén nhạy, sau khi đã trưởng thành, lại có thêm lo âu, sớm nên được dạy dỗ, chớ làm lỡ dịp.

Lúa nước thiếu gia nhẹ nhàng niệm lại chữ viết trên cuộn tranh một lần, sau đó quay đầu lại, về mặt ngưỡng trọng nói với A Kiêu cùng tiểu Tiễn.

“Hai người vẫn nên chuẩn bị một chút đi, cha đệ không biết lại muốn dạy bảo cái gì đấy đâu.”

Lúa nước là Thôi đại thiếu gia, còn tiểu lúa nước nhỏ hơn là đệ đệ của cậu, bọn họ là anh em bên nhà bác của tiểu Tiễn. Sở dĩ cậu có thể có cách phát ngôn như vậy, chính là nhờ một thể hệ gia phong do phụ thân cậu Thôi Tuyên khai sáng —— phạm là nội dung gì được viết trên tranh chữ câu đối treo tại chính phòng, thì đều là Thôi gia gia huấn.

Chuyện này, tiểu Tiễn cậu khẳng định không biết. Nhớ ngày đầu tiên cậu đến chỗ này, chỉ thấy trên bức tường đối diện viết mấy chữ thật to “Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ”(*), còn thấy rất vui vẻ.

(*) có bằng hữu từ phương xa tới, chẳng phải vui vẻ lắm sao.

“Thường Khanh ca ca, tranh chữ này nhà huynh nghe giống như là cố ý chào đón đệ vậy!”

“Thì chính là viết cho đệ mà!” Thôi Thường Khanh giải thích “Mấy cái treo trên tường này, đều là ‘gia huấn’ do cha ta viết, nếu người cảm thấy hắn là có chuyện gì sắp diễn ra, thì sẽ quyết định đổi một bộ tranh khác cho hợp với hoàn cảnh, hôm nay vừa đúng lúc đệ tới đây, vậy nên liền hợp thời đổi luôn đó.”

Oa! Hóa ra gia huấn cũng có thể bước cùng thời đại như thế sao!!

Tiểu Tiễn ngược mắt nhìn lại bộ tranh chữ kia lần nữa, trong lòng không khỏi cảm thán một trận gió nổi mây trôi.

Vì thế, tại nơi tuyên cáo gia huấn biểu thị tinh thần suy ngẫm của gia chủ, tiểu Tiễn tự trang bị cho mình thêm chút kiến thức rồi sẵn sàng lâm trận đón địch.

“Hôm nay là ngày đầu tiên Tiễn nhi ở đây, có thu hoạch được cái gì không thế?”

Lương Hoàng trưởng công chúa ôn nhu gấp thức ăn cho cháu, bởi vì tiểu Tiễn đang ở đây, vậy nên nàng thường xuyên phải chạy xuống cái điền trang nông thôn này, chỉ có Thôi Tuyền là do đúng dịp triều đình nghỉ phép mới có chút thời gian về đây kiểm tra công cuộc huấn luyện ngắn ngày của hai đệ tử hoàng gia cùng huấn luyện dài ngày của hai đứa con.

Nói đến thu hoạch, thứ đầu tiên tiểu Tiễn nhớ tới tất nhiên chính là giống động vật hôm nay xuất hiện trên đồng, tò mò vốn là bản tính của cậu, mà sau khi hưng phấn liền quên luôn cái người rất nghiêm khắc đang ngồi bên cạnh, thao thao bất tuyệt mà kể.

“Cháu hôm nay ở dưới ruộng đã thấy con la đấy! Bác, từ trước tới giờ cháu còn chưa thấy qua đâu, đầu tiên Kiều ca ca bảo đó là con lừa, hóa ra sau đó nghe biểu ca nói đó là con của con ngựa và con lừa, thật là thần kỳ đó!!”

“Hừ”

Hoàn toàn không bắt ngờ, Thôi Tuyền hừ lạnh một tiếng, nghe giọng điệu kia, chắc chắn không phải vì thấy tiểu bối được “Đại khai nhãn giới”(mở rộng tầm mắt) mà vui vẻ. Bản thân hắn từ nhỏ đến lớn đều được xếp vào tầng lớp tinh anh, cho nên cũng có một cái tật xấu thường thấy ở đám người này, đó là không hiểu tại sao lại có tồn tại những người không chút tinh anh nào hết —— đặc biệt là những người bên cạnh hắn! Mà cái chuyện đem đám la lừa ngựa nói chung lại làm một, hiển nhiên theo hắn đã nằm trong phạm vi không chút tinh anh nào rồi.

Đám tiểu bối sau khi nghe thấy tiếng “hừ” liền toàn bộ ngoan ngoãn ngồi yên không nhúc nhích, chỉ sợ mình lọt phải tầm ngắm cho tinh anh đại nhân đả kích, nhưng cố tình lại có một loại người thích dũng cảm tiến lên như dòng nước chảy xiết, đi khiêu khích với “Quyền uy” một cách rất thản nhiên, ví dụ như Lật Xuyên quận vương A Kiều.

“Bổn vương cũng chẳng phải là nông dân, sao lại phải đi phân biệt cái đám súc sinh lai tạp này!”

A Kiều nhe răng cười với dưỡng của hắn, không kiêng dè trực tiếp khiêu khích.

“Cũng không hẳn, quận vương người chưa từng nghe qua câu ‘Thiên hạ đại sự, tất tác ư tế. Thiên hạ nan sự, tất tác ư dị’(*) sao? Không nói đâu xa xôi, hiện tại người ngay cả la với ngựa cũng không phân biệt được, sao có thể nói đến đạo làm người.”

(*)Trích Tư tưởng của Đạo gia: Các việc lớn trong thiên hạ đều bắt đầu từ việc nhỏ. Các việc khó trong thiên hạ đều bắt nguồn từ việc dễ.

Thôi Tuyền lạnh lùng đáp trả.

“Bổn vương cũng không muốn làm thiên hạ đại sự, làm sao? Còn muốn ta phân biệt được con la kia nữa không?”

“Vậy tương lai quận vương muốn làm gì?”

“Bổn vương muốn cưới một người vợ hiền lương, nhận một chức vị không quá quan trọng, sống một cuộc sống an nhàn hạnh phúc mà thôi.”

“À, hóa ra ước mơ của quận vương chính là trở thành một kẻ ăn chơi trác táng sao! Vậy thì người càng phải biết rõ con la chứ, nếu không nghĩ thử xem, nhờ đâu mấy công tử bạn thân của người đều đang cưới ngựa phóng ung, một mình người lại đi cưới la, vậy chẳng phải cùng với thân phận tôn quý của quận vương là rất không tương xứng à.”

“Người!.....”

“Ta làm sao, quận vương chắc không quên Thôi mỗ cũng là dưỡng của người chứ, hiện giờ người đã là thân vương, trong mắt lại không có tôn ti trật tự như thế, đúng là không có chút giáo dưỡng nào cả, ta thật sự lo một ngày nào đó tên của người sẽ bị gạch ra khỏi ngọc điệp(*) đấy.”

(*) Ngọc điệp: Giống như gia phả ghi lại dòng họ trong hoàng gia.

Thôi Tuyền một chút cũng không cho A Kiêu có cơ hội cãi lại, giọng điệu càng nói càng nghiêm khắc, nghe không giống như đang hù dọa trẻ nhỏ, lại giống như đang uy hiếp thì đúng hơn. Đối mặt với người dưỡng như vậy, A Kiêu vừa không chiếm được chút tiện nghi nào, lại càng không thắng được khí thế của đối phương, miệng giật giật hồi lâu, cuối cùng ném đĩa, phúi áo bỏ đi.

“Chàng cũng đừng quá đáng thế, Kiêu nhi vẫn còn nhỏ mà!”

Lương Hoàng công chúa nhìn theo bóng dáng của A Kiêu, thở dài nói.

“Còn nhỏ thì sao? ‘Cổ tu tảo giáo, vật thất cơ dã!’”

Thôi Tuyền cũng đưa mắt liếc nhìn thân ảnh đã đi rất xa của thiếu niên, khóe miệng không tự chủ nhếch lên một đường cong nhẹ, đem câu gia huấn đương nhiệm vừa treo lên nói lại một lần, sau đó yên lặng dùng cơm.

~~

“Tức quá! Tức quá đi mất! Sao trên đời lại có kẻ đáng ghét thế không biết!!!”

A Kiêu không biết lấy đâu ra một hình nộm bằng rơm, tức tối dùng kim đâm nó liên tục.

Tiểu Tiễn sau khi ăn xong cơm còn tốt bụng mang về cho đường huynh hai cái bánh bao, ngặt nỗi lúc này A Kiêu vẫn còn đang chìm đắm vào mối hận thù đối với ai đó, nên nhìn thứ đệ đệ mang đến một cách rất chi là khinh thị.

“Thân thích hoàng gia sao lại có một kẻ như thế! Bác rớt cuộc đã nhìn trúng cái tên chết tiệt kia ở điểm nào không biết!”

“..... Nghe phụ hoàng đệ nói..... Trước đây bác là công chúa được hoàng tổ phụ (ông nội) sủng ái nhất, cho nên phò mã hoàng tổ phụ đã chọn cho bác là người ưu tú nhất qua nghìn tuyển vạn chọn thì phải đó.....”

“Ưu tú? Tức là cái kiểu ngoài cười mà trong không cười kia á?!”

Không phải là rất lợi hại à? Tiểu Tiễn trong lòng thầm nghĩ, bởi vì ngay cả phụ hoàng của cậu cũng làm gì có khả năng khiến A Kiêu tức đến phát điên như thế đâu!

Kết quả, buổi chiều bọn tiểu Tiễn làm xong công việc lần nữa trở về, mấy đứa nhỏ nhìn Thôi gia gia huấn đang treo trong chính phòng lại được đổi, hiện tại viết là:

Quân tử báo thù, mười năm không muộn.

Mọi người thoáng sửng sốt, không hẹn mà cùng nhìn về phía A Kiêu, chỉ thấy mặt hấn trắng bệch, miệng rít mấy từ đứt quãng qua kẽ răng đang nghiêng kèn kẹt

“Tốt..... Rất tốt..... Quả là tốt.....”

Mấy cái trò lén lút đổ nước, rải đinh trên đường, cho ba đậu vào trong thức ăn,.... hạ lưu vớ vẩn này, A Kiêu hấn khinh không thèm dùng, mà dùng cũng không coi là có thành tựu, nhưng còn mấy cái âm mưu dương mưu thượng lưu thì khác.....

Nếu nói Thôi Tuyền đã có đến ngàn năm đạo hạnh, thì A Kiêu mới chỉ miễn cưỡng đếm được vên vên trên mười năm thôi, làm sao mà so sánh nổi. Cho nên sau vài ngày hấn liên tục gây sức ép, Thôi Tuyền vẫn như lão tăng nhân đang trong trạng thái ngồi thiền, không có chút phản ứng, mà A Kiêu lại càng ngày càng mất bình tĩnh, cuối cùng khi hấn nhìn bản gia huấn “Kể thức thời là trang tuần kiệt” ở trước mắt này thì tiểu vũ trụ đã hoàn toàn bùng nổ.

~

“Họ đang làm gì thế?”

Tiểu Tiễn nhìn một đám người hầu đang bận rộn quét tước ở đại sảnh liền quay sang hỏi biểu ca đứng bên cạnh.

“Nghe quản gia nói hôm nay phụ thân có khách quý đến thăm hỏi, còn nữa, chắc sẽ đổi lại gia huấn!”

Lúa nước thiếu gia vừa trả lời tiểu Tiễn, vừa giám sát gã sai vặt đang đứng trên ghế treo tranh.

Ài, rốt cuộc cũng đã đem cái “Kẻ thức thời là trang tuần kiệt” kia đổi đi rồi, tiểu Tiễn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Theo như hiểu biết về nhân cách của A Kiêu khi gặp phải mấy chuyện này, tiểu Tiễn tự nhận thấy là dường như không biết rõ, cậu rất lo A Kiêu sẽ tùy tiện gây ra mấy trận bạo phát nghiêm trọng.

“Thiên tái nhất thánh, do oán mộ dã; ngũ bách niên nhất hiền, do bì bác tâm.....”

“Có vẻ vị khách này rất được dường coi trọng.”

Đúng lúc tiểu Tiễn yên lặng đọc cổ ngữ viết trên cuộn tranh, một giọng nói có âm điệu hết sức kỳ quái đột nhiên vọng ra từ phía sau, cậu vừa giật thon thót quay đầu lại đã đụng ngay phải gương mặt âm trầm như gió nổi bão rền của A Kiêu.

“Nghe nói là một vị danh sĩ, vừa mới thành thân không lâu, muốn mang thê tử đến chào hỏi phụ thân ư?”

“À.....”

A Kiêu kéo dài âm cuối, nghe có vẻ rất sâu xa.

~~

Thôi Tuyền muốn khoản đãi hai vợ chồng trẻ tuổi, hai vị thiếu gia Lúa nước lớn bé đều được miễn một ngày phải đi trồng trọt, đi theo gặp mặt khách. Tuy rằng ngồi khá xa không nghe thấy người lớn nói gì, nhưng xét trên không khí rất mực hòa hợp, cùng với nụ cười hiếm có trên mặt Thôi Tuyền, tiểu Tiễn cũng không cảm thấy có vấn đề gì quan trọng đến mức bọn họ phải trèo tường nghe lén, cho nên cậu kéo kéo vị đường huynh đang hết sức chuyên tâm nghe trộm kia, cẩn thận hỏi thăm.

“Kiêu ca ca..... Chúng ta có nên đi làm việc hay không? Nếu không làm xong sẽ bị dường nói...”

Cứ cho là đường huynh sẽ không tiếp thu ý kiến của cậu đi, nhưng cậu vẫn nên tỏ chút thái độ mới tốt. Ít nhất sau này có người hỏi đến thì cậu cũng còn có thể nói “Ta chịu thôi, tại huynh ấy không chịu nghe chứ!”

“Làm việc, làm việc, làm cái gì mà làm! Ừ không nhìn ra tên kia dù không có gì thì vẫn gây sự với ta sao! Ta còn phải trồng trọt cho hắn? Ta bị điên chắc! Còn ừ nữa, tốt xấu gì cũng là một thân vương! Làm gì mà phải nhất nhất nghe lời tên họ Thôi kia như thế?!”

A Kiêu quả nhiên từ chối lời khuyên của tiểu Tiễn, nhưng mà lo lắng việc gần đây áp lực mà đường huynh gặp phải dường đối nặng nề, tiểu Tiễn vẫn đem câu “Không phải ừ coi chừng vết xe đổ của huynh sao” đã lên tới miệng nuốt ngược xuống.

“Nhưng mà huynh nhìn lâu thế rồi rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

A Kiêu nhìn nhìn tiểu Tiễn, lại nhìn nhìn nội viện hồi lâu, hình như đang suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên sau đó tiểu Tiễn nghe thấy đường huynh cậu hỏi một câu không đầu không đuôi chẳng liên quan.

“..... Ừ nói, ta cùng vị khách nhân kia có giống nhau không?”

“Gì cơ?!”

Khoảng chừng sau một nén nhang, tiểu Tiễn liền cảm thấy vô cùng hối hận. Hối hận vì sao mình không nhìn thấy cái vẻ mặt nham hiểm khó lường kia của huynh ấy, hối hận vì bản thân không tổng được tên A Kiêu kia đi ra ruộng, hối hận vì sao giờ này mình lại đang trèo tường bên ngoài trang viên, trở mắt nhìn A Kiêu tiến thẳng tới chỗ Thôi Tuyền đang tiễn khách về, hơn nữa còn ôm chân vị nam tử kia, tình cảm dạt dào hô lên một tiếng

“Cha!”

Mọi người đều ngây ra như phỗng, chỉ còn một mình A Kiêu tiếp tục tự biên tự diễn

“Cha, con biết người nhất định sẽ đến nhà của Thôi bá bá, cho nên một mực ở đây đợi người! Cha, con về sau sẽ nghe lời, người bảo con làm gì nói gì con nhất định nghe theo, cha bảo con không được đến nhà tìm người con sẽ không đến nữa, chỉ cần cha đừng bỏ mặc con, đừng vô tình với con mà cha!!

A Kiêu càng khóc càng thảm thiết, dường như là tất cả tình cảm của hắn lúc song thân mất đã đặt cả vào đây, có thể nói là khiến người phải rơi lệ, cảm động vô cùng.

Kết quả là vị phu nhân trẻ tuổi kia không tin nổi nhìn trượng phu của mình, ánh mắt còn hiện rõ vẻ khinh bỉ hèn mọn, mà chính vị danh sĩ đột nhiên có thêm một đứa con trai kia cũng đang rơi vào trạng thái bất ngờ không hiểu chuyện gì xảy ra. Cuối cùng chỉ có Thôi Tuyền, sau khi sắc mặt đã biến hóa một cách vô cùng đa dạng đã kịp thời bình tĩnh lại mà túm cổ áo của A Kiêu lôi vào trong viện.

“Cha! Cha! Mẹ nói rằng cho tới bây giờ vẫn chưa từng hận người!”

A Kiêu không quên bỏ thêm một cục đá nữa xuống giếng.

~~

“..... Dượng định làm gì Kiêu ca ca?”

Tiểu Tiễn buồn bã hỏi Lương Hoàng công chúa. Sau khi Thôi Tuyền đem A Kiêu túm vào thư phòng chừng một chén trà nhỏ, tiểu Tiễn ngoại trừ lo lắng cho kết cục của đường huynh còn tò mò không biết Thôi Tuyền sẽ làm thế nào để sửa cái thói ậy của A Kiêu.

“Tiễn nhi vẫn là không biết thì hơn, lần này Kiêu nhi..... thật sự có điểm quá đáng, ta cũng..... Aizzzz...”

Lương Hoàng công chúa thở dài, bộ dáng giống như đại phu lúc đối mặt với người nhà của bệnh nhân nguy kịch, chỉ thiếu nước đem câu “Xin nén bi thương” nói ra khỏi miệng.

Tiểu Tiễn nhìn vẻ muốn nói lại thôi của bác, không khỏi sợ hãi liếc nhìn thư phòng ở phía xa kia. Nhưng thật ra hiện trường ở thư phòng cũng không thảm thiết như mấy ý nghĩ trong đầu của cậu, ít nhất..... bên ngoài có vẻ là như thế.

“Biết đây là cái gì không?”

Thôi Tuyền chính là bắt A Kiêu ngoan ngoãn đứng ở góc phòng, còn bản thân tiến đến giá sách lấy ra một cuốn sách từ chỗ mấy cuốn cổ thư.

“Đạch, không cần biết.” Đầu sở gây tội vẫn có thái độ cường ngạnh như cũ.

Thôi Tuyền cũng không để ý, chỉ là tiện tay lật lật từng trang sách, có mấy lần còn không kìm được cười, giống như chìm vào trong ký ức nào đó, khiến cho A Kiêu như kẻ vô hình đứng một bên. Cho tới lúc A Kiêu không nhịn được nữa phải mở miệng trước, Thôi Tuyền mới gấp sách lại, chậm rãi nói.

“Đây là bộ gia huấn của tất cả các gia đình trực thuộc Thôi gia, nhưng có chút khác biệt với cái đang treo ở chính phòng, đây là do tổ gia của Thôi gia chúng ta tự tay viết, quyển sách này ngay cả tôn tử nhà ta cũng không hẳn tất cả phải xem ra, quận vương người nên thấy vinh hạnh mới đúng.”

“Vinh hạnh cái con khỉ!”

“À, cũng thường có người nói như vậy đấy!!

Thôi Tuyền không có phản ứng lại điều A Kiêu nói, mở trang sách thứ nhất ra thì thăm.

“Cuốn sách này tổng cộng chỉ có một chương duy nhất, gọi là ‘Toàn thư mắng chửi người’.....”

Nói xong còn ngừng một chút để xem xét phản ứng của A Kiêu, bỗng dưng cười mỉm một cái, giống như gió nam thổi tới, lại càng giống hoa nở mùa xuân. Mà A Kiêu đột nhiên thấy rùng cả mình, nhớ tới mình từng nghe qua người khác nói rằng, người dựng ở nhà ngay cả cười cũng lười này, tại triều đình đã có một biệt hiệu, gọi là “Tiểu diện Diêm La” (Diêm La có gương mặt tươi cười).

“Ồn không?”

“Rất ổn.”

“..... Chàng không có hạ sát chiêu đấy chứ?”

“Đương nhiên, ta chỉ nói một phần ba thôi.”

Chờ sau khi Thôi Tuyền khí định thần nhàn đi ra khỏi thư phòng, tiểu Tiễn đã chứng kiến một đoạn đối thoại không rõ nghĩa này của đương và bác.

~

“Rốt cuộc đương đã nói gì với Kiêu ca ca không biết?”

Mấy ngày sau, tiểu Tiễn vẫn tiếp tục thắc mắc về tình hình cụ thể tỉ mỉ của ngày hôm ấy. Gần như ngoài đương và bác ra thì cả hai huynh đệ lúa nước cũng đều không rõ trong thư phòng đã diễn ra cuộc đối thoại gì. Nhưng rõ ràng một điều là tinh thần của A Kiêu đã sa sút thấy rõ, tiếc là nếu trực tiếp hỏi thăm hấn thì sẽ bị hấn trực tiếp hét vào mặt “Đừng có nói với ta việc này một lần nữa!”, hấn là đã kích không hề nhỏ.

Đúng thế, đời này A Kiêu hấn sẽ không để cho kẻ thứ ba nào biết chuyện này nữa, bởi vì cuối cùng, hấn căn bản là đã khóc hết nước mắt xin Thôi Tuyền tha thứ. Hấn thật không thể tưởng tượng nổi mình sẽ bị mắng tới độ tâm thần bất ổn như thế này, hấn cũng không tưởng tượng nổi việc Thôi thị là một gia tộc có gia giáo mà lại có thể mắng người ta một cách khó nghe như thế..... Không! Không phải là khó nghe, mà là cực kỳ triệt để! Cực kỳ tàn nhẫn! Thủ đoạn cực kỳ đáng phẫn nộ! Đây chắc chắn là hành vi đã kích tinh thần toàn diện, phản xã hội, vô nhân đạo!!

Hấn nhất định —— A Kiêu trong lòng âm thầm hạ quyết tâm —— đời này quyết tâm lớn nhất của A Kiêu hấn không còn là trở thành một thân vương nhàn tản bình bình thường thường nữa, mà đối thành đả đảo phản đối Thôi Tuyền một cách toàn diện, phải đánh sập hấn trên cả tinh thần và thể xác!!

“Đại biểu ca, đừng có ngăn người nữa, nhanh chạy đi tìm người giúp đỡ.”

Đúng lúc A Kiêu định ra một “âm mưu chi tiết” siêu to lớn để hại người thì tiếng gọi của Thôi Thường Khanh đã kéo hấn trở về hiện thực.

Bọn họ hiện tại đang ở trong tầng thư khố (phòng chứa sách) của Thôi gia, bởi vì Thôi Tuyền đã cho người thông báo rằng Lục công chúa cùng phò mã đang chuẩn bị tới điền trang, cho nên yêu cầu bọn nhỏ thay đổi lại gia huấn.

Trượng phu của Huy Trữ lục công chúa chính là huynh đệ đồng tộc Thôi Cảnh, bởi vì là người nhà, lại là nhân vật theo như Thôi Tuyền nói chỉ có gương mặt tạm coi là “tinh anh”, cho nên Thôi Tuyền cũng không để tâm lắm, chỉ bảo con trai cả tìm mấy cái luân lý cổ huấn gia đình hời hợt là được, vậy nên bốn đứa nhỏ vừa mới chính ngộ đã tập trung hết vào tầng khố chứa đủ các thể loại cổ thư phong phú đa dạng.

“Sách của đương nhiều thật đó!”

Tiểu Tiễn cảm thán từ tận đáy lòng, chân rảo bước đến chỗ cao nhất xếp quyển trục, chính là giá sách thì xếp loạn rất nhiều vật, nên cậu vừa mới rút có một cái thôi thì tất cả liền cùng rơi thẳng xuống nền đất.

“Ủây, có cái quyển trục rất đẹp này!”

Tiểu Tiễn giơ lên một cuộn tranh lăn ra đến chỗ cậu, đối với mọi người xung quanh nhanh chóng công bố phát hiện.

“Công nhận là rất tinh xảo!!”

Lúa nước đại thiếu gia ra vẻ thâm trầm nói.

“Ít nói mấy thứ vớ vẩn thôi, mở ra xem trước đã.”

A Kiêu gỡ mạnh quyển trục. Sau khi trải qua sự việc lần trước, hấn cũng không ngại muốn nhìn lần nữa xem Thôi gia còn có cái loại gia huấn gì lợi hại nữa không. Vừa mở ra một cái, con người cấp tốc đảo qua lại vài vòng, hấn liền nhin không được phá ra cười lớn, dọa cho đám biểu đệ một phen sợ hãi.

“..... Kiêu ca ca Huynh, huynh làm sao thế?”

“Không có gì không có gì, ta chỉ thấy là gia huấn này rất tốt, rất thích hợp để treo lên.”

“Thật à?”

Lúa nước đại thiếu gia nghi ngờ tiến lại gần, tỉ mỉ nhìn nội dung trong quyển trục, lại phát hiện ra một vấn đề.

“Cái này hình như là nương đệ viết.”

Cậu chỉ chỉ dấu ngọc ẩn của Lương Hoàng công chúa bên góc phải quyển trục.

“Không tệ, hẳn chính là gia quy do bác viết, thế mới có giá trị chứ, cái này, tuyệt đối chính xác!”

“Ồ thế hai câu cuối cùng này nghĩa là gì thế? ‘Muốn’ với ‘không muốn’ là sao?”

Nhìn thấy thái độ thích thú đến khác thường của đường huynh với bản Thôi gia gia huấn này, tiểu Tiễn cũng cảm thấy rất tò mò.

“Ta cũng không biết, nhưng chắc chắn là những lời nói vàng ngọc cần tuyệt đối tuân thủ!!”

Những gì lần này A Kiêu nói là sự thật, trên thực tế hẳn cũng không rõ lắm ý nghĩa hai câu cuối, nhưng cái đó lại không thể ngăn cản khả năng phán đoán của hắn đối với giá trị của quyển trục này. Chỉ cần treo thứ này lên, hẳn không sợ bị bắt phải nghe hai phần ba cái cuốn gia huấn “Mắng người kinh điển” kia nữa, có chết cũng không hối tiếc!

Vì thế, sau khi Thôi Cảnh bước vào chính phòng của tộc huynh hắn, cứ như vậy nhìn thấy một bộ “gia huấn” trật tự rõ ràng mà lại mang theo một tư tưởng rất thâm thúy:

Khi phu nhân nghỉ ngơi, mùa hè phải quạt mát, mùa đông phải ủ ấm chăn, không được có hành vi đối phó.

Khi phu nhân buồn chán, phải diễn trò mua vui, thả y ngu thân, không được có hành vi ngồi không không làm gì hết.

Khi phu nhân dạy bảo, phải quy củ khoanh tay ngồi ngay ngắn nghe giảng, không được có hành vi ngo nguậy, ngồi không yên.

Khi phu nhân phạm lỗi, phải biết tự nhận lỗi về mình, không được có hành vi chối bay chối biến, hay đổ lỗi cho người khác.

Khi phu nhân đau lòng, phải đau đón cùng cực, bi thương vô cùng, không được có hành vi tươi cười vui vẻ.

Khi phu nhân vui vẻ, phải giăng đèn kết hoa, chúc mừng tứ phía, không được có hành vi tạt nước lạnh.

Khi phu nhân tức giận, phải lạy lục cầu xin tha thứ, khẩn xin sự khoan hồng, không được có hành vi làm lơ không để ý đến.

Khi phu nhân muốn, nếu bản thân cũng thế thì xin tự nhiên, phải kiên trì bền bỉ, không được có hành vi hữu lực vô tâm hoặc hữu tâm vô lực.

Khi phu nhân không muốn, thì phải nuốt lệ vào lòng, tự thân giải quyết, không được có hành vi mua bán bằng tiền bạc ở bên ngoài.

Ngoại trừ chính văn bên trên, ở dưới hai câu cuối cùng còn đặc biệt viết hai chữ bằng nét mảnh màu hồng, giống như là loại phê bình chú giải thường được lưu lại trên sách, viết là “Thế nào?”

“..... Phần trên chung quy..... cũng có vẻ tốt mà.....”

Thôi Cảnh mặt nghệt ra, thật khó khăn mới nói được một câu chữ tạm gọi là có tính chất khích lệ, nhưng mà đối với người đang đứng bên cạnh, hẳn thật sự không dám đối mặt, chỉ là dựa vào độ dưng tóc gáy mà phán đoán xem độ hỗn loạn đã tăng đến mức nào.

Quả nhiên, Thôi Tuyên vừa vung tay cái đã không thấy bóng người đâu, sau đó người ta liền nghe thấy một tiếng quát rất lớn vọng ra từ sâu trong sân

“Không muốn chết thì mau khai ra đi!! Là kẻ nào làm!”

27. Chương 27: Nghệ Thuật Bệnh

Editor: Văn Nghiên

Một người, nếu bình thường ở nhà chỉ chăm chăm để ý mấy chuyện chi phí đột nhiên nảy sinh, lâu ngày chắc chắn sẽ bị người ghét; nhưng cũng có một người, cho dù làm trụ cột gia đình, lâu ngày người ta đương nhiên sẽ nghĩ bạn phải làm thế là chuyện thường, bạn càng cố gắng, trái lại càng dễ bị coi thường. Thời điểm này, nếu như có thể đứng díp đổ bệnh một trận, thực hiện bãi công một chút, vậy thì lúc đó ngay cả một đứa trẻ không hiểu chuyện cũng sẽ nghĩ —— nếu không có người này thì không ổn rồi. Sau đó, địa vị của bạn sẽ được cải thiện, bình thường buồn rầu, ghen tức, giận dữ mà không dám bộc lộ thì bây giờ có thể tùy lúc mà thể hiện, căn bản không ai dám có ý kiến.

Lúc này hoàng đế, chính là vừa đau vừa sướng như thế.

Đau, đương nhiên là do hắn bị đủ các thể loại chứng bệnh phong hàn, đau đầu, nuốt khan, lại còn cả ngày hắt xì khiến cho xương cốt đều nhức nhối.

Còn sướng, lại là do mấy bệnh nhỏ không hề ảnh hưởng đến toàn cục như thế lại đem đến cho hắn đãi ngộ không tồi chút nào.

Ví dụ như vừa rồi, hắn ho khan một trận khiến bát thuốc toàn bộ đổ lên người của hoàng hậu, mà hoàng hậu ngay cả mí mắt cũng không thêm động, chỉ càng thêm cẩn thận mà hầu hạ hắn, làm như hoàng đế là con búp bê sứ không bằng.

Ôi này này, nghĩ tới việc hoàng đế hắn phải nhờ vào mấy cái bệnh tật này mới có được đãi ngộ của ngôi cứu ngũ, cũng quá là làm khó hoàng đế rồi. Vì thế hắn không kìm nổi cười khổ một tiếng, tiếng cười vừa mới ra được một nửa liền biến thành tiếng ho khan.

“Trần đại nhân, rốt cuộc khi nào Hoàng thượng mới có thể khỏe lại? Đã năm, sáu ngày rồi.”

Hoàng hậu vừa xử lý số thuốc bị đổ trên váy, vừa nâng mắt nhìn ngự y nghiêm khắc hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, chứng phong hàn này tuy chỉ là chứng bệnh thông thường, nhưng mà nói không quan trọng cũng không đúng, phải kiêng gió, kiêng nước, kiêng nóng lạnh, còn thêm vô số triệu chứng phát sinh nữa, ngoài ra còn phải uống đúng thuốc, vậy nên còn cần thêm chút thời gian.”

Lão ngự y sờ sờ râu, vẻ mặt giống như rất nan giải, mà hoàng hậu dù sao cũng chỉ là người bình thường, kể cả ông có viện cớ này nọ đối trá thì cũng chỉ có thể hời hợt giao phó mấy câu rồi dẫn theo đám cung nhân lui xuống.

“Hoàng thượng, người tính sẽ khỏe khi nào?”

Nhìn bóng dáng của Hoàng hậu đã dần xa, Trần lão ngự y xoay người hỏi hoàng đế một câu rất kỳ lạ

“Sắp rồi, sắp rồi, lão nhân gia ông để trẫm thoải mái mấy hôm đi.”

Cách hoàng đế trả lời cũng thật lạ lùng, hơn nữa thái độ với lão ngự y lục phẩm này cũng rất hòa nhã. Chỉ bởi vì Trần lão ngự y này đã phối hợp với hắn hết sức ăn ý, hắn mới chỉ dùng mắt ra hiệu một cái là ông có thể thêm một câu “Do vất vả trong một thời gian dài” sau khi chẩn bệnh phong hàn, góp phần điểm thêm “bệnh” cho rỗng.

Có câu nói như thế nào ấy nhỉ? À, “Một bí mật mang tính phổ biến chính là cách gây dựng mối quan hệ vững chắc nhất” —— lời này không chỉ nói đến tình cảm nam nữ, mà đặt trong tình huống lúc đó của hoàng đế cùng lão ngự y lại thấy đúng vô cùng, vậy nên hoàng đế đương nhiên rất khách khí.

Lão ngự y nhìn vị hoàng đế do chính mình trông coi từ nhỏ đến lớn này, đành bất đắc dĩ lắc đầu cười, cuối cùng còn dặn thêm một câu

“Chỉ là bệnh nhỏ, hoàng thượng cũng đừng kéo dài quá!”

Kéo dài quá? Vấn đề là kéo chưa đủ dài mà!

Hoàng đế tựa vào đệm vui sướng đến chảy cả nước. Từ sau khi hấn bị cảm mạo thì nghiêm nhiên được miễn lâm triều sớm, tuy nói rằng cũng thấy có chút muốn đi làm, nhưng dù sao cảm giác cũng rất khác biệt. Có người bưng trà cho hấn, có người dịu dàng đắp lưng cho hấn, quan trọng là hấn có thể đường hoàng nghỉ ngơi mà vẫn có lương, tiện thể khiến cho đám thần tử kia nỗ lực hấn lúc nào cũng cung cúc tận tụy làm việc, cũng làm cho bọn họ hiểu rằng hấn cũng là người, cũng có thất tình lục dục(*)..... À nhầm, là thất tai bát nạn, không phải là kẻ chỉ biết làm hùng hục như trâu.

(*) Thất tình: 7 xúc cảm chi phối con người: Hỉ (mừng), nộ (giận), ái (thương), ố (ghét), ai (buồn), cụ (sợ), dục (muốn).

Lục dục: sinh ra do ham muốn của sáu giác quan của con người: Vị dục (muốn ăn ngon), Thính dục (muốn nghe âm thanh hay), Hương dục (muốn ngửi mùi thơm dễ chịu), Sắc dục (muốn nhìn thấy thứ đẹp đẽ), Xúc dục (muốn thân xác sung sướng), Pháp dục (muốn ý nghĩ được thỏa mãn)

Kết quả là, trên cơ thể hoàng đế dù có bao nhiêu không khỏe chẳng nữa thì tinh thần vẫn rất phơi phới hạnh phúc, loại hạnh phúc này không chỉ gạt đi bao nhiêu khổ sở trên thân thể mà còn thật là dư dả đó!!

Sau khi Trần thái y chẩn bệnh xong thì hoàng đế tiếp tục ở lại trong cung thư thư phục phục ba ngày. Cùng khoảng thời gian đó hấn cũng bảo thái y viện giảm bớt liều lượng thuốc cần dùng, tiếc là tốc độ phục hồi vẫn nhanh thấy rõ.

Aizz, cơ thể quá khỏe mạnh đôi khi cũng là một chuyện rất bất đắc dĩ đó, hoàng đế tâm tình phức tạp nghĩ.

“Hoàng thượng, hoàng hậu nương nương cùng với Thái y viện Hồ đại nhân đến chẩn bệnh.”

Đúng lúc hoàng đế đang tiếc nuối sâu sắc cho cái thể chất trâu bò của mình thì Mạnh công công đẩy cửa điện bước vào bẩm báo. Điều này khiến cho hoàng đế nhất thời không biết phải làm gì, tiện tay quơ lấy một chén trà lạnh uống xuống, vậy nên lúc hoàng hậu đi vào đã nhìn thấy cảnh tượng hoàng đế đang nhe răng trợn mắt ho khan vài cái.

“Hoàng thượng, người sao rồi?”

Hoàng hậu hỏi thăm.

“Không sao, không sao, nhưng sao không phải Trần thái y?”

Hoàng đế chột dạ chỉ tay vào mặt ngự y. Sở dĩ hấn bị sặc, chính là do thay vì nhìn thấy một lão nhân râu bạc thì lại là một trung niên nhân râu đen nhánh tuổi chưa tới ngũ tuần.

Hoàng đế rất tức giận, bình thường vẫn là do Trần ngự y phụ trách thăm khám cho hoàng đế, nay lại trở thành một kẻ không biết tí tình hình nào, vậy không phải khả năng hấn bị vạch trần đạt đến cả 99.99% sao!!

“Đáng lẽ ra là Trần đại nhân tới, nhưng mà mẫu hậu gần đây có chút không khỏe, liền truyền Trần đại nhân đến chẩn mạch, bệnh của hoàng thượng đã khám vài lần rồi, vậy nên để Hồ đại nhân tiếp nhận chắc cũng không sao.”

Hoàng hậu thì nói năng hợp tình hợp lý, còn mặt mũi hoàng đế lại xanh xanh trắng trắng một trận, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Hồ ngự y vươn “ma trảo” chụp tới cổ tay mình.

Mất mặt! Quá mất mặt!! Hoàng đế căn bản không dám nghe xem thái y nói gì nữa.

“..... Hoàng thượng mạch đập có chút nhanh.....”

Hả?

Hoàng đế chớp chớp mắt, nghe rõ mấy lời ngự y vừa nói.

“Lại có mồ hôi.....”

A?

Hoàng đế nhìn theo tầm mắt của Hồ thái y, theo bản năng dùng tay áo lau trán một phen, quả nhiên có mồ hôi, nhưng mà..... hình như do khẩn trương mà.

“Lạ quá, nếu là chứng bệnh bình thường, vậy thì hẳn là phải tốt rồi chứ, như thế nào đến bây giờ còn chưa khỏi..... Hoàng thượng hiện tại người đang uống thuốc gì?”

Hồ thái y ở một bên lăm lăm bà lăm lăm một lúc lâu, cuối cùng xoay người tới chỗ Mạnh công công đang tùy thị, Mạnh công công đương nhiên cũng không dám giấu, liền ghé tai nói thầm với Hồ thái y.

“Hồ đại nhân, Hoàng Thượng đây là.....”

“Nương nương, Hoàng thượng mãi không thấy có tiến triển, vi thần thấy có lẽ nên tăng thêm dược lượng, bột sừng tê giác là vị thuốc làm tán nhiệt tốt nhất cũng hữu hiệu nhất, có thể dùng thêm một chút”

Hoàng đế có thể nào cũng không nghĩ đến, cái chuyện lừa dối hữu kinh vô hiểm này lại lọt qua được kỳ kiểm tra dễ dàng thế. Hồ thái y cũng không biết có chuyện gì, hẳn vốn không có bệnh lại có thể mò ra một đồng bệnh tật đến? Đương nhiên, hoàng đế hẳn không biết một điều, tương lai tất cả những thầy thuốc có chút chuyên môn đều thích nói quá lên, cho nên hẳn cảm thấy bản thân hết sức may mắn, chuẩn bị tiếp tục làm ổ trong nhà thêm vài ngày.

Tiếc là trên đời này còn có một câu gọi là “Vui quá hóa buồn”, huống chi “Vui” này của hoàng đế..... tới mức này cũng khó có thể tiếp tục. Ngay lúc hẳn tâm tâm niệm niệm hy vọng mấy bệnh nhỏ đừng có tốt lên nhanh như vậy, thì ông trời quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của hoàng đế.

“Đây..... đây là làm sao!!!”

Lúc hoàng hậu lại tới vấn an hoàng đế quả thật đã bị dọa giật nảy cả mình. Chỉ thấy hoàng đế mặt mũi thì trắng bệch, tứ chi lạnh buốt, giọng nói khản đặc, căn bản là so với lúc bị bệnh trước kia còn thảm hại hơn.

Sau tiếng trách cứ nghiêm khắc của hoàng hậu, các cung nữ nội thị phụ trách Trường Kiền điện liền nói đuôi nhau quỳ sụp xuống, chỉ là thì quỳ cứ quỳ, không một ai có thể trả lời câu hỏi của hoàng hậu, đừng nói bọn họ không ai biết, đến cả hoàng đế còn không hiểu vì sao mình ra nông nổi này cơ mà.

Hắn cùng lắm là dựa theo các phương pháp đã dùng trong quá khứ, khác biệt duy nhất chỉ có uống thuốc đúng liều lượng mà thôi. Trước kia muốn bớt xén một ít là do không muốn khỏi bệnh quá nhanh chóng, hiện giờ bệnh gì cũng không còn nữa nên hẳn nghĩ không cần tăng thêm phiền phức, trực tiếp uống cạn chỗ thuốc thái y viện đưa tới. Nghĩ tới đây, hoàng đế không khỏi liếc nhìn Hồ thái y đang ngồi bên giường một cái, ánh mắt không chút thân thiện, ai bảo ông ta là người mò ra mấy cái bệnh tật vô căn cứ trên người hắn chứ!!

Hồ thái y, Hồ thái y.....

Càng nghe càng thấy cả họ nhà hắn đều không phải tốt lành gì rồi!!

“Hồ đại nhân, vậy bây giờ phải làm thế nào đây?”

Hoàng hậu hiểu rõ hiện giờ không phải là lúc thích hợp để tính sổ với thái y, việc cấp bách cần làm lúc này là đem bệnh của hoàng đế trị khỏi cái đã.

“..... Cái này..... Hoàng thượng hiện giờ đang bị hàn khi nhập thể, một lượng lớn dương khí đã mất đi, bây giờ cách tốt nhất là giữ ấm tiêu hàn.....”

“Lúc trước thì bảo trầm tán nhiệt, bây giờ lại muốn trầm tiêu hàn, Hồ thái y, rốt cuộc ông đang làm cái gì!!”

Hoàng đế khàn giọng quát tháo. Người ta nói bệnh lâu đều thành y sĩ, hẳn tuy bệnh không lâu lắm nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy được lời nói của Hồ thái y trước sau đều rất mâu thuẫn.

“Trước đây lúc xem bệnh cho hoàng thượng, thần thấy có ra mồ hôi, thân nhiệt nóng, muốn uống nước lạnh, rõ ràng là bị cảm nóng..... Cho nên vi thần mới..... nhưng sao bây giờ lại thành thể này.....”

Hồ thái y đáp ứng, rốt cuộc cũng không thể nói rõ. Ông cũng cảm thấy rất buồn bực, rõ ràng mình không chẩn sai bệnh, mà sao hoàng đế lại lúc nóng lúc lạnh như thế, chẳng lẽ do thần kinh mất cân bằng?

Hồ thái y nào có biết, ban đầu hoàng đế vốn bị phong hàn, chỉ là lúc bệnh đã khỏi tám chín phần, thân nhiệt nóng, toát mồ hôi cùng muốn uống trà lạnh đều là do thời tiết quá nóng nực, lại bị ông hiểu lầm thành cảm nóng, đi lấy sừng tê tán nhiệt. Tán đi tán lại rồi tán luôn về vạch xuất phát, không chỉ khiến cho công sức

chữa bệnh trước giờ của Trần lão thái y đồ biển, còn khiến cho bệnh trạng của hoàng đế càng thêm nghiêm trọng.

Kết quả là hiện giờ Hồ thái y chỉ có thể căn cứ tình huống hiện tại mà kê đơn thuốc bổ khí dưỡng hư, từ từ mà quan sát. Ai nghĩ đến hôm sau liền quan sát ra luôn hiệu quả.

Hoàng đế hiện tại đầu choáng mắt hoa, thân mình nặng tới mức ngay cả mí mắt cũng không muốn động đậy, vì thế nên chúng phi tần hậu cung càng thêm chăm chỉ hơn so với trước đây, thay phiên nhau chạy tới chăm sóc hoàng đế.

“Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, người tỉnh lại đi, rửa mặt một chút rồi lại ngủ tiếp.”

“Hả?”

Hoàng đế mơ mơ màng màng hà hừ vài tiếng, nửa thân trên hoàn toàn phải dựa vào cung nữ mới có thể cử động, ánh mắt còn có chút hồng hồng, nhìn nhìn cả lúc lâu mới thấy rõ người trực phiên hôm nay là Dụ phi.

“Hoàng thượng, súc miệng trước đã.”

Mọi người đều biết khi sinh bệnh thì mũi trong miệng tương đối nặng, hoàng đế cũng hiểu rằng trong miệng mình hiện nay không thơm tho gì, thậm chí còn xuất hiện thêm mấy chỗ viêm loét, cho nên rất ngoan ngoãn nhận lấy cái chén ngọc mà ừng ực ừng ực súc miệng. Khỏi nói! Sau khi súc trái súc phải vài cái đã thoải mái không ít, đang lúc hẩn chuẩn bị ngoẹo đầu đi ngủ tiếp thì bỗng dưng cảm thấy bầu không khí xung quanh có chút lạ lạ.

Trước hết là im phăng phắc như thời điểm trái đất khởi sinh, sau đó chính là tiếng hét như núi lửa phun trào của Dụ phi nương nương.

“Hoàng Thượng!”

Nàng ta không nói đến lời thứ hai đã bỏ nhào lên người hoàng đế mà khóc, hoàng đế cũng nhìn lướt qua bả vai của Dụ phi, thấy Mạnh Hiền An mặt mũi xanh mét nhìn chăm chăm cái chén súc miệng vừa rồi Dụ phi ném xuống đất, chỗ đó vẫn còn loang ra một ít chất lỏng màu đỏ hồng.

Cái gọi là bệnh nhỏ, luôn luôn được định nghĩa trong phạm vi của thuốc aspirin hoặc thanh nhiệt giải độc mà thôi, đã ở ngoài ranh giới này thì chắc chắn là bệnh nặng sắp chết, rất thất vọng đau khổ, tự nhiên sẽ có chút tránh né.

Tri thức y học của cổ nhân cũng tương đối lạc hậu, đối với bọn họ mà nói, một người bình thường đột nhiên hộc máu chắc chắn là chuyện không ổn, họ căn bản không để ý xem đó có phải là chảy máu chân răng, viêm lợi, nhiễm trùng khí quản hay là loét thượng vị dạ dày gì đó hay không, vì thế khi triệu chứng này xuất hiện trên người hoàng đế, mọi người liền mặc sức tha hồ mà tưởng tượng theo đủ mọi tình huống. Dù sao giống như adidas đã có slogan — nothing is impossible!!

Vì thế không khó để tưởng tượng ra cái cảnh gà bay chó sủa hiện đang diễn ra trong hoàng cung, tất cả các kỹ năng của thái y như châm cứu, cạo gió, lấy độc trị độc đủ kiểu đều cùng nhau nhất tề xung trận, ngay cả cái sản phẩm gia công nửa vời đã bị biến tướng kia của hoàng đế cũng đã kinh qua quá nhiều phương pháp trị liệu. Đáng tiếc là tinh thần của hẩn càng ngày càng kém, ngay cả Trần thái y lúc quay trở về cũng không hiểu nổi sao cái bệnh vặt lúc trước lại phát triển ra nông nổi này.

“Hoàng nhi ơi, sao con lại thành ra thế này!!!”

Thái hậu kêu khóc đến đau thắt ruột gan, nghe như hoàng đế từ một con người ba tốt sa đọa thành một kẻ du côn đầu đường xó chợ. Mà mọi người ở đây ai ai cũng nức na nức nở, gơ tay gạt gạt lệ. Trong đó cũng phải kể đến cả hoàng đế, cả người hẩn hiện giờ đang lâm vào trạng thái mà ở thời hiện đại người ta gọi là “OTL”(*)

(*) Biểu tượng giống với Orz đã giải thích ở chương 8

“Hoàng nhi..... Con có muốn trắng trời gì nữa không.....”

Thái hậu khóc lóc đau lòng, còn hoàng đế vẽ mặt lại hoang mang vô cùng, không khỏi sợ hãi.

“Mẫu hậu.....”

Hoàng đế thở dài đánh thượt một cái.

Còn cái gì để nói đây? Nói hần lúc trước bệnh lâu chẳng qua chỉ là dối trá, giờ thì hay rồi, vô tình bệnh giả lại thành bệnh nặng như thật..... Chính hần nghe còn thấy vợ vẫn không chịu nổi nữa là. Cảm xúc này, không khí này, thời điểm này, sao giống như để lại di ngôn quá vậy...

“Hài nhi bất hiếu, khiến mẫu hậu thương tâm.....”

“Hoàng nhi ơi! Ai gia chỉ hận kiếp này không phải mẫu tử ruột thịt, nếu có kiếp sau, ai gia nhất định sẽ lại làm mẫu thân của con!”

Không thèm đợi hoàng đế trắng trời xong, thái hậu liền bắt đầu nói mấy câu thoại kinh điển. Vậy mà người cũng đã tính toán xong xuôi cả kiếp sau luôn rồi, hoàng đế cảm thán, rồi cảm thấy mình cũng nên nói vài câu

“Vậy kiếp sau mẫu hậu đừng tiếp tục gây sức ép như thế, đừng nhiều lời như thế, cũng đừng cố tình sinh sự như thế nữa, nếu không con chịu không nổi.”

Lời này nói rất bình thường, nhưng thái hậu lại có khả năng há miệng cắn hần một phát chết luôn ấy! Lại thay, thái hậu lại không hề hờn giận, chính là gặt đầu cam đoan liên tục “Nhất định nhất định”.

Nếu đã mở đầu câu chuyện này —— hoàng đế nhìn đám người nhà xung quanh một lượt —— vậy thì hãy nói cho rõ ràng luôn đi.

“Cung phi nàng cũng đừng để ý bề ngoài quá, đã làm mẫu thân rồi, quan trọng vẫn là con người mình thôi.”

“Thục phi Dự phi hai nàng có rảnh thì nên đọc thêm sách đi, vừa tăng tầm nhìn, vừa tăng kiến thức.”

“Trữ phi ôn nhu là rất tốt, chính là nhàm chán quá lại không hay, nên có chủ kiến một chút.”

“Huệ phi nàng sau này uống bớt rượu đi, trầm không ngại nàng dọa người, tuy nhiên trước mắt người ngoài thì vẫn nên bảo trì mặt mũi cho hoàng gia.”

Hoàng đế càng nói càng gan hơn, quả thực là có muốn cũng không ngừng nổi. Nghĩ lại xem cơ hội hiếm có như vậy, cái gọi là nhân chi thương tử, cơ ngôn dã thiện(*), hần có thể không nói sao? Vì thế hần liền cho mỗi người mỗi lời bình, ngay cả đám cung nhân ở đây cũng đều bị nói. Giảng giải xong xuôi, tầm mắt hần nhìn xuống người tiểu Tiễn, sắc mặt ôn hòa trở lại, sờ sờ đầu con dận dỏ.

(*)Người lúc cận kề cái chết, lời nói đều là sự thật

“Nếu phụ hoàng mất rồi, trong nhà chỉ còn một mình Tiễn nhi là nam tử hán thôi, con nhất định phải chăm sóc tốt cho hoàng tổ mẫu, các mẫu phi cùng các tỷ muội nhé!”

“Phụ hoàng yên tâm, ngoại trừ Tiễn nhi, ai nhi thần cũng không cho phép bắt nạt mấy người mẫu hậu đâu!”

“.....”

Lời này nghe xong thật sự là một chút cũng không thể yên tâm nổi, nhưng hoàng đế đã lãng phí quá nhiều nước miếng rồi, tinh thần cũng không còn dồi dào như cũ, rốt cuộc vẫn khoát khoát tay, ý bảo mọi người nên gì đó đi thôi.

“.....Hoàng hậu, nàng quay trở lại rồi sao?”

Cũng không biết đã qua bao lâu, hoàng đế ngửi thấy một mùi hương hết sức quen thuộc, dù sao cũng đã cảm nhận cả mười năm rồi, quả nhiên vừa mở mắt ra đã thấy hoàng hậu quay trở lại.

“Không có gì, nô tỳ chỉ muốn đến xem người một lát thôi.....”

Hoàng hậu thuận thế tựa vào người hoàng đế, gương mặt cùng giọng nói hết sức nhu hòa, cảm giác như được ngăn bởi một lớp sương mù, hư hư thật thật, cùng với vẻ mây tía ở phía xa chân trời thường ngày khác xa vô cùng.

“Hoàng thượng vừa rồi nói nhiều như vậy, sao lại không nói đến nô tỳ?”

“Thời gian ngắn ngủi quá, cũng không biết nên nói gì cho phải.”

Mấy thứ hoàng đế nói chính là thật, hoàng hậu này phạm vi tin tức phải nói là rộng quá mức, muốn khái quát thì tương đối phức tạp. Thực ra nếu được nói, hoàng đế hẳn rất hy vọng kiếp sau hoàng hậu đừng có làm một con người phúc hắc như vậy nữa.

Vì thế hai người im lặng tương đối lâu, trong Trường Kiền điện to lớn không có lấy một âm thanh thừa thãi. Không khí dần dần trở nên vi diệu, lại có chút khiến người ta đắm say, hoàng đế nhớ lại khoảng thời gian khi hai người mới thành thân, lúc đó vừa có cảm giác xa lạ lại lưu luyến đến lạ kỳ.

“Hoàng hậu.....”

Rốt cục, vẫn là hoàng đế không nhịn được lên tiếng trước.

“Gì?”

“Nàng..... Có phải lại béo ra hay không.....”

Hoàng đế cảm thấy mình bị ép có chút ngạt thở.

Rắc... Rắc.... Loảng xoảng, bầu không khí diệu kỳ cảm động vừa rồi cứ thế mà tan tành thành từng mảnh.

..... Chích duyên cảm quân nhất hồi cố, sứ ngã tư quân triều dư mộ. Hồn tùy quân khứ chung bất hối, miên miên tương tư vi quân khổ. Phù môn thiết tư quân chi chúc, đăng cao vọng đoạn thiên nhai lộ.....

Khúc đúng là tuyệt khúc, vũ cũng là tuyệt vũ, trên yển hội cổ tình khiến hoàng đế vui vẻ thì hẳn lại một chút cũng không vui nổi. Cái khúc nhạc này là ai chọn thế hả? Hợp tình hình thế cơ chứ! Giống y như cái bi cảnh hiện giờ của hắn.

“Đây là Tương tư khúc do Khang phi chọn, Hoàng thượng người thấy sao?”

Thái hậu trong lúc vô tình đã để lộ ra tên kẻ “Đầu sỏ gây ra” tâm tình uể oải của hoàng đế, hắn vừa nghe thấy Khang phi, trong lòng cũng không biết phải nghĩ cái gì. Nhớ ngày hôm đó khi hắn trắng trời hậu sự, còn nhắc nhở Khang phi nên nói năng cho đơn giản để hiểu một chút, đừng có lúc nào cũng nói văn nói thơ thế, ai dè Khang phi lại đáp trả hắn thế này:

“Ý hoàng thượng muốn nói, lời nói không nên quá mức đơn giản, thâm ý không nên quá lộ rõ, nô tỳ nhất định sẽ nghe theo.”

.....Có nghĩa là, cả đời này đừng có mong nàng sửa lại.....

“Rất hay, rất..... hợp thời điểm.”

Bởi vì vừa có “Hồn” vừa có “Biệt ly” lại còn “Đường chân trời” nên hoàng đế cười rất miễn cưỡng. Thái hậu nhìn thấy hết vẻ mặt này của hoàng đế, còn cho là hắn gắng gượng cười vui, nghĩ tới hẳn khó có thể sống lâu thêm một ít, trên vành mắt thái hậu lại hơi ươn ướt.

“Mẫu hậu, tự dừng sao lại bị thương rồi, đây, ta kính hoàng thượng một ly!”

Lương Hoàng công chúa mở đầu khuấy động không khí, nâng chén kính rượu hoàng đế. Chính là hoàng đế người đang có bệnh, trong chén rượu một lượng cồn nhỏ cũng không có, mà nguyên chén đều là nước thuốc đông y, vì thế khi hoàng đế một ngụm uống cạn rồi thì vị đắng ghê rợn khiến hắn lập tức nhú mày, vẻ mặt này lại càng thêm kích thích tâm tình của thái hậu.

“Hoàng Thượng.....”

Thái hậu rốt cuộc cũng không khống chế nổi tuyến lệ của bản thân, lén bắt đầu nghẹn ngào, có điều cái “lén” này của bà cũng đủ rõ ràng, nhất thời khơi gợi lên tình cảm của tất cả mọi người, khiến cho yến tiệc được tiếp tục tiến hành trong một bầu không khí hết sức quý dị.

Lúc này trăng nhô cao trên đầu cành liễu, trên đài cao đang biểu diễn một màn hợp tấu tiêu địch(*). Hai loại nhạc khí này vốn là có âm thanh đặc biệt thê lương, không ngờ sử dụng trong hoàn cảnh này lại lôi cuốn đến thế, khiến không ít người xem đến nhập thần.

(*)Tiêu: một loại sáo thổi dọc

Địch: một loại sáo thổi ngang

Hoàng hậu cũng vừa nghe, vừa kéo kéo tay áo trong vô thức. Nàng chợt cảm thấy gió thổi có chút lạnh, liền quay đầu nhìn về phía hoàng đế, chuẩn bị khoác thêm cho hắn một cái áo choàng.

Hoàng đế lẳng lặng ngồi trên ngọc tọa (ghế ngọc), đầu hơi hơi ngả về phía bên trái, hai mắt nhắm nghiền, cả người giống như đã tách biệt khỏi bầu không khí yến hội bên ngoài. Điều này khiến cho nhịp tim hoàng hậu bất chợt nhanh hơn hai nhịp, liền nhẹ nhàng gọi một tiếng..... Chỉ là đối phương không hề có phản ứng.

“Hoàng Thượng?”

Lần này âm thanh lại nâng cao hơn..... Nhưng vẫn không có ai đáp lại

“Hoàng Thượng”

Hoàng hậu gọi rất nhiều, thậm chí còn đẩy nhẹ hoàng đế một cái, nhưng mà sau mấy lần rung nhẹ ấy thì vẫn không có chút động tĩnh như cũ.

“Hoàng Thượng!”

Lần này, hoàng hậu hô lên một cách thẳng thốt, mà thanh âm cũng đặc biệt lớn đến lợi hại.

Một tiếng hô cất lên, tất cả mọi người đang bị hấp dẫn hay không bị hấp dẫn bởi tiếng tiêu toàn bộ đều quay đầu nhìn sang phía hoàng hậu. Trong lòng bọn họ gần như đã có dự cảm từ trước, cho nên sau khi thấy hoàng đế giống như rơi vào cảnh giới vô ngã, gương mặt mọi người đều biến sắc.

Trần ngự y đang tùy thị là người đầu tiên có phản ứng, chỉ thấy hành động nhanh chóng của ông không hề giống với tuổi tác, nhanh chóng bước tới trước mặt hoàng đế, đặt tay bắt mạch nhanh chuẩn chính xác không khác gì cao thủ võ lâm, sau đó liền ngưng thần tĩnh khí, sắc mặt không ngừng biến đổi.

Một khắc kia, thiên địa vạn vật đều như mất hết tiếng động, cảm giác như sử dụng slow motion trong thủ pháp làm phim vậy, ngay cả âm thanh hô hấp cũng dần dần trở nên thông thả mà ngưng bật. Trần thái y cuối cùng nghiêm trang cùng kính cẩn ngẩng đầu dậy, nhìn mọi người xung quanh một lần, có vẻ nếu không nói ra một tin dữ thì đúng là có lỗi với tình cảm của mọi người ở đây quá. Tiếc là lương tâm nghề nghiệp của ông quá cao, chỉ có thể nói mấy câu thành thật.

“Hoàng thượng người..... đang ngủ....”

Đúng thế, hoàng đế chính là đang ngủ, sau đó giống như trăm vạn giống sinh vật đang say ngủ trên trái đất, ngày hôm sau đã lại tỉnh dậy, không chỉ có tỉnh, mà trên phương diện tinh thần còn đặc biệt tốt. Không thể tưởng tượng nổi là bệnh nặng như vậy, lại khỏe lại như một kỳ tích, lúc đó mọi người căn bản không còn nhớ tới mấy cái sự việc vô lý lúc trước nữa. Tất nhiên cũng chẳng ai lưu ý đến việc Hồ thái y trước thì chẩn ra cảm lạnh sau lại chẩn ra cảm nóng, rồi cả cái gọi là “Ho ra máu” thực chất chỉ là xuất huyết khoang miệng do viêm amidan mãn tính, càng không có cả việc ngựa sống uống xong thảo dược liền trở thành ngựa chết, hoàn toàn chỉ còn nguyên nhân căn bản mà thôi.

Tuy là một ít chuyện khá là trọng yếu lúc chữa trị đã được ém nhẹm đi hết khiến hậu cung không ai rõ, nhưng mà lại có một chút việc khiến cho các phi tần cả đời cũng không quên nổi, ví dụ như “Di ngôn lúc lâm chung” mà hoàng đế đã nói lúc trước.....

“Đúng là không phải ruột thịt thì có khoảng cách mà!! Hoàng thượng người lại nói ai gia quá nhiều lời còn hay gây sức ép!!”

“Cái gì mà có đứa nhỏ rồi? Hoàng thượng quả nhiên là chê nô tỳ già rồi đúng không!!”

“Nô tỳ không muốn sống nữa, người còn nói người ta không có đầu óc!”

“Rõ ràng là hoàng thượng hay ép nô tỳ uống rượu, sao người còn bảo nô tỳ dọa người chứ!!”

“Không nghĩ tới trong mắt hoàng thượng, nô tỳ lại chỉ là một người thích nói thơ văn khó hiểu!”

Thái hậu cùng chúng phi đem vây hoàng đế ở trên giường, công khai lên án rất là kịch liệt, hơn nữa không khó đoán được chuyện này một khoảng thời gian sau cũng sẽ không kết thúc.

Về phần hoàng đế, giờ phút này hẳn mong mình có thể thật sự có thể hai mắt nhắm lại mà quên đi sạch sẽ, bởi thế nên cũng sẽ không chú ý đến hoàng hậu đang đứng ngoài vòng thị phi quan sát, nhìn hẳn cười bí hiểm, nếu không hẳn hẳn sẽ thấy rất vui mừng, vui vì cuối cùng mình đã không đem cái “Di ngôn” ấy đi nói với hoàng hậu.

28. Chương 28: Dám “làm” Dám Chịu

Editor: Vân Nghiên

“..... Duy vương kỳ sùng chi, niệm tư nhung công, kế tự kỳ hoàng chi, vô cạnh duy nhân, tứ phương kỳ huấn chi, bất hiển duy đức.....”

“Rất tốt, điện hạ người xem, mới có một ngày mà Tào công tử đã học thuộc toàn bộ chương hạ của ‘Liệt văn’ rồi, cậu ấy tuy chỉ là thư đồng của người nhưng lại xứng đáng để người học tập theo!”

“Đâu có đâu có, là tiên sinh đề cao đệ tử thôi.”

Tào thiếu gia ngượng ngùng xoa đầu, hai má ửng đỏ, mà cái biểu cảm ngại ngùng này qua con mắt của Tĩnh Hải vương tiểu Tiên thì lại trở thành cực kỳ đáng xem thường.

“Kể sĩ ‘vô dụng’ sau ba ngày đúng là phải nhìn bằng cặp mắt khác xưa rồi!”

Trên đường trở về sau giờ học, tiểu Tiên tỏ ra vẻ vui mừng vỗ vỗ vai Tào thiếu gia.

“Đâu có đâu có, là do điện hạ nâng đỡ thôi, thần nghe nói điện hạ lúc sống ở biệt trang Thôi gia cũng đã học hỏi được rất nhiều thứ.”

“Nâng đỡ cái đầu người! Còn nữa, đừng có mà nhắc đến biệt trang Thôi gia với ta!!”

Tiểu Tiên rốt cục không nhịn nổi nữa mà vút quách cái gương mặt vui mừng hồi nãy cố tỏ vẻ, phát cáu với Tào thiếu gia cao hơn cậu cả nửa cái đầu, lại còn phải rất vất vả mới giờ được tay lên đánh, độ mạnh yếu rõ là không đồng đều.

Lúc này Tào thiếu gia mới phát hiện mình đã chọc giận chủ tử, vậy nên bản tính thật thà đôn hậu nhanh chóng phát huy, cung kính cúi đầu xin lỗi tiểu Tiên đây chân thành —— mặc dù cậu cũng chẳng hiểu tiểu Tiên đang tức giận cái gì.

Tào Mai Dung, Chiêu Kiên tướng quân Tào đại nhân ấu đệ (em trai nhỏ), đương nhiệm thư đồng của Tĩnh Hải vương. Trải qua khoảng thời gian non nửa năm, giữa Tĩnh Hải vương bảy tuổi cùng Tào thiếu gia mười hai tuổi đã hình thành nên tình huynh đệ gắn bó không phân biệt giai cấp —— à, cái này..... đương nhiên là không thể, trên thực tế, mối quan hệ giữa hai đứa nhóc này mới chỉ tạm thông qua quan hệ chủ tớ mà thôi.

Nhưng mà đối với chuyện này, Tào thiếu gia thật ra cũng không lấy làm khó chịu, bởi vì nhà cậu toàn là một đám quân nhân thô lỗ khô khan, được trở thành thư đồng của một hoàng tử đã khiến Tào thiếu gia từ nhỏ chỉ yêu thích văn thơ tao nhã tràn ngập cảm giác thanh tịnh rồi.

Chỉ có tiểu Tiên là không thể vừa lòng với vị thư đồng này, người này ngoại trừ tính cách có chút ử dật khô héo ra thì cái bộ nhớ vừa gặp đã lưu kia thật sự không một ai có thể so sánh được, vấn đề là trí năng của Tào thiếu gia khó có thể so sánh được với trí nhớ, không chỉ không giúp đỡ được tiểu Tiên mà còn góp phần làm nổi bật lên cái sự không chăm chỉ cho lắm của cậu, điều bộ vô tình khách lần át chủ thể kia đã được tiểu Tiên khâm ban cho danh hiệu “Siêu vô dụng”

Tào Mai Dung, siêu vô dụng..... ừ, nghe cũng vẫn.

“Người đã thành tâm như thế.....”

Tiểu Tiễn cố tình kéo dài âm cuối, mắt thấy Tào thiếu gia đã bị mình gây chú ý liền kiễng chân lên nói thâm vào tai thư đồng.

“Không được đâu! Điện hạ, sao chúng ta có thể làm chuyện như vậy được?”

“Cái gì mà ‘chuyện như vậy’? Từ trước đến nay chuyện mà thư đồng cần làm nhất không phải chuyện này à?”

Tiểu Tiễn không để cho đối phương tiếp tục bàn lùi, trực tiếp phán định kết quả.

Chuyện mà từ xưa đến nay thư đồng nên làm nhất, trong lòng tiểu Tiễn vẫn luôn là: gian lận. Mà cái chuyện gian lận này, tiểu Tiễn đã phải trải qua một quá khứ bi thương đầy huyết lệ. Nghĩ tới bốn tỷ muội của cậu cùng với các thư đồng không chỉ hợp nhau bờ đẹp cậu mà thậm chí lúc giúp nhau gian lận —— cũng không có ai thềm quan tâm đến cậu hết.

Nhớ tới lần viết văn trước đây, cậu năn nỉ bào tỷ lúc viết xong đưa cho cậu nhìn một tẹo, tỷ ấy rõ ràng đã đồng ý rồi, kết quả lúc sau cậu đã “liếc mắt đưa tình” lâu như thế mà ngay cả nhếch mép tỷ ấy cũng không thêm nhếch, đã thế còn quăng cho cậu một câu “Không phải bảo đệ kêu ‘meow’ một tiếng ám hiệu à? Đệ không gọi còn trách ta làm gì?” rõ là phũ.

Cố ý! Chắc chắn là cố ý!

Aizz, loại bị quần chúng cô lập như cậu, khi ở một mình cảm giác đau khổ dày vò như thế, một đứa nhỏ bảy tuổi cứ như vậy mà lớn lên được cũng thật không dễ dàng! Cho nên khi Tào Mai Dung xuất hiện, có thể coi như là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết giá, nếu hắn có thể giúp mình vượt qua sóng gió trong kỳ thi tiểu khảo, rồi tiếp nối người trước mở lối cho người sau..... Tiểu Tiễn suy nghĩ một chút, cảm thấy nên tha thứ cho hắn còn hơn là tự mình chịu khổ chịu sở.

Rất nhanh chóng, cơ hội để thử thách Tào Mai Dung cuối cùng cũng đã đến, lão nho Hàn Lâm viện sắp khảo hạch Kinh thi.

“Vô dụng, người đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?”

Nhìn thấy bộ dạng sợ hãi rụt rè như thường ngày của thư đồng, tiểu Tiễn không khỏi có chút lo lắng.

Tuy nói là cậu không nghi ngờ gì cái đầu của Tào Mai Dung, nhưng mà nếu trong trường thi tâm lý không được tốt, vậy thì cũng sẽ ảnh hưởng đến khả năng gian lận thi cử đó.

“Không sao không sao, không phải trước đó chúng ta đã thương lượng ổn thỏa rồi à! Chỉ cần người cố gắng hết sức, cho dù không thành công..... Ta cũng sẽ không trách người đâu.”

Câu này nói ra nghe rất hợp tình hợp lý, tựa như vị trưởng bối hòa ái đang động viên tiểu bối “Cứ cố gắng hết mình, kết quả có ra sao chúng ta cũng sẽ không trách cứ”, nhưng không hiểu sao Tào thiếu gia nghe xong lại thấy cứ lạ lạ.

Nhưng mà người đang đứng dưới mái hiên nhà người ta, sao có thể không cúi đầu? Huống chi tinh thần thể xác cậu lại yếu ớt như liễu, lúc ở nhà đã sớm bị một đám người thân như sói như hổ bắt nạt rồi. Nếu kết cục đã định phải là trợ Trụ vi ngược(*), vậy thì cậu phải tính cho kĩ một chút, chính là “bình bất yểm trá”(*), tìm cái cơ nào đó để tránh sau khi sự việc bại lộ cậu bị đại ca đánh chết.

(*)Trợ Trụ vi ngược: thấy việc xấu không khuyên can mà còn hùa theo làm bậy. Trụ ở đây là Ân Trụ vương, vị vua cuối cùng của nhà Thương, vốn là một tên hôn quân vô đạo.

(*)bình bất yểm trá: khi đánh giặc thì người ta không ngại dối lừa nhau để đạt được thắng lợi.

“Vâng, tiểu nhân đã chuẩn bị ổn thỏa để trợ giúp điện hạ.....”

Tào thiếu gia thở dài nói.

Gian lận thi cử phương án số 1 —— hãy chọn một chỗ ngồi thật tốt.

Nếu là lúc trước, câu này đối với tiểu Tiễn có nghĩa là tìm một vị trí ngồi kín đáo. Nhưng mà nói thật, học đường hoàng gia quanh đi quẩn lại cũng chỉ có hơn mười đệ tử, làm quái gì có chỗ nào gọi là kín đáo.

Cho nên Tào thiếu gia sau khi bàn bạc lại với tiểu Tiễn, điểm mấu chốt đã chuyển thành hai người phải kiểm chỗ ngồi nào tương đối gần.

Hiện tại trong học viện gian lận thi cử cũng tương đối thịnh hành, vậy nên để tránh việc các đệ tử viết tài liệu lên bàn ghế, phương pháp bốc thăm chọn chỗ cũng đã được phát minh. Lão tiên sinh Hàn Lâm viện bê một chiếc hộp sơn gỗ bóng loáng, tiểu Tiễn nhanh chóng giơ tay bốc một tờ —— số 3.

“Chú ý vào, bốc cẩn thận cho ta nghe chưa!!”

Lúc đi về chỗ, tiểu Tiễn dùng sức đẩy mạng Tào Mai Dung đang đứng phía sau cậu ra đằng trước.

Tào thiếu gia không khỏi nhăn nhó tiến đến trước cái hòm gầy gầy mấy tờ giấy, nghĩ thầm, số mình cũng thật khổ sở, cái vấn đề này nói lưu ý là lưu ý được sao trời? Kết quả sau khi đảo loạn đồng giấy trong hộp, hạ quyết tâm sống chết thì cậu cũng rút tờ giấy ra, vừa nhìn một cái thì, ặc! Hẳn là không chú ý đủ rồi —— số 10.

Đối với kết quả này, tiểu Tiễn đương nhiên sẽ không chịu chấp nhận. Cậu đã vắt hết cả óc mới nghĩ ra được hai ba bốn năm sáu phương án gian lận, sao có thể chưa thực hiện mà đã chết sạch trong trứng nước như thế được! Vì thế đầu vừa nghĩ một cái, đã thừa dịp không ai chú ý nhỏ một ít nước bọt ra tay rồi cố sống cố chết lau mạnh vào tờ giấy của Tào thiếu gia rồi đưa trả lại, chữ viết bên tròn gần như đã mất sạch.

“Đi nói với tiên sinh là tờ giấy này bị mờ, người không nhìn rõ rồi bốc lại đi!”

“Gi cơ?!”

Lúc tiên sinh nhìn thấy Tào Mai Dung thì sắc mặt khó coi hết sức, nhưng đối mặt với vị Tào thiếu gia sắc mặt thậm chí còn khó coi hơn nữa thì ông đành phải nhân nhượng, để Tào thiếu gia có cơ hội bốc thăm lần thứ hai. Bởi vì ông chỉ nghĩ giấy viết mờ không phải là không có khả năng, cho bốc lại lần nữa cũng chẳng làm sao.

Quả nhiên trời cao không phụ người mệnh khổ, Tào thiếu gia lần thứ hai bốc thăm liền rút ra một tờ giấy ghi số 4, như trút được gánh nặng, cậu chạy về chỗ tiểu Tiễn báo tin vui.

“Người nhìn xem mình đã bốc được chỗ ngồi tốt như thế nào này!”

Tiểu Tiễn chớp mắt nhìn xuống dưới lớp một lần, không những không vui mừng mà còn tức giận mắng Tào Mai Dung một trận.

Hóa ra bàn ghế trong nội đường sắp tổng cộng bốn hàng, mỗi hàng có ba chỗ, số 3 cùng số 4 nghe thì hay nhưng thực tế lại là vị trí nằm giữa mấy ranh giới. Một cái là chỗ bên phải của hàng một, cái kia lại là chỗ bên trái của hàng hai, khoảng cách xa xôi không khác gì hai đầu cầu hỉ thước bắc ngang Ngân hà.

Nhưng mà cách giả vờ giấy không viết rõ đương nhiên chỉ có thể sử dụng một lần, cho nên nếu đã không thu được hiệu quả, dù không cam lòng, thì tiểu Tiễn vẫn phải đem mông đặt lên chỗ ngồi đã bốc thăm được. Cũng may là đối với khoảng cách như vậy thì thị lực vẫn có thể phát huy, so với số 3 và số 10 còn tốt hơn nhiều lắm —— tiểu Tiễn tự an ủi bản thân.

Gian lận phương án 1 bởi vì không nằm trong phạm vi tính toán trước, vừa mới ra đời đã đau lòng chết yểu, trực tiếp chuyển sang bước tiếp theo.

Gian lận thi cử phương án số 2 —— mảnh giấy nhỏ vụn năng.

“Khụ khụ”

Vừa mới mở sách không bao lâu, tiểu Tiễn đã giả vờ giả vệt ho khan lên một tiếng, khiến cho nhị tỷ tỷ Hoài An công chúa của cậu chú ý. Tiểu Tiễn dùng ánh mắt ra hiệu với tỷ tỷ rằng “Tỷ đi Dương quan đạo của tỷ, đệ đi cầu độc mộc của đệ, nước sông không phạm nước giếng đâu nhé”(*). Hai người nhe răng cười nhìn nhau một cái rồi lại cúi xuống nhìn bên dưới, chính là đem lão nho đang giám sát thành không khí, không hiểu là giữa hai đứa nhóc này có cái gọi là tâm linh liên thông không nữa.

Sau khi giải quyết xong nhị tỷ, lúc này tiểu Tiễn mới cẩn thận nhìn trái nhìn phải chỗ Tào Mai Dung, thừa dịp tiên sinh không chú ý liền đưa tay xuống bàn dưới làm mấy ám hiệu, ý muốn hỏi một câu trong đề.

(*) ai đi đường của người ấy, không liên quan lẫn nhau.

Tào thiếu gia híp mắt hồi lâu mới nhìn hiểu rõ, sau đó liền bắt đầu múa bút xoạt xoạt viết, không cần đợi đến một lát đã thấy một thứ gì đó giống như cuộn giấy giấu trong tay áo, rồi hướng về phía tiểu Tiễn ném một cái, vừa mới chạm đất đã lập tức mất hút, chỉ là..... cách chỗ tiểu Tiễn ngồi còn xa lắm.

Tiểu Tiễn nhìn cuộn tài liệu căn bản đang ở sai vị trí kia, quay đầu trừng mắt phẫn nộ với Tào Mai Dung, cơn tức hồi nãy lại bốc lên, ghen tới mức suýt nội thương.

Người cmn hướng này cơ mà!!!

Tào thiếu gia cũng phát hiện hướng bay so với tâm ngắm của mình đúng là lệch lạc quá thể, đúng lúc đấy lại bắt được sóng điện của tiểu Tiễn, không nhìn được rứt cổ lại, quần bách vô cùng lại xoạt xoạt xoạt xoạt bắt đầu viết ra giấy, không lâu sau đã lại cho ra một mảnh giấy nhỏ đời thứ hai. Lần này cậu cẩn thận hơn rất nhiều, còn giống như tuyển thủ thử quỹ đạo đường bay mấy lần, sau đó hít sâu một hơi, thận trọng ném một cái.

Cuộn giấy vẽ ra một đường cong hết sức hoàn mỹ trong không trung rồi lập tức đáp đến chỗ của lão nho đang giám sát.....

Tiểu Tiễn thiếu chút phát điên vội vàng cúi thấp đầu xuống, hận tới mức mong rằng mình với tên họ Tào này không quen không biết, đồng thời cũng là lần đầu tiên thực sự hối hận vì đã không tìm hiểu tại sao Tào Mai Dung lại không kế thừa chút noron thần kinh vận động nào của huynh trưởng và phụ thân của cậu ta?!

Kết quả phương án số 2 người thực thi quá tệ hại, đành phải tiến đến gian lận thi cử phương án số 3 —— đi vệ sinh.

“Tiên sinh, đệ tử..... đệ tử buồn quá.....”

Sau khi lão giám thị vô tình nhặt được một cuộn giấy nhỏ kỳ lạ ghi đáp án không bao lâu, ông liền thấy đệ tử của mình là Tào công tử gương mặt nhỏ đỏ bừng đứng dậy báo cáo.

Azzzz, mặt cũng đỏ thành như vậy rồi, thật không dễ dàng a~~

Lão nhân thở dài, phát tay áo để cậu đi cho nhanh, lại không biết cái gương mặt đỏ bừng kia của Tào Mai Dung, vốn chỉ là một cái cơ không được lịch sự cho lắm để êm thấm chuẩn đi mà thôi.

Tào thiếu gia vừa về chỗ còn chưa kịp ngồi cho ổn thì đã đến lượt Tĩnh Hải vương tiểu Tiễn giơ cao tay ý bảo cậu cũng muốn đi vệ sinh. Lão nho nghi hoặc nhìn hai người, nhưng kể cả có trùng hợp thế nào, lấy lý do về mặt tự nhiên thế này cũng không tìm ra nổi một lỗi, đành phải phát tay áo, bảo hoàng tử đi sớm về sớm.

Cũng may lúc này chưa có chế độ nhiều giám thị cùng coi thi như bây giờ, nếu không chắc chắn sẽ có người đi theo tiểu Tiễn.

Nghĩ đến mình lập tức có thể mã đáo thành công, tiểu Tiễn không khỏi đắc ý vô cùng. Chủ ý lấy nhà vệ sinh làm trạm trung chuyển đáp án, bất luận là ai nhìn vào góc độ nào cũng sẽ thấy nó vô cùng hoàn mỹ, nếu mà không thành công thì ông trời đúng là cái đồ không có mắt!!

Trong nhà vệ sinh của hoàng cung, đương nhiên là to hơn bình thường rất nhiều rồi. Bởi vì khi đó cũng chưa phân ra hai khu nam nữ, cho nên để cho nhiều người cùng dùng thì đã phân thành nhiều gian. Tiểu Tiễn cho dù nóng vội, nhưng cũng kìm nén lại sự đắc ý trong lòng, đi tìm đáp án mà Tào Mai Dung để lại từng gian một. Chính là hỗn hà hỗn hển tìm đi tìm lại trong mấy gian trước mặt, đừng nói là chữ viết, ngay cả một vệt nước nhỏ cũng không có.

Tiểu Tiễn xem xét gian phòng cuối cùng còn lại, trong lòng không khỏi tức giận. Cái tên họ Tào kia! Cậu ta cùng mình căn bản không hề ăn ý tí nào, mình thường dùng gian bên ngoài, còn cậu ta thì lại đi viết ở chỗ trong cùng thế này đây. Nghĩ vậy, tiểu Tiễn không tự chủ tăng thêm lực ở chân, “rầm” một cái liền đá bay cánh cửa nhà vệ sinh.

“Aaaaaa!!!! Sắc lang!!!!”

Tiểu Tiễn ngay cả đầu còn chưa thò vào kịp thì đã bị tiếng hét lạnh lạnh đến chói tai của bạn nữ nào đó khiến cho giật cả mình. Lúc đấy, hiện trường cực kỳ bi thảm, hồn vía cậu đã bay đi sạch sẽ, tay chân mềm nhũn, làm gì còn tâm tư đi tìm đáp án nữa, liền vội vội vàng vàng ba chân bốn cẳng phi vội về phòng học.

Trong nháy mắt quay đầu chạy trốn ấy, tiểu Tiễn mơ hồ thấy bóng dáng của người đang ngồi trong nhà cầu, xiêm y kia nhan sắc kia, cả mặt mũi..... Cậu cảm thấy có chút dự cảm chẳng lành.

Quả nhiên, tiểu Tiễn chân trước vừa mới về tới thì chân sau Tào tiểu thư là thư đồng của nhị tỷ cậu cũng hằm hằm quay trở lại. Chỉ thấy vẻ mặt cô nàng vừa xấu hổ vừa giận dữ đến đỏ bừng, đầu tiên là quắc mắt liếc tiểu thúc thúc Tào thiếu gia của mình một cái, sau đó lại thâm ý sâu xa nhìn tiểu Tiễn, ánh mắt này sắc bén tựa chim ưng, thật không hổ là nữ nhi tướng gia, dọa tiểu Tiễn tới mức trán gần như dán chặt vào mặt bàn, chỉ sợ nàng phát hiện ra cái trò ám độ trần thương này của mình, lại càng sợ nàng nhận ra mình chính là tên “sắc lang” vừa nãy, bởi vậy vẻ mặt khấn trương tới mức trắng bệch.

Chỉ duy lão nho là cảm thấy khó hiểu với bầu không khí hiện tại, nghĩ thầm, hai tiểu tử tông này không phải chỉ mới vừa đi nhà xí về thôi sao, sao mặt mũi lại như ghen sắp chết thế kia?

Đương nhiên, sau đó tiểu Tiễn vẫn chưa từ bỏ được ý định quay lại gian vệ sinh kia lần nữa, chỉ là trên tường giờ đây lấm tấm toàn nước là nước đang từng giọt từng giọt chảy xuống. Đương nhiên, đây không phải là kết quả do sự bay hơi tự nhiên, mà là đã bị hắt nước một lần nữa.

Điều này làm một chút áy náy đối với Tào tiểu thư vừa mới sinh ra của tiểu Tiễn đã bay đi sạch sẽ, thay vào đó là một đồng lửa cháy ầm ầm.

Mẹ nó! Không phải chỉ nhìn thấy cái tướng ngồi nhà cầu không văn nhã thôi sao! Cái bộ phận trọng yếu gì cũng chưa thấy! Người đáng giá bằng bộ đáp án vừa bị hủy của ta chắc!!!

Tình huống ấy đã khắc sâu ấn tượng trong trí nhớ của tiểu Tiễn, khắc sâu tới mức nhiều năm sau, đến khi hai người đều đã trở thành người một nhà mà vẫn không quên nổi, thường xuyên lấy đó làm cơ sinh sự..... À, cái này thì nói sau đi.

Tóm lại, bởi vì sự xuất hiện ngoài dự đoán của Tào tiểu thư mà liên hoàn chiêu thức gian lận số 3 cũng ôm thất bại mà chấm dứt.

Gian lận thi cử phương án số 4 là một phương án rất có tính chất lộn chết không sợ nước sôi. Tất nhiên, “lộn chết” này không phải là bạn nhỏ tiểu Tiễn, mà là trọng trách của bạn nhỏ thư đồng Tào Mai Dung.

Chỉ thấy đầu tiên Tào Mai Dung tỏ vẻ rất buồn ngủ —— cái này đương nhiên là giả, sau đó liền gục đầu xuống đi gặp Chu Công luôn —— cái này đương nhiên cũng giả nốt, cuối cùng bắt đầu há miệng lẩm bẩm gì đó nghe không rõ —— vẫn là giả, đương nhiên rồi.

Nếu chỉ có thế thì lão nho cũng trừng mắt mà cho qua, dù sao trên trường thi người tự tin tới mức có thể ngủ gục, ông cũng đâu thể quản. Nhưng đang lúc lão nho Hàn Lâm viện cảm thán thói đời hiện nay, không so được với thời xưa thì lại nghe thấy Tào thiếu gia cao giọng mộng du, ngâm nga mấy câu thơ:

..... Mĩ thánh quân quân, bất thực vu du. Do chi vị viễn, thị dụng thái gián.....

Câu nói mê này, không chỉ xuất phát từ Kinh thi, mà còn là đề mục xuất hiện trong bài thi ngày hôm nay, thiên hạ nào có chuyện trùng hợp như vậy! Vì thế lão nho lập tức quát lớn

“Tào Mai Dung! Tào Mai Dung! Người đang làm cái gì thế? Mau cầm miệng lại cho lão phu!!!”

“A?..... ôi trời, thật xin lỗi tiên sinh, đệ tử vừa rồi giống như đang ngủ, thậm chí còn mơ thấy cả kỳ thi hôm nay, chẳng lẽ..... chẳng lẽ đệ tử đã nói gì sai rồi sao?”

Tào Mai Dung kích động đứng phắt dậy, còn làm ra cái vẻ dụi dụi đôi mắt rất tỉnh táo tạo ra một đôi “mắt buồn ngủ” mơ màng nói.

Lão tiên sinh nhanh chóng nhìn quanh lớp học, đem tầm mắt tập trung trên người tiểu Tiễn. Khỏi cần hỏi ông cũng biết, Tào Mai Dung gian lận, tám chín phần mười là để giúp tiểu Tiễn. Hai người trước đây lên la lét lút, quả nhiên là có ý này. Chính là cái chủ ý hoang đường như vậy mà vẫn có thể bào chữa, đã lòi đuôi

mà vẫn có cách khiến người ta không chứng cứ tra khảo, lão tiên sinh tức tối trừng mắt, nhất thời không nghĩ ra biện pháp gì.

Đám nhóc này thế mà dám ngang nhiên gian lận dưới mắt ông! Còn không kiêng nể gì ai như thế! Coi ông chỉ là một đứa trẻ không biết gì hết có phải không?!!! Lão nho Hàn Lâm viện ngại không thể phát hỏa với tiểu Tiễn, chỉ có thể cáu giận với Tào Mai Dung, lập tức chỉ tay ra ngoài cửa, ra lệnh

“Tào Mai Dung người nếu đã muốn ngủ, bài thi cũng đã làm xong, vậy thì lão phu đặc cách cho người tan sớm, mau về nhà đi thôi!”

Chiều mổ gà lấy trứng này của lão nho thực ra đã ra ngoài suy nghĩ của tiểu Tiễn. Căn bản cậu chỉ nghĩ tiên sinh cùng lắm sẽ tức giận một chút, mắng mỏ họ Tào kia mấy câu là xong, ai dè lúc thấy Tào Mai Dung bị trắng nhìn về phía mình, chân lại tiêu sái rảo bước ra cửa thì tiểu Tiễn mới nhận ra bản thân đã tự bê đá đập trúng chân mình. Bởi vì cậu không chỉ có một câu, mà cậu còn rất nhiều câu đang chờ họ Tào kia trợ giúp!!

Tiểu Tiễn nhìn ánh mắt cảnh cáo của lão tiên sinh đang nhìn mình, lại nghe thấy tiếng cười khe khẽ của đám tử muội, mặt mặt chết đi được! Cậu cắn răng, nghĩ thầm, tốt thôi! Ta dùng biện pháp mềm dẻo thì người không cho, vậy ta đành phải dùng đến biện pháp mạnh, chuột chết bình võ, xem ai sợ ai! Tiểu Tiễn liền bắt tay vào chuẩn bị thực hiện phương án số 5.

Phương án số 5 này, trên thực tế cũng là do tiểu Tiễn vừa mới nghĩ ra. Nó vừa không cần Tào Mai Dung vô dụng kia theo trợ giúp, lại không cần đôi tay nhanh nhẹn khéo léo, chỉ có yêu cầu cơ thể phải thật nhạy bén, ánh mắt phải đủ tinh tường. Đúng là công phu chuẩn bị cho gian lận trong kỳ thi, hóa các phương thức phức tạp trở thành một phương pháp đơn giản trực tiếp! Vì thế tiểu Tiễn ngưng thần tĩnh khí, mở rộng tối đa 5 giác quan, rồi trong nháy mắt quay đầu về phía sau, nhanh như gió đảo mắt liếc cuộn giấy của tam tỷ. Tiểu Tiễn biết, cho dù bọn tử muội không giúp cậu gian lận nhưng chí ít cũng sẽ không vạch mặt cậu trước mặt mọi người, huống chi động tác của cậu thành thực lưu loát như nước chảy mây trôi, kể cả lão nho kia có nhìn chăm chăm cũng khó có thể nhìn rõ.

Chỉ là biện pháp có hay đến mấy thì độ mạo hiểm luôn tỉ lệ thuận với tần suất sử dụng, đúng lúc tiểu Tiễn đang quay đầu liếc đáp án lần thứ n thì thấy lão tiên sinh đang chạy đến trước mặt mình.

“..... Đại diện hạ, chẳng qua chỉ là một kỳ thi nhỏ thôi, đáng giá để người nghĩ trăm phương ngàn kế thế này sao?”

Lão nho một tay đặt lên trên mặt bàn của tiểu Tiễn, từ từ nói.

“Lời ấy của tiên sinh nói sai rồi, một căn nhà còn không quét sạch thì sao có thể quét sạch cả thiên hạ, ta đương nhiên không thể bởi vì đây là một kỳ thi nhỏ mà khinh thị được.”

Tiểu Tiễn lúc đứng dậy trả lời cũng không có vẻ gì là xấu hổ, bởi vì trước đó cậu cũng đã làm tốt công tác tư tưởng cá chết lưới rách cho mình rồi. Không làm được bài là thất bại, gian lận bị bắt cũng là thất bại, làm cái gì cũng thất bại như thế thì thà cậu thất bại cho nó oanh liệt chút còn hơn.

“Điện hạ sao có thể làm ra cái việc không có đạo đức như thế được? Điện hạ là hoàng tử tôn quý, không làm một tấm gương tốt đã là không nên rồi, sao còn đầu têu chuyện gian lận này nữa vậy?”

Lão tiên sinh bắt đầu không kiềm chế được cảm xúc, lời nói dần mau lẹ hơn, vẻ mặt cũng nghiêm nghị hơn. Tiểu Tiễn trong lòng cảm thấy mỉa mai hết sức, nghĩ rằng đám tử muội kia của cậu đã sớm gian lận rồi, chỉ là bọn họ đồng lòng vô cùng, không để bị phát hiện. Thứ hai, người ta là con gái, bảo bọn họ vén váy lên để kiểm tra thì không ổn. Càng nghĩ cậu lại càng cảm thấy oan ức, tiếp tục nói.

“Tục ngữ không phải có nói ‘kim nhật thí, kim nhật tộ’ sao?Ta cũng làm theo thì chính là một tấm gương tốt rồi!”

“Ồ ngôn loạn ngữ!! Sao lại có thể nói như thế được!”

“Sao lại không thể, còn có câu ‘ngôn tộ hàng, hàng tất quả’ kia!”

“Thật..... già mồm át lý lẽ mà!”

Tay lão tiên sinh đã bắt đầu run run.

“Ngay cả Khổng thánh nhân cũng đã nói ‘Kỳ ngôn chi bất tạc, tắc vi chi dã nan’, không phải là muốn nói kẻ chỉ biết nói khoác thì khó có thể làm được điều ấy sao!”

“Đúng..... đúng..... đúng là xuyên tạc mà.....”

Không chỉ có lão nho tức giận đến nói không nổi mà ngay cả mấy vị công chúa cũng đều trợn mắt há miệng, có lẽ đây là lần đầu tiên nghe thấy vị đệ đệ ca ca này nói năng bạo dạn như thế.

“Lại nói tiếp, cho dù ta có gian lận thì sao, ta là đại hoàng tử của đương kim thánh thượng, ông dám động đến bốn vương chắc!”

Tiểu Tiên tung ra một tuyên ngôn cuối cùng đầy hùng dũng khí phách, thành công khiến cho lão tiên sinh tức đến sùi bọt mép.

~

“‘Ta đây là đại hoàng tử của đương kim Thánh thượng, người dám động đến bốn vương’..... À, đây là những gì con nói?”

Cho dù là con trai cả của hoàng đế, khi đối mặt với hoàng đế thì cũng dừng hồng mà dám qua mặt hẳn. Cho nên tiểu Tiên mặt nhăn mày nhíu vò vò vạt áo, tâm không cam lòng không nguyện trả lời

“Vậy tại sao tiên sinh cứ thích nhắm vào con? Các tỷ tỷ rõ ràng cũng có làm mà, con cũng không tin lão chưa từng nhìn thấy.”

“Thật là..... Các tỷ muội của con sau này sẽ làm cái gì được? An bang trị quốc? Hay là mở rộng quốc thổ? Sau này đó sẽ là tương lai của con thì họ đương nhiên sẽ phải nghiêm khắc với con hơn rồi, đến điểm này mà cũng không hiểu hả?”

Câu nói ngoài mặt thì quát mắng sâu thẳm lại nâng niu này của hoàng đế khiến cho tiểu Tiên rất hài lòng, cậu dần dần cũng không muốn chống cự nữa, cuối cùng chỉ yếu ớt phản bác một câu

“..... Vậy tiên sinh không phải cũng đuổi Vô dụng đi sao, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ chứ, sao ông ta không nghĩ tới mặt mũi của Tiên nhi nữa?”

“Ôi trời, con cũng giỏi ghê ha? Còn nói đến mặt mũi nữa! Vậy con nói xem, con nói như vậy không phải muốn ném sạch mặt mũi của phụ hoàng rồi sao, bình thường phụ hoàng dạy con như thế hả? Cho con ý thể hiếp người?”

Hoàng đế kéo tiểu Tiên đến cạnh mình, một tay véo mạnh hai cái má phúng phính như bánh bao của cậu, vừa tỏ vẻ tức giận hỏi.

“..... Tiên nhi biết sai rồi.....”

Tiểu Tiên hai mắt hồng hồng, sụt sịt mũi.

Hoàng đế thấy hiệu quả mong muốn đã đạt được, liền quyết định cổ vũ con một chút, vì thế đem những lời tiên sinh Hàn Lâm viện đã nói nói cho con nghe.

“Nhưng mà, tiên sinh của con cũng nói, Tiên nhi đi học tuy khả năng tiếp thu không tốt lắm, nhưng những chuyện cần động não thì lại rất có năng khiếu, nếu có thể đem nó sử dụng đúng chỗ, vậy thì cũng rất đáng để ngưỡng mộ.”

Lời này của hoàng đế vừa nói ra, quả nhiên tinh thần của tiểu Tiên lại tươi sáng trở lại, còn tỏa sáng gấp trăm lần lúc trước nói

“Vâng ạ! Tiên nhi biết bản thân tuy rằng không giỏi giang gì, nhưng mà cũng không phải kẻ kém cỏi đâu!”

“Ngốc chết đi được.”

Hoàng đế vò mạnh tóc con trai

“Đã gian lận còn bị phát hiện, không phải là quá kém cỏi sao?”

“Hứ! Chẳng lẽ phụ hoàng người có biện pháp tốt hơn chắc?”

Tiểu Tiên chỉ là không phục thuận miệng hỏi, nào ngờ thấy lão cha của cậu thực sự mang vẻ mặt gian trá cười cợt nhìn mình, nhỏ giọng nói

“Đương nhiên, phụ hoàng năm đó so với con còn cao tay hơn nhiều! Nhưng mà cũng phải nói lại, tên thư đồng kia của ta quả thật hữu dụng hơn của con, mỗi ngày trăm điều bắt hẩn học theo bút tích của mình, tới lúc kiểm tra chỉ việc nói hẩn viết thay trăm rồi trực tiếp nộp lên thôi!”

29. Chương 29: Thổi Gió Bên Gối (*)

Editor: Vân Nghiên

(*)Người ta thường ví lời nỉ non của vợ bên tai chồng là thổi gió bên gối. Tuy chỉ là một trận gió nhỏ nhưng lại có sức công phá rất lớn, có tính quyết định thành bại rất cao trong một số sự việc.

“Hoàng hậu nương nương, hôm nay bọn muội muội lại nghe được một chuyện hay....”

Dụ phi cùng Thục phi vừa mới đặt được một chân đến Hoàn Khôn cung của hoàng hậu thì đã thấy hoàng hậu dùng mắt ra dấu mãnh liệt với mình, chỉ tiếc là vẫn chậm hơn một bước, hoàng đế gần như giống hệt hoàng hậu đồng thời nhìn thấy — chính xác là nghe thấy một loạt những âm thanh huyền ảo ầm ĩ.

“Thật đáng chê cười, các nàng ngoại trừ nghe ngóng tin vĩa hè cùng ngồi lê đôi mách thì không còn chuyện gì khác để làm nữa sao! Các nàng là vệt à? Hay là bát ca(*)?”

(*)tên một loài chim

Hoàng đế hiếm khi có được lần nghiêm nghị như vậy, sau khi tức giận xong, nhìn nhìn lại đôi đũa trong tay, đại khái là vẫn còn tức, vậy nên hẩn liền vứt luôn đôi đũa ở trong tay lên bàn, tức giận dẫn theo đám cung nhân rời đi.

“..... Hoàng thượng ăn nhầm phải thuốc nổ à? Sắc mặt vừa nãy người không biết còn tưởng có ai nợ tiền hoàng thượng ấy chứ.”

Nhìn theo bóng dáng một đám người chậm rãi đi xa, Thục phi mới vỗ vỗ ngực, tỏ vẻ bị dọa không nhẹ.

“Aizz, muội nói đúng rồi đấy, quả thật là có kẻ đang nợ tiền của người.”

Hoàng hậu cuối cùng cũng thả lỏng tâm tình, vừa nhìn theo chỗ hoàng đế đang dần khuất bóng, vừa nói.

~~

“Mười một vạn lượng?”

Dụ phi hô lớn, sau đó còn chêm thêm một câu thuộc dạng nghi vấn.

“Mười một vạn lượng là bao nhiêu tiền thế?”

“..... Khoảng một phần ba mươi số bạc trong quốc khố năm ngoái.”

Hoàng hậu khẽ cau mày, hai cái nữ nhân này bị mắc đúng là không oan mà.

“Một phần ba mươi..... Quá tốt rồi còn gì, cũng đâu phải như người ta nói là quốc khố trống rỗng.”

Hai người họ vẫn không hiểu rõ khái niệm “một phần ba mươi” có ý nghĩa gì, nhưng mà nếu vẫn còn hai chín phần kia ở lại, vậy thì đâu phải là vấn đề nan giải, hoàng đế việc gì phải cau giận như thế?

“Bởi vì các muội nhập cung muộn, không biết được ý nghĩa của mười một vạn lượng bạc trắng ấy.....”

Hoàng hậu ra vẻ người từng trải nhìn đám người ăn no không rõ nỗi khổ của người đói bụng, bắt đầu giải thích vô cùng êm tai.

“Khi ấy hoàng thượng mới đăng cơ không lâu, đầu tiên là đại hạn hán xuất hiện ở ba châu Hoàng Hoài, sau đó là khu vực phía bắc Ngự Dương, biên quan Vân Trung liên tục báo nguy, loạn trong giặc ngoài như thế, quốc khố căn bản thâm hụt nghiêm trọng, mà mấy châu huyện lúc trước gặp đại hạn cũng đã được miễn thuế, đâu còn nguồn thu nào đáng kể nữa. Hoàng gia tôn thất phải cùng nhau hợp sức mới miễn cưỡng có đủ lực để chi trả cho quân lương, cộng thêm mấy số dư thì là vừa đúng mười một vạn lượng. Vì thế từ đó về sau, cho dù quốc khố có giàu có ra sao thì hoàng thượng vẫn dành ra khoản bạc này ghi dưới danh nghĩa của Thái Thường tự, nhưng số tiền này lại không liên quan gì đến bọn họ hết, cũng không ai dám động đến nó, đương nhiên là bên trong có thâm ý của hoàng thượng.....”

Hoàng hậu nói được một nửa thì dừng lại điều chỉnh tư thế ngồi, sau đó nhấp một ngụm trà, trong đôi mắt trước giờ luôn lạnh nhạt tính toán đột nhiên ánh lên chút hình ảnh trong quá khứ. Nàng cũng không thể quên được mười một vạn lượng kia, sẽ không quên đi bên trong nó chính là toàn bộ số hồi môn của bản thân, cũng không quên người ngồi cạnh mình trong cái đêm tối không nhìn rõ cả năm đầu ngón tay ấy, vừa bị phần vừa kích động thể với nàng rằng sẽ không bao giờ để người nhà của mình phải bán hết đồ đạc đi như thế nữa.

Con người khi bị dồn vào đường cùng, đương nhiên sẽ đặc biệt quý trọng tiền bạc, huống chi đây là lần đầu tiên hoàng đế được trải nghiệm sự đồng lòng như thế, giá trị kỷ niệm này sao có thể dùng vật chất để đo đếm!

Kết quả bọn quan viên Thái Thường tự tự cho bản thân là thông minh đem số tiền hàng năm vô chủ này ngang nhiên nuốt trọn, khó trách hoàng đế tức giận lôi người đứng đầu Thái Thường tự ra đánh đến thừa sống thiếu chết, đổi lại là hoàng hậu nàng, nàng cũng sẽ không thủ hạ lưu tình.

Tiếc là đánh người không đánh ra được bạc, số tiền ấy cứ như vậy đổ sông đổ biển hết, một đi không trở lại, giờ hoàng đế chỉ còn biết phát tiết cái vòng oán khí luẩn quẩn ấy trong hậu cung.

“..... Vậy thì, vậy thì nương nương người xem xem hoàng thượng còn tức bao lâu nữa?”

Thực phi hồi như vậy, còn không phải là muốn tìm cho mình một khoảng thời gian an toàn sao.

“Chỉ sợ là còn lâu lắm. À! Bản cung quên nói với các muội, vừa nãy hoàng thượng có nói, từ nay về sau ba bữa cơm trong cung đều phải căn chỉnh cho hợp lý, phải tiết kiệm để thu hồi lại số tiền này.”

Hoàng hậu cuối cùng chốt một câu.

~

Một trong các đặc thù của chế độ phong kiến chính là, từng mệnh lệnh của hoàng đế đều có hiệu suất kinh người, hơn nữa còn tinh chuẩn đến độ quán triệt với phạm vi vô cùng rộng lớn, vậy nên cái kích cỡ sáu mươi vạn thược vương của hoàng cung vẫn chưa được tính là gì! Hiện nay tinh thần tiết kiệm của hoàng đế đang được lĩnh hội triệt để, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, sắc xanh của rau xuất hiện trên bàn ăn còn nhanh hơn cả cấp nhân của vi rút, nhưng đây thật ra lại là một cơ hội làm giàu vô cùng hiệu quả đối với bà con nông dân tích cực trồng rau.

~

“Mẫu hậu, bây giờ là làm sao thế!! Buổi sáng là rau dưa, giữa trưa là cải trắng, cả buổi tối cũng là cải bắp, cứ tiếp tục như thế thì con sẽ thành con thỏ luôn đấy!!”

Tiểu Tiên đầy một bụng tức đứng trước mặt hoàng hậu, cậu cho tới bây giờ cũng không tưởng tượng nổi một ngày mình sẽ phải lo âu đến một cái gọi là “nạn đói” này.

“Ăn nhiều rau rất có lợi cho sức khỏe, con đang tuổi lớn, không ăn sẽ bị phát triển nghiêng lệch đấy.”

Ngay từ đầu hoàng hậu đã lấy lý do vitamin ra để giáo dục con, nhưng gặp phải một câu “Chẳng nhẽ mặt trời không ăn rau thì sẽ bị mọc lệch sao ạ?” của tiểu Tiên thì không nói được câu nào nữa.

“Thế rốt cuộc chúng ta phải ăn như vậy bao lâu nữa? Con nghe đại tỷ nói chúng ta phải ăn uống tiết kiệm để tiết kiệm một số tiền lớn, mẫu hậu, một số tiền lớn là bao nhiêu vậy ạ?”

Hoàng hậu cũng không muốn cho con trai đối mặt với sự thật tàn khốc rằng “Có lẽ cậu sẽ phải ăn cả đời” quá sớm, đành phải nói cho qua loa có lệ rồi đuổi đi. Mười một vạn lượng tuy rằng đối với triều đình thì không phải không thể bù vào, nhưng lại muốn dựa vào tiết kiệm đơn thuần để bù lại thì..... chỉ sợ đến lúc thay đổi triều đại cũng chưa đạt được mục tiêu ấy chứ.

Đối với vấn đề ăn uống, thật ra hoàng hậu cũng đã có tính toán riêng. Các nàng tự mình ra mặt đương nhiên là không ổn, chỉ có thể chịu đựng khổ sở, nhưng nếu là thái hậu ra mặt thì lại khác, thời điểm hiện tại là lúc lão nhân gia người bảo dưỡng tuổi thọ, nếu có yêu cầu gì trong chuyện ăn uống, đương nhiên hoàng đế không có lý do —— à, là không có khả năng từ chối.

Nhưng mà đang lúc hoàng hậu tìm cách dẫn “Sói” vào nhập bọn với mình thì đã có người chạy đến tìm nàng tổ khổ.

“Nương nương, mấy ngày này đúng là khổ quá đi!! Không được ăn đủ thì thôi, đã thế còn không được ngủ ngon nữa, tiếp tục gây sức ép như thế, muối sớm muộn cũng sẽ chưa già đã yếu mất!”

Người nói ra câu như vậy, khẳng định chính là vị luôn coi việc chăm sóc sắc đẹp là việc quan trọng bậc nhất, Cung phi.

Lần này nàng đến đây, chính là để lên án hành vi kinh khủng của hoàng đế. Hóa ra là vì mười một vạn lượng bạc kia mà hoàng đế ngày đêm đau lòng vô cùng, hiện giờ đã từ một con người đơn giản trở thành một con người phức tạp đến ngày đêm mất ngủ, tuy là hẳn không cấm người khác đi ngủ, nhưng mà ông chủ không ngủ thì nhân viên thị tẩm người nào dám?

Ăn, mặc, ở, đi lại vốn là yêu cầu cơ bản của con người, nhất là đây lại là bốn bức tường trong cung cấm, có thể đếm trên đầu ngón tay mấy thú vui chứ. Trong đó hoàng đế đã diệt trừ hai hạng mục, cũng đang có xu hướng đuổi tận giết tuyệt hai hạng mục khác, bởi thế khi hoàng hậu nhìn thấy hai bóng mắt đen sì sì kia của Cung phi, nàng nhận ra vấn đề đã trở nên nghiêm trọng hơn mình tưởng.

~

“Thỉnh bệ hạ nhìn vào trong gương.”

Một lão hòa thượng râu tóc bạc trắng yêu cầu, ông là cao tăng do hoàng hậu đặc biệt mời đến, nghe nói là người tinh thông phương pháp trị liệu được lưu truyền phổ biến ở con đường tơ lụa, đối phó với mấy chuyện tâm phiền ý loạn là rất có tác dụng.

Đám tiểu sa di trước đó đã sớm sửa sang một cái giếng cạn một cách rất cẩn thận, giờ chỉ còn chờ đại sư đích thân ra tay, chúng phi hiện cũng đang dài cổ chờ đợi xem náo nhiệt.

“Bệ hạ người nhìn thấy gì?”

“Mơ mơ hồ hồ trông không rõ lắm, nhưng chắc chắn đây là mặt của trẫm rồi.”

“Không quan trọng thưa bệ hạ, không cần cố gắng nhìn làm gì, hiện tại mời ngài nhìn vào mặt nước, rồi sau đó hết sức thả lỏng.....”

Hoàng đế theo yêu cầu của cao tăng, tập trung chú ý nhìn chăm chăm vào bóng phản chiếu. Lúc tầm mắt tập trung vào thứ gì đó mà đại não vẫn chưa phân tích được, tinh thần rất dễ sinh hoảng loạn, mà giọng nói của lão hòa thượng vang lên cũng thật đúng thời điểm, tuy nội dung đều là mấy lời an ủi sáo rỗng như thường, nhưng kết hợp với ngữ khí bình tâm an tĩnh của ông thì trái lại có cảm giác dịu đi rất nhiều.

Phương pháp được lão hòa thượng sử dụng, đời sau được gọi là “Phương pháp thôi miên”, dựa trên nguyên lý ánh sáng phản chiếu một hình ảnh không rõ nét trên màn chiếu để dẫn lối thần trí người khác đi vào trạng thái thôi miên.

Quả nhiên, sau khi đại sư chậm rãi thi pháp một hồi lâu, ngay cả thái hậu chỉ nhìn thấy một góc của mặt nước giếng cũng cảm thấy như nội tâm chạm đến âm thanh của còi phật, hết sức thoải mái thanh nhàn.

“Sao rồi? Bệ hạ, tiền tài chỉ là vật ngoài thân mà thôi, đem thể xác cùng tinh thần tách xa nhau, vậy thì bình thần liền không khó để đạt được, hiện tại người có cảm thấy rõ ràng không?”

Lão hòa thượng tổng kết lại một câu như thế, sau đó phát hiện ra vẻ mặt như say như si của hoàng đế, ngược lại giống như không nghe thấy mình nói gì.

“Bệ hạ..... Người có muốn thử lại không? Cảm giác hiện giờ ra sao rồi?”

“À..... Sắc vàng óng ánh như thế kia, gương này mà làm bằng vàng thì tốt biết mấy...”

Hoàng đế tiếc nuối vô cùng ngẩng đầu lên, trên mặt nước vẫn còn lưu lại ánh nắng mặt trời phản chiếu sáng lấp lánh, và cả vẻ mặt mếu máo tang thương kia của lão hòa thượng.

“..... Bệ hạ lo lắng quá nhiều việc nặng nhọc, lại bị tục vụ quần thân, phương pháp này của lão nạp sợ là không thể trị được tận gốc, thỉnh nường nường ngày thường vẫn phải sử dụng vài biện pháp nhưng không nên để bệ hạ phát hiện ra.”

Lão hòa thượng cuối cùng uyển chuyển đem cái cá tính kiên định thuộc chủ nghĩa duy vật này của hoàng đế nói cho mọi người, rồi đem đá vấn đề trở lại tay hoàng hậu.

~~

“Cho nên nói..... hiện tại chúng ta chỉ có thể tự mình giải quyết thôi.”

Hoàng hậu cùng chư vị phi tần cùng nhau phân tích khó khăn lớn hiện nay đang tồn tại.

“Đề nghị của đại sư là, buổi tối là lúc ý chí con người tương đối bạc nhược, bởi vậy bản cung mong rằng các muội sẽ.....”

Sau một hồi thì thà thì thầm, Cung phi là người đầu tiên đưa ra nghi vấn.

“Mặc dù lúc hoàng thượng ngủ có thể thử một lần, nhưng vấn đề là buổi tối hoàng thượng người căn bản không hề ngủ!”

“Vậy nên việc đầu tiên chúng ta cần làm đó là khiến cho hoàng thượng thành thành thật thật mà ngủ.”

Hoàng hậu vạch ra một chiến lược vĩ mô cụ thể, đồng thời định ra mục tiêu của kế hoạch. Cái này tạm thời có thể gọi là “kế hoạch tác chiến thôi miên bên gối”, sau khi hỏi ý kiến của các phi tần, đều đã được thông qua thuận lợi.

~

“Hoàng thượng, có thoải mái không? Có muốn ngủ không?”

Cung phi ngồi sau lưng hoàng đế, đôi tay trắng nõn đang trình diễn sở trường xoa bóp mát xa mười tám chiêu thức của mình. Đáng tiếc mỹ nhân đa tài xinh đẹp trước mắt, hoàng đế lại chỉ một lòng một dạ với mười một lượng bạc trắng, ngang nhiên tỏ rõ hẳn là kẻ “xem mỹ nhân như cỏ rác”, cuối cùng còn tùy tiện than thở một tiếng.

“Không phải trầm nói rồi sao, nàng đi ngủ trước đi, đừng có ép buộc trầm như thế!”

Cmn!!! Rốt cuộc là ai ép buộc ai chứ!!

Vừa bị đả kích lòng tự trọng, lòng tốt lại bị chụp mũ lòng lang dạ sói, Cung phi tức tối quay về gối của mình, nhưng lại nghĩ đến sự tình liên quan đến phúc lợi một nửa đời sau, nàng vẫn miễn cưỡng nặn ra chút nhiệt tình cuối cùng, đơn giản nói.

“Hoàng thượng, vậy chúng ta thử biện pháp khác nhé, nhất định sẽ khiến người muốn ngủ thôi.”

“Hử? Biện pháp gì cơ?”

“Đếm cừu”

“Cừu?”

“Đúng thế, đây là nô tỳ cố tình đi hỏi thăm đấy, ngài chỉ cần đếm từ từ một, hai, ba,..... như vậy.....”

Cung phi đem quy tắc đếm cừu cơ bản phổ biến một lần cho hoàng đế, lại phát hiện hắn đang nhìn mình chằm chằm.

“Nghe nó cứ ngu ngu, nằng chắc khi đếm đến một vạn con là có thể ngủ chứ?”

“Đương nhiên! Đương nhiên rồi! Đây là cách đã được kiểm chứng qua rồi mà.”

Cung phi vỗ ngực cam đoan.

“..... Được rồi, một con cừu, hai con cừu, ba con cừu, bốn con cừu.....”

Hoàng đế mặt ngửa lên trời, hữu khí vô lực bắt đầu đếm, dần dần hần như mơ hồ nhìn thấy một con cừu vừa to vừa béo đang nhảy nhót trước mắt mình.

Xích Phong cung cứ như thế ngập tràn tiếng “cừu, cừu, cừu” mà tạm biệt buổi đêm, ngênh đón ánh ban mai đầu tiên của nó.

Dựa theo lẽ thường, Cung phi phải là người rời khỏi tẩm cung trước khi hoàng đế thức giấc. Lúc này trời còn tờ mờ sáng, Cung phi vừa lòng nhìn về mặt như lấm mọng của hoàng đế, cảm thấy vui mừng cho một đêm không ngừng cố gắng của bản thân, chính là niềm vui này còn chưa kéo dài được bao lâu thì đã bị câu nói mê của hoàng đế đánh gãy.

“Ba nghìn một trăm năm hai lượng, ba nghìn một trăm năm tư lượng.....”

Hoàng đế mày cau lại thành hình chữ “Xuyên”, vẻ mặt giống hệt như gà táo bón kinh niên, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Kỳ quái, không phải chỉ bảo người đếm cừu thôi sao, sao lại biến thành đếm tiền rồi?

“Đừng có mà nhắc đến cừu với trăm nữa!!”

Đến buổi tối hôm sau, lúc Cung phi thập phần khẩn trương hỏi hiệu quả của phương pháp đếm cừu thì vẻ mặt vốn nên vui vẻ hải lòng của hoàng đế lại biến thành mây đen đầy trời.

“Trăm cả đêm đều mơ thấy toàn là cừu, một vạn con đấy! Trăm còn mơ thấy mình đem chúng nó đi tắm rửa sạch sẽ, rồi cắt hết lông đem bán, ấy thế mà vẫn chưa đủ bù phần lễ của mười một vạn lượng kia! Trái lại còn hại trăm sáng nay đầu óc đều choáng váng hết cả!”

~~

“Hoàng thượng, hay là..... để nô tỳ hát cho người nghe nhé.”

Sau khi mọi người nghe phong thanh rằng sách lược đếm cừu của Cung phi không có hiệu quả, thì các phương án khác có tính chất tương tự như đếm lợn, đếm bò, đếm gà, đếm chó cũng bị dẹp sạch, đổi sang cách khác.

“Ca hát?”

Thật ra cũng có chút mới mẻ, trong trí nhớ của hoàng đế, hần chưa từng nghe qua Thục phi hát, cho nên sắc mặt hứng thú kê gối nằm nghiêng sẵn sàng lắng nghe.

“Vậy nàng liền hát một khúc cho trăm nghe đi.”

“Vâng, đây là khúc ca ở quê nhà của nô tỳ, hồi nô tỳ còn nhỏ nhũ mẫu thường hát cho nghe lúc ngủ.”

Thục phi bị hoàng đế giục đến mức khẩn trương, nằng cố gắng nhớ lại giai điệu của khúc hát ru kia rồi mở miệng hăng giọng hát.....

“Lá sen ở trong ruộng ó ó

”

Đám cung nhân gác đêm ở ngoài Hồ Anh cung một khắc trước còn mệt mỏi rã rời, một khắc sau đã bị một thanh âm thê lương vọng thấu trời cao xối thẳng vào màng nhĩ, thậm chí còn hiệu quả hơn cả dội nước lạnh, cả đám run run rẩy rẩy thanh tỉnh lại. Mọi người bình tĩnh nghe kĩ lại, phát hiện thanh âm kia là từ trong tẩm cung của chủ tử truyền ra. Hiện giờ ai cũng biết hoàng đế tâm tình bất định, các chủ cung đều tìm đủ mọi cách để giải sầu cho hoàng đế, nhưng mà cái giọng hát giống như tiếng rên ở mười tám tầng địa ngục này thì giải cái sầu gì được? Đám cung nhân buồn bực bịt lỗ tai, mong Chu Công đại nhân sớm dọa

cái bài hát ru này chạy xa một chút (ý mong bạn hoàng sớm ngủ để đám người hầu đờ phải nghe Thực phi hát nữa).

Cuối cùng vẫn là Khang phi dựa vào giọng đọc Đạo đức kinh mà thành công đánh gục dây thần kinh tỉnh táo vào buổi đêm của hoàng đế, hoàn thành bước đầu tiên trong bộ chiến thuật của hoàng hậu, tuy nói chất lượng giấc ngủ khó có thể duy trì, nhưng ít ra cũng đẹp được đường để bước sau thuận lợi khai triển.

Vì thế chúng phi thay phiên nhau giao ban thực hiện bài tập, vô luận là ai được thi tẩm thì đều hết lòng đem kế hoạch “thổi gió bên gối” cố gắng hoàn thiện, các nội dung dùng gió tuy rằng đa dạng khác biệt nhưng mục đích chung quy vẫn chỉ có một.

~

“Hoàng thượng, cũ không đi, mới không đến, mười một vạn lượng kia đi cũng đi rồi, người xét cũng đã xét rồi, nên làm gì cũng đã làm nấy rồi, nên bớt giận đi thôi.....”

Hôm nay đúng là ngày Dự phi thị tẩm, nàng vừa thấy hoàng đế hai mắt nhắm nghiền, hô hấp chậm lại, hiển nhiên là đã tiến vào giai đoạn ngủ sâu, liền nhanh chóng ghé vào tai hoàng đế, lặp đi lặp lại mấy lời trước đó đã chuẩn bị sẵn như niệm kinh. Nàng cũng chẳng thêm quan tâm lời nói có ăn khớp với nhau hay không, chỉ thiếu điều nói ra mấy câu kiểu “Bạc trên trời có linh cũng ngậm cười nơi chín suối” vân vân.

“..... Nếu thật sự không được, vậy thì người coi như mình đang cho vay đi, còn cả mua đất nữa, người có thể ăn lợi tức, thu thuế đất, tiền sinh tiền, thật quá tốt rồi!!...”

Dự phi nước miếng bay tứ tung nói lên kiến cấu kinh tế của nàng, không để ý đến mí mắt đã bắt đầu run run của hoàng đế, đúng lúc nàng đang phát ngôn cái gì mà buôn bán rất tuyệt với rất tốt, hoàng đế bỗng “xoạt” một tiếng ngồi bật dậy

“Nàng bị điên à!! Hiện giờ tiền thuế đất bằng một phần ba mươi tiền thuê, lãi suất hàng năm tuyệt đối không thể quá 30% tiền vốn, thậm chí còn có thể không được nổi ngần ấy, đừng mơ mà kiếm được hơn, còn các loại thuế má phát sinh bên ngoài nữa, nàng có thể yên ổn buôn bán mà không bỏ đồng nào chắc? Mà bằng cái đầu như gỗ mục này của nàng thì đến bao giờ mới kiếm được mười một vạn lượng kia về! Còn bán muối?! Cái thứ đó là do triều đình quản lý đấy, nàng muốn chết chắc!!”

Hoàng đế một hơi không nghĩ phát hỏa với ngôn luận của Dự phi, sau khi quăng cho nàng cái vẻ mặt không cảm xúc thì lại tiếp tục nằm xuống nhắm mắt ngủ tiếp.

“..... Hoàng, Hoàng Thượng?.....”

Dự phi bị dọa nhẹ nhàng tiến tới lay lay hoàng đế, sau khi xác định hẳn thật sự ngủ say thì nước mắt nước mũi lại thi nhau chảy xuống.

Làm cái gì thế cơ chứ!! Đến mộng du cũng muốn quất người ta!

Tuy rằng đêm đêm trong trường kim sa đều là Sơn vũ dục lai “phong” mãi lâu, nhưng mà cái “không nhận thức” tiềm tàng mà ai cũng đang chờ đợi thật sự là quá tiềm tàng, tới mức ngàn hô vạn gọi cũng mãi không thấy nước mát, chỉ thấy lửa giận của hoàng đế càng ngày càng cháy to. Hắn còn đang thắc mắc không hiểu sao đám phi tần này lại mắc chứng bệnh giống nhau, thích bày mấy trò rối việc trong lúc hắn ngủ, khiến bây giờ hoàng đế vừa nhìn thấy hoàng hậu là đã không nhịn nổi mở miệng ca thán.

“Nàng nói các nàng an cái gì tâm cơ? Trẫm trên triều đình không đủ phiền phức chắc, đã thế lúc trở về các nàng còn không cho trẫm ngủ yên nữa, các nàng là ngại trẫm quá thư thái đúng không!!”

“Hoàng thượng, sao người có thể nói như thế.”

Hoàng hậu thái độ kiên quyết cãi lại.

Còn không phải do người tuyệt đường lùi của mọi người trước nên mọi người ai cũng nhiệt tình “giúp đỡ” lại người sao. Mười một vạn lượng đương nhiên quan trọng, nhưng nó làm sao có thể đánh đồng cùng hạnh phúc trong gia đình? Vì thế nên để có thể phát triển một con đường tươi sáng hơn, hoàng hậu cảm thấy được tạm thời bị tra tấn này..... rất đáng giá.

“Bọn muội muội ở các cung không phải đã dốc hết tài năng vì người phân ưu giải hạn, không ngại cực khổ hầu hạ hết mình sao?”

Không ngại cực khổ? Đếm cừu của Cung phi rồi giọng hát thần sầu của Thục phi, lại còn cả “nói nói nói, nói suốt ngày” kia của Khang phi ấy hả??..... Thật đúng là không biết mệt mỏi mà!

Không có được lời an ủi từ hoàng hậu, hoàng đế chán nản thở dài, thuận tay uống cạn chén rượu đang cầm rồi đặt mạnh lên bàn.

“Hoàng thượng, đừng uống nữa, tục ngữ đã nói nâng chén tiêu sầu càng sầu thêm, lại nói bạc dù gì cũng chỉ là thứ vô tri vô giác, sao đáng vì nó mà làm hại thân thể như thế được.”

Hoàng hậu cau mày dè dặt chén rượu, nàng đầu tiên rất lo lắng hoàng đế sau khi uống rượu tinh thần sẽ bị hao tổn, mà còn một điều nữa nàng càng muốn nói hơn: người uống rượu thế này có khác gì đem số tiền mọi người khổ khổ sở sở ăn bánh mì với dưa muối mới tiết kiệm được đi tiêu sạch rồi không!

“Trẫm cũng không phải vì bạc.....”

Hoàng đế có chút mơ màng nhìn chén rượu bị hoàng hậu dè dặt, lại mơ màng nhìn dãy bầu rượu đang đặt song song trên bàn, hiện tại mới giật mình nhận ra bản thân đang làm cái gì ở đây.

“Nói đến cũng thấy thật kỳ lạ, không hiểu sao mấy ngày nay trẫm lại rất muốn uống rượu, cứ như có kẻ đang gào thét muốn uống rượu trong đầu trẫm ấy.”

Ồ! Sao cái này nghe giống cảnh giới mà các nàng đang cùng nhau cố gắng theo đuổi thế nhỉ? Hoàng hậu giật mình sửng sốt.

Lại là một buổi tối yên tĩnh lạ thường, một tiểu thái giám ở Hoàn Khôn cung lén lút lên vào nơi hoàng đế giá lâm hôm nay, Đồng Thương cung. Hắn điên cuồng vẩy tay với Mạnh công công đang đứng trực đêm ngoài cửa.

“Hoàng hậu nương nương bảo người tới?”

Mạnh Hiền An nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, công công.”

“Người cẩn thận một chút, nếu kinh động đến bệ hạ thì tất cả chúng ta đều chết chắc!”

“Biết rồi, biết rồi, dù công công người có không muốn sống thì tiểu thái giám ta đây vẫn phải giữ lại cái mạng nhỏ chứ!”

Thanh âm của tiểu thái giám yếu ớt vô cùng, sau khi hắn đảm bảo với Mạnh Hiền An thì liền quay người lên vào nội điện nơi hoàng đế cùng Huệ phi đang nghỉ ngơi.

Từ sau vụ uống rượu của hoàng đế, hoàng hậu liền triệu chủ quản Kính sự phòng đến hỏi thì mới biết mấy ngày nay hoàng đế đều đặt chân đến chỗ của Huệ phi. Chính là sau khi hỏi Huệ phi thì nàng lại nói không biết, hàng đêm cũng chỉ đến chỗ Khang phi giúp đỡ đọc Kinh thi, ngoài ra thì không nói lời nào dư thừa.

“Muội có gan lớn bằng trời cũng không dám giật dây hoàng thượng đối ẩm mà!”

Huệ phi méo mặt khiếu nại.

Hoàng đế uống rượu thì nàng có lợi lộc gì chứ? Nàng cũng không muốn làm uyên ương thưởng rượu với hoàng thượng đâu!

Bởi vì không có khả năng đọc ý nghĩ mà lại muốn biết biểu hiện như đã bị thôi miên này từ đâu tới, hoàng hậu cuối cùng đã hạ quyết tâm, sai gã thái giám tâm phúc đi nghe lén..... Lại nói, thật ra chuyện này nàng đã muốn làm từ lâu lắm rồi.

Tiểu nội thị trẻ tuổi này quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của chủ tử, sau khi trèo tường nghe lén trở về xong thì ngay lập tức tới gặp hoàng hậu báo cáo. Đương nhiên là hắn không quên nói quá lên rằng mình đã phải mạo hiểm qua mặt thánh nhan như thế nào, cảm giác giống như một tên bộ đội đặc chủng suốt ngày ngồi chồm hổm trong xó nhà nghe lén người ta.

“..... cổ nhân nói ‘tiền tài là vật căn bản, nhân nghĩa đáng giá ngàn vàng’, còn có ‘trời sinh ta tất có chỗ dùng đến, tiền tài mất đi có thể kiếm lại’, ngoài ra có ‘mọi việc đã được định sẵn, có cố chống lại cũng vô ích’.....”

“Được rồi được rồi, cái đó ta biết nên đừng nói nữa..... Không còn gì khác sao?”

Hoàng hậu phất phất tay áo, không kiên nhẫn nghe mấy câu khuyên can đậm chất Khang phi này.

“Có có có! Sau đó tất nhiên là có!”

“Huệ phi còn nói gì thêm nữa?”

Hoàng hậu nôn nóng hỏi.

“Nương nương thánh minh, quả nhiên sau đó Huệ phi vẫn còn nói mấy câu nữa, theo nô tài nghe thấy thì nương nương ấy nói ‘Ta muốn uống rượu.’”

“..... Có nói vậy sao?”

Hoàng hậu có chút bán tín bán nghi, còn vẻ mặt của tiểu nội thị cũng như muốn nói ra suy nghĩ của hân “có chứ sao lại không”.

“Không sai, khoảng nửa đêm, lúc đấy Huệ phi nương nương một mực nói là ‘ta muốn uống rượu, ta muốn uống rượu’.....”

Tiểu nội thị giả giọng Huệ phi nói.

“Tuy rằng khi có khi không, ngắt quãng mơ hồ, nhưng tiểu nhân vẫn nghe rõ Huệ nương nương nói nguyên một đêm, theo như tiểu nhân thấy, có khi là nương nương.....bị mộng du nói mơ.....”

Tiểu nội thị nói xong phỏn đoán của bản thân liền lén lút ngẩng đầu nhìn nét mặt của chủ tử, nhưng chỉ thấy gương mặt hoàng hậu tràn đầy sự rối rắm khó hiểu, lại giống như đang ném trái ngũ vị tạp trần, nửa vui nửa buồn không rõ rệt.

Thật ra tiểu nội thị này đoán không sai chút nào, hoàng hậu cảm thấy trong khi bản thân tự niệm cả một câu dài dòng một nghĩ mà không chút hiệu quả thì Huệ phi chỉ đem mấy chữ nói mơ ngắn gọn dễ hiểu đã đem hoàng đế thôi miên thành công thì đúng là rất buồn. Tuy là có buồn nhưng sau đó nàng lại cảm thấy vui, vui vì ít nhất điều này chứng tỏ rằng bọn họ không hề đi sai hướng, nếu có thể đi đúng đường nữa thì thành công quả nhiên là nằm trong tầm tay rồi!

Tuy thế nhưng mà Huệ phi này đúng là một con chim ngu ngốc ngay cả nói mơ cũng không kiểm soát được, chiếu theo cung cách kế hoạch được thông qua, hôm nay có thể nàng nói muốn uống rượu, làm sao biết ngày mai nàng có nói muốn giết người hay không, còn về phần chúng phi..... Ai dám cam đoan chuyện nói mơ giống như Huệ phi sẽ không diễn ra, vậy nên hoàng hậu đã ra quyết định: chuyện nghe lén này, vẫn nên tiếp tục tiến hành.

Aizz, ngẫm lại bản thân là một con người đầy đủ nữ tắc như thế, không chỉ phải lo lắng đến ăn mặc ngủ nghỉ của một nhà già trẻ mà còn phải quản đến cả đời sống của lê dân bách tính, thân là hoàng hậu đúng là không phải là con người vĩ đại bình thường đâu.

30. Chương 30: Đứa Trẻ Được Nuôi Dưỡng Tốt

Editor: Vân Nghiên

Trong ánh nắng tươi sáng vào một ngày tháng ba của mùa xuân, đột nhiên Huy Trữ công chúa lặn xuống ra ngất xỉu trong hoa viên phủ công chúa, làm cho Thôi Cảnh hoảng sợ vô cùng. Vị nương tử công chúa này của hân luôn vô cùng khỏe mạnh, thậm chí có phần hung dữ, hân luôn cho rằng ngay cả chứng phong hàn

cũng phải nhường nhịn nàng ba phần. Cho nên Thôi Cảnh chạy nhanh vào cung mời tới một lão ngự y, sau khi xem mạch cho Huy Trữ công chúa một lát, ngự y quay lại nhìn Thôi Cảnh cười tủm tỉm rồi nói một câu.

“Chúc mừng, phò mã đại nhân.”

Chúc mừng? Thôi Cảnh ngó người ra, trong não bật ra một suy nghĩ: chẳng lẽ thê tử mắc bệnh nan y không chữa khỏi, hẳn được giải thoát rồi? Còn chưa đợi hẳn tự trách vì cái suy nghĩ không phúc hậu ấy thì lão ngự y đã nói thêm một câu gây hiệu quả hóa đá toàn tập.

“Chúc mừng phò mã đại nhân, công chúa có hỉ mạch!”

Thời gian hạnh phúc luôn hết sức ngắn ngủi, sau khi Thôi Cảnh hoa tay múa chân phần khởi một hồi thì liền rất nhanh phát hiện, quãng đời cực khổ của mình chính thức được bắt đầu.....

~~

“Công chúa..... Nàng không sao chứ?”

Thôi Cảnh tỉnh táo lại sau âm thanh nồn mửa của Huy Trữ công chúa, gần đây bệnh nghén của nàng đặc biệt nghiêm trọng, hại hẳn bị liên lụy mỗi ngày đều không ngủ đủ giấc.

“Cái tên người chết kia! Mắt chàng bị mù à? Sao có thể không sao được! Trông bộ dạng ta giống không sao chắc!!!”

Huy Trữ công chúa oanh tạc lỗ tai Thôi Cảnh một trận ra trò. Nàng hiện tại tuy mang thai, nhưng trên người ngay cả một chút dấu hiệu của hiền thê lương mẫu cũng không xuất hiện. Thôi Cảnh không thể không nhẹ nhàng an ủi một trận, thậm chí còn kiên nhẫn cả việc của thị nữ, tự mình hầu hạ thê tử xuống giường thay quần áo, rửa mặt chải đầu, thực ra nếu hẳn không làm thế thì kiểu gì cũng sẽ bị nường tử cắn nhằn “Ta đây sinh con cho chàng, còn chàng thì cái gì cũng không làm, chàng suốt ngày chỉ biết có ăn với ăn không thôi!!”

“Ta đâu có ăn suốt ngày đâu?” Vừa thất lại áo cho thê tử, Thôi Cảnh vừa buồn bực lâu bầu, nghĩ thầm, nếu không có công sức lao động của ta thì đứa nhỏ chui từ đâu ra chứ?!

“Chàng lắm bầm cái gì thế?”

“A? Không..... Không có.....”

Những buổi sớm như thế, từ sau khi Huy Trữ công chúa mang thai xong thì liền trở thành một vòng lặp tuần hoàn vô hạn.

Ngự y nói lúc nồn nghén thì nên tận lực thỏa mãn sở thích của công chúa, không cần miễn cưỡng ép buộc nàng ăn rau mà nàng không thích, vậy nên mới mùa xuân Thôi Cảnh đã đi tìm chỗ bán cây lựu, rồi đem về nhà mình trồng, tuy rằng hiện tại chưa dùng tới, nhưng biết đâu sau khi mang thai lại đặc biệt phát huy tác dụng thì sao. Ngự y cũng nói phải bảo đảm tâm tình công chúa luôn thoải mái, có thể hoạt động nhẹ, vậy nên Thôi Cảnh không thể không đến phường diễn mời kếp hát, chỉ bởi công chúa muốn xem “Ngoạn viên kinh mộng” nhưng lại ngại gánh hát ồn ào. Cuối cùng ngự y còn nói, thời kỳ đầu mang thai nữ tử dễ dàng rơi vào trạng thái trầm cảm, cố gắng giữ cho nàng tâm trạng thoải mái, tạo ra bầu không khí ấm áp của gia đình. Thật ra điểm này không cần ngự y nhọc công dặn dò, căn bản từ lúc Thôi Cảnh cưới công chúa về thì những điều này vẫn đều đặn xảy ra, trong nhà nàng vẫn luôn là loài động vật cao cấp thuộc hàng quốc bảo, bình thường Thôi Cảnh đã nghe đủ các yêu cầu hoang đường vô độ của nàng, hiện giờ nàng còn có bầu, nào có đạo lý thay tính đổi nết được cơ chứ?

Kết quả, sau một tháng, Huy Trữ công chúa đáng người dần đầy đặn lên, còn Thôi Cảnh lại ngày càng tiều tụy. Đám nô bộc trong phủ công chúa đều vô cùng lo lắng, sợ rằng vị phò mã như hoa như ngọc này không thể chống đỡ nổi tới ngày đứa nhỏ sinh ra.

~

“Công, công chúa, nàng có thể đừng nhìn ta như thế không.....”

Bị thê tử hai mắt trợn trắng nhìn chăm chăm, Thôi Cảnh cảm thấy không tự nhiên nổi. Tuy rằng bình thường thê tử vẫn thích ngắm gương mặt này của hắn, nhưng hiện giờ lại càng có xu hướng trầm trọng hóa hơn.

“Đừng lộn xộn! Ta đây là vì con chàng đấy, nghe nói khi mang thai mà nhìn người đẹp thì đứa nhỏ về sau cũng sẽ xinh đẹp vô cùng!!”

Huy Trữ công chúa giữ mặt trượng phu, ép hắn phải nhìn thẳng vào mình.

“VẬY, vậy nếu là con gái thì sao? Hay là nàng soi gương nhiều chút đi, công chúa cũng là một mỹ nhân mà!”

Thôi Cảnh tránh trái tránh phải, có tránh cũng vẫn không quên nịnh nọt công chúa mấy câu. Quả nhiên Huy Trữ công chúa vui vẻ nhoẻn miệng cười, tâm tình tốt, chủ ý lại càng kiên định hơn.

“Bản công chúa tuy rằng cũng là một mỹ nhân, nhưng khách quan một chút thì phải là, mặc kệ nam nữ, nhìn thấy Cảnh lang chàng so với nhìn bản thân ta còn tốt hơn nhiều!”

Cuối cùng, nàng còn thở dài một hơi, vuốt mặt trượng phu nói

“Nếu con cũng giống chàng thì quá tốt rồi.”

Vớ vẩn! Không giống ta thì to chuyện rồi đó!! Thôi Cảnh oán thầm một câu, cũng không dám nói ra miệng.

Mà giai đoạn đầu tư cho tương lai này của Huy Trữ công chúa cũng còn lâu mới chấm dứt. Tuy nói nàng không phải là hiền thê lương mẫu gì đó, nhưng mọi chuyện nàng suy nghĩ, so với mọi người thì đều phải xuất phát từ chữ đẹp mà phát triển, thật ra nàng cũng không hề phớt lờ thai nhi trong bụng, ngoại trừ việc ngày ngày nhìn chăm chăm trượng phu với ánh mắt như lên men ra thì dưỡng thai chính là một hạng mục không thể thiếu.

“Tối nay..... muốn ta nói gì đó sao?” Ban ngày thì phải dậy sớm, ban đêm lại không cho đi ngủ, Thôi Cảnh thật sự quá khổ.

“Gì cũng được, cứ nói chuyện với con đi. Nhị tỷ nói, nói chuyện với đứa bé càng nhiều thì lớn lên sẽ càng thông minh.”

“À.....” Thôi Cảnh cái hiểu cái không gật gật đầu, sau đó đặt một tay lên cái bụng còn chưa nhô lên của thê tử, vắt hết óc mới nghĩ ra được ba câu:

“Cực cưng ngoan à..... Ta là cha của con đây, ta..... là người tốt.....”

“Nói cái vớ vẩn gì thế!” Huy Trữ công chúa dùng tay đập mạnh vào gáy Thôi Cảnh “Nói cái đấy thì có được ích lợi gì đâu!”

“Vậy thì phải nói gì đây? Tứ thư ngũ kinh hay là địa lý thiên văn? Con có thể nghe hiểu sao?”

“Thế chàng nói về ta đi!”

“Nàng.....” Có cái gì để nói đâu chứ..... Chính là câu này hắn chỉ dám nói trong lòng thôi.

“Ví dụ như là, cực cưng à, nương của con là nữ nhân tốt nhất trên đời này, nàng ấy biết rất nhiều rất nhiều thứ, biết phối hợp các loại quần áo này, cả bảo dưỡng làn da xinh đẹp nữa. Đợi tới lúc con sinh ra, nương sẽ đem toàn bộ dạy cho con, con có thấy vui không.....”

Huy Trữ công chúa đặt tay lên bụng mình, chậm rãi liệt kê đầy đủ tất cả những “ưu điểm” của bản thân, thái độ cường ngạnh không quan tâm đến tính cách cùng ý nguyện của thai nhi này giống y hệt như cách mà nàng thường đối đãi với trượng phu không khác chút nào.

Thôi Cảnh ở bên cạnh càng nghe càng thấy thương đứa bé đang nằm trong bụng thê tử, trong lòng bỗng mặc niệm: không biết là người này kiếp trước gây tội nghiệt gì mà lại phải đầu thai vào nhà hắn. Cho nên hắn chấn chỉnh lại tinh thần, đợi lúc công chúa ngủ say rồi mới cẩn thận lại gần, tay nhẹ nhàng xoa lên bụng nàng nói.

“Cực cưng à, đừng có giận nương con nhé, nàng ấy chính là như vậy, nhẫn nhịn chút là được rồi.”

Nói xong liền đắp chăn nằm xuống giường, nhưng sau một hồi nghĩ nghĩ lại thấy đây quả thật là cơ hội hiếm có, thế nên Thôi Cảnh lại gỡ chăn ngồi dậy, tiếp tục công cuộc dạy con.

“Còn nữa, cha con là một người rất đáng thương đó biết chưa, cho nên sau này nhớ phải giúp đỡ cha nhé! Nếu ngay cả con cũng hòa vào cùng nường bắt nạt cha thì cha không còn cách nào sống nổi đâu, làm ơn đấy.....”

Cứ một đêm rồi lại một đêm như thế, hai vợ chồng bọn họ tiến hành giáo dục trẻ con với hai lý lẽ bất đồng, vấn đề là đứa trẻ này không hiểu được, mà kể cả có hiểu rồi cũng sẽ thấy hỗn loạn không biết nên tiếp thu cái nào ấy chứ!

Thời điểm mang thai đến tháng thứ năm, chứng nôn nghén đã bắt đầu có những biến chuyển tốt đẹp. Huy Trữ công chúa sắc mặt sáng bóng hồng nhuận, cả người đều như tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa của người sắp làm mẹ. Thôi Cảnh cảm thấy thế tử như thế rất xinh đẹp, rất thoải mái, còn Huy Trữ công chúa lại vô cùng bất mãn với bản thân hiện giờ.

“Đáng ghét! Thế này sao ta dám gặp ai chứ!” Huy Trữ công chúa xoay xoay mấy vòng trước gương, hiện tại cho dù nàng đã may bao nhiêu y phục thì cũng không thể che dấu được đường cong mập mạp ở phần bụng.

“Không sao mà, có phu nhân nhà ai mang thai lại không thế đâu?” Thôi Cảnh ở một bên cẩn thận cười nói dỗ dành, bởi vì hắn còn có việc muốn nàng làm, vậy nên nói chuyện thật uyển chuyển.

“Công chúa nàng vẫn nên đi lại nhiều một chút, ngự y nói.....”

“Còn lâu! Còn lâu! Đánh chết ta cũng không đi! Bản công chúa không thể làm chuyện khiến bản thân mất mặt được!”

“Vậy, ở nhà cũng được! Chúng ta chỉ dạo hoa viên vài vòng cũng đủ tốt cho nàng và con rồi!” Thôi Cảnh cố gắng lui bước.

“Còn lâu! Để cho hạ nhân thấy cái dạng này thì đúng là quá mất mặt! Quá mất uy nghiêm!” Huy Trữ công chúa ương ngạnh cãi lại.

Nàng còn cái dạng gì mà bọn hạ nhân chưa thấy qua đâu? Thôi Cảnh lại nói tiếp.

“Thật là, không phải ta mỗi ngày đều nhìn nàng sao? Dù sao công chúa người cũng bị nhìn nhiều rồi, bọn hạ nhân.....”

“Chàng sao có thể giống với bọn họ được?” Huy Trữ công chúa xoa xoa thắt lưng, cao giọng ca ngợi “Đám hạ nhân kia cùng lắm chỉ có thể nói miệng mà thôi, còn chàng lại không giống, nếu chàng mà đi nói lung tung..... Lôi thôi ta liền bóp chết chàng!!!”

Ôi trời ôi trời, sao tự dưng lại vì bảo dưỡng nhan sắc khi mang thai mà giết chồng thế chứ? Thôi Cảnh theo bản năng sờ sờ cổ, sau đó thức thời im miệng.

Huy Trữ công chúa hạ quyết tâm từ nay về sau không ra khỏi cửa, ngay cả cửa phòng cũng rất ít khi mở, cùng lắm là đi đi lại lại quanh bốn bức tường. Nàng không đi, vậy thì Thôi Cảnh cũng đừng mơ mà được ra ngoài, làm hắn buồn tới phát điên. Thật vất vả mới đợi được thái hậu đến thăm công chúa, hắn mới có dịp đi nhìn thế giới bên ngoài một chút, để lại hai mẹ con nói chuyện trong phòng.

“Con nha đầu này, từ lúc nghe nói con mang thai, sao lại không thấy bóng dáng đâu thế? Cũng chẳng thấy vào cung thăm ai gia.”

Tuy nói số tôn tử tôn nữ của thái hậu đã đạt tới hai con số, nhưng có lão nhân gia nhà nào lại ngại mình đông con cháu đâu? Huống chi thái hậu còn là người ưa náo nhiệt. Cho nên bà cực kỳ ôn nhu dỗ Huy Trữ công chúa ngồi xuống, vẻ mặt giống như hỏi mình mới làm mẹ vậy.

“Sao con còn mặt mũi tiến cung chứ, hiện tại kiếm bữa một nữ nhân cũng đẹp hơn con rồi!”

Huy Trữ công chúa quyết miệng, cả người cồng kềnh nằm dài trên nhuyễn tháp.

“Con xem con nói này, có giống bộ dạng người làm mẹ không? Người ta làm mẹ rồi chỉ lo lắng cho con có gì không ổn, còn con lại ngược lại, cả ngày chỉ biết lo bản thân có xinh đẹp không thôi!”

Thái hậu tuy ngoài miệng giáo dục nhưng trong ngữ khí lại không có lấy một chút nghiêm khắc, Huy Trữ công chúa bĩu môi.

“Nó không phải rất tốt sao? Mưa không đến mặt, nắng chẳng đến đầu, chuyện gì cũng không cần đụng tay đụng chân, ngay cả cơm cũng không tự ăn, chẳng có ai tốt hơn nó nữa! Vậy thì con còn quan tâm làm gì?”

“Con thật là..... càng nói càng kỳ cục.....”

Thái hậu đối với quan điểm cường hãn của Huy Trữ công chúa luôn không có cách phản bác, cũng không tiếp tục nói đồng tình hay phản đối một cách vô nghĩa nữa, bà đặt tay lên bụng công chúa, im lặng hồi lâu, sau đó mỉm cười nói.

“Theo như ai gia thấy, có vẻ là một bé gái rồi.....”

“A! Thật à? Thật à?” Huy Trữ công chúa nôn nóng “Mẫu hậu, sao người lại biết được thế?”

“Người ta không phải đã nói là ‘bụng nhọn sinh trai, bụng tròn sinh gái’ sao! Ai gia chỉ dựa theo hình dáng bụng con mà đoán thôi, hơn nữa vừa nãy nghe thử máy thai, nhóc con kia tĩnh lặng như vậy, vậy thì chắc là một bé gái rồi!”

Thái hậu vẻ mặt chắc chắn, tám phần là do bà từng nghiên cứu qua lúc mang thai.

Thật ra Huy Trữ công chúa chẳng quan tâm đến giới tính của đứa nhỏ lắm, nhưng mà là con do nàng sinh ra, không thể quá khó coi được, thậm chí còn mang cả gen của Thôi Cảnh kia kìa. Cho nên nàng càng hỏi càng hưng phấn.

“Vậy mẫu hậu người giúp con xem xem, đứa nhỏ này mắt to hay mắt nhỏ? Hai mí hay một mí? Có gương mặt trái xoan không? Tương lai có thể trở thành một đại mỹ nhân hay không?”

Thái hậu nhất thời nghẹn họng, bà ngật ra một lát, sau đó dở khóc dở cười nói

“Ai gia cũng đâu phải thần tiên, sao có thể nhìn ra được chứ? Nhưng mà con đâu cần phải lo, có phò mã thế kia, đứa nhỏ không thể xấu được đâu.”

“Đó là đương nhiên!”

Huy Trữ công chúa nghe thái hậu an ủi mà vẫn chưa yên tâm

“Nhưng mà người xem con út của nhị tỷ ấy, chẳng xinh đẹp như nhị tỷ, mà cũng chẳng giống phụ thân nó tẹo nào.”

“À, đứa nhỏ ấy giống bà nội của nó, lúc làm tang lễ ai gia từng gặp qua mẹ chồng của tỷ tỷ con, quả thật đứa bé giống bà nội nó y như đúc.”

“Hả? Chết rồi!” Huy Trữ công chúa chấn động “Tuy rằng Thôi Cảnh nhà con bộ dáng không phải bàn cãi, nhưng mà con chưa từng nhìn thấy mấy người họ hàng của nhà chàng, nhờ đâu đứa bé sinh ra lại khó coi thì sao bây giờ?”

“Con đúng là có thể tưởng tượng ra đủ thứ! Lại nói, con hoài thai lâu vậy rồi, hiện tại nghĩ đến cũng có kịp nữa đâu.”

Thái hậu từ tốn uống một ngụm trà, lại không nghĩ đến lời này của bà có thể coi là đề thêm một cục đá vào trong lòng của Huy Trữ công chúa.

~~

“Công chúa, nàng sao thế? Không thoải mái sao?” Thôi Cảnh vừa về nhà đã phát hiện thê tử hữu khí vô lực nằm dài trên giường, vẻ mặt giống như ngày tận thế tới nơi.

Huy Trữ công chúa thấy hần trở về, như xác chết vùng dậy lao tới, hỏi liên tục

“Thôi Cảnh, chàng nói nếu đứa nhỏ này bộ dạng xấu xí thì phải làm sao đây?”

“Hả, xấu xí?” Thôi Cảnh nhất thời đơ ra, sau khi nghĩ lại, lại nhớ ra thứ thê tử quan tâm đến tâm huyết sôi trào, chợt cười nói

“Mẹ không chê con xấu, sao con trong mắt cha mẹ lại có thể xấu xí được.”

“Không được! Nó không thể chỉ đẹp trong mắt chúng ta được, con của bản công chúa chính là phải đẹp cả trong mắt thế nhân nữa!!!”

Huy Trữ công chúa lớn tiếng hét. Trượng phu của nàng là người đứng hàng đệ nhất trong bảng xếp hạng mỹ nam toàn thiên hạ, mà chính bản thân nàng cũng không hề kém cạnh. Khởi điểm thuận lợi như thế, tương lai đứa nhỏ này mà xếp thứ hai thì đúng là không thể chấp nhận!!

“Nhưng..... đều do ông trời an bài cả rồi, sao có thể cưỡng cầu được.....”

Huy Trữ công chúa thấy trượng phu không đảm bảo được cho mình điều gì, đột nhiên bắt đầu gào khóc om sòm

“Ta mặc kệ ta mặc kệ!! Huhu, đứa nhỏ nhà chúng ta phải là xinh đẹp nhất! Nếu không..... nếu không..... ta sẽ bỏ nó cho xem!!”

~

“Ui đời, không cần lo lắng đâu, cái nha đầu kia chỉ nói miệng là giỏi, con thử đợi lúc nó sinh con ra xem, lại chẳng kiêu ngạo nói bảo bối của nó là lợi hại nhất ấy chứ.”

Thái độ lơ đãng của thái hậu đối với thông tin của Thôi Cảnh lại càng khiến hần trở nên sốt ruột.

“Không, công chúa nàng ấy căn bản không nói chơi đâu, bởi vì bọn con đã bắt đầu tìm kiếm người nuôi dưỡng phòng ngừa vạn nhất rồi!!

“Gi cơ?”

Trữ phi giật mình, nàng không thể tưởng tượng nổi trên đời này lại có một mẫu thân không cần hài tử của mình.

“Thật ra lấy tính tình của lục công chúa mà nói, cũng có khả năng lắm, đứa nhỏ mình tận tâm tận khổ khổ hạ sinh lại không được như kỳ vọng, quả thực ngay cả cái chết cũng đã nghĩ tới.”

Cung phi gạt đầu nói, nghĩ lại tâm tình lúc trước khi nàng hoài thai hai nữ nhi, cảm thấy có thể hiểu được cảm giác của Huy Trữ công chúa lúc này.

“Cho nên thái hậu, xin người nghĩ một biện pháp đi. Người cũng biết là lời nói của con công chúa không thêm đếm xỉa đến mà.” Thôi Cảnh tội nghiệp đứng chôn chân một bên, hần căn bản chưa từng nghĩ sẽ đem con đi cho người khác, kể cả nó có xấu xí cỡ nào đi nữa.

“Nhưng mà..... Ai gia biết làm gì đây?” Thái hậu khó xử ra mặt, cũng đâu phải cô nhi không cha không mẹ, bà biết chen ngang thế nào.

Cung phi cười cười, nửa đùa nửa thật nói.

“Ai yo, nhưng mà nếu lục công chúa thích đứa nhỏ xinh đẹp thì chúng ta cứ tìm tới vài đứa tới thôi!”

“A! Đúng rồi!” Thái hậu nghe xong mấy lời này như được khai sáng “Có thể tìm tạm một người vừa lòng đem đứa nhỏ lừa nó cho qua chuyện, để lục nha đầu đồng ý cho đứa nhỏ ở lại là được!”

“Vấn đề là, chuyện này..... có thể gạt được bao lâu?”

Thôi Cảnh nửa tin nửa ngờ. Dù sao cũng không phải chuyện ra chợ mua rau, lấy rau A thay cho rau B đơn giản như thế, mà đây là một người sống sờ sờ đó.

“Vậy mới nói, quan trọng là phải làm cho công chúa tự mình nhận ra tầm quan trọng của đứa nhỏ.....” Hoàng hậu vẫn im lặng này giờ lên tiếng tổng kết, sau đó tiếp tục trầm tư phân tích “Rồi trọng điểm sau đó lại là làm sao mới có thể để nàng tán thành chuyện này đây.....”

~~

Thời gian cứ thế trôi qua, mùa thu mới đây mà đã tới, vạn vật tới lúc thu hoạch hoa trái —— đương nhiên, cũng là lúc Huy Trữ công chúa “hái quả” trong phủ.

Từ lúc sáng sớm, Thôi Cảnh đã bắt đầu đi đi lại lại, đại tẩu kiêm chị vợ Lương Hoàng công chúa của hắn ngồi một bên mỉm cười thản nhiên

“Không sao không sao, là chuyện bình thường thôi mà.”

Không chỉ thế, nàng còn thuận tiện nghe một chút động tĩnh trong phòng rồi bình luận

“Lục nha đầu có sức gào to như thế, hẳn là rất có sức, xem ra không có gì đáng lo.”

Như để hô ứng với phân tích của Lương Hoàng công chúa, phòng trong lại truyền ra tiếng gào ầm ĩ của Huy Trữ công chúa, chẳng qua lần này còn có thêm nội dung —— Thôi Cảnh! Người chờ đó cho bản công chúa, bản công chúa không tha cho người!”

“Không sao không sao……” Lương Hoàng công chúa khổ sở nín cười, vỗ vỗ mu bàn tay của Thôi Cảnh. Người này lại gây người ra nhìn, hắn không rõ chị vợ định nói gì, là muốn nói thê tử sẽ không sao? Hay là nói với mình là sẽ không bị làm sao?

Thật vất vả đợi tới lúc mặt trời mọc thẳng tới trên đỉnh đầu, một tiếng khóc nỉ non mới truyền từ trong nội thất ra, Thôi Cảnh cùng Lương Hoàng công chúa ngoài đại sảnh cùng nhau thở phào nhẹ nhõm, rồi tiếp tục vực dậy tinh thần nghênh đón một trận chiến mới.

“Đã đưa cho công chúa xem qua chưa?” Lương Hoàng công chúa tiếp nhận đứa bé, quay sang hỏi bà đỡ.

“Vẫn chưa, lúc công chúa nói muốn xem, lão thân đã nói cần phải tắm rửa cho nó một chút, không để cho công chúa nhìn dù chỉ một cái.” Bà đỡ liên tục khẩu đầu

“Rất tốt!” Lương Hoàng công chúa ra hiệu cho một thị nữ bên cạnh tiến lên, đưa một bọc tã lót cho bà đỡ, sau đó nhìn thấy lão phụ nhân nhanh chóng tiến vào trong phòng.

Không lâu sau, phòng trong liền truyền ra tiếng khóc kinh thiên động địa của Huy Trữ công chúa.

“Cái kia…… có phải hơi quá hay không?”

Thôi Cảnh cẩn thận ôm lấy con gái nhỏ vừa mới được hạ sinh của mình, cảm thấy đáng yêu vô cùng tận, nhưng lại lo lắng cho tình hình của thê tử bên kia.

“Không làm quá thì không thể tạo thành đả kích lớn cho tâm lý, không có đả kích lớn thì nó sẽ không nhận ra mình đã có một nữ nhi bảo bối rất tốt, hiểu chưa hả đệ?”

Lương Hoàng công chúa không hờn không giận giải đáp thắc mắc cho muội phu, tiện thể trêu đùa bé con nằm trong vòng tay phụ thân.

~

“Được rồi được rồi, công chúa nàng đừng khóc nữa, ngũ y nói đang trong tháng mà khóc thì không tốt đâu” Thôi Cảnh ngồi bên giường ôm thê tử, mặc cho nàng đem quần áo của mình thành khăn lau nước mũi ướt nhẹp

“Hu hu, ta có thể không khóc sao! Sao ta có thể sinh ra một đứa nhỏ khó coi vậy chứ! Ông trời đúng là không có mắt! Ta đây không còn mặt mũi gặp ai nữa, huhu……”

“Không phải thế đâu, bà đỡ đã nói còn gì, đứa nhỏ nào vừa mới sinh cũng đều rất khó coi, qua vài ngày sẽ thay đổi hoàn toàn, càng ngày càng đẹp đó!”

“Thật sao? Nếu nhỡ vẫn không đẹp thì biết làm thế nào? Ta kiên quyết không cần!!”

Huy Trữ công chúa lau nước mắt, tức giận nói. Ngày đó đứa nhỏ bà đỡ đem đến cho mình nhìn đúng là phá tan cả điểm mấu chốt của bản thân, ngay cả nghĩ cũng không muốn nhìn thấy lần thứ hai.

Thôi Cảnh thở dài trong lòng, nghĩ thầm, tốt xấu cũng là cốt nhục của nhà người ta, không nên hạ thấp nó như thế chứ. Nhưng cũng phải nói lại, thật sự là so với nữ nhi nhà mình thì kém quá xa. Nghĩ vậy, hắn không khỏi âm thầm đắc ý một phen, thập phần tin tưởng đưa lời cam đoan.

“Không sai, chắc chắn sẽ càng ngày càng xinh đẹp!”

Trong quá khứ, lời nói của Thôi Cảnh đối với Huy Trữ công chúa luôn là vào tai trái ra tai phải, hoàn toàn không đáng để trong lòng, nhưng đột nhiên lần này nàng lại tin tưởng vào lời nói của trượng phu.

Cách vài ngày nữa nương lại ôm đứa nhỏ đến cho nàng nhìn một cái, biến chuyển thật sự..... không đến nỗi làm thất vọng quần chúng tẹo nào.

“Ôi mắt thật sự biến thành lớn này! Cả mũi cũng cao nữa!” Huy Trữ công chúa vui sướng ôm bé con lên nhìn trái nhìn phải, phát hiện biến hóa không phải bình thường đâu, gần như là thay hình đổi dạng, thoát thai hoá cốt luôn đó!!!

“Đây..... thật sự là con ta sao?” Nàng không khỏi nghi hoặc hỏi han. Mà Thôi Cảnh tiếp tục vỗ ngực cam đoan đây là hàng thật giá thật, tuyệt đối không phải là giả mạo.

“Nhưng mà, nếu lông mi dài thêm chút nữa, da trắng hơn chút nữa thì quá tốt rồi! Huy Trữ công chúa an tâm hơn nhiều, lại bắt đầu một tác tiến thêm một tác đưa ra đòi hỏi.

“Không thành vấn đề, qua mấy ngày nữa nó sẽ càng xinh đẹp hơn!” Thôi Cảnh một lời liền đáp ứng, đồng thời thật sự cảm thấy báỉ phục sát đất đối với phán đoán của hoàng hậu.

Hoàng hậu đã sớm biết Huy Trữ công chúa sẽ không một lần đã thỏa mãn ngay, cho nên chuẩn bị sẵn sàng vài đứa trẻ, khiến cho nàng bị đả kích hoàn toàn trong lần đầu tiên, tiếp theo tiến hành nâng cấp chất lượng xinh đẹp lên từng cấp bậc một. Chính cái gọi là lạt mềm buộc chặt, trước gây áp lực sau liền đáp ứng ấy, trước đem toàn bộ tiêu chuẩn đánh giá của nàng lập tức đánh nát, sau đó tiến hành gây dựng lại một hệ thống đánh giá hoàn toàn khác.

Kết quả là, trong lúc Huy Trữ công chúa ở cử thì liên tục vui mừng phát hiện nữ nhi của mình thật sự ngày càng xinh đẹp, giống như lịch sử tiến hóa bình thường của nhân loại. Đôi mắt nữ nhi ngày càng trong sáng đáng yêu, làn da ngày càng trắng bóc ẩn hồng, gương mặt ngày càng nhắn nhụ bóng loáng, cuối cùng cái mà nàng đang ôm trong tay đây chính là một mỹ nhân tiềm tàng trời sinh, tương lai chính là một ứng cử viên sáng giá cho vị trí thiên hạ đệ nhất mỹ nữ!

“Ha ha, nữ nhi của ta là xinh đẹp nhất, xinh đẹp nhất đó! Phải không nào? Để phụ thân con nhìn một cái coi có đúng không nhé!”

Huy Trữ công chúa vừa ôm nữ nhi cười ngây ngô, vừa không quên khoe khoang với Thôi Cảnh, nói như mình chính là có công cao nhất, không còn nhớ tới quyết định đem con đi cho người ta nữa.

“Đúng thế đúng thế, đương nhiên là xinh đẹp nhất.” Thôi Cảnh nhìn nữ nhi thật sự của mình đang nằm trong lòng thê tử, cười đến trăm mối ngổ ngang.

Thật sự là..... Có thể không xinh đẹp nhất sao? May mắn là lúc đổi thành nữ nhi của mình thì công chúa đã cảm thấy vừa lòng. Lúc trước tuy rằng đã làm tốt công tác chuẩn bị, nhưng yêu cầu của công chúa thật sự đã vượt quá sức tưởng tượng của mọi người. Trẻ con cũng đã đổi đi đổi lại đến hai mươi đứa rồi, trong cung cũng đã truyền tin lại rằng nguồn cung thiếu hụt, nếu thê tử thật sự còn yêu cầu nữa thì không còn nhóc con nào để đổi nữa đâu a~~

31. Chương 31: Kế Hoạch Dưỡng Thành Hoàng Hậu

Editor: Vân Nghiên

“Chính giả, khẩu ngôn chi, thân tất hành chi. Kim tử khẩu ngôn chi năng thân bất hành, thị tử chi thân loạn dã. Tử bất năng..... Tử bất năng..... Tử.....”

“Tử bất năng trì thân, diên năng trì quốc chính?” Hoàng hậu tiếp lời.

Nàng rất hiếm khi tỏ ra bất mãn như thế, cho nên hoàng đế đang ngồi học thi từ vẻ mặt vô cùng khổ sở.

“Hoàng hậu, đừng hỏi nữa mà, trăm nói rồi, thật sự trăm đã thuộc từ lâu rồi, chỉ là nàng không nhớ thôi, trăm thuộc thật rồi mà!”

“Cho dù là như vậy, phải chắc cái cũ mới có thể tiếp thu cái mới, ôn lại một lần cũng tốt. Nhưng người xem đi, hiện tại không phải người cũng không nhớ ra sao?”

Hoàng hậu cảm thấy việc mình không nhớ hoàng đế đã thuộc qua mấy cuốn thư từ này chẳng có vấn đề gì cả, trái lại, việc hoàng đế không nhớ rõ những gì mình đã thuộc qua mới là chuyện lớn.

“Hay là hôm nay đến đây thôi, trăm mệt rồi, ngày mai còn phải lâm triều đấy!”

“Không được, không thuộc hết chương này thì không được ngủ!”

Hoàng hậu kiên quyết không thỏa hiệp, giống hệt như tính cách mười mấy năm về trước khi nàng mới nhập cung, hoàn toàn không xét chút nào đến ngữ khí thương lượng của hoàng đế, hoàng đế đành phải nhẫn nhịn véo mạnh vào tay mình một cái, tự nhủ bản thân cần phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không nên nổi nóng với vị thê tử đã chung sống với mình hơn mười năm này.

Aizz, tất cả chuyện này..... phải kể lại từ đầu.....

Đại khái khoảng hai tuần lễ trước, hoàng hậu luôn văn minh thanh nhã đột nhiên bước hụt một cái, sau đó vô tình đụng trúng phải cái cột. Tuy rằng lúc đấy không phát hiện ra điều gì không ổn, nhưng dựa vào thân phận phi phàm của đương sự thì chuyện này đã đủ để phát triển thành tai nạn ngoài ý muốn nhất trong năm, vậy nên thái y vội vàng được truyền đến bắt mạch cho hoàng hậu.

Lúc kê thuốc ngự y cũng chỉ cho mấy loại bổ xương tán bầm tiêu sưng linh tinh mà thôi, còn hoàng đế vừa nghe báo hoàng hậu tỉnh lại đã ném hết ngự y sang một bên, lập tức chạy vào trong Hoàn Khôn cung.

Hoàng hậu nửa nằm nửa ngồi trên giường để một đám thị nữ hầu hạ chải mái tóc dài một cách ngay ngắn, chỉ là trên mặt nàng có chút mơ hồ. Nhất là khi chạm đến tầm mắt của hoàng đế, nét mơ hồ ấy lại càng rõ rệt hơn cả.

Trong ánh mắt luôn sáng rực của hoàng hậu đột nhiên xuất hiện đủ các loại biểu cảm kinh ngạc, khiếp sợ, không tin nổi, hoang mang hoảng loạn, đợi tới lúc hoàng đế bị ánh nhìn lẫn lộn này nhìn tới mức có chút sợ hãi thì hoàng hậu mới do dự mở miệng.

“Hoàng thượng?”

“Phải..... A.....”

“Hoàng thượng? Hoàng thượng? Sao có thể như thế? Sao hoàng thượng lại trẻ như thế được!”

Câu nói cuối cùng kia hẳn là một câu cảm thán rồi, không phải là dạng nghi vấn nữa.

Ngữ khí hoài nghi mà hồ hững kia của hoàng hậu khiến cho cả ngay cả hoàng đế cũng bất chợt tự hỏi bản thân rằng mình có đúng thật là hoàng đế không? Hay chỉ đang nằm mơ?

Sau này nghĩ lại, ai cũng công nhận hoàng hậu chỉ ngã nhẹ một cái mà đã làm cho hậu cung loạn cào cào một trận.

“Hài tử a!! Con sao vậy? Sao mới chỉ không gặp có một lát đã thành ra thế này!” Thái hậu ôm hoàng hậu khóc thương tâm hết sức, cũng không biết là vì vận đen đột nhiên đâm trúng hoàng hậu, hay là bởi vì câu nói “Bà lão này bà là ai?” của nàng đã chọc đúng vào nỗi đau trong lòng thái hậu.

Hoàng hậu bị thái hậu ôm chặt, hơn nữa cũng đã đại khái hiểu rõ một số vấn đề, đó là: vị phu nhân thoát nhìn quá độ ngũ tuần này chính là mẹ chồng của nàng, trước đây là hoàng hậu, hiện tại là thái hậu. Còn cái người trước đó bị nàng hiểu lầm là tiên đế cải lão hoàn đồng cũng không phải là trượng phu của mẹ chồng, mà là trượng phu của chính nàng, đương nhiệm hoàng đế.

Đúng vậy, nói tới đây thì hẳn mọi người cũng đã hiểu. Sau khi trải qua cú va chạm thoát nhìn không xảy ra thương tổn nào kia, hoàng hậu đã mắc phải một hội chứng xuất hiện như cơm bữa trong hàng loạt tác phẩm văn nghệ bi tình – hội chứng mất trí nhớ – hơn nữa còn là loại mất trí nhớ có chọn lọc thời gian. Hoàng hậu hiện tại đã không còn nhớ những chuyện xảy ra trong vài năm gần đây, ở trong cấu tạo tổ chức

trí nhớ đã tự ngộ nhận bản thân vẫn còn là một giai nhân thanh thuần ngây ngô vừa bước vào tuổi dậy thì, cùng lắm là nhớ lại lần tham gia sự kiện tuyển tú hoàng gia đông cung thái tử phi mà thôi.

Về phần đã thành thân —— căn bản là không thể!!

Tuy nhiên là, khi đối mặt với gương mặt phong vận cùng thành thực đều có thừa, duy chỉ thiếu vẻ ngây ngô thẹn thùng của bậc hoàng hoa khuê nữ, hoàng hậu không thể không thừa nhận chuyện bản thân trong nháy mắt đã đánh rơi tuổi thanh xuân quý giá là sự thật khó mà chối cãi, nhưng mà “thừa nhận” với “nhận” lại khác nhau không ít đâu.

“Hoàng hậu nương nương người..... có lẽ là do vết thương ở đầu lúc nãy, cho nên hiện tại có chút hồ đồ.....”

Lão ngự y mặt như ngày tận thế cúi đầu bẩm báo.

Vừa nãy lúc ông chẩn mạch cho hoàng hậu, vốn là không nhìn ra điều gì không ổn, hiện giờ vì hoàng hậu đột nhiên lại mơ mơ hồ hồ như vậy, ông đành phải đổ lỗi cho việc đập đầu vào cột, dù sao ông cũng đã nghe qua nhiều trường hợp bị đập đầu đập đến choáng váng rồi.

“Hồ đồ? Sao có chuyện hồ đồ kiểu như vậy!!”

Hoàng đế rất tức giận, rõ ràng khả năng nhận thức của hoàng hậu đã không còn được như trước, đã thế tự nhiên còn hướng hấn hô to “Bách niên Vạn tuế”! Chỉ còn thiếu nước ba quỳ chín lạy nữa thôi đấy!!(*)

(*)ba quỳ chín lạy có lẽ là lễ phải thực hiện đối với bậc bề trên, ví dụ như cha mẹ, ông bà,... còn hoàng hậu là người có vai vế được coi là sánh ngang với hoàng đế, không phải hành lễ này.

“Vậy người nói xem nên làm gì bây giờ?”

Câu hỏi của hoàng đế hiển nhiên đã đẩy thái y vào thế khó. Ông tuy đã từng nghe qua việc sau khi bị đập đầu đã biến thành một kẻ ngốc, nhưng lại chưa từng nghe ai nói phải làm thế nào mới có thể chữa khỏi. Nghĩ đến đây, lão ngự y không khỏi đưa tay lau mồ hôi đang chảy đến lạnh toát sau gáy, nội tâm mếu máo không hiểu tại sao bệ hạ nhà mình lại cứ thích bày ra mấy việc hành hạ giai cấp đi làm công ăn lương như ông thế cơ chứ.

“Có lẽ..... có thể lại sử dụng một chút tác động.....”

“Gì cơ?!”

“Cái đó..... Bởi vì khi phần đầu bị chấn động, một chỗ nào đó đã bị tổn thương, tặc ngữ đã nói gõ chuông phải tìm người buộc chuông..... cho nên.....”

“Cho nên người cảm thấy tốt nhất nên để hoàng hậu đập đầu thêm một cái nữa?”

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi nói, nghe ý tứ có vẻ như thái y chỉ cần gật đầu một cái thì hần sẽ lập tức sai người đập cho đầu ông ta nở hoa luôn.

“Không không không không, ý thần nói, nói.... có lẽ là nên thử một số phương pháp tác, tác động khác, ví dụ như gây giật mình.....”

Ngự y đương nhiên sẽ không ngu tới mức đi lấy đầu mình ra để thí nghiệm, trong lúc cấp bách liền nói ra mấy phương án. Có rất nhiều phương pháp trị liệu, như là châm cứu, mát xa, tái hiện một phần trí nhớ,.... tuy rằng không hẳn là nhằm vào mấy triệu chứng kiểu thế này, nhưng mà nghĩ đến chuyện cả một thế hệ danh y nhà ông cũng chỉ còn một mình mình sống sót, azzzz, chẳng nhẽ lại để bị dọa mà chết sao?

“Giật mình?”

Cái này lại làm khó hoàng đế rồi. Người luôn can đảm can trọng như hoàng hậu thì còn có thứ gì có thể khiến nàng giật mình được đây? Nhưng mà cũng phải nói, mấy cái can đảm với can trọng đây hoàng đế hần mới chỉ chứng kiến sau khi hai người thành thân thôi, ai biết cái bộ dạng hoàng hoa khuê nữ của nàng là như thế nào chứ?

Vì thế hoàng đế suy nghĩ vòng vo một lát, sau đó liền bật ra một ý.....

“Người đâu, đi truyền các vị hoàng tử công chúa lại đây.”

~

“Hoàng hậu, đây là đại nữ nhi của nàng, Trinh Phong.”

Hoàng đế trịnh trọng đem đại công chúa đưa đến trước mặt hoàng hậu, hẳn tuyệt đối tin tưởng rằng ngoài chuyện mình đã phụ thê tử mà bản thân không chịu thừa nhận ra thì một đứa nhỏ hàng thật giá thật cũng tính là một tác động lớn, mà hoàng đế cũng nhận được một biểu cảm đúng như tưởng tượng, mặt hoàng hậu đã đông cứng trong nháy mắt.

“Nữ, nữ, nữ, nữ, nữ nhi?!”

“Đúng vậy, còn đây là Tiễn nhi.” Hoàng đế tiếp tục đưa nhân tố tác động số hai tới trước mặt hoàng hậu “Thế nào, có nhớ ra được gì không?”

Hoàng hậu nhìn nhìn, nhìn rồi lại nhìn, cuối cùng oa một tiếng khóc ầm lên

“Trong sạch của ta oiiiiiii!!!! Cứ như vậy mà mất đi rồi!!!!”

Đáp lại kỳ vọng của hoàng đế chính là một cái kết quả như vậy. Hoàng đế cau mày trừng mắt liếc thái ý một cái, hàm ý là cái phương pháp cỡi chuông của người đây, chẳng ra làm sao cả. Ngự y mồ hôi vã ra như mưa mùa hạ, chỉ có thể ngậm miệng, không dám nói gì nữa. Trái lại là tiểu Tiễn cẩn thận dựa vào trong lòng mẫu thân mà nhẹ nhàng an ủi.

“Mẫu hậu, ‘trong sạch’ là gì vậy ạ? Giống như rau xanh và cải trắng sao? Không có thì không có, có gì mà phải đau lòng?”

Hoàng hậu đang khóc vô cùng nhiệt tình, đột nhiên lại ngậy ra. Nàng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn tiểu Tiễn, lại nhìn nhìn hoàng đế, tuy rằng nàng không muốn thừa nhận, nhưng mà bề ngoài bé trai này thật sự quá giống mình, có điều.....

“Hoàng thượng, đây thật sự là con ta sao? Sao ta cứ cảm thấy.....”

Hoàng đế chân thành gật đầu, ý bảo hoàng hậu đừng nói thẳng ra. Đối với tấm lòng dành cho đứa con không di truyền được tí tế bào nào giống mình nào của hoàng hậu, hoàng đế cũng tràn đầy thông cảm, ngoài ra còn không hiểu được lý do tại sao.

“A? Thế..... còn mấy đứa nhỏ bên kia? Cũng là con ta sao?”

Hoàng hậu ghen ngào dụi dụi mắt, bỗng phát hiện cạnh đó còn có ba bé gái xinh đẹp nữa, nếu nói là mình sinh thì tuổi chúng.... hơi bị lớn thì phải. Hoàng hậu lúc này có chút khấn trương.

“Không phải, đó là..... mấy..... mấy đứa con người quen.....”

Lời nói vốn đã yếu ớt rồi lúc ra đến một nửa lại bắt đầu vòng vo. Đôi khi đầu óc của hoàng đế cũng khá là tâm lý, hẳn đương nhiên sẽ không trơ mắt để hoàng hậu biết rõ một sự thật rằng mình chính là “mẹ của con hắn”(*), ngoài ra còn sự thật nàng là người đứng đầu tam cung lục viện..... Vẫn là để đây sau này nói thì hơn.

(*)hoàng tử công chúa dù là ai sinh ra nhưng đều phải gọi hoàng hậu một tiếng mẫu hậu. Ở đây tức là vừa là mẹ của con do nàng sinh ra, vừa là mẹ của con do người khác sinh ra.

“Hoàng hậu nương nương, Dự Lâm vương tới thăm người.”

“Dự Lâm vương?”

“Vâng, là ngũ điện hạ.”

Cung nữ biết hiện tại đầu óc hoàng hậu không được tốt cho lắm, liền hợp thời nói thêm một câu, tuy nhiên trong não hoàng hậu vẫn chỉ hình thành nên mấy khoảng trí nhớ mơ mơ hồ hồ. Khoảng thời gian trước khi thành thân, nàng đã từng theo mẫu thân vào cung, lúc ấy đã nhìn thấy một đứa bé trai có vẻ hơi chậm chạp luôn bị chế nhạo là kẻ ngu đần, có người nói đó chính là ngũ hoàng tử. Vì thế khi Dự Lâm vương tiến vào đình hóng mát, hoàng hậu căn bản không thể so sánh được đứa trẻ nhiều năm về trước cùng với người đàn ông này có điểm nào giống nhau, nghĩ lại mới thấy, mọi chuyện đúng là giống như biển rộng hóa nương dâu.

Bởi vì khoảng cách tâm lý quá xa, hoàng hậu cùng Dự Lâm vương không tìm ra đề tài nào mang tính cộng đồng chung để nói, chỉ có thể ngượng ngùng cười xã giao “Đã lâu không gặp.”, thật ra thì đã lâu của hai người chỉ cách lần gặp mặt gần nhất có hai tuần lễ mà thôi. Nhưng mà Dự Lâm vương lại khách khí hết sức, thành tâm mở miệng an ủi mấy câu linh tinh bình thường mọi người hay nói là “Nhất định sẽ mau khỏi hẳn”.

“Theo lý mà nói, sao vương gia biết chắc mấy ngày nữa hoàng hậu nương nương sẽ khỏi hẳn?”

Một câu nghi vấn ngữ điệu lạnh băng bỗng nhiên vọng tới, chủ nhân đương nhiên là vị hiền tài có lá gan lớn nhất từ trước đến nay Viên tứ tiểu thư, lúc này hoàng hậu mới nhìn thấy đằng sau Dự Lâm vương là một tiểu cô nương xinh xắn.

“Vị này chính là.....”

“Tiểu nữ Viên Diễm, gia phụ là Kinh Triệu Doãn Viên Khắc Cung.”

“Cũng là thê tử chưa qua cửa của thần.”

Theo sau Viên tứ tiểu thư thoả mái giới thiệu bản thân là Dự Lâm vương tâm không cam lòng không nguyện bỏ sung.

“Thê tử chưa qua cửa? Ta nhớ là một vị họ Lý mà.....”

“Lý tiểu thư đã qua đời, chúng thần còn chưa thành lễ.”

“À.....”

Hoàng hậu cái hiểu cái không gật đầu, có chút xấu hổ mà im lặng. Trái lại tuổi của Viên Diễm lại khá gần với “tuổi” hiện tại của hoàng hậu, khiến cho hai “thiếu nữ” này có thể nói ra đủ thứ chuyện mà không có dấu hiệu ngừng lại.

Chính là trước khi nói hết chuyện, hoàng hậu đột nhiên quay ra dặn dò Dự Lâm vương.

“Thiên Thừa à.....”

Giờ phút này hoàng hậu cũng chẳng còn thấy xa lạ gì nữa, tự nhiên gọi thẳng tên của em chồng.

“Đệ đại khái cũng rõ ràng tình huống của ta bây giờ đúng không, tuy rằng ta đã quên đi rất nhiều chuyện liên quan đến đối nhân xử thế của đệ, nhưng ta tin rằng đệ chính là một vị chính nhân quân tử tiền đồ rộng mở. Ta biết là mình không có tư cách để nói câu này, Viên tiểu thư là một..... cô nương tốt, nhưng.....”

Dự Lâm vương phát hiện hoàng hậu đang ấp a ấp úng nhìn chằm chằm vào phần bụng của Viên tứ tiểu thư đi ở phía trước, liền rất hiểu ý dẫn lời.

“Nương nương có gì muốn căn dặn thần đệ? Người cứ nói đừng ngại.”

“Nhưng mà ta là hoàng tẩu của đệ, ta muốn nói, đệ..... đệ..... đệ không nên xuống tay với Viên tiểu thư còn nhỏ như vậy chứ?”

Dù sao mười năm trước cậu là một búp bê nhỏ, mười năm sau đối tượng của cậu cũng là một búp bê nhỏ, không cảm thấy có chút ba chấm sao? Hoàng hậu ưu sầu nhìn Dự Lâm vương, muốn nói lại thôi. Có lẽ là lo cho khuynh hướng tình cảm của hắn, có lẽ là lo cho tiếng tăm của hắn, có lẽ là đủ cả, nàng cứ nhìn cho tới khi Dự Lâm vương giật mình tới nỗi khóc không ra nước mắt.

Làm ơn đi! Lúc trước ai là người đi đầu nói Viên Diễm sẽ trở thành tri tâm thính giả của hắn thế? Còn bây giờ lại trở mặt nói như kiểu hắn là kẻ chuyên đi dụ dỗ nhi đồng ấy!

Bởi vậy, đêm đó khi hoàng đế giá lâm Hoàn Khôn cung, đã giải thích rằng, hôn nhân của Dự Lâm vương là do một tay hoàng hậu tác hợp, đến bây giờ vẫn chưa được coi là bền vững, ngàn vạn lần đừng có đem kích băng ra để chọc vào giữa đôi uyên ương này.

“Hoàng thượng, người còn muốn nói gì sao?”

Đột nhiên hoàng hậu phát hiện ra sau khi hoàng đế nói xong mà vẫn chưa có ý định về cung, ngoài ra còn rất tự nhiên ngồi trên giường của nàng, cảm thấy rất kỳ lạ. Hoàng đế lại phát hiện hoàng hậu càng ngày

càng lui dần về phía góc giường, thậm chí còn dùng ánh mắt mười phần cảnh giác mà đánh giá mình thì buồn bực hết sức.

“Trẫm đâu còn gì muốn nói, chỉ là đêm nay muốn ở đây thôi.”

Lời này còn chưa nói xong mà hoàng hậu đã rất tức giận, vì thế rất thẳng thừng thốt ra mấy câu

“Hoàng thượng người còn có rất nhiều phi tử mà, Cung phi, Khang phi, Trữ phi bọn họ chẳng lẽ không thể hầu hạ người? Sao lại còn phải ở lại chỗ của ta?”

“A, hóa ra là nàng cũng biết sao!”

Hoàng đế giả vờ ngây ngô cho qua chuyện. Hắn căn bản cũng không muốn che giấu việc này, bởi vì hoàng hậu chỉ cần cho gọi người bên Kính sự phòng đến dâng lên bản ghi chép là có thể thấy một chuỗi dài những cái tên xa lạ. Nhưng vốn trong quá khứ hoàng hậu đã phải dùng rất nhiều năm mới có thể chấp nhận được, bây giờ dùng một cái lại bắt nàng quen thuộc luôn, thì sẽ khiến lòng tự tôn của nàng bị phá tan hoàn toàn mất. Hoàng hậu vô cùng tức giận quay mặt ra chỗ khác, giống hệt như đoạn thời gian trước đây.

“Cái này..... Suy nghĩ của nàng thật ra trẫm cũng hiểu được, nhưng mà đã là chuyện lâu như vậy rồi, nàng còn tức giận cái gì nữa? Đợi đến lúc nàng khỏi bệnh, cái gì cũng nhớ lại được thì sẽ rõ, thật ra cũng đâu cần tức giận chứ, mà trẫm lại thích nàng hiền đức như vậy.”

Cái kiêu đã chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ này của hoàng đế đúng là dễ khiến phái nữ tức giận. Điều càng khiến cho hoàng hậu không thoải mái chính là cái tay hư đốn kia của hắn không biết đã thuần thực mò lên lưng mình từ bao giờ. Hiện tại hoàng hậu đang đứng chân ở thời điểm là một hoàng hoa khuê nữ, đương nhiên sẽ có phản ứng mà tất cả các cô nương ngây ngô chưa trải đời đều có —— cả người run rẩy, thậm chí còn có suy nghĩ muốn chống cự lại.

Nếu là mười mấy năm về trước, sự ngây ngô này của hoàng hậu nhất định cũng sẽ khiến hoàng đế khấn trương không ít, bởi vì khi đó hoàng đế hẳn vẫn còn ngây thơ non nớt, nhưng nếu là ở hiện tại thì tình huống lại không giống nhau. Về mặt ngưỡng ngưỡng của thiếu nữ chính là một chất độc quyến rũ chí mạng, nó giống như dòng điện mang điện thế yếu, khiến cho cả người hoàng đế chìm trong trạng thái hơi tê tê phấn khích, hơn nữa cái vẻ kinh ngạc nửa kích động kia của hoàng hậu trong mắt hoàng đế toàn bộ là —— bình cũ rượu mới hấp dẫn vô cùng đó! Vì thế hắn không kìm lòng nổi mà lao đến.....

“Oái!”

“Rầm!”

“Ui da!”

Đám cung nhân trực ngoài Hoàn Khôn cung, gần như là cùng nghe thấy ba loại âm thanh khác nhau vọng ra từ hiện trường ấy.

“Người..... làm cái gì thế?!”

Hoàng hậu hoảng sợ nắm lấy một góc màn trướng hô to. Còn hoàng đế đang phải chịu lạnh trên sàn nhà đá lạnh thì buồn bực cực độ, rõ ràng hắn mới là người bị đập xuống giường cơ mà, sao hoàng hậu lại trưng ra cái vẻ như thể mình là người bị hại thế.

“Làm gì là làm gì? Nàng là hoàng hậu của trẫm, nàng nói xem trẫm còn có thể làm gì!!”

Hả? Hình như là đúng thế thật. Lúc này hoàng hậu mới giật mình tỉnh ngộ, mình đã là vợ người ta, ngay cả con cũng đã có hai đứa. Chỉ là đại não đã tiếp thu nhưng cơ thể lại không tiếp thu nổi, vì thế khi hoàng đế vừa ca thán vừa lồm cồm bò lên giường một lần nữa, hoàng hậu vẫn tiếp tục lui dần về góc giường theo bản năng như cũ.

“Hay là, hoàng thượng, thiếp với người chơi hỏi đáp kinh thư đi!!”

“Gì cơ?”

Sau đó, những gì diễn ra tiếp theo chính là tình huống xảy ra ở phần đầu chương.

Hoàng hậu đương nhiên là không nhớ chuyện khoảng sau tân hôn không lâu, nàng đã bắt đầu dốc thúc việc học tập thư từ, cũng đã bắt hoàng đế chơi trò này một lần, vậy nên nàng đương nhiên không rõ nó đã gây bao nhiêu cảm xúc rối rắm trong lòng hoàng đế. Cho nên khi trò chơi này mới bắt đầu một lúc, thì đúng như mong muốn của hoàng hậu, hoàng đế đã cong đuôi chạy biến, thậm chí còn vài ngày không dám đến quấy rầy nàng.

Chỉ là còn chưa an ổn được bao lâu, hoàng đế lại ton ton chạy tới, hơn nữa còn vui vẻ đáp ứng đề nghị của hoàng hậu. Hóa ra là ngự y đã nói trước với hoàng đế, nếu có thể giúp đỡ hoàng hậu thì việc khôi phục lại trí nhớ không còn là điều khó khăn. Hoàng đế suy nghĩ một lát, liền bất chấp đồng ý, chỉ là hỏi đáp thì từ thôi mà..... Trước đây còn sợ bị lão cha đè ép, bây giờ trên trời dưới đất hẳn là lớn nhất, xem ai sợ ai!!

Tuy không phải là tuyệt đối, nhưng cố gắng của hoàng đế vẫn có tác dụng không nhỏ. Hoàng hậu đầu óc khi nhớ khi quên, khi được khi không, dù sao cũng đã có chút suy nghĩ mơ hồ về một sự việc, ít nhất không còn đem con mình gọi thành “tiểu Tiên”, đem chúng phi gọi loạn xì ngầu râu ông nọ cắm cằm bà kia nữa. Nhưng mà mặc kệ là dưới tình huống gì, ấn tượng của hoàng hậu đối với hoàng đế vẫn luôn là số không tròn trĩnh, càng là những chuyện có liên quan đến hắn thì hoàng hậu lại càng không có chút ấn tượng nào hết, quả là kỳ quái.

“Có lẽ là người càng thân cận lại càng khó nhớ ra? Điều này chứng tỏ hoàng thượng con là người rất quan trọng rồi!”

Thái hậu đã an ủi hoàng đế như vậy.

Còn hoàng đế thì bề ngoài không dám bất kính với bề trên, chỉ có thể thâm oán trách trong lòng: lão nhân gia người đứng là cái gì cũng có thể nói được, lại còn nghĩ ra cả “Không biết tức là có tình” nữa chứ!

~

“Aizz..... Hoàng hậu nàng không phải là người thế này à! Sao tự dưng lại quan tâm mấy chuyện đầu đầu thế không biết!!”

Mất thấy tể bào não của mình thì lãng phí hàng ngày còn tể bào não của hoàng hậu lại chẳng phục hồi tí nào hết, hoàng đế không khỏi có chút bức mình, nản lòng quay lưng nằm thẳng lên giường. Mà chiếc giường này, từ trước đến nay luôn là vật dẫn liên tưởng tới mấy chuyện không được “chong xáng” cho lắm, hoàng hậu lại thấy sợ sợ, không dám mạnh tay kéo hắn, chỉ đành cố gắng kéo dài câu chuyện, phân tán lực chú ý của hoàng đế.

“Vậy..... Thiếp rốt cuộc là người như thế nào?”

“Nàng sao..... Nàng đương nhiên là xinh đẹp thiện lương, thiên chân khả ái, giống như chim nhỏ nép bên người, trầm nói đông nàng tuyệt đối không dám đi tây, ngoài ra còn hết sức tỉ mỉ săn sóc, lúc trầm mệt còn chủ động xoa bóp cho trầm, đúng là một hiền thê lương mẫu a!”

Hoàng đế thoải mái mở miệng nói bừa, nếu nói là hoàng hậu thì không bằng nói đây là mộng tưởng hảo huyền của tất cả nam nhân trên đời này. Chỉ là hắn nhận ra trong khoảng thời gian ngắn thì khó có thể nói hết cảm nhận về hoàng hậu trong lòng mình, thế là hoàng đế quyết định trộn mắt nói dối luôn, đằng nào thì thê tử cũng có nhớ ra ngay đâu.

Vấn đề là hoàng đế nghĩ như thế, hoàng hậu lại không có trí nhớ, đương nhiên không biết được hoàng đế nói thật hay nói dối, vậy nên nàng cau mày suy tư rất lâu rất lâu, cuối cùng đành bất lực yếu ớt trả lời.

“Thật ra muốn xoa bóp..... cũng không phải là không thể.....”

Chỉ cần người không động tay động chân với ta là được.

“A!”

Hoàng đế giật nảy người.

“Hoàng thượng, như vậy được chưa?”

“Ừ, bên trái một chút.....”

“Đây sao?”

“Mạnh chút nữa..... Á!”

“Làm sao vậy?”

“Không sao không sao, nàng nhẹ tay một chút là được.”

“Ừhm!”

“Thoải mái không?”

“Ha ha, rất thoải mái!”

Hoàng đế quả thực là sướng từ trong lòng sướng ra, thậm chí còn ở góc khuất hoàng hậu không thấy trộm cười một cái, chỉ kém một đám tiểu nhân cười nham hiểm mà thôi.

Kỹ thuật đấm bóp của hoàng hậu đương nhiên kém xa Cung phi, nhưng hẳn đã bao giờ có cơ hội hưởng thụ đâu? Trước đây hoàng hậu luôn cẩn trọng làm đúng chức trách, điều hành hậu cung đâu ra đó, phân công công tác chuẩn xác kỹ càng, đương nhiên sẽ không hạ mình đi làm cái chuyện mát xa đấm bóp này. Một hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ lại cam tâm tình nguyện giống như thê tử nhà bình dân, để cho hắc chỉ chỉ trở trở, hoàng đế có thể không thoải mái chắc!

Cho tới giờ phút này hoàng đế bỗng ngộ ra —— hoàng hậu mất trí nhớ cũng có cái hay. Thê tử không còn nhớ chuyện cũ, chẳng phải đồng nghĩa với việc thoát thai hoán cốt (thay da đổi thịt) cả con người? Ôi cơ hội tái tạo lại thành nữ nhân giống trong giấc mộng của ta đã tới rồi sao! Nếu mà thành công thì có khác gì mình được thành thân thêm lần nữa không? Này này, chuyện tốt như thế không phải ai cũng gặp được đâu nhé!

Kết quả là trước đây, hoàng đế đều cố gắng đến không biết mệt, lại không phát hiện hoàng hậu có gì mới. Một thời gian sau đó ai cũng thấy hoàng đế tinh thần ngày càng phơi phới, hóa thể bị động thành chủ động, rất chi là chịu khó chạy đến Hoàn Khôn cung, mặc dù chẳng ai hiểu tại sao, nhưng đều thấy rất vui vẻ. Nhất là đám cung nữ nội thị trực đêm ngoài Hoàn Khôn cung, mỗi khi nghe thấy bên trong vọng ra mấy tiếng kêu sung sướng thì đều che miệng mà cười —— đương nhiên, chuyện bọn họ vui cùng chuyện hoàng đế vui lại là hai chuyện khác nhau hoàn toàn.

Đúng cái lúc hoàng đế hí hửng tiến hành “kế hoạch dưỡng thành hoàng hậu” mà hắc đang ấp ủ thì ông trời trên cao lại ra tay chặn đứng. Nói chung là vào một buổi sáng sớm vô cùng đẹp đẽ, hoàng hậu hai mắt trợn tròn, rồi phục hồi trí nhớ.

Chắc sẽ có người nói rằng, xạo quá má ơi! Vừa không có trở ngại, lại không có kích thích, ngay cả trị liệu cũng bị hoàng đế lên cho tạm dừng, xong rồi cứ thế mà nhớ ra á? Nhưng mà, chuyện mất trí nhớ vốn cũng là một chuyện vớ vẩn rồi, nếu hoàng hậu đang yên đang lành thì bị mất trí nhớ thì tại sao lại không thể đang yên đang lành nhớ ra?

Túm lại, hoàng hậu không chỉ khôi phục hoàn toàn trí nhớ trong mười mấy năm nay, mà còn ghi nhớ kỹ trò mấy trò lừa lọc mà hoàng đế cố tình bày ra, cho nên dưới tình huống không một ai rõ ràng, hoàng hậu nằm dài trên giường cười lạnh hai tiếng.

Cũng gần như cùng lúc đó, kẻ lừa đảo đang thượng triều ở Long Tông điện, hoàng đế, đột nhiên không rõ lý do rùng mình một cái.....

~

“Bệ hạ, đêm nay người muốn thiếp hầu hạ gì đây?”

Đêm đó khi hoàng đế bước vào trong Hoàn Khôn cung, trực giác cảm thấy có gì đó lạ lạ, nhưng mà lúc nhìn cái vẻ tươi cười trong sáng trên mặt hoàng hậu thì hẳn liền ném bay suy nghĩ cùng cảm giác khác thường kia ra khỏi đầu, đỉnh đặc thoải mái ngồi xuống giường của nàng.

“Công phu xoa bóp của hoàng hậu ngày càng tiến bộ rồi, không bằng đêm nay tiếp tục đi!”

Hoàng đế vừa nói xong liền tự động leo lên giường, đợi đôi tay trắng nõn như dương chi bạch ngọc xoa bóp thắt lưng mình, chính là đợi một lúc lâu cũng chỉ nghe thấy mấy tiếng vải ma sát xoạt xoạt, hoàng đế quay đầu lại thì thấy hoàng hậu đã leo lên giường từ bao giờ.

“Ể? Nàng lên đây làm gì?”

“Trước đây thiếp nghe nói Cung phi là người có thủ pháp bậc nhất trong cung, cho nên vừa mới tìm nàng học hỏi một chút, hoàng thượng người có muốn thử không?”

“Được! Được!”

Thấy hoàng hậu không ngại tự mình đi học hỏi người khác, hoàng đế rất vui vẻ động viên, đầu lại quay trở về gối, thành thành thật thật nằm ngay đơ như con lợn chết, cũng vì thế nên hắn mới không thấy được tia nham hiểm vừa lóe lên trong mắt hoàng hậu.

“Oái!”

Eo đột nhiên phải chịu một lực tác động rất mạnh, tới mức như muốn đập vỡ cả nội tạng, hoàng đế vừa giật mình vừa đau lập tức la toáng lên.

“Hoàng thượng sao rồi? Thiếp làm đau người sao?”

“Không, không sao..... Nhưng sao tự nhiên nàng lại dùng sức mạnh thế?”

“Phương pháp này điều cốt lõi là lực đâm bóp phải thật mạnh, phải để cho cơ thể chịu đựng nỗi đau đớn, nhưng mà sau đó sẽ giãn hết cơ toàn thân, rất dễ chịu.”

“Thật..... thật à?”

Đáp lại câu nghi vấn của hoàng đế chính là gương mặt ngây thơ vô số tội của hoàng hậu, một biểu cảm phải nói là vô cùng tinh khiết thiện lương. Hoàng đế đành phải ngậm đắng nuốt cay chịu đựng cơn đau thấu xương vừa rồi mà tiếp tục nằm sấp xuống. Trước khổ sau sướng, hắn là muốn nói cái này đi! Sau đó, trong đêm khuya tĩnh mịch, vọng ra từ Hoàn Khôn cung là mấy tiếng rên rỉ úi oái của hoàng đế, chẳng thấy sướng đâu, chỉ thấy toàn là gian khổ.

“Tối hôm nay tiếng động lớn thật!”

“Aizz..... Hoàng hậu nương nương cũng thật vất vả, đã không nhớ rõ gì rồi mà còn phải.....”

“Người thì biết cái gì! Đây gọi là tiểu biệt thăng tâm hôn, chủ yếu là do cảm xúc thôi!”

“Uây uây uây, nghe người nói kia, từng trải rồi hả?”

“Làm sao, người ghen tị à? Chưa ăn thịt heo thì ta cũng phải nhìn thấy heo chạy rồi chứ(*)!”

(*)chưa từng trải qua cũng đã từng nghe qua, có chút kiến thức.

“Này này này, các người không thấy lạ sao? Sao hôm nay hoàng thượng người lại la to như vậy chứ?”

“Khụ khụ.....”

Mạnh Hiền An giả vờ giả vịt ho khan hai tiếng, cảm thấy có chút không chịu nổi nữa, liền lấy lý do đi tuần mà chuồn ra hoa viên đi dạo. Hắn vừa mới đi khỏi thì hội nghị bàn tán của đám người dưới lại càng trở nên sôi nổi hơn.

Còn về phần kỳ tích khôi phục “trí nhớ” của hoàng hậu, nàng đã tự đứng ra tuyên bố bản thân tuy phục hồi trí nhớ nhưng lại không còn nhớ mấy chuyện xảy ra gần đây, khiến cho hoàng đế có muốn tính sổ cũng không biết phải làm thế nào.....

32. Chương 32: Một Chuyến Đi Đặc Biệt Trong Đời

Editor: Vân Nghiên

Tam An Câu là một tiểu thôn thuộc khu vực kinh thành, nếu đặt ở thời hiện đại thì cũng được coi như một thành phố nhỏ nhỏ, nơi đây gồm hai loại cư dân, một loại là nông dân bản địa đã sống ở đây từ rất lâu, còn loại khác thì là dân di cư đến hoặc là dân ở đây nhưng lại chuyển vào kinh thành để kiếm kế sinh nhai.

Đình lão đầu thuộc dạng sau của sau, tức là lúc còn trẻ lăn lộn đủ đường để trụ lại trong kinh thành, lúc có chút của cải rồi liền dồn cả lại tậu một mảnh đất nhỏ ở Tam An Câu.

Ông là người rất nhiệt tình, thường hay làm hướng dẫn viên miễn phí cho mấy vị khách từ bên ngoài tìm đến, giới thiệu đủ thứ từ phong thủy đến đất cát, nhưng dù có nói nhiều như thế nào thì ông không bao giờ quên tổng kết lại một câu kiêu ngạo đến cực điểm về lịch sử vinh quang của mình.

“Ta đã từng vào cung rồi! Cũng đã được diện kiến Hoàng thượng! Tin hay không tùy người.....”

Đương nhiên là chẳng có ai tin.

Tuy rằng tiểu lão đầu này diễn đạt vô cùng trôi chảy uyển chuyển, nhưng ai nghe xong rồi cũng cho là thuyết thư(*) miễn phí, chỉ tỏ ra hứng thú cười cười rồi cho qua. Bình thường khi mỗi một người quay lưng bỏ về, hai chân lão sẽ bắt chéo, lưỡi biếng dựa lưng vào ghế rồi khinh thường lầu bầu: “Xời, ta còn được lưu lại dấu vết trên cây cột trong hoàng cung đấy! Tiếc là các người không có phúc phận chiêm ngưỡng!”

(*)thuyết thư: hình thức kể chuyện thời cổ đại

Thật ra lão Đình có lưu lại hình vẽ gì trong hoàng cung đại nội hay không, đừng nói thôn dân không ai biết, ngay cả đám tiểu nội thị phụ trách quét dọn cung điện cũng không để ý nữa là. Bởi vì lúc đó thời gian cấp bách, chỗ lão chọn lại không được nổi bật lắm, chữ khắc lên cũng không được to: “Mùa thu năm Nhâm Ngọ, Đình mỗ nhân dịp đi tham quan đất thánh, tiện tay lưu niệm.”

Vào cái năm “Nhâm Ngọ” kia, hoàng đế bệ hạ của chúng ta vẫn còn đang ngồi ngật đờ trên ngai vàng của hắc, đương nhiên không biết trong lãnh địa của hắc có người nào họ Đình hay hai người sắp có một cuộc gặp mặt. Nhưng mà nói thật, sau khi gặp rồi hoàng đế còn chẳng thèm nhớ tên người ta nữa là.

Năm ấy Đình lão đầu mới có hơn hai mươi cái xuân xanh, đầu óc linh hoạt, đi đứng thì nhanh nhẹn, thế mà lại chẳng biết làm cái gì — nói trắng ra là, hắc thất nghiệp. Vấn đề xảy ra chính là hắc cứ tự cho mình siêu phàm, cảm thấy tương lai của bản thân sẽ bị mai một nếu cứ ru rú ở vùng quê này, thế là hắc liền bắt tay vào sửa soạn, khăn gói quả mướp đi lên kinh nường tựa một người đồng hương. Vị đồng hương này ở kinh thành cũng có chút của cải, nhưng mỗi lần Đình tiểu ca dò hỏi hắc làm việc gì thì vị này đều ập a ập úng đánh trống lảng sang chuyện khác. Đình tiểu ca ở lại đây vài hôm, đại khái là đồng hương kia thấy hắc thông minh lại đáng tin cậy, một ngày nọ liền chủ động nói chuyện với hắc.

“Không nói dối huynh đệ, ta làm nghề ‘buôn bán’ trong cung.”

“Trong cung? Chẳng lẽ huynh là hoàng thượng(*)?”

(*) thương nhân trực thuộc hoàng gia.

“Đâu ra đâu ra, cái chức hoàng thượng này đâu phải ai cũng có thể làm được, ta ấy à, chỉ là thuận tay làm mấy vụ buôn bán nhỏ thôi.....”

Thấy Đình tiểu ca vẫn ngơ ngơ không hiểu nhìn mình, vị đồng hương liền đơn giản dễ hiểu nói thẳng ra luôn. Hóa ra là vị này tình cờ nhặt được một khối lệnh bài, tìm hiểu rồi mới biết đây là của một cung nhân mới xuất cung làm việc. Kết quả vị huynh đài này lá gan không nhỏ, dám mạo danh đi thử một phen, ai dè vào được hoàng cung thật. Kể từ đó trở đi, hắc cùng với một đám cung nữ nội thị qua lại với nhau, trở thành một người trung gian buôn bán vật phẩm tuần ra ngoài cung, kiếm một chút phần trăm.

“Có chuyện như thế thật sao? Vậy..... cái bài tử bị mất kia không có báo lại sao?”

“Việc này ta cũng hỏi qua rồi, bọn họ nói rằng chuyện này đã từng xảy ra, đây là có người cho bên ngoài mượn bài tử, kết quả là bị mất, mà trong cung quy định không được cho người khác mượn lệnh bài, thế nên không ai dám báo.”

“Cái này nghe khó tin quá..... có thật là sẽ không sao không?”

“Ta đã làm vài năm rồi, đệ xem ta có làm sao không?”

Nói đến đây vị đồng hương liền vỗ mạnh vào ngực mình, ý nói chuyện này chẳng có gì nguy hiểm hết. Nhưng mà Đình tiểu ca vẫn hoài nghi nhìn hắn, vì thế để chứng minh cho lời nói của mình, đồng hương đã hứa hôm sau sẽ đưa hắn đi mở rộng tầm mắt.

Sau ngày hôm đó, Đình tiểu ca trở về liền hoàn toàn mất ngủ. Bởi vì tấm lệnh bài chỉ có thể dùng cho một người nên Đình tiểu ca không được tiến vào trong thành, nhưng khi hắn nhìn thấy thân ảnh người đồng hương biến mất ở nơi tường son thếp vàng cao gát thì bỗng cảm thấy đây đúng là điều khó tin, cái chỗ mà trước đây hắn có nằm mơ cũng chưa bao giờ dám mơ đến giờ đây lại gần hắn đến vậy, cảm giác hưng phấn dâng lên không cách nào diễn tả nổi. Vì thế sau khi tìm được cơn kích động, hắn quyết định bản thân bằng mọi giá phải thử một lần cho biết.

Ngày hôm sau Đình tiểu ca liền đến chỗ đồng hương xin được dùng khối lệnh bài. Vấn đề này khá là trọng đại, vậy nên đồng hương ban đầu không chịu đáp ứng, nhưng cuối cùng lại chịu thua Đình tiểu ca chai mặt không nhẽo làm loạn không ngừng, bèn đồng ý đưa lệnh bài ra. Chính là vị này cũng không quên dặn dò một cách cẩn thận, thậm chí đến hôm sau lúc Đình tiểu ca đi ra cửa rồi mà hắn vẫn còn hét theo sau rõ to “Bình tĩnh cẩn trọng! Tùy cơ ứng biến! Nhất định phải thật bình tĩnh đấy nhé!”

Bình tĩnh..... Đây là điều tuyệt đối quan trọng. Nếu bạn là kẻ trộm, cách tốt nhất để không bị phát hiện chính là trong mọi thời điểm luôn phải nghĩ rằng “mình không phải trộm”, đầu phải ngẩng cao, mắt phải nhìn thẳng, đến lúc bạn tự hoài nghi bản thân có phải hay không đã trở thành một chính nhân quân tử thì xin chúc mừng, sẽ chẳng có mấy ai dám nghĩ bạn là một kẻ trộm nữa đâu — Vì thế Đình tiểu ca đặc biệt bình tĩnh đứng gần giờ lệnh bài cho cấm vệ quân kiểm tra.

Chỗ hắn nhập cung hôm nay chính là cửa ngách phía tây của hoàng cung, chỗ mà đám tiểu tạp dịch vẫn thường sử dụng, ấy thế nhưng mà quy cách kiểm tra vẫn hết sức nghiêm túc cẩn mật. Hộ vệ nhận lấy lệnh bài của Đình tiểu ca, trước tiên là đem so sánh với các tấm lệnh bài khác, sau đó quay qua xem xét Đình tiểu ca một cách kỹ lưỡng. Cũng may là thời này vẫn chưa có vân tay, mặt khẩu hay là kết nối mạng gì đó, thẻ bài này chỉ ghi mỗi tên tuổi cùng quê quán không đủ bằng chứng, mà tuổi tác, chiều cao, hình dáng của chủ nhân cũ may mắn lại gần giống với Đình tiểu ca, cái chuyện sơ xảy một chút là mất đầu này cứ thế bị họ Đình kia thuận lợi lừa đảo qua mặt.

Vỗ vỗ trái tim đang đập bình bịch trong lồng ngực, Đình tiểu ca ngoái đầu lại nhìn thứ mới vài giây trước thôi còn giống như quý môn quan đang đợi hắn, hừ nhẹ một tiếng “Tạm biệt” rồi liền sải bước bắt đầu chuyển lữ hành miễn phí vào hoàng cung.

Người hiện đại hay tới mấy trung tâm biểu diễn của thần tượng đều biết, cho dù khoảng cách giữa bọn họ và thần tượng xa đến mức không nhận rõ mặt nhưng mà cứ nghĩ đến việc mình và người đó đang đứng trên cùng một chỗ, hít thở chung một bầu không khí thì tâm tình liền vô cùng sung sướng khó tả, Đình tiểu huynh đệ của chúng ta chính là đang trải qua cảm giác này.

Lúc hắn đặt được chân vào đến hoàng cung thì mặt trời đã bắt đầu ngả về phía tây, tường cao xung quanh cũng không che khuất được ánh sáng phản chiếu từ nóc đình viện lợp ngói ngọc lưu ly tinh mỹ, luồng sáng này hắt lên làm nổi rõ những hoa văn rồng phượng, kỳ lân thụy thú, khiến cho chúng càng trở nên tiên diễm, càng thêm phần đặc sắc mỹ lệ.

Đình tiểu ca mặc chiếc áo của hoạn quan do vị đồng hương thuận tay chôm được, vốn nên đi theo một người nữa, đáng tiếc là lần đầu gặp mặt đã mặt dày bám đuôi người ta thì không được hay lắm đâu. Cứ nghĩ hắn chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, lại có thể tiến vào hoàng cung một lần trong đời, đúng là tổ tiên phù hộ mà! Thật tuyệt vời đi..... Đình tiểu ca dần không thèm thu liễm cẩn trọng nữa mà bắt đầu tò mò nhìn trái ngó phải, chỉ thiếu điều chảy cả nước miếng thôi. Đương nhiên, sau đó lập tức có người chú ý đến hắn.

“Này! Người phía trước kia, chờ một chút!”

Một tiếng quát bất chợt vang lên, kéo thẳng Đinh tiểu ca đang mơ màng đầu đó trên chín tầng mây trở về mặt đất. Hắn nhìn quanh tứ phía, thấy trên đường chỉ có lác đác vài người, bắt đầu tự hỏi xem có phải là gọi mình không?

“Người đấy, nhìn cái gì? Là người của chỗ nào?”

Cho đến khi bị một bàn tay cứng như thép chụp tới, Đinh tiểu ca mới cứng đờ chậm chạp xoay người lại, sau đó liền thấy một người gần như có thể đem ra để uy hiếp dọa nạt người khác.

Kể đang đứng trước mặt hắn là một võ quan trung niên vạm vỡ cao ngất, Đinh tiểu ca đương nhiên không biết đây là tinh anh trong đại đội chống khủng bố nổi tiếng trực thuộc hoàng cung, Tả vũ lâm Tướng quân Tề Lâm, chỉ mới nhìn hai con mắt sắc bén như chim ưng bắn ra hàn quang lạnh lẽo thì đã rõ hôm nay mình đen đủi thật rồi, trong lòng cuống cuống niệm mấy chữ “bình tĩnh bình tĩnh”, cố gắng trấn tĩnh lại đôi tay đang run rẩy rút lệnh bài đang treo trên thắt lưng ra trình diện.

“Tiểu nhân là Trương Xuân Phúc, thái giám Thương Chấn điện.”

Tề Lâm không buông lỏng tí cảnh giác nào nhìn chằm chằm Đinh tiểu ca, lúc này hắn thấy tên này đang liếc ngang liếc dọc tứ phía, cảm thấy thập phần khả nghi liền thuận tay giữ lại thẻ bài được treo bên hông của kẻ kia.

“Quê ở Từ Châu? Kể về quê hương của ngươi cho ta nghe một chút.”

“Cái đó, tiểu nhân mặc dù nguyên quán ở Từ Châu nhưng từ nhỏ đã theo cha mẹ chuyển tới Lô Dương, cho nên, không biết nhiều về quê hương lắm.....”

“.....”

Kín kẽ lắm! Tiếng còi báo động đỏ trong tiềm thức Tề Lâm đang kêu títtít ở mức độ đặc biệt nguy hiểm. Là một lãnh tướng cầm quân, các đặc điểm khác thì không biết nhưng riêng cái thói nghi thần nghi quỷ của Tề tướng quân lại đặc biệt nhạy bén.

“Vậy nói ta nghe vị trí cụ thể của Thương Chấn điện?”

“Là cung điện thứ hai tính từ Khải Tường môn (cửa), phía nam hoàng thành.”

Phù..... May là đồng hương cái này cũng đã từng nói qua

Cả hai đề khảo thí, Đinh tiểu ca đều vượt qua một cách nguy hiểm, hắn nhìn sắc mặt đã dịu đi không ít của đối phương, trong lòng cũng thầm thở phào. Đang nghĩ rốt cuộc cũng thoát được một kiếp, ai dè đối phương lại đột nhiên vận lực, nhanh như chớp đưa tay hướng về phía hạ thân của hắn tìm kiếm (0.0). Là một nam nhân chân chính lúc này hắn sẽ tìm cách tránh né, Đinh tiểu ca đương nhiên không phải thái giám thật sự, cho nên bản năng thúc giục hắn phải tránh đi, cách cái tên Tề Lâm này xa một chút. Chính là đợi sau khi hắn bình tĩnh lại thì mới nhận ra mình vừa làm một chuyện ngu xuẩn cỡ nào, mồ hôi lạnh liền vã ra như tắm.

“Ngươi quả nhiên.....”

Tề Lâm không nói thêm câu thứ hai, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, tay giữ chặt phần eo lưng đeo kiếm, chuẩn bị rút. Đinh tiểu ca của chúng ta lúc này đâu còn quan được cái gì “bình tĩnh” với cả “lý trí” nữa, hai chân cuống cuống vất lên cổ mà chạy như điên.

Cao thủ đại nội là loại hàng thế nào? Đương nhiên là mặt hàng chất lượng cao đã qua tuyển chọn kỹ càng, khẳng định so với hải quân lục quân đặc công vượt còn xa hơn cả trăm mét. Nhưng một điều còn đáng quý hơn chính là Đinh tiểu ca cũng không phải hạng xoàng, tốc độ chạy rất đáng nể, chạy trên đường bằng mà vẫn chưa bị Tề Lâm đuổi kịp. Chỉ là còn chưa chạy xa bao lâu, Đinh tiểu ca đã nhìn thấy một đội tuần tra lao tới chỗ mình, còn Tề Lâm ở phía sau hắn đang gào to: “Ngăn tên kia lại!”. Đinh tiểu ca nhanh chóng phản ứng, quẹo ngay vào một con đường nhỏ không rõ tên mà chạy. Hôm nay chỉ sợ không thoát được rồi, nhưng mà nếu không giãy dụa một chút thì có vẻ sẽ khiến mình hơi..... thất vọng?

Trận đấu này trong ngoài kịch liệt hết như Miêu Thử đại chiến(*), Đinh tiểu ca thông thạo đường đi trong cung cấm, cũng bị đụng phải rất nhiều người, thậm chí lúc chạy qua còn tốc cả váy của mấy cung nữ. Lúc

đi qua ngã tư còn suýt đập đầu vào một nữ nhân trang điểm xinh đẹp tí mỉ. Đinh tiểu ca lúc này đầu còn tâm tư thương thức mỹ nhân nữa, chỉ lo sử dụng hết kỹ thuật cả một đời để chạy trốn, còn Tề Lâm thì phải bớt chút thời gian hỏi thăm đến vị chủ tử suýt bị đập đầu kia, thành thử ra khoảng cách giữa hai người đã tăng lên không ít.

(*)Miêu Thử ở đây là Ngự miêu Triển Chiêu và Cẩm mao thử Bạch Ngọc Đường, hai nhân vật xuất hiện trong series phim truyện về Bao Thanh Thiên.

Nhưng cuối cùng người chiếm được thiên thời địa lợi nhân hòa lại là Tề Lâm Tề đại nhân, sau công phu một chén trà nhỏ cuối cùng cũng đã dồn được Đinh tiểu ca tới một hoa viên cây cối um tùm. Chỉ là đám cấm quân vừa rồi đuổi theo hai người đều đã mệt tới không thở nổi, một đám thanh niên trai tráng hoặc nằm hoặc quỳ hoặc nằm sấp xuống nền đất đá, giống hệt như một đàn chó đang hồng hộc thở tập thể.

Tề Lâm thấy Đinh tiểu ca có mà chạy đằng trời, cũng không nóng lòng bắt ngay, ai nghĩ đâu đột nhiên xảy ra một chuyện ngoài ý muốn.

“Làm sao làm sao làm sao..... Tề Lâm? Ngươi ở đây làm gì?”

Một mảnh vàng sáng đột ngột xuất hiện ở sau bụi cây, Tề Lâm cả kinh, liền bổ nhào vào túm lấy Đinh tiểu ca đang đứng cách hần ước chừng khoảng hơn mười thước

“Hoàng Thượng cẩn thận! Có thích khách!”

“Có thích khách” được coi như câu cửa miệng của Tề đại nhân, ở hoàng cung có ai không biết bản thân hiện đang nằm trong danh sách thích khách dự bị của hần. Chỉ là Đinh tiểu ca làm sao mà biết chuyện ấy được, tuy nói bản thân sắp tèo đến nơi rồi nhưng cũng đâu thể chụp lên đầu hần cái mũ đấy cơ chứ! Thích khách?! Làm ơn đi đại nhân, tiểu nhân làm gì có kỹ thuật siêu đẳng như thế!!

“Ta không phải thích khách! Ta là Trương Xuân Phúc!!”

Chết thì chết, dù sao cũng phải kéo cho mình một cái đệm lưng chứ, ai kêu cái tên Trương Xuân Phúc này làm mất thể diện, nếu không hần cũng chẳng có cơ hội phạm tội đâu.

“Trương Xuân Phúc?”

Hoàng đế nghe xong ba chữ này cứ nhiên lại có phản ứng.

“Đúng, đúng là tiểu nhân!”

“Tề Lâm, lui xuống đi! Có hiểu lầm thôi, trẫm biết người này mà.”

“Cái gì?!”

Không chỉ có Tề Lâm, ngay cả Đinh tiểu ca trong lòng cũng thầm hô một tiếng. Hần quả thật không tin nổi tai mình nữa, hần biết hoàng đế bao giờ? Chỗ nào? Lúc nào? Kiếp trước á?

“Hần là nội thị Thương Chấn điện đấy, vừa rồi tại quỳ rạp trên mặt đất nên trẫm không nhận ra.”

“Nhưng người này rõ ràng.....”

“Trẫm bảo trẫm biết rồi mà lại!! Ngươi nghi ngờ đầu óc của trẫm à?”

“Mặt tướng không dám! Mặt tướng không dám!”

Tề tướng quân đập đầu liên tục, cuối cùng còn liếc mắt thăm dò sắc mặt của hoàng đế. Lại nghĩ trong cung cũng không thiếu mấy cơ sở ám vệ ngầm, chẳng lẽ Trương Xuân Phúc chính là loại này? Chỉ sợ là như vậy rồi, một tiểu nội thị nho nhỏ ở phủ nhân sao có thể có công phu tuyệt kỹ như vậy được. Hần nghĩ thông suốt rồi, quyết tâm cũng hạ rồi, bàn tay nhanh như cắt vung lên, dẫn một bang phái các huynh đệ rút khỏi phạm vi tầm nhìn của hoàng đế.

Đinh tiểu ca vẫn còn đứng ngây ra, đang không tiêu hóa nổi lý do tại sao mình lại không chết.

“Ngươi cũng thật là, thấy kiểm tra thì ứng phó qua loa chút là được rồi, nếu thật sự không được thì báo ra danh nghĩa của trẫm, ngươi chạy cái gì? Không phải càng giấu đầu hở đuôi hơn sao!”

Sau khi cấm quân đã rút hết, hoàng đế liền kéo Đình tiểu ca vào tròn một cung điện hẻo lánh, bất mãn thâm thò.

“Tiểu nhân..... Tiểu nhân lần đầu tiên làm chuyện này, cho nên, cho nên khó tránh khỏi..... Nhưng tiểu nhân không có ác ý, hoàng thượng xin tha mạng a!”

Theo như kết quả vừa nãy, Đình tiểu ca tuy được hoàng đế cứu nhưng hắn cũng không hiểu lý do mình được cứu. Cái này giống như kiểu đối thủ vốn nên dồn bạn vào chỗ chết lại đột nhiên quay ra nâng cốc tán gẫu với bạn, chỉ sợ lại càng khiến người ta đề phòng hơn. Đình tiểu ca hiện giờ đang thành thành thật thật vùi đầu vào giữa hai cánh tay, sợ tới mức không dám ngẩng đầu lên nhìn một cái.

“Người nói cái gì đấy? Trẫm biết người làm lần đầu rồi, chắc Mạnh Hiền An đã giảng qua cho người quy củ trong cung rồi chứ gì!”

Mạnh Hiền An? Lại là ai đây trời?

“Cũng..... chỉ nói phải can đảm cẩn trọng, tùy cơ ứng biến.....”

Bất đắc dĩ, hắn đành phải đem những gì đồng hương dặn dò ra lặp lại.

“Sặc, sao lần này Hiền An lại hồ đồ như thế nhỉ?”

Hoàng đế bĩu môi, không biết đang lâu bầu cái gì. Hắn nhìn Đình tiểu ca đang cúi rạp đầu chỉ còn nhìn thấy mỗi cái gáy, mắt kiên nhẫn phát phát tay áo.

“Quên đi, người mới tới không rõ cũng phải, đứng lên đi! Dọn dẹp một chút rồi đi thôi.”

“Đi?”

“Người mơ ngủ à? Đương nhiên là đi xuất cung rồi.”

Hử? Đình tiểu ca nhất thời ngu người, cũng đã quên luôn cái tin vịt gọi là ánh mắt sâu tới mức chứa đựng cả bầu trời mà dân gian lưu truyền, ngẩng đầu nhìn chằm chằm hoàng đế. Ý nghĩ đầu tiên bật ra là: không hổ là thiên chi kiêu tử, có đủ long tư phượng cốt (tư chất của rồng, cốt cách của phượng). Nghĩ xong rồi hắn lại vội vàng vùi dập nó luôn, hiện giờ đâu phải lúc nghĩ cái này đâu! Vừa rồi người nói..... cái gì là cái gì cơ?

Nhưng mà, cái sự kiện “cái gì là cái gì” kia đã khiến cho Đình tiểu ca khổ khổ sở sở mãi mới mò được vào hoàng cung lại phải mơ mơ màng màng đi theo hoàng đế ra ngoài. Cũng may hắn thông minh, thừa dịp hoàng đế thay đổi y phục liền tận dụng thời gian khắc lên phía dưới cây cột mấy chữ, coi như để chính mình “Lưu danh thiên cổ”.

“Hoàng thượng, người muốn đi chỗ nào trước tiên thế ạ?”

Trước khác nay khác, cấm quân giữ thành cùng cao thủ đại nội đã sớm không thấy bóng dáng, chỉ có một mình hoàng đế ngang nhiên đi ra ngoài. Tuy nói lúc mới gặp bị cảm giác rung động sùng bái đến mù quáng quấy phá, nhưng sau khi trải qua nhiều lần vụng trộm đánh giá, Đình tiểu ca cũng đã nghiệm ra một điều: Đánh —— vị hoàng đế này đánh không lại mình, chạy —— hoàng đế bệ hạ cũng không thể nhanh hơn mình được. Điều này chứng tỏ mình đang nắm trong tay ưu thế tối thượng, còn cái gì mà phải sợ hãi? Vì thế lá gan hắn bắt đầu lớn dần, thoải mái nói với hoàng đế.

“Không phải người phụ trách dẫn đường à?”

“Mạnh Hiền An nói người biết không ít nơi mới lạ, hôm nay trẫm thật sự muốn biết cái gì gọi là mới lạ!”

“Mạnh..... đại nhân quá khen rồi, nếu nói là quen thuộc với kinh thành thì tiểu nhân sao có thể so được với hoàng thượng chứ! Hoàng thượng người cải trang xuất cung thật là thoải mái tự nhiên, đâu như tiểu nhân, tiểu nhân đang sợ chết khiếp đây.”

.....

Kể từ lúc đó, Đình tiểu ca luôn trả lời theo kiểu lập lờ nước đôi, cũng không biểu hiện chuyện bản thân không biết hoàng đế, còn luôn nói bóng nói gió nhiệt tình vượt mông ngựa, quả nhiên hoàng đế đã bị tăng bốc lên đến cả chín tầng mây luôn rồi.

Hóa ra hoàng đế là muốn xuất cung dạo chơi, tuy bản thân không biết Mạnh Hiền An là tên nào, nhưng có vẻ như hắn có việc không thể rời khỏi nên mới tìm đến một người đáng tin cậy để làm hướng dẫn viên du lịch cho hoàng đế. Về phần “Trương Xuân Phúc”, Đình tiểu ca thật sự không biết đây là tên ám hiệu do hoàng đế đặt ra, dùng khi bản thân muốn xuất cung dạo chơi. Cho nên khi hắn vừa mới báo ra cái tên này, hoàng đế liền có phản ứng, chắc hẳn nghĩ đây là người được Mạnh công công an bài sẵn.

Vì thế, tổ hợp siêu kỳ quái của hai con người mơ màng chẳng rõ ràng bất cứ chuyện gì cứ thế được thành lập. Một kẻ may mắn còn một kẻ do ngưỡng mộ phong thái thiên tử bám theo, hai người cùng nhau hướng tới một địa điểm gọi là chợ đêm trong truyền thuyết để dạo chơi. Không ai biết lúc Mạnh Hiền An mang theo vị hướng dẫn viên “xịn” tới gặp hoàng đế lại phát hiện hắn đã sớm chạy khỏi cung từ lâu, còn nghe được chuyện hắn mới triệu kiến một người tên là “Trương Xuân Phúc” thì đúng như cái gọi là sét đánh giữa trời quang, trời đất tối sầm.

~

“Hoàng thượng, người thấy chỗ này thế nào?”

Đình tiểu ca chỉ tay vào một con phố bán đồ cổ hỏi.

“Chỗ này có cái gì hay mà xem? Trẫm không có hứng thú chơi đùa ở chỗ này đâu.”

“Hoàng thượng, người thấy chỗ này thế nào?”

Đình tiểu ca chỉ tay vào khu phố bán đồ ăn vặt hỏi.

“Mấy cái đấy bẩn chết, trẫm không ăn đâu.”

“Vậy..... Hoàng thượng, người thấy chỗ này thế nào?”

Đình tiểu ca lại chỉ vào một con phố buôn bán nhỏ hỏi.

“..... Người thấy trẫm có cần phải đi chợ không?”

.....(to be continued)

33. Chương 33: Một Chuyến Đi Đặc Biệt Trong Đời (tiếp Theo)

Editor: Vân Nghiên

Đình tiểu ca kéo theo hoàng đế đi dạo kinh thành bát đại cảnh (tám cảnh đẹp nổi tiếng kinh thành) cùng với năm con phố kinh thương nổi tiếng, hai kẻ ngơ đi đi lại lại đến cả n lần rồi mà hoàng đế không những không thấy vui vẻ thích thú, thậm chí sắc mặt còn ngày càng đen, hắn liền nghĩ thầm, không biết cái tên Mạnh Hiền An lần này đề cử kiểu người gì cho hoàng đế thế không biết? Hắn đã tận lực giới thiệu mấy chỗ trước đây hay nghe người ta ca ngợi rồi mà. Thật ra nỗi khổ của Đình tiểu ca cũng rất khó nói, hắn vừa mới đến kinh thành vài ngày, trừ bỏ biết đến mấy địa phương nắm vai trò kim chỉ nam trong ngành du lịch tại kinh đô thì có biết cái gì khác đâu!

Lúc này trăng đã lên cao, tất cả các hàng quán đều đã đốt đèn sáng trưng, Đình tiểu ca mê mẩn nhìn mấy ngọn đèn dầu rơi rạc, bỗng thông minh đột xuất, nghĩ ra một nơi.

~

“..... Người chắc chắn đây là nơi mới lạ hả?”

Hoàng đế nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt phức tạp nhìn một đình viện hoa mỹ được trang hoàng bởi vô số ánh đèn lồng. Nếu là đình viện bình thường thì không sao, vấn đề là đám người đang đứng trên đình viện toàn là mấy cô nương xinh đẹp như tranh vẽ, hoặc là ngây thơ trong sáng như hoa nhài, hoặc là thành thực quyến rũ chín chắn. Cái này cái này cái này cái này, cái này không phải là khu yên hoa liễu hạng sao(*)?

(*)Cái này là phở đèn đỏ đó:v nôm na gọi là kỹ viện

“Đúng rồi đúng rồi, Hoàng thượng có hứng thú xem qua không?” Đinh tiểu ca cười đến là vô lại.

Lúc trước vị đồng hương kia từng nhắc tới chỗ này, hẳn cũng có chú ý tới, chỉ là hồi đó chưa có của cải, không dám bén mảng đến. Đêm nay đúng là cơ hội hiếm có khó tìm, được bám đuôi hoàng đế vào ngắm gái miễn phí, đúng là hên đủ đường luôn mà.

“Thật hồ đồ! Người, sao người có thể đưa trẫm đến cái chỗ thế này?”

Hoàng đế tức giận, mặt mày đỏ bừng.

Đinh tiểu ca gãi gãi đầu, cùng là nam nhân với nhau cả, sao lại không thể đến chỗ này? Sau đó lại nghĩ, ài, thiên tử đúng là thiên tử, chính khí nghiêm nghị hoàn toàn luôn, hẳn là chướng mắt với mấy chỗ câu lan tửu quán này rồi. Cho nên hẳn có chút xấu hổ với bản thân, thất vọng xoay người định đi.

“Chờ một chút.....”

Hoàng đế thấy Đinh tiểu ca định đi liền mở miệng gọi giật lại, sau khi suy nghĩ một hồi lâu thì mất tự nhiên ho khan hai tiếng.

“Cái đó..... Đã đến rồi thì, vào xem chút cũng không sao, coi như là..... quan sát và thể nghiệm dân tình vậy!”

Đến thanh lâu để quan sát và thể nghiệm dân tình hả? Đinh tiểu ca không khỏi ngả mũ bội phục, thiên tử đúng là thiên tử, người thường không cách nào sánh nổi mà. Dù sao nguyện vọng của hắn cũng đã đạt được, liền vui vẻ theo sát hoàng đế tiến vào gian trong của thanh lâu xa hoa trụy lạc.

Đinh tiểu ca tiến cung là lần đầu tiên, hoàng đế vào kỹ viện, cũng là lần đầu tiên nốt. Mà hoàng đế lại không biết cái gì gọi là “tùy cơ ứng biến”, vậy nên tâm tình của hắn đang hết sức khẩn trương. Căn cứ vào tư tưởng “muốn trốn người thì hãy trốn trong biển người”, bọn họ không thuê một nhả gian riêng, chỉ tìm một chỗ tương đối yên tĩnh trên đại sảnh nhốn nháo. Nhưng mà cái câu “quan sát và thể nghiệm dân tình” kia hẳn chỉ thuận miệng phịa ra mà thôi, ngờ đâu lại đúng là quan sát và thể nghiệm ra “dân tình” thật.

Đại sảnh của kỹ viện tràn ngập cảm giác thuận hòa vui vẻ, tổ chức của đám “công nhân” đương nhiên không tồi, rất biết chiều lòng khách, vì thế nên trừ bỏ nhả gian dùng cơm ở phía ngoài thì hai bên hành lang trái phải tràn ngập dòng người tay ôm ít nhất một cô nương đi đi lại lại, nhiều quan to quý nhân như vậy, hoàng đế đương nhiên cũng đã nhận ra không ít vị nào đó bình thường trên triều vẫn hay đối nghịch với mình, hoặc là một vị nào đó có họ hàng dây mơ với một quan nào đó.

“Ặc, ngay cả lão thất phu kia cũng đến đây bon chen à?!”

Hoàng đế nhìn thấy bóng dáng già nua của Thị lang bộ Hộ đang đứng ở hành lang chính, tâm lý bất bình dần xuất hiện. Cái đám thích ra vẻ đạo mạo này, trong nhà đầy một đồng vợ rồi mà vẫn chưa thấy đủ, còn tìm đến tận đây trái ôm phải ấp! Đúng là chẳng giống hoàng thượng gương mẫu như hắn đây gì cả, hẳn chỉ dám ăn cơm ở trong bát, nào nghĩ đến chuyện xó rọ cái gì trong nồi. Nói vậy thôi chứ một cái “bát” của hoàng đế lại chắt to gấp mười lần miệng ăn của người ta ấy chứ, nhưng mà trọng điểm không phải cái này, mà là một bên thì được tự do, còn bên kia lúc nào cũng bị một đám vợ lớn vợ bé quấn chặt, thật đúng là khiến người ta khó chịu.

Đinh tiểu ca cũng chẳng quan tâm đến tâm lý của hoàng đế đang suy nghĩ vẩn vơ về cái gì, hắn chỉ thành thoi ngồi cắn hạt dưa, nhân tiện ngồi ngắm mấy cô nương đang khiêu vũ ca xướng trên đài.

“Mama! Mama! Ngọc Ba cô nương đâu rồi! Sao còn chưa lên hát thế?”

Bỗng nhiên người đứng bên cạnh Đinh tiểu ca hô lớn.

“Ngọc Ba cô nương? Ai thế?”

Một người hề thấy ca múa thì liền vui vẻ như Đinh tiểu ca đương nhiên không thể bỏ qua việc này, còn người kia thấy hắn tò mò hỏi han như thế thì liền ném ngay cho cái ánh mắt “Siêu khinh bỉ”.

“Cái tên này như người rừng thối, Ngọc Ba cô nương mà cũng không biết? Là một trong “Kinh triệu tứ mĩ” đại danh鼎鼎 nổi tiếng đấy!”

Tiếp đó cái vị thoạt nhìn rất có phong cách ăn chơi trác táng xuyên thế kỷ lại thích khinh người kia bắt đầu cung cấp cho Đình tiểu ca một loạt các tri thức thuộc lĩnh vực chơi gái, có vẻ như chuyện đem người khác kéo xuống vũng bùn đen chính là chuyện mà hắn am hiểu nhất. Đình tiểu ca nghe cái hiểu cái không, cứ như lọt vào trong màn sương, nhưng theo như kiến thức hắn thu thập được trước đây thì cứ hể cái gì liên quan đến “một trong XX” là đều lợi hại tất, cho nên thỉnh thoảng rất phối hợp “À” một tiếng đầy ngưỡng mộ.

“Vậy bình thường nàng hay thượng đài hiến nghệ lắm sao?”

“Bình thường là vào đêm trăng tròn như hôm nay thì Ngọc Ba cô nương mới lên sàn.”

“Nhưng nếu như có người đặt trước thì lại khác, nghe nói hôm nay Triệu đại nhân cũng tới.”

Người còn lại bên cạnh cũng xen vào nói một câu.

“Gì cơ? Triệu đại nhân? Vậy thì chúng ta uống công rồi.”

Hai vị bên trái bên phải Đình tiểu ca bắt đầu anh một câu tôi một câu sôi nổi trò chuyện, vị họ Đinh đứng giữa bị xem nhẹ căn bản vẫn chẳng hiểu gì, còn hoàng đế chỉ vô tình nghe được lại đang dài cổ đứng nghe lén.

Trước đây chúng ta đã từng nói qua rồi, quan hệ của hoàng đế cùng với Triệu Cảnh Hòa này chính là tình địch, tuy rằng quan hệ “tình địch” này đã được chứng minh là không có thật, nhưng mà bóng ma tâm lý trong lòng hoàng đế lại vẫn còn. Đối với hắn mà nói, danh từ “Triệu Cảnh Hòa” chính là định nghĩa của tiêu sái hơn hoàng thượng, được chào đón hơn hoàng thượng và quyến rũ hơn hoàng thượng —— mặc dù chẳng có ai rảnh rỗi đi nghĩ đến chuyện so sánh hai người này làm gì.

Lúc đầu khi hoàng đế nghe thấy Đình tiểu ca cùng những người đó thảo luận về đề tài mỹ nhân thì cũng không để tâm lắm. Nữ nhân ấy mà, chỉ khác biệt về phong cách thôi. Chỉ là cái tên “Triệu Cảnh Hòa” vừa được nhắc đến thì hoàng đế lập tức dừng cảm tím cổ áo Đình tiểu ca kéo về phía mình.

“Xuân Phúc, gọi tú bà ra đây!”

“Hử? Hoàng.....Thiếu gia, người nói gì cơ?”

Người không phải đã nói chỉ nhìn không chơi sao? Đình tiểu ca hoài nghi nhìn hoàng đế, sau khi bị hắn hung dữ nhìn chằm chằm thì vội ba chân bốn cẳng chạy đi kêu tú bà.

Tú bà thanh lâu này hử, là một người có nhãn lực đặc biệt hơn người. Bà chỉ cần nhìn chất liệu y phục cùng sự cao ngạo bẩm sinh trong mắt vị khách nhân đang đứng trước mặt là có thể đoán được đây là một công tử thế gia, vì thế ngữ điệu cũng dần trở nên khách khí.

“Hắn là lần đầu công tử đến đây rồi, xưng hô thế nào đây?”

“Ta họ Hoàng.”

Cái này mà là thật thì có ma mới tin. Trên thực tế lúc Đình tiểu ca nhìn thấy hai chữ “Hoàng Địch”(*) trên hộ khẩu giả của hoàng đế thì đã cảm thấy lạnh toát hết cả người.

(*) Hoàng Địch và Hoàng đế trong tiếng trung phát âm giống nhau.

“Vậy hoàng công tử có gì muốn dặn dò?”

“Người đứng đầu bảng chỗ các người tên là Ngọc Ba?”

“Đúng rồi, là nữ nhi Ngọc Ba của ta.”

“Hiện tại đang tiếp khách à?”

“Vừa mới đây thôi, vì Đại lý tự khanh Triệu đại nhân bây giờ mới tới.”

Tú bà nói đến người này sắc mặt không tránh được ngày càng hớn hỏ. Triệu Cảnh Hòa danh xưng “bạch y khanh tương”, là người phong lưu có tiếng tăm, cô nương được hắn nhìn trúng đúng thật là đủ CMN kiêu ngạo.

Chỉ là lúc hoàng đế nhìn thấy vẻ mặt này của bà thì mặt lại càng đen hơn.

“Hắn ra giá bao nhiêu?”

“Gì cơ?”

“Ta hỏi là hắn đã ra giá bao nhiêu để được bao hết?”

Tú bà vừa nhìn thấy vị khách này hỏa đang bốc rất lớn, lại mở miệng một câu “Triệu Cảnh Hòa” ngậm miệng một câu “Triệu Cảnh Hòa”, hô thẳng tên ra như thế, càng thêm khẳng định lai lịch người này không nhỏ, lập tức cẩn thận nói

“Gọi tên Ngọc Ba nhà chúng tôi, nếu chỉ là xem các cô nương đàn hát, nghe các nàng tâm tình, giá khởi điểm một trăm năm hai lượng, không có quy định giá cao nhất, Triệu đại nhân là khách quen của chúng tôi, năm hai lượng kia là để thưởng cho đám hạ nhân. Nhưng mà Ngọc Ba chỉ bán nghệ không bán thân đâu mà!”

“Hà hà, ta cũng chỉ mua nghệ thôi, thân ta chả cần. Xuân Phúc, giao tiền!”

“Hả?”

Đình tiểu ca đang ngồi chồm hồm một bên xem lão Đại gây chuyện đột nhiên bị điểm danh, đùa chứ lúc hắn vào cung chỉ nhớ đem theo đồ gì lưu lại “kỷ niệm” được thôi, làm quái gì có tiền?!

“Cái đó..... Thiếu gia, tiểu nhân..... không đem tiền.....”

Một câu ngấp ngừng thốt ra suýt làm hoàng đế phát điên, hắn tức tối nhìn nhìn Đình tiểu ca, trong lòng còn đang tính toán lúc về sẽ xử lý Mạnh Hiền An như thế nào. Thế nhưng mà cũng may, do trước đây đã từng mắc phải thâm kịch bị giáo huấn giữa chợ chỉ vì mấy đồng tiền, kinh nghiệm dần được tích lũy, hoàng đế sờ sờ trên người, vốn chỉ định lôi ra in ít thôi, ai dè sau đấy không biết máu dồn lên não bị mắc tại chỗ nào, hoàng đế liền sĩ diện lôi hai tờ ngân phiếu giá trị lớn ra đập mạnh xuống.

“Không cần trả lại, chỉ cần gọi Ngọc Ba cô nương cùng tâm sự với ta thôi!”

“Thật ra.....”

“Sao? Chê ít? Đây là bổng lộc một năm của quan viên tam phẩm đấy!”

“Không phải không phải, Hoàng công tử a..... Cái này phải có thứ tự trước sau!”

“Các người tưởng mình đang xếp hàng ở bến tàu à? Đây là hoa phố đấy! Nếu Triệu Cảnh Hòa trả nhiều hơn ta thì thôi, còn không có thì phải là ta đi tán gẫu với nàng ấy trước, đợi xong rồi mới đến lượt hắn chứ!”

Tú bà vừa thấy khẩu khí ngang ngược của hoàng đế cũng thấy tương đối mất hứng. Bà biết đám quý công tử giàu có rất thích chơi cái trò gọi là “thử nghiệm cuộc sống”, bọn họ luôn luôn giữ một quan niệm là không mua được thứ tốt nhất thì cũng phải lấy được thứ quý nhất, chẳng quan tâm xem nó có thích hợp với mình không, cho nên cái danh hiệu “Hoa khôi” chính là một trong những thứ như thế. Nếu là bình thường thì bà không thèm để tâm mà sẵn sàng chiều ý đám coi tiền như cỏ rác này ngay, nhưng mà Triệu Cảnh Hòa cũng không phải kẻ dễ đối phó, thật ra không phải do sau lưng hắn có ai, mà do hắn ta là chiêu bài sống của cư dân phố bán hoa này, mới còn không mới nổi thì sao có thể đuổi đi?

Trái phải suy xét một hồi, một bên là con dê béo lai lịch không rõ, một bên là người quen biết nhà mình, tú bà vẫn cứ tiếc nuối hai tờ ngân phiếu một trăm lượng, liền xoạt xoạt kéo váy đi lên lầu trên bàn bạc.

Triệu Cảnh Hòa quả thật là một người dễ tính, mấy khách nhân tính tình ngang ngược như hoàng đế hắn cũng đã gặp qua nhiều. Lại nói, hắn đến đây để giải khuây, không phải đến để rước phiền phức, vậy nên rất rộng rãi quay sang nói với vị thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh.

“Như vậy đi, trước tiên nàng cứ đi tâm sự với vị công tử kia trước, ta đi xuống dưới uống rượu một lúc, nói xong rồi thì cho người gọi ta nhé.”

Vị hoa khôi tên Ngọc Ba kia mãi mới có cơ hội đàm đạo hăng say cùng với thần tượng, đột nhiên giữa đường tòi ra một tên Trình Giảo Kim, nàng cũng chẳng thêm quan tâm vị đại tài chủ kia giàu có thế nào, lập tức đã buông lời trách mắng.

“Mama đúng là, cái loại phạm phu tục tử chỉ biết to mồm này cũng không giúp con từ chối!”

“Ôi trời, bà cô của ta ơi! Ta mà biết hần là ai thì còn có thể, đằng này hần lại trong tối, chúng ta ngoài sáng, aizz, ta thấy hần cũng mới mẻ sáng sủa, trước lạ sau quen, con trước hết bình tĩnh đi mà!”

“Hừ! Xem ta làm thế nào cho hần không còn đường về!!”

Cô nương hoa khôi không thêm để ý đến tú bà ba phải kia, tức tối nói. Còn Triệu Cảnh Hòa bên kia lại bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ cười cười.

“Ngọc Ba đừng nóng, thế nào cũng được, nhưng mà đừng dọa người ta quá.....”

Mới lần đầu dạo chơi kỹ viện, trang sử của hoàng đế đã có thêm một cái gạch đầu dòng nổi bật —— từng cùng tuyệt đại danh kỹ P to P. (*)

(*) Lúc mình tra GG thì nó ra hai khái niệm: Peer-to-peer (mạng đồng đẳng) và point to point, không hiểu lắm, ai hiểu thì chỉ giúp mình nhé. ^^

Thật ra, đi gặp Ngọc Ba cô nương đúng là đi ngược lại ý định ban đầu lúc bước vào thanh lâu của hoàng đế. Trước đây hần chỉ đơn giản nghĩ muốn đi vào nhìn một cái, sau đó ghi chép lại vào bản điều tra là ta đây đã ghé thăm “Kinh thành danh lâu”(Thanh lâu nổi tiếng kinh thành) cho nó oai tí, ai biết lại đụng trúng mặt Triệu Cảnh Hòa, máu lên não quá đà liền gây ra chuyện, thậm chí còn vét sạch cả hai trăm lượng trong người..... Phải biết hoàng đế tuy có tiếng là giàu có, nhưng mà tiền mặt đâu phải lúc nào cũng dư dả, lúc cải trang vi hành lại càng không thể dùng ngân phiếu hoàng gia được, đúng là tan nát cõi lòng!!

~

“Công tử, lúc này người làm loạn lên đòi gặp tiểu nữ, sao bây giờ gặp rồi lại không nói câu nào vậy?”

Ngọc Ba hoa khôi nhìn hoàng đế từ lúc bước vào trong phòng đã trưng ra cái vẻ mặt cau cau có có hết như gặp phải kẻ thù, nàng trong bụng tuy cũng chẳng lấy làm hòa nhã gì, nhưng mà xuất phát từ yêu cầu nghề nghiệp vẫn cố gắng không phát hỏa tại chỗ.

“A..... hử?”

Lúc này hoàng đế mới nhớ tới người đã khiến hần phải đập hết chỗ ngân phiếu mới được gặp mặt. Đúng thật là nhìn gần hay nhìn xa, xem qua hay xem kỹ thì nàng ta quả thật là một giai nhân đúng chuẩn, đáng người thốt tha yếu điệu như dương liễu, bước đi uyển chuyển như chim yến, mặt hoa da phấn cùng môi anh đào nho nhỏ, bàn tay ngọc với những ngón thon dài, mắt trong như nước hồ thu. Nhưng mà dù có tốt đến đâu thì hoàng đế cũng không thể coi trọng nàng ta được, đơn giản vì nàng chỉ là một nhạc kỹ, hoàn toàn không bước trên cùng một con đường với hần, vậy nên ngữ điệu nói ra cũng chỉ có lẽ.

“Cái đó..... Không biết thường ngày cô nương có thú vui gì?”

“Công tử có thông thạo thi từ?”

“Cũng tương đối.”

“Vậy lấy tiểu nữ làm đề tài, mời công tử tự tay viết một bài thơ.”

Cái gì? Còn muốn ta đây viết thơ ca ngợi cô?! Hoàng đế tuy cũng có thể viết ra vài “chữ”, dù không tính là “quý hiếm” gì, nhưng mà cũng là một danh nhân a, tùy tiện viết mấy cái cũng có giá trị rất lớn rồi. Vấn đề là ngay cả hoàng hậu còn chưa được hần tự tay viết chữ ca ngợi, sao có thể đến lượt một nữ tử làm nghề ca hát ở thanh lâu chứ? Nhưng cái này rõ là do mình tự chuốc lấy, lúc này cũng chỉ đành đẩy nước dong thuyền, trong đầu thầm nhớ đến vài cái mà đám tài tử giai nhân vẫn hay viết, sau đó sử dụng bút pháp mà mình không hay dùng, viết ra một bản Thất ngôn tuyệt cú Vịnh mỹ nhân.

Cô nàng hoa khôi một bên lẳng lặng nhìn, thấy hoàng đế mãi mới hạ bút cũng chẳng thêm quan tâm, đột nhiên không biết lời từ chỗ nào ra một cuộn giấy.

“Không biết công tử cảm thấy thủ bút này ra sao?”

“Mi cộng xuân sơn họa tú, khả liên trường trứ. Mạc tương thanh lệ chấp hoa chi, khủng hoa dã sấu. Thanh nhuận ngọc tiêu nhân dĩ cửu, tri âm hi hữu..... Không tồi, là cô nương viết?”

Khuê tình thanh lâu, ngạo khí thanh lâu, chắc, văn chương so với mình còn cao hơn nhiều.

“Sao có thể chứ! Tiểu nữ dù cho có căng não ra suy nghĩ cũng không viết nổi một câu này đâu, đây là do Đại lý tự khanh Triệu đại nhân mới viết.”

Ngọc Ba nhìn mấy câu thơ vừa mới được hoàng đế viết ra, nhỏ giọng lầm bầm trong miệng.

“Bất nguyện quân vương triệu, nguyện đắc triệu lang khiêu. Bất nguyện thiên hoàng kim, nguyện đắc triệu lang tâm. Bất nguyện thần tiên kiến, nguyện chí triệu lang diện(*)”

(*) Không cần được gặp người, chỉ mong nghe thấy tiếng. Không cần nghìn vàng kim, chỉ nguyện được tâm người. Không muốn gặp thần tiên, chỉ cần được thấy mặt người.

Đến câu cuối cùng còn đảo mắt liếc hoàng đế một cái, làm gì còn bộ dạng ai oán khuê phòng nữa, trong mắt rõ ràng hiện ra mấy chữ “Người được như thế à?” mà.

Hoàng đế phát hỏa, cứ thế mà bị một nữ tử thanh lâu chọc tức.

~

Chúng ta tạm rời khỏi chỗ của cô hoa khôi khiến hoàng đế phải lục lọi trong đồng trí nhớ đã hoang phế nhiều năm mấy câu thơ bay bổng sáo rỗng một lát, quay trở về với Đình tiểu ca đang ngồi chờ hoàng đế ở chân cầu thang, tiện thể chăm chú làm gì đó.

“Vị tiểu ca này, huynh sao thế?”

“A, không phải tôi! Không phải tôi!”

Hắn cuống quýt đứng thẳng dậy, giấu cái thứ hình như vừa mới rồi được dùng để khắc chữ lưu niệm lên cây cột – một cái dùi.

“Chờ công tử nhà huynh hả?”

Một công tử áo xanh đội ô quan, ánh mắt tràn đầy tự tin, tay áo phất lên đầy vẻ phong lưu tri thức, chỉ tay lên lầu quơ quơ hỏi.

À, hóa ra đây chính là vị bị hoàng đế đuổi khỏi phòng sao. Hắn vốn cũng chẳng muốn thân cận, nhưng mà không có thể lực như hoàng đế bệ hạ, người này bệ hạ đắc tội được còn tiểu Đình hắn lại đắc tội không nổi. Vì thế hắn vội vàng cười làm lành.

“Thất lễ! Thất lễ! Đúng là tiểu nhân.”

“Haha, đừng ngại, tại hạ cũng phải chờ công tử nhà huynh đây, vậy trong lúc chờ đợi, ma ma, cho gọi vài tỷ tỷ đến đây nhé!”

Nói xong thì Triệu Cảnh Hòa rất tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Đình tiểu ca, bắt đầu hòa mình vào không khí ca múa nhộn nhịp lầu dưới, thỉnh thoảng còn nói vài câu chuyện phiếm, cử chỉ hết sức nhàn nhã thông dong.

Đình tiểu ca rất thích Triệu Cảnh Hòa, bởi vì hắn so với vị chủ tử hoàng đế của mình còn tốt bụng hơn, lại còn tìm đến giúp mình mấy vị tỷ tỷ xinh đẹp, thật quá là tốt bụng ỹ! Thậm chí chỉ mới qua vài câu nói, Đình tiểu ca còn thấy được ngôn cách bất phàm của Triệu đại nhân, cách nói nghe thì có vẻ hài hước nhưng thật ra lại châm biếm sâu cay, đầu kim nhọn ẩn dấu nơi đầu lưỡi, chỉ nói ra một câu là lập tức châm ra thấy máu, theo như ngôn ngữ của Đình tiểu ca thì là —— bị người đó chửi thẳng mặt mà còn phải gây thơ đi cảm ơn.

Vì thế sau khi gặp được cao nhân, Đình tiểu ca từ trong cơn sùng bái thần tượng một cách quá đáng bật tỉnh lại, cảm thấy thiên tử đâu phải mặt nào cũng siêu phàm, còn người thường thì đâu phải mặt nào cũng

bình thường đâu, ví dụ như hần này, so với hoàng đế cao cao tại thượng còn chạy nhanh hơn không phải sao?

Còn hoàng đế bệ hạ của chúng ta hiện giờ vẫn chưa biết tên Đình tiểu ca này là kẻ gặp tài quen nghĩa, thậm chí còn cùng hần so đo chuyện chạy nhanh hay là không nhanh. Hiện giờ hoàng đế đang bị Ngọc Ba cô nương lấy Triệu Cảnh Hòa ra dần mặt, tức giận đến sắp phát điên, suýt nữa thì bắt chấp tất cả gào ầm lên một trận: Đùa chứ trăm là thiên tử đấy! Việc quái gì trăm phải cạnh tranh sống mái với kẻ khác vì mấy câu thơ vớ vẩn chứ! May là cuối cùng vẫn giữ được ít lý trí, cố gắng không phát tác, bản thân mình là dễ bị lưu ô danh trong sử sách lắm.

“Ha ha, công tử không cần tức giận làm gì..... Nghe nói nếu thi Đình năm đó Triệu đại nhân không bị bệnh thì đại nhân hần đã là một trong số ít những người giành được liên tiếp các chức danh Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên trong các kỳ Hương, Hội, Đình rồi, người có thể chân chính đánh bại đại nhân làm gì có mấy ai? Công tử dù có bại thì cũng là điều tất yếu thôi.”

Từ xưa đến nay người nào có thể liên tiếp giạt danh Giải Nguyên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên, tức là đem ba cái “đứng đầu” trong ba trận chung kết địa phương, chung kết toàn quốc và tổng chung kết tại kinh thành lấy đi hết, thì so với việc giành được giải Trạng Nguyên còn vinh dự hơn gấp trăm lần. Chuyện triều đại của hoàng đế đã sinh ra một vị đệ nhất tam khoa như thế từng làm hần đặc ý một trận thật lâu. Bây giờ đột nhiên cô nàng hoa khôi này lại cố tình “trấn an” kiểu kỳ quái như vậy thì lại làm hần nhớ tới, vị đoạt giải quán quân kia hồi lên nhậm chức đã từng nói một câu như thế này “Vi thần có thắng cũng như không, Triệu Cảnh Hòa đại nhân thời trước mới chân chính xứng đáng.”

Vậy phạm là chuyện có dính dáng đến Triệu Cảnh Hòa thì hoàng đế tất sẽ gặp xui xẻo, ngay cả một kỹ nữ cũng muốn làm khó dễ hần! Hoàng đế lập tức trừng ra mặt lạnh, hai mắt nhắm lại nhìn hoa khôi, bỗng dưng bật thốt ra câu nói rất làm tổn thương người khác.

“Ồ, xem ra vị Triệu đại nhân này rất là tốt đẹp nhỉ, không biết công phu trên giường thì thế nào đây?”

“Công tử chắc biết tiểu nữ bán nghệ không bán thân chứ.”

“Kể cả Triệu đại nhân cũng không bán?”

“.....”

Hoa khôi nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập sự khiêu khích của hoàng đế, không rõ câu này hần muốn nói để xỉ nhục nàng hay là xỉ nhục Triệu Cảnh Hòa.

Nàng thản nhiên xoay người lại, nụ cười gian trá lại xuất hiện bên môi, ánh mắt cũng chuyển thành phong tình vạn chủng, sau đó vươn tay xoa xoa hai má của hoàng đế, xăng giọng.

“Nói thế mà cũng nói, nam nhân lúc so văn vẻ thì chẳng ra sao, lại cứ thích so chuyện đấy, vậy không biết công phu của công tử thế nào?”

Hoàng đế cả người run rẩy, vốn chỉ muốn bật một câu cho nàng ta khó xử để gỡ lại một ván thôi, không nghĩ đến nàng ta lại nói ra câu đó. Công phu mị hoặc của Danh kỹ không phải là thứ mà đám phi tần có thể so sánh được, hoàng đế không hề chuẩn bị việc tiếp xúc da thịt, đang định đẩy ra thì bị Ngọc Ba nhào đến định hôn như cuồng phong bão tuyết.

“Này..... A..... Cô làm gì.....A.....Á á á á!!!!”

Hoàng đế luôn miệng kêu.

“Công tử không phải muốn tiểu nữ bình luận xem công phu của người với Triệu đại nhân ai hơn ai kém sao?”

“A..... Cô, cô không phải bán nghệ không bán thân à?”

Lời này được thốt ra từ miệng của một vị khách làng chơi thì đúng ra rất không bình thường, và cũng rất buồn cười nữa, hoa khôi thản nhiên cười ha ha.

“Tiểu nữ không dễ dàng bán là vì đâu phải ai cũng mua được, hôm nay công tử vừa đến đã đề cập đến chuyện này, lại còn ra tay hào phóng như thế, tiểu nữ sao có thể không giữ cho người mặt mũi chứ! Công tử có biết đây là cái gì không?”

Nói xong nàng liền đi tới chỗ cái tủ đựng trang sức, mở một ngăn kéo.

“Roi?”

Hoàng đế nhìn thấy thứ đồ vật đen thùi lùì đang nằm trọn trong ngăn kéo, nghi hoặc mở miệng.

“Đúng rồi, vậy còn cái này?”

Ngọc Ba tiếp tục mở từng cái ngăn kéo một, cứ một ngăn mở ra là trong đó lại có thêm một đồ vật kỳ lạ, có thứ hoàng đế đã từng nhìn thấy, cũng có cái hẳn chưa thấy bao giờ. Nhưng chung quy lại, mấy thứ này hẳn nên xuất hiện ở trong phòng của cha mẹ chứ không phải là trong khuê phòng của một vị cô nương.

“Cô nương..... muốn, muốn làm gì?”

Hoàng đế nhìn hoa khôi tàng trữ trong phòng hàng đồng đồ cấm như thế, không tự chủ được nuốt khan vài cái, chân cứ vô thức lùi dần lùi dần, đến lúc hẳn sực tỉnh lại thì bản thân đã đứng ngay trước giường rồi.

“Công tử muốn mua thì tiểu nữ đương nhiên phải bán rồi, đây không phải là một người muốn bị đánh, người kia sẵn sàng chiều lòng sao!”

~

“Quy khứ phượng thành thì, duyệt dữ thanh lâu đáo, trang bãi lập xuân phong, nhất tiểu thiên kim thiếu.....”

Đinh tiểu ca đang ngồi ở sảnh chính xem ca vũ hết sức vui vẻ, đột nhiên nghe thấy có bóng dáng của một người nào đó vừa la vừa chạy thẳng ra ngoài cửa, thiếu chút giật mình ngã sấp từ trên ghế xuống. Đang định phân nản kẻ nào mà vô phép như thế thì chợt nghe thấy tú bà hô lớn.

“Hoàng công tử đi thông thả nhé! Sau này nhớ quay lại!”

Hoàng công tử? Đinh tiểu ca vội vội vàng vàng ngoái cổ dòm sang. Ồi mẹ ơi! Đây không phải là đại gia Hoàng Định nhà con sao? Tiểu Đinh cuống quýt chào hỏi Triệu Cảnh Hòa mấy câu rồi cũng cấp đít chạy theo.

Người vừa rồi Triệu Cảnh Hòa cũng không mấy chú ý, chỉ là cảm thấy hơi quen mắt. Hắn ngẩng đầu nhìn Ngọc Ba cô nương đang yêu kiều đứng dựa ở trên lan can, thấy vẻ mặt cô nàng đang hết sức đắc ý, cảm nhận hắt cao, đúng là cái gì cũng không giỏi, chỉ giỏi trêu chọc người khác! Nghĩ đến người mới vừa rồi, Triệu Cảnh Hòa đột nhiên hiểu rõ ý tứ của nàng, cúi đầu cười khẽ —— ôi này này, đã bảo nàng đừng có dọa người ta quá mà!

~~

“Thiếu gia! Thiếu gia!”

Đinh tiểu ca hốt hể chạy theo sau hoàng đế hô lớn. Hoàng đế đại gia sau khi ra khỏi thanh lâu thì như uống lộn thuốc, tinh thần trở nên tương đối bất ổn, thế cho nên dưới chân cứ như là đạp phong luân, hại Đinh tiểu ca hẳn dốc hết cả kỹ năng mới miễn cưỡng đuổi kịp.

“Thiếu gia người chậm một chút..... Vị Ngọc cô nương kia thế nào?”

Đinh tiểu ca đi tới trước mặt hoàng đế. Bởi vì dòng người đang dần trở nên đông đúc, hẳn nghĩ hoàng đế không về một phần là do không biết đường, hẳn đây lại đã hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, cho nên câu hỏi cũng có phần không kiêng nể, đương nhiên không chú ý đến sắc mặt của hoàng đế so với đêm đen lại càng đen hơn.

“Thế nào cái gì mà thế nào! Cô ta căn bản không phải là nữ nhân!”

Á? Không phải chứ? “Kinh triệu tứ mĩ” không phải đều là nữ nhân à? Không lẽ có cả nam lẫn nữ?

Hoàng đế cũng không để ý xem Đinh tiểu ca có hiểu mình nói gì không, tiếp tục thẹn quá hóa giận lên án.

“Cô ta có mà là yêu nữ thì có!”

Trước kia mặc kệ được thi từ thơ phú ca ngợi thế nào, cho tới hôm nay ít nhất hoàng đế cũng rõ được hai chuyện: thứ nhất, hẳn thật sự không thể so sánh với họ Triệu kia được..... Khẩu vị tên kia đúng là

CMN quá nặng mà! Thứ hai, cũng may hoàng hậu với cái tên Triệu Cảnh Hòa kia không có gì, hoàng hậu của hần chính là một nữ nhân ôn nhu hiền đức đấy, mới không thềm coi trọng cái kẻ mặt người dạ thú kia đâu!

34. Chương 34: Lại Chuyện Mai Mỗi

Editor: Vân Nghiên

“Hoàng hậu..... Trẫm cảm thấy..... Đứa nhỏ kia thật sự không được.....”

“Hoàng thượng! Người lại bị sao thế? Lần này không phải chính người nói có thể suy nghĩ à!”

“Chính vì thế đấy, trẫm suy nghĩ kỹ rồi, trẫm cảm thấy nhất định là không được, cái đó, chỉ cần vừa mới bắt đầu một chút thôi là sẽ có rất nhiều vấn đề xảy ra!”

“Bệ hạ! Đời người chính là như vậy, nô tỳ biết người nhìn ra rất nhiều vấn đề, cũng hiểu được cảm giác của người, nhưng mà.....”

“Không không không! Nàng chắc chắn không hiểu được cảm giác của trẫm, chắc chắn!”

“Vậy người nói đi, cuối cùng là người bị làm sao?”

Bị làm sao? Thật ra hần cũng muốn tìm ai để hỏi cho rõ.

Tục ngữ có câu, trai khôn dựng vợ gái lớn gả chồng, đây là tục lệ từ đời xưa truyền lại. Hơn nữa còn là nhà để vương, vì sự nghiệp kéo dài quyền lực, vậy nên chuyện liên hôn chính là một trong những cách thức hữu hiệu để dò xét thực lực lẫn nhau, cùng sinh sống, cùng vinh nhục, nói chung chính là kết hôn sớm thì siêu sinh sớm.

Nhớ năm đó, Dự Lâm vương mới mười tuổi đã bị chỉ hôn, hoàng đế với thân phận thái tử còn gây chú ý hơn nữa, mới có mười lăm tuổi mà đã bị nhét vào vòng luân lý rồi. Thời gian trôi đi trong nháy mắt, hoàng đế ngay cả vợ cũng đã có một đồng, thái hậu không còn ai để mai mối đột nhiên nhớ ra cháu gái trưởng Tương Nghi công chúa của mình, bầm ngón tay tính toán sơ sơ thì cũng đã được mười tuổi, vậy nên thái hậu liền hơn ha hơn hở muốn thay con bé tìm một mối nhân duyên tốt.

Đối với “ý tốt” của mẹ chồng, trước đây hoàng hậu luôn lấy mấy câu “Nó còn quá nhỏ” hay “Bàn bạc kỹ lưỡng” qua loa đại khái để từ chối hết, nhưng năm nay mấy chiêu này đột nhiên mất tác dụng, bởi vì thái hậu đã có sẵn một bằng chứng điển hình.

“Các người xem Viên gia tứ nha đầu kia không phải chỉ lớn hơn Trinh Phong một tuổi thôi sao! Kể cả có không làm ngay bây giờ thì cũng phải định ra sẵn rồi chứ! Phải biết nam nhân tốt không dễ kiếm, nếu đã tìm ra được rồi thì lý do gì không kéo dài tương lai?”

Chẳng biết là ví dụ Viên tứ tiểu thư khiến hoàng hậu lay động hay do lời nói của thái hậu có vài phần lý lẽ, cuối cùng hoàng hậu cũng mở miệng chấp nhận. Nàng chỉ cho là thái hậu quá buồn chán, muốn mượn cháu gái để chơi cho đã một trận thôi, sau khi hết hứng trí rồi thì liền cho qua mọi chuyện.

Có chuyện để làm thì thái hậu liền hết sức vui vẻ, đại khái là do Tứ tiểu thư Viên gia cùng Dự Lâm vương im lặng quá lâu rồi, nên lần này bà cực kỳ thừa năng lượng.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả các gia đình quyền quý trong kinh thành đều như nhận được minh kỳ ám chỉ (ám chỉ lộ liễu), cùng nhau náo nức chuẩn bị đưa con trai/ cháu trai ruột/ cháu trai họ hàng xa tít xa tấp/.... có độ tuổi phù hợp vào cung tham tuyển.

Đáng tiếc dù thái hậu kì công chuẩn bị các mặt thế nào thì người duy nhất có đủ khả năng bàn lùi, cũng là người quan trọng nhất có quyền quyết định cuối cùng vẫn là —— cha của công chúa, hoàng đế bệ hạ.

Trước đây căn bản hẳn chẳng quan tâm đến chuyện này lắm, bởi vì đám người thái hậu muốn lôi ra gán ghép bữa bãi đều là con cháu của vị biểu thúc, biểu ca nào đó, mà nhà hẳn thì đông đúc vô cùng, họ hàng cũng quá là xa, nên việc chỉ bữa ai đẩy cho thái hậu vui lòng cũng chẳng phải chuyện khó khăn.

Nhưng mà lần này khác, Trinh Phong là đứa con đầu tiên của hẳn đấy! Hẳn nhớ hồi còn là một tiểu tử choai choai, lúc con bé vừa sinh ra mình còn đem nó bế đi lung tung, nhìn thấy ai cũng khoe loạn cả lên cơ mà. Bây giờ muốn hẳn hai tay dâng tặng bảo bối cho người ta? Xong còn phải khuyển mãi thêm một đồng lớn vàng bạc châu báu?

Không được! Bất kể ra sao cũng không cho!

Hoàng đế với thái hậu hoàng hậu cùng nhau phụ trách đại hội tuyển chọn thiếu niên, ấy thế mà hoàng đế lại mang đầy một bụng oán khí như thế thì kết quả sao tốt nổi? Vị giám khảo này căn bản có thành kiến từ trước rồi, cho dù thí sinh xuất sắc bao nhiêu thì kiểu gì hẳn cũng nắm chắc một phiếu phủ quyết.

“Không được, quá cao!”

“Không phải có tướng phu thê rất hợp với Trinh Phong sao!”

“À..... Quá gầy!”

“Thiếu niên mà, phải từ từ mới lớn được chứ!”

“Không được! Tên này quá đẹp!”

“Đẹp mà cũng không hợp mắt người?”

Thái hậu nhin, nhin lại nhin, bà thật sự rất muốn đập cho Hoàng đế một cái.

“Trẫm sao có thể gả nữ nhi cho một thằng nhóc còn đẹp hơn cả nữ nhân thế được? Đây là tai họa! Tai họa!”

“Đúng là không phải ruột thịt thì sẽ có khoảng cách mà!! Tính ra ai gia tuổi cũng một bó to rồi, chỉ muốn quan tâm tiểu bối một chút không phải sao! Cái kẻ làm cha như người lại cho ai gia có lòng lang dạ thú!!!!”

Nhin một hồi lâu, thái hậu cuối cùng cũng tung chiêu bài bách phát bách trúng của mình —— ăn vạ. Ai ngờ lần này hoàng đế lại lạnh mặt thờ ơ, nhìn lão thái thái nước mắt nước mũi đầy mặt, hẳn cũng chẳng có tí tâm tư áy náy cắn rứt nào. Hoàng hậu thấy hiện trường đang giương cung bạt kiếm tóe lửa liền vội vàng chạy ra hạ nhiệt

“Thái hậu đừng giận, Hoàng thượng người..... chỉ là tâm tư của bậc làm cha mẹ thôi, năm đó thái hậu người không phải cũng từng trải qua cảm giác ấy rồi sao?”

Hoàng hậu vừa nói như vậy, thái hậu cũng nhớ đến một đoạn chuyện cũ từng xảy ra trước đây, bà cũng từng đau lòng khóc lóc van xin không muốn nữ nhi rời khỏi mình, thậm chí còn mắng trượng phu là kẻ chuyên môn đi chia rẽ cốt nhục của người ta. Vì thế thái hậu cuối cùng cũng chịu lau khô nước mắt, dùng giọng mũi nghẹn đặc hỏi hoàng đế

“Cảm giác của người..... Không phải ai gia không hiểu. Nhưng người nói xem, phải là dạng người thế nào người mới vừa lòng đấy?”

“.....”

Vấn đề này đúng thật là làm khó hoàng đế. Tục ngữ nói, mẹ vợ xem con rể, càng xem càng vừa lòng. Nhưng mà bố vợ cùng con rể thì trời sinh lại là cừu địch. Hoàng đế càng nhìn đám thiếu niên này thì lại càng thấy không ưa nổi, chẳng có kẻ nào xứng đôi với Trinh Phong nhà hẳn hết!!

~

“Trinh Phong, con thích kiểu ca ca như thế nào?”

Bởi vì tất cả các thí sinh đều có một hay nhiều đặc điểm bị hoàng đế chê bai, vậy nên hoàng hậu đã nghĩ ra một kế, đó là phải đột phá phòng tuyến từ bên trong. Nếu chuyện này là do chính miệng nữ nhi mình nói thì hẳn là hoàng đế sẽ xem xét lại.

“Ca ca sao.....”

Đại công chúa thậm chí còn nghiêm túc sờ cằm suy nghĩ. Ước gì kiếp độ kiếp mãi cũng chán, nếu đổi một người khác có phải sẽ vui hơn không?

“Con đương nhiên thích người nào có thể chơi được với con! Phải biết kể chuyện cười này, chơi nhảy dây, cả đá cầu nữa..... Còn phải cùng con đi cưỡi ngựa!”

“.....”

Quên đi quên đi, chỉ là trẻ con thôi, có mấy yêu cầu đấy cũng là dễ hiểu.

“Vậy nếu mẫu hậu cùng với hoàng tổ mẫu tìm được một ca ca như vậy cho con, con có vui không?”

“Đương nhiên là vui!”

“Nhưng mà phụ hoàng con lại không vui tí nào.”

“Tại sao?”

“Phụ hoàng con lo lắng ca ca kia sẽ bắt nạt con, làm cho con khóc.”

Đại công chúa bắt đầu gãi đầu, cảm thấy như phụ hoàng coi thường khả năng chính mình, đúng là khiến lòng tự trọng của bé tổn thương quá nha. Vì thế nên vào giữa trưa của một ngày nào đó, sau khi mưu kế của hoàng hậu được thiết lập, đại công chúa đã tự đứng ra hỏi xin hoàng đế.

Hoàng đế hết sức kinh ngạc, hẳn là hẳn không rõ chuyện bé gái thời kỳ này sẽ trưởng thành sớm hơn các bé trai, nhưng mà hẳn thật sự cảm thấy mới ở độ tuổi này mà con gái mình đã có nhu cầu thế kia thì.... Nó mới chỉ là một nụ hoa nhỏ nhắn mập mập thôi mà! Vậy mà đã nghĩ tới chuyện tìm phu quân? Giời ơi con bé đã muốn rời khỏi đôi cánh của mình rồi sao?! Hoàng đế vừa uể oải lại vừa thương tâm, nhưng dưới sự kiên trì không ngừng nghỉ của đại công chúa, kết hợp với mấy lời lẽ cổ xúy dài dòng “trời không thể không mưa, con gái không thể không lấy chồng” của thái hậu, hoàng đế đành phải gác cảm nhận của mình sang một bên, đồng ý với đòi hỏi của nữ nhi.

Nhưng hẳn vẫn không quên dặn dò hoàng hậu mấy lời

“Nàng nhất định phải tìm người có thể nghe Trinh Phong nói, vì Trinh Phong mà lên núi đao xuống biển lửa, thịt nát xương tan cũng không từ ấy!”

“Bệ hạ muốn nói người giống như lục phò mã sao?”

“Đương nhiên không phải! Thôi Cảnh mà có bản lĩnh lên núi đao xuống biển lửa hả? Hẳn cùng lắm chỉ dám lên núi đất xuống suối nhỏ thôi.”

“Vậy hoàng thượng muốn tìm người thế nào?”

Hoàng đế bla blô blê miêu tả một hồi lâu, không ngờ dạng người muốn tìm cho con gái lại là lên được phòng khách xuống được nhà bếp, còn là sự kết hợp của nam tử hán cùng bị vợ quản! Tư tưởng của hoàng đế rất tốt, nhưng rất tiếc là sự thật tàn khốc hơn suy nghĩ rất nhiều. Đứa nhỏ có thể lên được phòng khách rất nhiều, xuống được nhà bếp cũng không ít, nhưng mà loại hình nhân tài hai trong một này thì..... Hơi bị khó tìm. Vì thế sau khi đánh rớt tất cả các thí sinh tham dự, hoàng đế liền hết sức vui vẻ. Nhìn đi nhìn đi, có phải là hẳn quá khắt khe đâu, là do không có ai phù hợp đấy chứ!

~~

“Nghe nói Thái hậu cùng nương nương đang vì Tương Nghi công chúa chọn phò mã tương lai sao?”

“Đúng thế, nhưng mà yêu cầu của Hoàng thượng.....”

Vừa nhắc đến chuyện Hoàng đế tìm cách làm khó hiền tế (con rể) tương lai, hoàng hậu lại vô thức giơ tay xoa xoa Huyệch Thái Dương.

“Điều này muội muội cũng từng nghe nói, thật ra, trong số họ hàng của muội cũng có một đứa nhỏ, cũng khá được.”

“Thật?”

Bởi vì Khang phi ít khi nghe mấy chuyện bát quái, cũng chẳng bao giờ có hứng thú làm nguyệt lão, cho bên lần này nàng chủ động đề cử người nhà mình với hoàng hậu, đương nhiên hoàng hậu sẽ cảm thấy có độ tin cậy cao hơn. Ngoài ra gia tộc của Khang phi là gia tộc thư hương nhân tản của quan văn, quan hệ với người quen đương nhiên hiểu rõ, vậy nên hoàng hậu quyết định gặp đứa nhỏ tên Trình Lan này một lần.

Trình Lan thiếu gia năm nay mười ba tuổi, văn văn tinh tinh, mặt mũi thông dong không có nửa điểm xấu hổ, cũng có thể coi là một người khiêm nhường. Hoàng hậu có để ý đến mấy vấn đề mà cậu đã trả lời, vừa nhịp nhàng ăn khớp, lại hay ngẫu nhiên lấy mấy dẫn chứng điển cố điển tích trong thi từ xưa, quả không hổ danh là họ hàng thân thích với Khang phi.

“Bình thường người hay chơi những thứ gì?”

Sau khi tổng điều tra về mặt dân cư xong, hoàng hậu nhớ tới mấy yêu cầu mà nữ nhi đã đề cập, không thể không làm trò để hỏi han một chút. Tuy nói nàng cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, nhưng mà ít nhất cũng nên để giữa hai nhà không có mâu thuẫn quá lớn mới tốt.

“Hồi bẩm nương nương, bình thường hay xem sách, sau đó thì nhảy dây hay đá cầu gì đó.....”

Gì cơ gì cơ! Nàng không nghe nhầm đấy chứ?

“Là..... mấy trò mà con gái hay chơi, nhảy dây hay đá cầu đúng chứ?”

Hoàng hậu vội vàng xác nhận lại, vô cùng vừa lòng nhìn Trình tiểu công tử gật gù đầu.

“Thế còn..... Kể chuyện ma cùng với chuyện cười?”

“A, nương nương không nói thì tiểu nhân cũng quên mất, tiểu nhân cũng có sở thích này.”

“Người thích mấy cái đó sao?”

“Hồi bẩm nương nương, nếu nói là thích, chi bằng nói là chơi nhiều thành thói quen.”

“Vậy còn..... Cưỡi ngựa thì sao?”

Hoàng hậu nuốt nuốt nước miếng, ngưng trọng hỏi vấn đề cuối cùng. Chỉ thấy Trình tiểu công tử cười đến mặt mày sáng lạn, tựa như tỏa ra ánh sáng lung linh chói mắt, hồn nhiên hồi đáp

“Hồi bẩm nương nương, cái này là điểm mạnh nhất của tiểu nhân đấy ạ!”

~

Sau khi nghe Khang phi giải thích, hoàng hậu cũng biết rõ tại sao nhóc con này lại đa tài đến thế. Hóa ra vốn Trình tiểu công tử là con thứ trong nhà, xếp bên trên đều là các tỷ tỷ. phụ thân hàng năm vẫn bôn ba bên ngoài, vậy nên tuổi thơ của cậu bé đều là gắn liền với các cô gái mới lớn, các thói quen sinh hoạt chơi đùa thường ngày tương đối giống các tỷ tỷ, khiến cho hoàng hậu có hơi băn khoăn về chuyện liệu cậu có không bình thường mặt nào không. Mà ý kiến phản hồi của Đại công chúa cũng vô cùng tốt, chỉ mới qua một buổi chiều thôi mà Trình tiểu công tử gần như đã đọc được hết các thú vui thường ngày của cô nàng, xem diễn biến kia, chỉ sợ kể cả không trở thành phu quân, Đại công chúa cũng sẽ không buông tha cho vị “Tri kỷ” hiếm có này.

Tổng kết lại tất cả các hạng mục, trên phương diện “Xuống nhà bếp” Trình tiểu công tử có khả năng cực kỳ hoàn mỹ, còn phương diện “Lên phòng khách”..... ít nhất cũng là bị thương bắt tước bị hạ hữu dư (*), mặt tiền không tồi chút nào. Vì thế lượt quyết định cuối cùng, nên làm hay không nên làm, tất cả đều phụ thuộc vào hoàng đế.

(*)nhìn lên trên thì không bằng ai, nhưng nhìn xuống dưới cũng có thừa. Giống câu “Trông lên thì chẳng bằng ai, trông xuống thì chẳng thấy ai bằng mình” của Việt Nam.

Chúng phi nghe nói nhà Khang phi có một họ hàng thân thích được hoàng hậu nhìn trúng, vậy nên hôm Hoàng đế mở cuộc thẩm tra, tất cả đều tề tựu đầy đủ tại Mặc Ấm đường, mỗi người một cái quạt phẩy phẩy phẩy phẩy, chìa ánh mắt soi mói hết sức vào tiểu nam hài đang đứng ở giữa.

Ngồi chính giữa một loạt những vị cầm quạt là hoàng đế, trái ngược hẳn với bầy oanh oanh yến yến của mình, mặt của hoàng đế bệ hạ đen sì sì, bên ngoài còn cổ tỏ vẻ nghiêm túc, cảm giác như hần sẵn sàng đem

câu “Lôi ra ngoài chém cho trẫm” ra hét mọi lúc mọi nơi, giải quyết nhanh gọn Trình tiểu công tử ngay tại trận.

Thứ bất mãn oán khí mãnh liệt như thế tất cả mọi người ở đây đều có thể cảm nhận được, vậy nên chúng phi cũng chỉ dám thầm đánh giá Trình tiểu công tử trong lòng thôi, không ai dám mở miệng đưa đầu cho hoàng đế chém đầu tiên. Trình tiểu công tử cũng không phải đồ ngốc, tuy đối mặt với đủ loại ánh mắt soi mói của chúng phi nhưng cậu vẫn bình thản ung dung lạ kỳ, duy chỉ có lúc nhìn hoàng đế là để lộ ra vài điểm mất tự nhiên mà thôi.

Không khí im lặng đến quỷ dị cuối cùng cũng phải bị phá tan, dù sao hoàng đế cũng nhận ra rằng, hẳn gọi Xú tiểu tử này tới không phải để bọn họ mất to trống mắt nhỏ lẫn nhau, cẩn thận ai không biết còn tưởng bọn hắn đang ý đồ hiếp yếu, khi dễ trẻ nhỏ ấy chứ! Cho nên hoàng đế vờ vịt khụ khụ hai tiếng, bắt đầu hỏi cung.

Ban đầu hắn cũng chỉ hỏi mấy câu chung chung kiểu tên gì, bao tuổi, quê quán vân vân mây mây thôi, sau đó mới tiến đến vấn đề chính, tức là “Người hiểu bao nhiêu về mấy trò chơi của nữ nhi”, “Người thấy mình có khí khái nam nhi hay không” linh tinh vớ vẩn, nhiệt độ tại hiện trường lập tức giảm một cách đột ngột.

Hoàng đế đương nhiên không khách khí như hoàng hậu, trên thực tế là hắn còn ước Trình tiểu công tử bị hắn hỏi đến mức quá xấu hổ, tự thân biến mất khỏi đây là tốt nhất. Tiếc là không rõ nguyên do do thần kinh quá thô hay làm người quá thành thật, dù gặp phải mấy vấn đề mang tính chất đâm thọc đủ kiểu bị hoàng đế hỏi đi hỏi lại thì Trình tiểu công tử vẫn kính cẩn lắng nghe, vẫn đối đáp một cách trôi chảy, khiến cho gian kế của hoàng đế không cách nào thực hiện được.

Hoàng hậu nhìn hoàng đế khi dễ trẻ con một cách trắng trợn như thế thì không thể ngồi yên nổi. Chúng phi vốn cũng có hảo cảm với Trình tiểu công tử, lại nghe thấy hoàng hậu đi đầu bênh vực rồi thì cũng không thêm cổ kị gì nữa, từng người từng người bắt đầu mở máy phát ngôn.

“Ôi trời trời, đứa nhỏ này ngoan thật đó, càng nhìn lại càng thấy trẫm ổn quá đi mất!”

“Đúng vậy, đầu năm nay nam nhân nguyện ý hiểu lòng phụ nữ không phải dễ tìm đâu!”

“Nghe nói người còn có thể nấu ăn nữa? Rất giỏi đó!”

“Giang sơn đại hữu tài nhân xuất, Các lãnh phong tao số bách niên.”(*)

Khang phi cũng cùng hòa vào khen ngợi họ hàng của mình.

(*)Hai câu thơ trích trong “Luận thi”- Triệu Dực

Nguyên văn:

Lí Đỗ thi thiên vạn nhân truyền

Chí kim dĩ giác bất tân tiên.

Giang sơn đại hữu tài nhân xuất

Các lãnh phong tao số bách niên.

“Toàn bộ cảm miệng cho trẫm!”

Hoàng đế không chịu nổi nữa.

Làm ơn đi! Trước mặt người ngoài mà mấy người này cũng không thềm chừa ra chút mặt mũi nào cho hắn hết sao? Hắn không phải đang cố gắng biểu hiện vẻ mặt không hề không giận với tiểu tử này đây à? Thế mà các người còn đi khích lệ nó nữa! Vì thế nên hoàng đế dứt khoát đem đám phi tần đuổi hết ra ngoài, nói là muốn tiến hành “cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông”, sau đó đóng chặt cửa điện giữ Trình tiểu công tử lại.

Trong suy nghĩ của hoàng đế, đây chính là tên kẻ trộm muốn trộm đi nữ nhi bảo bối của hắn! À không, không phải trộm, là cướp mới đúng!!

Cho nên sau khi tất cả mọi người đều đã rời khỏi điện, hần ngay cả nói cũng không thèm nói, chỉ nheo mắt nhìn chằm chằm Trình tiểu công tử, tiện thể rèn luyện kỹ xảo “Dùng mắt giết người”.

Ấn tượng đầu tiên mà Trình tiểu công tử gây cho người ta tuy có chút vắn nhược yếu đuối, nhưng khi đối mặt với hoàng đế lại không một điểm kinh hoàng sợ sệt, trong mắt của hoàng đế liền tự động định nghĩa thành kẻ này có ý khiêu chiến hần. Khi mà hoàng đế đang tiếp tục “Thị uy bằng mắt” một cách cật lực thì cuối cùng hần cũng phát hiện ra có điểm gì đó bất thường, Trình tiểu công tử này không chỉ không hoảng sợ nhìn hần, thậm chí còn có chút thẹn thùng, ơ, còn đỏ mặt nữa.

Ồi tôi có chỗ nào khiến cho con trai phải đỏ mặt thế??

“Bệ..... bệ hạ.....”

Cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông, thế mà lại do người đàn ông nhỏ mở miệng trước.

“Chuyện gì?!”

Hoàng đế hung dữ nói.

“Bình thường bệ hạ đều là như vậy sao?”

“Cái gì như vậy cơ?”

“Chính là..... Bộ dáng uy nghiêm khí khái như vậy.....”

Đây là đang khen hần sao? Hứ! Tiểu quý nhà ngươi, đừng có tưởng rằng nói vài câu dễ nghe với trẫm là trẫm sẽ mắc mưu nhé!! Vậy nên hoàng đế tương kế tựu kế, giả vờ làm dáng uy nghiêm khí khái trả lời

“Đúng vậy! Bình thường trẫm chính là bộ dạng nghiêm khắc thế này, đứa trẻ giống như ngươi, chắc là không hợp ý trẫm đâu.”

“Hợp hay không hợp, tiểu nhân cũng không biết. Nhưng mà tiểu nhân chưa từng gặp nam tử nào có khí chất như.....Bệ hạ.....”

Trình tiểu công tử càng nói càng nhỏ giọng, còn hoàng đế đối với mấy từ ngữ khen ngợi này luôn luôn rất nhạy cảm. A! Có khí chất nam nhân sao? Đúng là biết nhìn người đó! Hoàng đế bỗng nhiên cảm thấy tâm tình đặc biệt tốt, cũng đột nhiên cảm thấy Trình tiểu công tử này nhìn rất chi là thuận mắt.

“Ồ, đứa nhỏ này..... Ít nhất người có ánh mắt nhìn người khiến trẫm tán thưởng.”

Thấy hoàng đế lần đầu tiên dùng vẻ mặt ôn hòa nhìn mình, Trình tiểu công tử càng đỏ mặt dữ hơn, nhất thời mở miệng phun ra một câu mờ ám hết sức.

“Tạ ơn..... Tạ ơn bệ hạ khen ngợi, tiểu nhân cũng rất..... Thích bệ hạ.....”

Phát ngôn lúc ấy của Trình tiểu công tử cũng không khiến hoàng đế bệ hạ chú ý lắm —— cho tới một ngày đại công chúa chạy tới tìm hần hỏi

“Phụ hoàng, nếu con lập gia đình thì còn có thể ở trong cung không?”

Hoàng đế vừa nghe đến chuyện này liền hết sức phiền muộn. Đương nhiên là không thể ở trong cung, vậy nên người làm cha như hần mới không muốn nhìn vào sự thật “nữ nhi đến tuổi phải lấy chồng” này chứ!

“Sao con lại nhắc đến chuyện này?”

Hoàng đế ngữ điệu ỉu xìu hỏi.

“Bởi vì Trình Lan hỏi con nếu con gả cho cậu ta, vậy thì bọn con sẽ ở trong cung hay là chuyển đến nhà cậu ấy?”

Cái thằng nhóc khốn kiếp kia!! Hoàng đế hoàn toàn bốc hỏa, hần vừa mới quyết định khách khí với nó một chút, thế mà thằng nhóc này đã suy nghĩ xem nên đưa con gái mình đi đâu rồi, hoàng đế hần còn chưa đáp ứng cuộc hôn nhân này đâu đấy!!

“Ở nhà nó? Không có cửa đâu! Đương nhiên là con phải ở trong cung!”

Câu này ngụ ý chính là hấn tuyệt đối sẽ không đem nữ nhi gả cho thằng nhóc họ Trình kia. Chỉ là không biết đại công chúa có hiểu được phần ngụ ý này hay không, không những không tỏ ra mất hứng mà cứ nhiên còn hoan hô ầm ĩ một trận.

“Tốt quá rồi!! Con đi nói cho Trình Lan!”

“Aizzz, con vui sướng cái gì chứ?”

Hoàng đế nghĩ đến nữ nhi là người theo địch phản quốc như vậy thì ít nhiều cũng có điểm khổ sở.

“Bởi vì Trình Lan muốn ở trong cung mà!”

“Gì, gì cơ?”

Hoàng đế như lọt vào trong sương mù, nghĩ thầm chẳng lẽ thằng nhóc này gan to đến thế, tuổi còn nhỏ đã có niềm tin nhỏ được rằng cạp?

“Trình Lan nói cậu ấy thích con, nhưng lại càng thích phụ hoàng hơn, cho nên rất mong chúng ta có thể ở cùng một chỗ!”

Đại công chúa chớp chớp ánh mắt trong suốt, gần như đắm chìm vào trong hoạt cảnh một nhà hòa thuận vui vẻ, vừa có phụ thân, vừa có nam hài cô bé thích, hạnh phúc vô cùng.

~~

“Người nói muốn cùng Trinh Phong sống trong cung là có ý gì?”

“Chính là..... Chính là nghĩa trên mặt chữ.....”

“Trên mặt chữ có ý gì?”

“Chính là..... tiểu nhân hy vọng có thể được sống cùng một chỗ với bệ hạ và điện hạ.....”

“Gì?”

Hoàng đế giật mình nhìn chăm chăm Trình tiểu công tử. Không tính chuyện ở cùng với nữ nhi của hấn, thằng nhóc này còn muốn ở cùng với hấn làm cái gì? Vấn đề nan giải này của đại công chúa lần đầu khiến hấn cảm thấy có chút dự cảm mơ hồ, lúc này mới cấp tốc triệu Trình tiểu công tử đến đây, ba mặt một lời cho rõ ràng.

“Bởi vì..... Bởi vì..... Tiểu nhân rất thích bệ hạ.....”

Hả? Thế là sao? Nếu người nói ra câu ấy là một tiểu cô nương thì hấn còn có thể tự sướng về mị lực của mình được chứ, vấn đề đây lại là từ miệng của một thằng nhóc, hấn thật sự cảm thấy không biết nên nói gì cho phải.

Tiểu Trình công tử cẩn thận ngẩng đầu nhìn hoàng đế, thấy đối phương chẳng có phản ứng gì, cậu nhún nhó một hồi lâu, cũng chẳng biết đang nghĩ cái gì trong đầu, cuối cùng hạ quyết tâm, hít mạnh một hơi hô to

“Bởi vì tiểu nhân thích bệ hạ! Muốn được ở cùng một chỗ với bệ hạ!”

Nói gì thế, thích không với không thích cái gì..... A? Gì? Gì gì gì gì?! Hoàng đế ghen hòng nhìn Trình tiểu công tử, lúc này mới kịp phản ứng ra là “thích” thằng nhóc này nói không phải là “thích” kia.

Này này này, nghiêm trọng rồi đây! Con rể thích bố vợ —— lý do này cũng có thể dùng để bác bỏ hôn nhân của Đại công chúa cùng với Trình tiểu công tử hả? Cái này đương nhiên là được! Không chỉ được, mà còn đầy đủ kín kẽ tới mức không chê trách vào đâu được nữa ấy! Mà hoàng đế lại không có chút cảm giác không vui sướng nào hết cả, hấn cảm thấy bây giờ mình không cần sử dụng mấy biện pháp thần kinh kia để ngăn cản hôn nhân của con gái nữa rồi.

~

“Hoàng thượng, người nói đùa đúng không?”

Quả nhiên, vào một lúc nào đó sau của sau của sau khoảng thời gian hoàng đế băng hà do dự, căn cứ vào mức độ khó khăn của sự việc, hắn bèn đem chuyện này đi thú nhận thẳng thắn với hoàng hậu, không ngoài dự liệu bị nàng quăng cho một câu như vậy. Thật ra đối với hiểu biết của hoàng hậu về hoàng đế, trạng thái của nàng thật sự không có trình độ hài hước đến bậc này, ngoại trừ lần đó ra, hoàng hậu nhất thời im lặng lúc lâu mà vẫn chưa tỉnh táo lại nổi.

“Trẫm cũng mong đây là chuyện đùa lắm.....”

“Người nói là đứa nhỏ kia chưa từng gặp qua nam nhân nào mạnh hơn người, thế nên nó mới ngưỡng mộ người đúng không? Còn Trình Phong, là do con bé giống hệt người, cho nên thành nhóc mới.....”

“Nó nói thế thật đấy.”

Nhưng vấn đề là trừ lão cha của thành nhóc đấy thì “tất cả nam nhân” thành nhóc gặp qua cùng lắm chỉ là mấy kẻ hàng xóm. Mà mạnh hơn mấy kẻ đó..... nghe tự hào lắm hay sao hả?!

“Thật sự không phải do hoàng thượng người đã làm gì đấy chứ? Nô tỳ biết lời này có chút đường đột, nhưng mà hoàng thượng, người cẩn thận nghĩ lại xem, người có vô tình làm gì đó.....”

“Không có không có! Trẫm cái gì cũng không có làm mà!!”

Đối mặt với biểu tình hoài nghi của hoàng hậu, hoàng đế liền thấy nhục nhã hết sức. Không phải mọi người đều thấy rõ thái độ của hắn đối với thành nhóc này luôn là lạnh lùng nghiêm nghị sao! Nếu cái thể loại này mà cũng có người thích được thì tại sao không ai nghĩ đến việc kẻ kia mắc bệnh cuồng ngược đi, mà lại cứ nghĩ trẫm chuyên đi dụ dỗ trẻ nam thế hả?!

“Việc đã đến nước này, Hoàng thượng người nói phải làm sao đây?”

“Cái đó..... Cái đó, không phải trẫm đến thương lượng với nàng sao!”

Hoàng hậu thở dài, gõ nhẹ tay lên bàn

“Theo như nô tỳ thấy, cũng chỉ còn cách hoàng thượng người ra mặt giải thích với Trình Phong thôi, ăn ngay nói thật với con bé rằng người Trình Lan thích là người, cho nên không thể ở cùng với nó được.”

“Hoàng... Hoàng hậu, nàng không bắt trẫm phải làm như thế thật chứ?”

Hoàng hậu đương nhiên không ngốc như vậy, phải đề ra phương án phá hoại cực điểm như vậy thì hoàng đế mới chịu tiếp nhận phương án đằng sau của nàng.

“Thật ra ngoài cách đó nô tỳ vẫn còn một biện pháp khác, chỉ là hơi thiệt thòi cho Hoàng thượng.....”

“Không đâu! Trẫm không thiệt thòi tí nào đâu!”

Hoàng đế quả nhiên mắc mưu, hắn cảm thấy chỉ cần bản thân không phải đứng trước mặt nữ nhi trần thuật cái sự thật tàn khốc đến mất mặt như thế thì bảo hắn làm gì cũng được, vậy nên liền đồng ý với hoàng hậu vô điều kiện, mặc kệ cho nàng nói ra biện pháp gì.

~

“Trình Lan, lại đây lại đây, ăn cái này đi.”

Hoàng hậu ôn nhu cầm một miếng bánh hoa đào đưa cho Trình tiểu công tử, mà Trình tiểu công tử nhận miếng đồ ăn thứ n do hoàng hậu đưa cho, nhặt nhèo ăn.

Cậu tuổi tuy còn nhỏ, nhưng cũng biết điều mà mình nói mấy hôm trước là đại nghịch bất đạo cỡ nào, cho nên nhìn hoàng đế tỏ ra không có chuyện gì, tay chân cậu hết sức luống cuống, còn nhìn vẻ mặt ôn nhu của hoàng hậu, trong lòng cậu lại dấy lên cảm giác áy náy hết sức.

Hoàng hậu đương nhiên là nhìn thấy hết biểu tình của đứa trẻ này, chính là nàng chỉ bất động thanh sắc ngồi yên bên cạnh hoàng đế nói tiếp

“Người cũng đừng khấn trương, lần này Hoàng thượng cùng bản cung gọi người đến là để thương lượng lại chút chuyện của người cùng Tương Nghi công chúa, nếu người có ý kiến gì thì cũng có thể nói ra.”

“Trẫm vẫn là câu nói đó thôi, không đồng ý!”

Hoàng đế ngồi yên sấm vai “Uy mãnh cường ngạnh” của hắc, vì tương lai không bị đối xử ác liệt hơn, đành phải cố gắng đóng cho giống.

“Nhưng mà bệ hạ, đứa nhỏ này cùng với Trìn Phong thật sự rất hòa hợp, chúng ta làm cha mẹ sao có thể ngăn cản chứ.”

“Ai quan tâm nó thế nào, trẫm nói không được là không được!”

“Hoàng thượng, sao người có thể không nói lý lẽ như vậy!!”

“Trẫm đương nhiên có thể không lý lẽ như thế!!”

Hoàng đế cùng Hoàng hậu ngồi một câu ta một câu đối chơi gay gắt, buổi đàm phán vốn tương đối hòa hợp giờ trở thành mây đen mù trời, mà Trìn tiểu công tử đã sớm bị ném qua một bên không người quan tâm. Hơn nữa cậu còn phát hiện ra một điều, Hoàng hậu nương nương thường ngày luôn ôn nhu hiền đức giờ ngày càng có xu hướng trở nên..... hung hãn.

“Đây là hạnh phúc của Trìn Phong, người sao có thể chỉ dựa vào yêu ghét của bản thân thế được!”

“Trìn Phong là nữ nhi của trẫm, trẫm đương nhiên có thể làm theo ý mình!”

“Hoàng thượng!”

Hoàng hậu bất mãn đập mạnh một chưởng lên bàn. Còn người ngồi ở phía trên, hoàng đế, tựa hồ bị khí thế của hoàng hậu dọa, nhất thời cũng mất đi khí thế.

“Nàng, nàng muốn làm gì?”

Ngữ điệu của hoàng đế yếu đi trong nháy mắt.

Hoàng hậu lập tức cười lạnh hai tiếng, một tay chống thắt lưng một tay vuốt má hoàng đế.

“Chuyện đối ngoại nô tỳ không có khả năng quản, nhưng mà trong nhà này, xin người nhớ cho, đây là địa bàn của thiếp!!”

Cho dù là có khoảng cách nhất định, cũng không nhìn thấy ánh mắt của hai người lớn đang chơi diễn trò kia, nhưng Trìn tiểu công tử vẫn tinh tường nhận ra ngữ khí lạnh lẽo của hoàng hậu. Mà khẩu khí này, động tác này, thậm chí cả nội dung câu nói đều là những điều cậu hết sức quen thuộc —— đây chính là mẫu thân cùng các vị tỷ tỷ vô cùng “hiểu chuyện” của cậu. Nghĩ đến đây, cậu không khỏi chăm chú quan sát hoàng đế, đó chính là vẻ mặt giận dữ đến mặt không đổi sắc a, so với vị phụ thân mới chỉ chống cự vài câu đã vội cười làm hòa với mẫu thân của cậu thì hắc đã là rất cường đại rồi.

Còn hoàng đế của chúng ta đương nhiên không làm Trìn tiểu công tử thất vọng, không làm cái kiêu mới chịu uất ức vài câu đã vội vàng mở miệng lấy lòng thê tử. Hắc đây xoạt một tiếng đứng dậy, ai nhìn vào cũng nghĩ hắc sẽ quyết phân cao thấp với hoàng hậu, cho nàng thấy khí chất nam tử của mình, nhưng rồi đột nhiên hắc quỳ sụp xuống, mấy giai đoạn nhu hòa nịnh nọt van xin không thiếu lấy một bước mở miệng.

“Hoàng hậu! Trẫm sai rồi, từ nay về sau trẫm sẽ không bao giờ.... dám khoa chân múa tay can thiệp vào chuyện nhà nữa, nàng đại nhân đại lượng tha cho trẫm lần này đi!!!”

“Vậy người nói đi, có chịu phạt hay không?”

“Chịu chịu chịu, buổi tối trẫm nhất định sẽ tới Hoàn Khôn cung, thành thành thật thật chịu tội với hoàng hậu!”

Hoàng đế vừa nói còn vừa kéo váy hoàng hậu, một chút về mặt không cam lòng cũng không có, trái lại còn như con cún vẫy đuôi với chủ, vẻ mặt vui mừng như chiếm được rất nhiều tiện nghi.

~

“Aizzzz Cái này cuối cùng cũng xong rồi.”

Ngay sau khi Trình tiểu công tử tím mặt chạy ra ngoài, còn bỏ lại câu “Bệ hạ thật sự khiến tiểu nhân quá thất vọng.”, hoàng đế rút cuộc thở phào nhẹ nhõm đứng lên, phỉu phỉu quần áo bám bụi một chút, trong lòng còn cực độ bất mãn lâu lâu.

“Đúng là, trầm làm cho thằng nhóc kia thất vọng cái gì chứ!”

Rõ ràng là do nó tự ảo tưởng hẳn rất vĩ đại đó chứ, không phải chỉ là cúi đầu với thê tử thôi sao!

“Cũng không hẳn là vậy, nhưng mà đứa nhỏ này đúng là khiến người ta khó hiểu. Có thể nói lúc trước hoàng thượng kiên quyết phản đối chuyện này là hết sức sáng suốt!!

Hoàng hậu khiêm nhường phụ họa. Nhưng mà thực sự nàng cũng không hiểu hoàn toàn chuyện này, đầu tiên nàng chỉ cảm thấy đứa nhỏ này được nuôi dưỡng trong một môi trường thiếu nam tính như thế, nhất định sẽ sinh ra dấu hiệu của một hội chứng mà thời hiện đại gọi là “Luyến phụ tình kết”(*), hơn nữa dưới sự diễn xuất phối hợp của hoàng đế, cuối cùng đã thành công sửa đúng lại suy nghĩ lệch lạc của thằng bé.

(*)Tức là hội chứng yêu những người bằng tuổi cha mình.

Chính là sau khi thấy hình tượng “Nam tử khí khái” của hoàng đế đổ sập ầm ầm, thậm chí còn không có biểu hiện gì là nhục nhã, xấu hổ, hoàng hậu không khỏi âm thầm thở dài. Có khi nào mình đối đã với trượng phu đã sai phương pháp rồi không? Bằng không sao hẳn lại có thể diễn hình tượng khuất phục cam chịu, không tôn nghiêm mất thể diện tự nhiên thuần thực như vậy chứ?

Aizzz..... dù là vì phòng ngừa cho con trai không biến thành người như Trình Lan hay là cái gì khác, hoàng hậu cũng vẫn cảm thấy mình nên tăng cường “Phu cương” lên một chút thôi.

35. Chương 35: Chiến Tranh Lạnh

Editor: Vân Nghiên

“Đại tỷ nói khi nào mới về?”

Sau buổi hạ triều hôm nay, hoàng đế theo lệ hỏi hoàng hậu một vấn đề mà mấy hôm nay ngày nào cũng hỏi. Còn hoàng hậu cũng cứ trả lời theo kiểu nghìn bài một điệu như thế.

“Công chúa nàng nói..... sẽ không bao giờ về nữa.”

“Câu này đã nói bao lần rồi?”

“Đã phá vỡ kỉ lục ghi chép rồi.”

“Xem ra lần này nghiêm trọng đây.”

Hoàng đế cùng hoàng hậu nhìn nhau, bất đắc dĩ thở dài.

Thiên hạ không ai không biết, Hôn lễ thế kỷ được tổ chức vào mười tám năm trước khi Lương Hoàng công chúa gả cho Thôi Tuyền kia, vài hồng ngàn dặm kéo dài từ cửa cung đến đại môn Thôi phủ, còn có Đông cung thái tử tự mình tặng lễ vật. Một bên công chúa xinh đẹp như hoa, là hòn ngọc quý trên tay thiên tử được muôn người ngưỡng mộ, một bên là thiếu niên có danh có vọng, tiền đồ rộng mở, tiêu sái anh tuấn, người ngoài nhìn vào ai cũng thấy họ đúng thật là xứng đôi vừa lứa, nhưng thực tế hai người trong cuộc nghĩ thế nào, đây không phải là chuyện mấy người đứng ngoài xem nào nhiệt có thể hiểu.

Quá khứ thực sự của câu chuyện này đúng ra phải là: công chúa diện hạ ngồi trong hỉ kiệu đỏ thắm mà tâm không cam lòng không nguyện, còn chú rể trong phủ cũng nóng nảy đến phát điên. Nguyên nhân của hai tầng tâm lý này thật ra cũng không khó hiểu: Lương Hoàng công chúa đương tuổi mới lớn, hiển nhiên phản cảm với mấy hành vi ép duyên trắng trợn, vậy nên nàng trực tiếp đánh đồng Thôi Tuyền mà mọi người luôn ca tụng trở thành một kẻ cạy tài khinh người. Vốn đã không có ấn tượng tốt, nay còn bị chỉ hôn cho một

cô vợ là công chúa cao cao tại thượng, đương nhiên Thôi Tuyền gia trưởng kiêu ngạo cũng không cách nào chấp nhận nổi.

Vì thế trong mười tám năm đó, số lần Lương Hoàng công chúa lại mặt trên danh nghĩa “thăm người thân” an ổn đứng đầu bảng xếp hạng so với những công chúa cùng hệ, đến bây giờ, khi đã làm mẹ của hai đứa nhóc thì tần suất nàng chạy về hoàng cung cũng chưa từng giảm sút. Lúc đầu mọi người còn tận tình khuyên bảo nàng, cố gắng làm công tác tư tưởng giữa hai vợ chồng, sau này lại dần dần nhận ra nó như một thói quen của họ, hoặc có thể nói đây là một chu kỳ xoay vòng không có hồi kết, nên cũng đều mắt nhắm mắt mở xem tiếp theo họ sẽ diễn trò gì. Nhưng dù sao kết cục vẫn luôn là một người bê bậc thang đến, người còn lại ồm ồm ở thuận theo mà về. Cái gọi là “đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa”, không phải chuyện mà người ngoài bọn họ có thể quản được.

“Vậy lần này rốt cục là vì chuyện gì?”

Giữa trưa khi Hoàng hậu đến hỏi thăm Lương Hoàng trưởng công chúa còn đang hờn dỗi trốn trong cung, lập tức mở miệng hỏi han. Thật ra nàng cũng có thể dựa vào tiền lệ cả chục lần trước đây mà đoán được tám chín phần, chẳng qua lần này bà chị chồng của nàng hình như rất cường ngạnh, thời gian ở lại trong cung cũng khá lâu rồi, điều này không khỏi khiến hoàng hậu hiếu kỳ tột độ, Thôi đại nhân kia đã làm cái gì mà đắc tội bà chị thần kinh này của nàng thế không biết?

“Còn vì chuyện gì nữa? Tại cái tính tình thối không chịu nổi của hần chứ sao!”

Lương Hoàng công chúa đập mạnh chén trà xuống bàn, khinh thường hừ mạnh một câu.

Hoàng hậu âm thầm cười khổ, chuyện Thôi Tuyền kiêu căng ngạo mạn đến khó chịu cả triều đình có ai không biết, thân là thê tử có quan hệ mật thiết nhất với hần như Lương Hoàng công chúa mà còn bị chọc đến phát điên cơ mà, hoàng hậu biết giờ mà hỏi thẳng ra kiểu gì nàng cũng không nói, đành bóng gió gần xa ám chỉ.

“Phò mã tài hoa của chúng ta gần đây mới được bổ nhiệm làm Lễ bộ Thượng thư, tâm tình hoàng tỷ hần phải rất tốt chứ!”

Trong đủ các chức quan đứng đầu, Lễ bộ Thượng thư tuy so phẩm cấp, cấp độ đều thấp hơn Tông Nhân lệnh, nhưng lần điều động chức vị này lại khiến cho Thôi Tuyền có thể thật sự làm một vị quan lại trong triều, rời xa công tác ô dù cho các cô di chú bác trong họ muốn cho con cái đi làm quan mà tiến thẳng vào trung tâm quyền lực, chính là sau khi Lương Hoàng công chúa nghe xong còn phát hỏa kinh khủng hơn.

“Tốt cái gì mà tốt! Đừng có mà nhắc chuyện này với ta nữa, ta sẽ tức điên lên mất! Đúng là đồ thần kinh!”

Nếu hỏi ai là người duy nhất dám mắng Thôi Tuyền đại nhân là đồ thần kinh, vậy thì cả nước chỉ có mỗi Lương Hoàng công chúa, hoàng hậu cười cười, mắt thấy nàng ta đã sắp có xu hướng mở máy, liền lập tức sắp tới. Lương Hoàng công chúa không phải dạng người hay cam chịu, nàng sẽ không bao giờ cắn răng im lặng để bản thân phải chịu ủy khuất, vậy nên sau vài câu hỏi của hoàng hậu, Lương Hoàng công chúa liền uất ức nói ra sạch sành sanh.

Nguyên do còn không phải do trận điều động nhân sự kia sao. Theo lời của Lương Hoàng công chúa, trước đó khi Thôi Tuyền đi phúng viếng cho lão Thượng thư quá cố, có không ít đồng nghiệp nói hần nhất định sẽ được thế vào vị trí của Lễ bộ Thượng thư, Thôi Tuyền quả quyết phủ nhận, ai dè ngay hôm sau hoàng đế đột nhiên hạ chỉ bổ nhiệm, trước đó cũng chưa thềm bàn bạc hay đã thông tư tưởng gì cho hần, khiến cho hần không kịp chuẩn bị, cảm thấy giống như bị ăn một cái tát ngay giữa bàn dân thiên hạ, ghen một bụng tức quỳ xuống linh chỉ tạ ân.

“Muội nói xem cái này liên quan gì đến ta chứ? Ta trừu ai chọc ai chắc? Có nhà ai trọng phu được thăng chức không về nhà báo tin vui mở tiệc mừng, hần đây ngược lại, về nhà không những không hòa nhã còn làm như kiểu có ai thiếu nợ hần, lại còn dám hỏi ta có phải đi tìm hoàng đế nhờ vả! Muội nói xem..... Lương Hoàng ta từ nhỏ đến lớn có bao giờ phải đi cầu cạnh người ta cái gì chưa?”

Lương Hoàng công chúa càng nói càng thấy tủi thân, thù mới hận cũ lần này lời ra nói hết, trong ngực đang tức đến phát điên.

“Suy nghĩ của Thôi đại nhân cũng không khó hiểu, hắn có lòng tự trọng cao như vậy, đương nhiên không thích người khác nói hắn không làm mà hưởng.....”

“Hắn có tự trọng là rất giỏi à! Chẳng nhẽ ta đây không có tự trọng? Lúc phụ hoàng còn tại vị có ai không biết tính của ta, ta còn chưa từng khiến ai tức giận, huống chi là bị người ta làm cho tức giận! Lại nói trong số các phò mã, hắn là kẻ không biết tốt xấu nhất!”

“Sao lại có thể không biết tốt xấu, mọi người có ai không biết Thôi đại nhân là hiền tế có tư chất cao nhất của tiên đế, cũng chỉ có công chúa người mới xứng với hắn thôi. Muội nói câu này nghe có chút bất kính, nhưng mà công chúa tỷ thử nghĩ xem, nếu đổi với tỷ muội khác của hoàng thượng thì chắc gì cuộc hôn nhân này đã thành! Chẳng lẽ tỷ muốn tìm một người giống lục phò mã sao?”

Hoàng hậu nịnh nọt chửi chu không một dấu vết như thế khiến cho sắc mặt Lương Hoàng công chúa dịu đi rất nhiều, mặt khác còn lấy ví dụ về Thôi Cảnh, càng khiến cho nàng cảm thấy may là mình lấy được trượng phu hiện tại.

Hoàng hậu miễn tuệ sâu sắc sau khi đã nắm bắt được chút biến hóa này trên mặt của Lương Hoàng công chúa, tiếp tục góp thêm vào một viên gạch.

“Không thì bảo Hoàng thượng triệu Thôi đại nhân đến nói chuyện đi, nếu là do bộ hạ vô tình gây ra thì để cho người đi mà giải quyết.”

“Không được!”

Lương Hoàng công chúa nghiêm túc nói.

“Muội đừng có đi tìm Hoàng thượng, ta xem như đã nhìn rõ rồi, sai lầm lớn nhất trong đời này của ta chính là đi mặc hỉ phục rồi mang đồ cưới tự dâng đến tận cửa cho người ta! Nếu mà được Lục sinh chỉ lễ xin nâng vào cửa như muội thì hắn có mà dám bắt ta nhìn sắc mặt! Lần này nói gì thì nói còn lâu ta mới chủ động, để ta xem xem hắn kéo dài được bao lâu!”

Phải đợi Thôi Tuyền chủ động làm hòa..... Hoàng hậu cảm thấy so với chuyện Lương Hoàng công chúa chủ động làm hòa xác suất còn bé hơn, hơn nữa tần số điện não đồ của bà chị này người thường quả thật không cách nào bắt kịp nổi. Nàng đứng là không phải chủ động tự dâng mình đến cửa, nhưng mà nàng làm gì có quyền được mắng trượng phu là đồ thần kinh đâu! Con người có lúc được lúc mất, đôi khi cũng phải nghĩ thoáng ra cho thanh thản chút chứ.

Hoàng hậu đang định tiếp tục dựa theo ý nghĩ này mà khai triển một bài thuyết minh nữa, tuy nhiên là nàng còn chưa kịp bắt đầu thì nữ quan ngoài điện đã tiến vào bẩm báo.

“Hoàng hậu nương nương, Trưởng công chúa điện hạ, có hai tiểu công tử từ phủ công chúa đến cầu kiến.”

Hai vợ chồng bọn họ dù đang chiến tranh lớn thế nào thì trẻ con cũng là vô tội, Lương Hoàng công chúa nhìn trái nhìn phải một lượt hai đứa bé đã lâu ngày không gặp, nhân tiện mở miệng hỏi han.

“Cha các con đang làm cái gì?”

“Cha đương nhiên là đi làm, gần đây toàn về phủ lúc tối muộn thôi, nương, chừng nào người mới về?”

Thôi Thường Khanh đứng bên cạnh mẫu thân, cùng với đệ đệ của cậu nín y phục mẫu thân mà làm nũng. Lương Hoàng công chúa xấu hổ ho khan hai tiếng, thật ra nàng cũng rất muốn hỏi: “Là các con muốn nương về hay là cha các con muốn ta về?”, nhưng mà thấy hoàng hậu còn đang ở đây, ngượng ngùng không dám nói ra câu không tiền đồ như thế, đành phải tìm cách đánh đường vòng.

“Là hai con tự mình tới sao?”

“Cha cũng biết bọn con tới đây.”

“Thế hắn có bảo các con mang gì đến không?”

“A! Có, cha bảo mang đến cho người một bức thư.”

Hừ! Thế này còn tạm được. Lương Hoàng công chúa nhìn con trai sờ soạng trong lòng hồi lâu mới lấy ra được một phong thư thì thật sự cảm thấy mất kiên nhẫn, lúc sau nghĩ lại lại thấy bản thân quá thất thố, ngại ngần đưa mắt nhìn hoàng hậu, nhưng không giấu được vẻ đắc ý khi nhìn thấy thư của trưởng phu.

“Nương, khi nào thì người về?”

Thôi gia nhị công tử nhìn mẫu thân hồi lâu không có phản ứng gì, không khỏi nóng vội hỏi. Bọn nó còn chưa dám nói cho mẫu thân rằng áp thấp trong nhà càng ngày càng có xu hướng tăng cường mạnh mẽ, môi trường này thật sự không phù hợp cho nhân loại — đặc biệt là nhi đồng mới lớn sinh sống đâu....

“Nương?”

“Ta không bao giờ..... trở về nữa! Vĩnh viễn! Vĩnh viễn không về!!

Lương Hoàng công chúa sau một hồi lâu im lặng đột nhiên hét lớn một tiếng như vậy, trong tay nắm chặt bức thư, cả người không ngừng run rẩy, hành động này của nàng không chỉ dọa hai đứa nhóc phát sợ mà ngay cả hoàng hậu cũng giật nảy cả mình. Nàng nhìn lá thư đang bị nắm đến nhàu trong tay chị chồng, suy nghĩ không lẽ Thôi Tuyền vô tâm tới mức đi viết thư châm chọc khiêu khích? Không phải chứ, theo như tính cách của hần thì cho dù có không cúi đầu nhận lỗi, nhưng cũng tuyệt không làm cái trò bỏ đá xuống giếng lấy thê tử ra làm trò cười đâu!

“Công chúa, Thôi đại nhân viết.....”

“Hần nói thế là có ý gì? Đây là muốn nhận sai với ta hả?”

Lương Hoàng công chúa hươ hươ bức thư trong tay, làm cho hoàng hậu có vinh dự được chiêm ngưỡng văn phong của tân nhiệm Lễ bộ Thượng thư, hần viết —

“Công chúa, gần đây triều đình có kỳ khảo hạch sáu năm một lần, cho nên ta cũng chưa có cơ hội hỏi chuyện của nàng. Thật ra vào bộ Lễ không phải mong ước ban đầu của ta, nhưng mà nếu đã ngồi vào đây rồi thì ta cũng chỉ còn cách làm cho thật tốt. Tiện hôm nay Thường Khanh Thường Mậu nói muốn đến thăm nàng, ta bảo hai đứa mang đến cho nàng một bức thư, coi như là hỏi thăm nàng một chút đi.....”

Chỉ vừa nhìn một cái hoàng hậu đã thấy huyết Thái Dương của mình đau không chịu nổi, Thôi Tuyền đứng là rất tận tâm với công tác trong triều đình, còn chuyện nghe tới tố cáo lại thê tử của hần bỏ đi khỏi nhà cũng cảm thấy rất bình tĩnh tự nhiên..... Về phần có hy vọng thê tử về nhà hay không, hần chỉ viết một câu cuối cùng —

“Nếu nàng thấy ở trong cung thoải mái như thế, vậy thì ở lâu một chút, đợi bao giờ ta xong việc rồi đến đón nàng, dù sao nàng cũng là công chúa hoàng gia đã gả đi thành ngoại nhân rồi, đừng gây thêm phiền phức cho các nương nương cùng bề hạ.”

~~

“Rốt cuộc khi nào đại tỷ mới về nhà đây?”

Hoàng đế thân là đệ đệ lần thứ n truy hỏi.

“Không biết nữa, nô tỳ thấy thời gian công chúa cần để điều chỉnh tâm tình cũng không ít đâu.....”

Hoàng hậu thở cái dài thượt, nghĩ lại phản ứng của Lương Hoàng công chúa hôm đó, không nghĩ ra nổi một dự tính nào lạc quan cho tương lai hết.

“Còn chờ nữa? Phải chờ bao lâu nữa đây? Trẫm chỉ sợ chưa đợi được đại tỷ quay về đã bị làm cho phát điên rồi!!

“Hoàng thượng người có ý gì?”

Hoàng hậu nghi hoặc nhìn hoàng đế, nghĩ thầm, cũng không phải là vợ của người bỏ đi, người điên cái gì mà điên?

“Nàng không biết đấy thôi, hiện tại chỉ cần nhìn thấy Thôi Tuyền là trẫm cả người run sợ! Không! Không chỉ trẫm, hiện giờ cả triều đình nhìn thấy Thôi Tuyền là cùng nhau lũ lượt run rẩy, trong lúc khảo thí lần

này, quan viên ở kinh thành cùng quan viên địa phương đã dâng không biết bao nhiêu tấu chương lên chỗ trẫm, nói thẳng bọn họ làm thuộc hạ của Thôi Tuyền đúng là sống dở chết dở!”

“Chẳng lẽ Phò mã không phân biệt được công với tư sao?”

“Vấn đề chính là hắn quá rạch ròi công tư ấy!! Chuyện hắn xử lý quan viên làm sai là đương nhiên, chẳng qua phải chú ý cách thức một chút, nếu hắn cứ tiếp tục làm như vậy thì không phải người tài sẽ chạy hết sao? Hắn rõ ràng biết chuyện đấy, mà còn khư khư cố chấp, nằng nói đây không phải là cháy nhà hại cả cá(*) sao?”

(*)Câu này nghe hơi buồn cười, chẳng biết có thật không, nhưng ngụ ý chắc là Người trong cuộc tranh chấp, người ngoài cuộc không liên quan cũng bị liên đới vào.

Đối với than phiền này của hoàng đế, hoàng hậu chỉ biết âm thầm xấu hổ. Vợ chồng người ta chỉ mới chiến tranh lạnh một chút mà đã khiến cho triều đình biến thành chú cá vô tội bị hại, thật không biết nên nói hoàng đế chế ngự kẻ dưới vô phương hay là Thôi Tuyền quả không hổ danh “Thần đồng” nữa.

“Thật ra..... Nô tỳ thấy lần này trưởng công chúa không hề có ý nhượng bộ rồi..... Ai bảo bệ hạ người, muốn thắng chức cũng không thêm hỏi người ta một tiếng, nói một câu thôi có phải không xảy ra chuyện rồi không!”

“Trẫm biết chắc hắn không đồng ý thì mới phải chơi trò đột ngột này chứ! Vậy nằng nói xem bây giờ trẫm phải làm sao. chẳng lẽ bắt trẫm đi giải thích? Mặt mũi của trẫm chẳng nhẽ không quan trọng bằng tên Thôi Tuyền thần kinh không bình thường kia chắc!!”

Tuy rằng không đồng ý với chuyện hoàng đế tiền trạm hậu tấu như vậy, nhưng hoàng hậu đương nhiên không tính bảo hoàng đế triệu Thôi Tuyền đến đả thông tư tưởng.

“Người đột nhiên ra mặt cũng không ổn đâu, đây là chuyện nhà của trưởng công chúa, nhưng thật ra nô tỳ thấy có một người rất thích hợp.....”

~

Ngày hôm sau, Thôi Cảnh Thôi phò mã nhà Huy Trữ công chúa đến cửa lớn nhà huynh đệ đồng tộc kiêm huynh đệ đồng hao thăm hỏi.

“Cái này liên quan gì đến đệ?”

Thôi Tuyền tuy còn chút kiên nhẫn để tiếp đãi Thôi Cảnh, nhưng mà đối với việc hắn đột nhiên xông đến hỏi về cuộc sống gia đình của mình cũng không lấy gì làm hòa nhã lắm.

“Theo lý thuyết thì cũng có liên quan đến đệ mà! Huynh là huynh đệ đồng tộc với đệ, công chúa lại là chị vợ của đệ, đệ tới hỏi cũng đâu có gì sai.”

Thôi Cảnh đón đầu ca ngợi lý niệm hài hòa mà xưa nay luôn theo đuổi “Huynh tốt thì nhà đệ mới tốt”, đương nhiên nguyên nhân sâu xa hơn bắt buộc hắn phải đến chỗ này không gì khác chính là thê tử Huy Trữ công chúa của hắn ép hắn tơi tữa làm công tác tư tưởng cho Thôi Tuyền. Về phần tại sao Huy Trữ công chúa lại quan tâm đến một vấn đề không liên quan đến làm đẹp như thế chung quy là do một câu nói của hoàng hậu.

“Kể cả có là người như Thôi Tuyền so ra cũng kém Lục phò mã a, phu quân của công chúa muội có tài như vậy, chắc sẽ cấp cho Thôi Tuyền được rất nhiều đề nghị đó!!”

Câu nói này căn bản đã thỏa mãn lòng ham hư vinh to lớn của Huy Trữ công chúa.

“Cho nên? Đệ có ý tưởng gì?”

Thôi Tuyền vốn cũng chẳng trông cậy gì vào việc nghe được ý gì có tính kiến thiết từ cái miệng của tộc đệ, nhưng đối với việc hắn thật tâm lo lắng cho mình, Thôi đại nhân vẫn bảo trì thái độ tôn trọng, một bên điem nhiên thảo công văn, vừa không chú tâm mở miệng hỏi.

“Đương nhiên là nói vài câu để nghe trước mặt công chúa rồi! Công chúa nằng cũng chỉ là đợi huynh đưa một cái bạc thang để bước xuống thôi.”

“Dễ nghe? Ví dụ.....”

“Ví dụ như ‘Nếu ta không giải thích với nàng thì ta sẽ hối hận cả đời, bởi vì nàng là duy nhất của ta.....’”

“Aishhh ——” Thôi Tuyền ném bút lên trên bàn công văn “Đệ... đệ học ở đâu ra mấy câu nói buồn nôn như vậy hả?”

“Sao lại có thể nói là buồn nôn? Vậy câu này thì sao ‘ Không nghe thấy giọng nàng, tìm ta như ngừng đập!’”

“Tìm đệ mới ngừng đập ấy!”

“Vậy câu này.....”

“Được rồi, không cần phải nói nữa đâu.”

Sau khi Thôi Tuyền nghe được mấy lời trong Thanh hoa bảo điển (Đây chắc là tên một quyển bí kíp hay tiểu thuyết gì đó có dạy mấy chiêu tán gái) mà Thôi Cảnh bị thê tử ép học thuộc thì hắn cảm thấy như cơm mình mới ăn hôm qua cũng phải phun ra bằng sạch, hắn cũng không quên cãi lại

“Ta có làm gì sai không? Đương nhiên là không? Đã không làm sai, vậy thì tại sao phải bẻ cong sự thật để đi nịnh nọt người khác?”

“Đại ca à, đây không phải ‘người khác’, đây là thê tử của huynh mà! Tạm thời không phân đúng sai, huynh thân là nam tử hán đại trượng phu, chẳng nhẽ lại không có dũng khí cúi đầu trước nữ tử sao?”

Thôi Cảnh đầu tiên còn sợ sệt không dám nói linh tinh trước mặt Thôi Tuyền, nhưng càng giảng lại càng dũng cảm, rất có khí phách của người đi tiên phong bảo vệ nữ quyền, không thể không nói đến công lao giáo dục của Huy Trữ công chúa.

Thôi Tuyền lần đầu tiên cúi đầu trầm mặc, không biết là lời nói cụ thể của Thôi Cảnh đã thuyết phục hắn hay là cái gì, nhưng quả thật là hắn rất cần một sự đột phá. Trong quá khứ, chuyện này luôn là hai bên tìm cách lùi bước, nhưng mà thực tế thì Thôi Tuyền hắn cực kỳ ít làm bên thoái nhượng kia, bởi vì hắn không muốn nghe thấy người khác bảo mình là kẻ dựa hơi thê tử, cho nên ở trước mặt nàng cũng có cố ý tỏ ra cường thế hơn, đôi khi hắn cũng không hiểu có phải bản thân đã hơi quá đáng rồi không.

Thôi Cảnh nhìn tộc huynh lâm vào trầm tư, vội vàng quạt lửa cho cháy to hơn.

“Nếu đại ca huynh thấy không nói ra được, vậy thì chúng ta viết ra!”

“Viết cái gì?”

Thực ra Thôi Tuyền cảm thấy lá thư lần trước mình viết cho thê tử rất là tốt, nhưng không hiểu sao nàng lại không cảm nhận được dù chỉ một chút? Nào biết sau khi nhìn mẫu thư của Thôi Cảnh, hắn mới biết cái gì gọi là thư tình thật sự!

“Vẫn nên viết mấy thứ dễ nghe dễ đọc thôi, ví dụ như là ‘nhớ nàng đến mức lòng thấy không vui, nhớ đến phát cuồng’ hay là ‘tình yêu của ta như mũi tên vút bay, một khi đã bắn ra là không thu lại được’ hay là ‘ta đối với nàng.....’”

“Đệ có thấy nó chán ngán tới mức nói không được mà viết cũng không xong không?”

Thôi Cảnh rất bất mãn với chuyện tộc huynh hắn chê bai mấy câu hắn tỉ mỉ nghĩ ngợi này giờ, chính là nghĩ tới tầm quan trọng trong việc dạy Thôi Tuyền biết nam tử luôn là người nhượng bộ trước, Thôi Cảnh quyết tâm đem bản lĩnh trấn gia(*) của mình ra.

(*)Ai hay xem phim chương thì biết mỗi phái thường có một “bảo vật trấn sơn” hay là “bảo vật trấn phái”, ở đây nhà bạn Thôi Cảnh là “bản lĩnh trấn gia”, đây là bản lĩnh nịnh nọt tốt nhất trong nhà bạn ý, thiếu nó là nhà bạn ý không yên.

“Không muốn nói cũng không muốn viết, vậy phải dùng chiêu này rồi.....”

“Hả, chiêu gì?”

Thôi Tuyền có chút tò mò nhìn tộc đệ, nhưng lại thấy hắn gian manh tiến lại gần.....

“Bốp!”

Đám tôi tớ vừa vùn đi ngang qua bên ngoài thư phòng phủ công chúa đều nói chính mình nghe thấy tiếng động thanh thúy giống như có ai bị ăn tát vọng ra từ trong phòng.

~~

“Chàng tới làm gì?”

Nhìn thấy Thôi Tuyền, Lương Hoàng công chúa liền xoay mặt qua một bên, thật ra là để che giấu tâm tình kích động của mình. Kiên trì mười tám ngày, cuối cùng thắng lợi cũng dâng đến tận cửa, đồng thời cũng đánh vỡ kỉ lục trên bản ghi chép bỏ nhà ra đi của mình.

“Đương nhiên là tới đón nàng về.”

Thôi Tuyền không nhanh không chậm trả lời, tựa như đây là một chuyện rất bình thường.

“Gì cơ? Thôi đại nhân đã làm xong chuyện công rồi sao?”

“Xem là như thế đi, mấy chuyện còn lại không cần ta động tay vào.”

“Chàng..... Muốn về tự về đi! Ta không về!”

Lương Hoàng công chúa suýt nghẹn cả hơi vì tức, mà Thôi Tuyền cũng ý thức được bản thân vừa lỡ miệng, không có cách nào khác, ai bảo hấn bị nhiễm thói châm biếm cay độc này nhiều năm rồi chứ.

“Công chúa, chúng ta đều là người lớn cả rồi, đừng như vậy nữa..... Hơn nữa nàng đã là mẹ trẻ con rồi, nỗ để lại hai đứa một mình trong nhà sao?”

“Ta là mẹ đứa nhỏ rồi thì chàng là cái gì? Chàng không phải cha của chúng à! Chàng không phải trụ cột phu của ta chắc! Chàng dựa vào đâu mà khiến ta tức giận hả!!”

“Xin lỗi, lúc đấy là do ta quá tức giận, cho nên hơi quá đáng.”

“Lúc đấy? Thế còn bây giờ?”

Đối mặt với thái độ không thuận không buông của thê tử, Thôi Tuyền thở mạnh, rồi lại hít sâu, đại não cũng bắt đầu suy nghĩ: nói câu nào mới tốt đây? Không có nàng thì tim ta sẽ ngừng đập? Không được, rõ ràng là tim hấn vẫn đang đập mà, giả quá!

Mỗi ngày nhớ nàng đến tâm không vui nổi, nhớ đến phát cuồng? Vậy mười tám ngày qua biết giải thích thế nào?

Đừng nghĩ Thôi Tuyền bị Thôi Cảnh nói cho mấy câu buồn nôn kia thì hấn sẽ không quan tâm, hấn nghe không nhiều nhưng đều nhớ hết cả, chỉ là chọn lựa xem nên nói câu nào, hấn thấy câu đầu tiên mà Thôi Cảnh nói còn có chút đứng đắn hàm xúc một tí.

Vậy câu này đi, ai bảo hấn là nam nhân chứ!

“Bây giờ..... Bây giờ ta muốn giải thích với nàng, nếu ta không nói ra, vậy thì sẽ hối hận cả một đời, bởi vì..... bởi vì..... nàng là..... duy nhất của ta.”

“..... Cái gì? Chàng nói cái gì?”

Lương Hoàng công chúa trợn mắt há miệng nhìn Thôi Tuyền, nàng không nghe nhầm đấy chứ? Hay kẻ này là đồ giả mạo? Cái gì mà “Nàng là duy nhất của ta”..... câu này cả đời nàng, không không không, là đời trước, kiếp trước kiếp này cộng lại cũng không nghĩ đến câu này sẽ được thốt ra từ miệng Thôi Tuyền đâuuuuuuuuu!!!!

“Chàng..... không sao chứ?”

Mắt thấy vẻ mặt đang nhìn mình của Thôi Tuyền, Lương Hoàng công chúa vẫn là hết sức lo lắng, tiến đến gần trước mặt tay sờ thử trán hấn —— không sốt mà!

Hóa ra câu này lại có lực sát thương lớn như vậy! Đến lúc này Thôi Tuyền không thể không tin chuyện dù là nữ nhân cao cấp tới đâu cũng có khiếu thẩm mỹ tình thú thấp đến thẩm hại, cảm nhận được xúc cảm

lạnh lạnh từ trên tay thê tử truyền xuống, lại trông thấy vẻ mặt kinh ngạc lo lắng thất thố của nàng, hẳn đã nghĩ đến chuyện sử dụng chiêu thức cuối cùng mà Thôi Cảnh đã dạy, đồng thời chính là nguyên nhân khiến hẳn cho tộc đệ ăn một bạt tai thật mạnh, cuối cùng hẳn vô thức cúi thấp người xuống, ghé sát vào sau cổ thê tử, nhẹ nhàng thổi hơi.

“Áaaaaaaa!”

Tiếng kinh hô của Lương Hoàng công chúa vang tận mây xanh, rất lâu rất lâu sau cũng chưa tiêu tán hết.

~

“Sao đại tỷ còn tới nữa?”

Hoàng đế lo lắng hỏi hoàng hậu, mới chỉ có một ngày thôi đó! Đôi lão phu lão thê này sẽ không cãi nhau nhanh vậy chứ!

“Công chúa bảo là quay về mời ngự y.”

“Ngự y? Ai bị bệnh?”

“Nghe nói là mời cho phò mã.”

“Gì cơ? Thôi Tuyền! Thôi Tuyền bị bệnh gì cơ?”

“Hình như công chúa thấy đầu óc phò mã có chút vấn đề thì phải.....” Hoàng hậu cảm thán lắc lắc đầu
“Cho nên công chúa mới vội vàng về phủ..... Nhưng mà Hoàng thượng không cần lo lắng đâu, nô tỳ nghĩ phò mã chắc hẳn không có vấn đề gì, đợi công chúa nàng xác nhận xong chuyện này thì chắc phải rất rất lâu nữa mới vào cung lại rồi.”

36. Chương 36: Đoàn Tụ Sum Vầy

Editor: Vân Nghiên

“Gì cơ, Vương gia lại muốn từ hôn! Lần này là vì sao thế?”

“Nữ nhi không biết! Chỉ là lần trước nữ nhi cùng điện hạ xuất môn, có người hỏi con có phải là muội muội của Vương gia hay không, hình như vương gia bị shock ghê lắm.”

Viên Diễm bất đắc dĩ nhún nhún vai. Loại hiểu lầm này vốn đã tồn tại từ rất lâu rồi, nhưng mà nàng biết phải nói gì đây. Nàng vốn dĩ là một cô bé mới lớn, cho dù vì lý do hôn nhân nên mới được thăng cấp cả về địa vị lẫn tuổi tác, nhưng số người biết chuyện đầy đâu có nhiều, theo lý thuyết mà nói thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện nhầm lẫn. Thậm chí có lần Dự Lâm vương đi vào quán trọ, tiểu nhị của quán còn ghé sát tai nàng trên đầu ghé:

“Nha đầu, cha của người thật trẻ tuổi!”

Đấy, ngay cả “Cha con” người ta cũng nói rồi thì huynh muội có cái gì phải kinh sợ?

Nghĩ vậy, Viên Diễm liền an ủi phụ thân đang ngập tràn sầu lo.

“Phụ thân không cần lo lắng, theo lý mà nói, năng lực thừa nhận luôn tỉ lệ thuận cùng tần suất đả kích, Vương gia bị đả kích nhiều rồi cũng sẽ quen thôi.”

Đáng tiếc là Viên Khắc Cung vẫn hết sức lo lắng, cái lý luận thực tiễn này thật sự không khiến ông yên tâm nổi, bình thường không phải nạp cát (*) xong là hôn nhân coi như thoải mái sao? Vậy thì có gì mà ông thường xuyên phải nghe tin từ hôn từ vị con rể cao quý kia thế, tuy rằng nữ nhi của ông không quan tâm lắm nhưng Viên đại nhân mỗi lần nghe xong đều như lâm trận giết địch, cẩn thận xem xét, sợ con vịt đã cho vào nồi nấu chín rồi mà còn bay mất. Phải biết rằng, đối phương chính là một trong số ít những người dưới một người trên vạn người đấy, hẳn đã muốn làm gì người dám cản hẳn chắc?

(*) nạp cát: một trong sáu lễ trong hôn nhân thời xưa, tức nghi lễ nhà trai chọn được ngày tốt, báo với nhà gái để hai nhà có thể tiến tới hôn nhân.

~

“À, Thiên Thừa lại muốn từ hôn sao!”

Hoàng đế nghe Viên đại nhân báo cáo xong, biểu cảm gần như giống hệt với Viên tứ tiểu thư, không phản ứng không sợ hãi, bởi vì hiểu biết của hắn về đệ đệ này so với người ngoài còn nhiều hơn nhiều lắm. Nó là người đi theo chủ nghĩa tinh thần của bậc đạo sư, một khi đã hứa hẹn điều gì thì quyết không bội ước. Về vấn đề từ hôn..... đơn giản là thiếu suy nghĩ thôi, có nam nhân nào sắp chấm dứt quãng đời độc thân mà lại không do dự?

Hoàng đế hắn chỉ nhớ đạo nghĩa người phải biết giữ chữ tín của Khổng Mạnh, lại không nhớ tới còn một câu nói khác: kỉ sở bất dục, vật thi vu nhân (Mình đã không muốn thì cũng đừng áp đặt lên người khác). Dự Lâm vương là một chính nhân quân tử không sai, hắn sẽ không đi cưỡng đoạt dân nữ, đương nhiên cũng không muốn có người bắt ép mình, cho nên lúc hắn nói ra chuyện từ hôn không đơn giản chỉ là âm ỉ gây chuyện, đó là châm ngôn đi cùng hành động, lý luận liên hệ thực tiễn!

Chẳng qua thực tiễn này trước mắt tiến triển quá thông thả đi. Cơ sở hiện tại được Dự Lâm vương áp dụng, trên cơ bản đều là phương án chống cự tương đối tiêu cực, nếu ai gặp hắn mà nói tới chuyện này, hắn đều tìm cách đánh trống lảng, tới lúc không lảng nổi nữa thì hắn liền trực tiếp chạy về đất phong trốn tránh, đoạn tuyệt âm tín với người khác.

~~

“Vương gia, gần đây người có chuyện gì phiền lòng sao! Người có muốn chia sẻ cùng lão nô hay không?”

Người có thể thốt ra được lời này chính là quản gia trong Dự Lâm vương phủ tại đất phong Phùng lão đầu, ông là người sống trong phủ lâu nhất, cũng là người lớn tuổi nhất, cho nên khi đứng trước mặt vị chủ nhân trẻ tuổi này mới có thể nói thẳng ra như thế.

Dự Lâm vương nhìn lão quản gia một cái, nhất quyết không hé răng. Đương nhiên là hắn phiền lòng rồi, bởi vì cứ kéo dài thế này, đối với hắn cũng không phải biện pháp tối ưu, dù gì hắn cũng là một thanh niên tốt đầy hứa hẹn, mà nếu cứ kéo dài tiếp nữa, làm chậm trễ nhân duyên của Viên Diễm, hắn cũng thấy ngại. Cái chính là muốn dùng mảnh khước để một dao chặt đứt vấn đề thì hắn lại không có đủ tố chất tâm lý để thực hiện. Mục tiêu mà Dự Lâm vương đặt ra chính là có thể khiến hôn ước này được giải trừ trong hòa bình vui vẻ, có điều..... hơi bị khó.

“Vương gia..... Người đang nghĩ tới hôn nhân của bản thân với Viên gia sao?”

Thấy chủ nhân không nói gì, Phùng lão đầu liền tự mình động não suy nghĩ, đưa ra một dự đoán. Mà Dự Lâm vương lại thực sự thờ dãi, hai mắt mê mang nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Sao, các người đều biết cả rồi à?”

“Đây là chuyện đại sự của Vương gia, lớn nhỏ trong phủ tất nhiên phải đặc biệt lưu tâm.”

Phùng lão đầu tuy nói như vậy nhưng cũng không mượn cơ hội biểu hiện lòng trung thành của mình. Trên thực tế, trong đầu Phùng lão còn nhớ rõ khi chuyện hôn ước của Vương gia được truyền vào trong phủ thì tất cả số người làm mang giới tính nữ trong phủ đều lâm vào tình trạng uể oải tập thể, thậm chí còn có cả cảnh tượng đám nha hoàn vô cùng bị thương cần nết hết cả khăn tay. Nhưng mà Phùng lão đầu chỉ đoán được nguyên nhân trực tiếp, lại không đoán ra nguyên nhân sâu xa khiến Dự Lâm vương nhà ông trở nên rối rắm như thế, cho nên khi hắn hỏi câu hỏi thứ hai, ông nhất thời không trả lời nổi.

“Ông nói..... Muốn làm cho một cô nương ghét một nam nhân thì phải làm thế nào hả?”

“Hả? Ghét?”

“Nói đúng hơn là một cô nương ghét nhất nam nhân đối xử thế nào với mình?”

“Cái đó..... Phải xem xem cô nương cùng nam nhân kia có quan hệ gì!”

Phùng lão đầu sờ sờ râu, thật nghiêm túc đưa ra giả thiết.

Ví dụ như, lão bà của ông ghét nhất con trai họ không có học vấn cùng không có nghề nghiệp, bọn thị nữ trong phủ thì ghét nhất đám sai vặt lúc nào cũng liếc mắt đưa tình chòng ghẹo bản thân, đáng tiếc là hai ví dụ ông đưa ra đều không hợp với điều kiện, bởi vì ngay sau đó Dự Lâm vương đã chỉ ra hai đương sự cụ thể.

“Ví dụ như Phùng ma ma, bà ấy ghét nhất ông làm cái gì?”

Người gọi là Phùng ma ma chính là bạn già của Phùng lão đầu, ví dụ này trong lòng Dự Lâm vương thực chất là “Phùng ma ma” trong vai Viên Diễm, còn “Phùng lão đầu” chính là hắn. Chuyện mà Phùng ma ma ghét Phùng lão đầu làm thì Viên Diễm cũng nhất định sẽ ghét mình làm. Nếu hiện giờ không thể trông cậy chuyện đối phương chủ động từ hôn, vậy thì Dự Lâm vương hắn liền cân nhắc làm sao cho Viên Diễm ghét mình đến cay đắng, đợi đến lúc nàng ta nhìn mình không vừa mắt xem, chuyện này chắc chắn sẽ kết thúc thôi!

Vấn đề duy nhất chính là, hai mươi năm đầu đời của Dự Lâm vương đều dùng để tìm ra phương pháp khiến người ta yêu thích hài lòng với mình, về phần làm thế nào để người ta ghét mình..... Hắn đành phải đi thỉnh giáo lão quần gia kinh nghiệm phong phú, chính là Phùng lão đầu không chỉ có kinh nghiệm dày dặn của một người lớn tuổi, mà còn có kinh nghiệm dày dặn của một —— nam nhân lớn tuổi, còn Phùng lão, sau khi nghe xong câu hỏi này của Dự Lâm vương, nét mặt già nua của ông chợt đỏ bừng, rầm rì cả nửa ngày rồi mới mơ mơ hồ hồ nói.

“Cái đó..... Thật ra thê tử của lão nô không có gì không hài lòng với lão nô cả, nhưng mà theo như hầu hết phụ nhân mà nói..... Lão nô đoán, đại khái là.... tương đối phản cảm với nam nhân ăn..... ăn vụng bên ngoài.....”

“Hoa tửu?!”(*)

(*)Giống bia ôm bên mình ý

Dự Lâm vương mặt mũi lập tức đỏ bừng bừng, hắn đương nhiên không ngây thơ tới mức không biết “Hoa tửu” là cái gì, chỉ là hắn bỏ bao công sức suy nghĩ những chuyện rất nhiều nữ tử ghét bỏ, ví dụ như bạo lực gia đình này, cưỡng công việc bỏ bê nhà cửa này, lại chỉ duy nhất không nghĩ đến ý tưởng này. Trong lòng hắn đột ngột giác ngộ ra, ngẩng đầu nhìn lão quần gia, trong mắt lộ rõ vẻ ta đây đã hiểu rõ rồi

“Phùng thúc, thúc giúp ta thu xếp một chút, ta phải nhanh chóng hồi kinh một chuyến.”

“Vương gia vì sao phải vội trở về như vậy?”

Dự Lâm vương giống như đã hạ một cái quyết tâm thật to thật lớn, trầm giọng đáp

“Đi ăn vụng!”

“Vương gia, cái ăn vụng ấy..... Phải là ở phía đối diện mới phải chứ!!”

~

Phùng lão đầu có một người con trai, hay được gọi là Phùng tiểu ca, vốn sống trong phủ đệ của Dự Lâm vương ở kinh thành, lần này Phùng tiểu ca đột nhiên thấy chủ tử của mình hấp ta hấp tấp chạy vội về kinh thành thì lạ lùng hết sức, không hiểu nguyên do tại sao? Đúng lúc đấy lại nghe tin tức do lão cha từ đất phong truyền đến rằng, vương gia nhà chúng ta đặc biệt quay trở về kinh để ăn vụng. Hắn tuy cảm thấy rất kinh ngạc vì tính tình chủ tử không hiểu sao lại biến chuyển đến thế, nhưng mà với tố chất của một nô bộc chuyên nghiệp, Phùng tiểu ca vẫn làm đúng theo chức trách của mình, đó là đưa Dự Lâm vương tới thanh lâu trứ danh kinh thành —— Hòa Nhạc lâu. Hắn là mọi người còn nhớ rõ, đây là thanh lâu từng có vinh hạnh được nghênh đón “Thánh giá” cơ mà.

Chính là Dự Lâm vương đã tới đứng ngay trước cửa nhà người ta rồi mà còn không chịu đi vào, trái lại lại đem Phùng tiểu ca lôi vào ngồi trong tửu lâu đối diện, nói là muốn quan sát. Mà quan sát này cũng thật lâu, từ lúc mặt trời khuất hẳn sau chân núi phía tây tới lúc mặt trăng treo cao nơi chín tầng trời, ấy thế mà Dự Lâm vương vẫn chưa có ý định đứng dậy. Phùng tiểu ca cực kỳ khó hiểu quan sát chủ tử, căn bản không lý giải nổi, ở cái chỗ chuyên kích thích hormone nam giới thế này thì có cái gì hay để mà quan sát chứ?

“Vương gia..... Hay là lần sau chúng ta lại đến đi?”

Có lẽ hôm nay chủ tử đột nhiên mất hứng rồi. Mà Phùng tiểu ca vừa nói như vậy, Dự Lâm vương có chau mày một chút, rõ ràng là rất do dự. Phùng tiểu ca đương nhiên không biết mấy canh giờ vừa rồi tâm linh của Dự Lâm vương đều đang âm thầm đánh nhau hết sức kịch liệt, một bên là giá trị chuẩn tắc nhân nghĩa lễ trí tín, một bên là mong ước kịch liệt muốn thoát khỏi hôn ước, cho nên đừng nói cái gì mà lần sau lại đến, mới chỉ lần này thôi là hần đã đủ lao lực chết rồi!

Bộp một tiếng, Dự Lâm vương rút cuộc đã chịu chụp một góc bàn đứng dậy. Đùa chứ, hần đường đường là một phiên vương hoàng thất, bão cát trên chiến trường có gì mà chưa từng ném trái, chẳng lẽ còn sợ đi ăn vụng? Nhưng mà..... Dự Lâm vương nhìn thanh lâu xa hoa trụy lạc gần ngay trước mắt cùng với các cô nương yêu kiều đang đứng vây khách dưới lầu, cảm thấy giống như có giọng nói mơ hồ của Khổng lão phu tử đang luẩn quẩn bên tai mình: “Một bước sai lầm gây hận thiên cổ, chàng trai trẻ, tự trọng tự trọng a!”

A! Thật sự đáng sợ đó!!

Phùng tiểu ca đang ngồi một bên nhìn rất rõ ràng vẻ mặt rối rắm đang biến đổi xoành xoạch trong nháy mắt của chủ nhân hần, cảm thấy rõ ràng là chủ nhân rất rất rất muốn vào, xong rồi lại như kiểu đang chịu một nỗi khổ vô hình nào đó, khiến cho tiểu vũ trụ trung nô (người hầu trung thành) của hần như bùng nổ, trong chớp mắt đã nghĩ ra một ý.

“Vương gia, người xem, hay là chúng ta đi bao mấy cô nương hành nghề tại gia thì thế nào?”

“Tại gia?”

“Nơi này tam giáo cửu lưu hỗn tạp, quả thật không tiện để bước vào, chi bằng chúng ta bao mấy cô nương về phủ, ở trong nhà mình thì đợi cũng thư thái hơn.”

Ý kiến này của Phùng tiểu ca theo như Dự Lâm vương là không tồi, không chỉ có an tâm khi ở trên địa bàn của mình, mà để cho Viên Diễm trông thấy tận mắt hiệu quả cũng cao hơn là để nàng “Nghe nói” chuyện này từ miệng kẻ khác. Dự Lâm vương rút cuộc thở phào nhẹ nhõm, vỗ vỗ bả vai Phùng tiểu ca tán thưởng, không chỉ khen ngợi không mà còn đẩy luôn cả nhiệm vụ đi tìm người đẹp cho hần, đặc biệt dặn dò là, không phải là cô nương đứng đầu bảng cũng không sao cả, nhưng nhất định phải thật quyến rũ, thật mê người!

Vì thế vào buổi tối ngày hôm sau, Viên Diễm sau khi nhận được thư mời đến Dự Lâm vương phủ ăn cơm thì liền thấy hai nữ nhân có thể nói là hồ ly chuyển thể xinh đẹp tuyệt diệu đang ngồi tròn hai bên trái phải Dự Lâm vương bưng trà rót nước, chăm sóc tận tình.

Nhưng sự thật đã đã chứng minh, cho dù “Đạo cụ” có chân thật sống động đến đâu cũng khó có thể bù lại được hết những thiếu hụt về mặt diễn xuất, đã thế vị thường nhân ngoài nghề Dự Lâm vương này lại còn cố tình làm màu diễn tả nhiều hành động một cách thái quá. Vậy nên khi Viên Diễm nhìn thấy cảnh này thì không khỏi lo lắng hồi hần.

“Điện hạ..... Người bị làm sao thế?”

“..... Người chẳng lẽ không nhìn ra ta bị làm sao?”

“..... Điện hạ người..... Bị sái cổ?”

Kết hợp từ vẻ mặt cứng ngắc tới cực đoan cùng ngôn ngữ hình thể kì dị của Dự Lâm vương, Viên Diễm chỉ có thể cho ra một đáp án như vậy, về phần hai thị nữ cực kì không hợp hoàn cảnh này, có lẽ đó là thị nữ do vương phủ mới mượn về..... ăn mặc đơn bạc một chút cũng không sao. (=))))))

~

“Kiêu nhi, thấy sao? Viên gia tứ tiểu thư bề ngoài rất xinh xắn đáng yêu đúng không? Với lại cũng không kém con nhiều tuổi lắm, nếu con có thể khiến nàng thích mình, thúc cam đoan sẽ đem con tuấn mã tốt nhất trong phủ tặng cho con.”

Cái gọi một kẻ chết lại sinh một kẻ, chính là sau khi Dự Lâm vương ưu sầu hỏi “Phải làm sao mới có thể khiến một cô nương chủ động bỏ người đi.” thì ngay lập tức đã có câu trả lời của Phùng tiểu ca đáp lại “Nếu cô nương đó có người trong lòng, tự nhiên sẽ không còn hứng thú với người ngoài nữa.”, vậy nên Dự Lâm

vương đành hết sức luyến tiếc đem đứa cháu nhỏ này của mình đẩy vào vai chính của kế sách mới. Nhưng mà A Kiêu chẳng phải con trai Dự Lâm vương, cho nên mức độ luyến tiếc cũng không nhiều nhận gì lắm, huống chi hẳn thấy hai đứa nhỏ này hết sức xứng đôi vừa lứa, nếu mà nên duyên được thì không phải là một chuyện tốt chắc.

“Nhưng mà, nàng không phải có hôn ước với Ngũ thúc người sao? Tương lai chính là tiểu phẩm phẩm của con đó, sao con có thể.....”

A Kiêu tuy ngây thơ tới mức trở thành mồi câu mà vẫn không biết, nhưng hẳn cũng tự cảm thấy chuyện “Hoàn đào đoạt ái” này là một chuyện hết sức không ổn, có điều Dự Lâm vương đã nghĩ đến điều này từ trước, sớm chuẩn bị lý do thoái thác.

“Chúng ta còn chưa thành thân mà, mới chỉ có hôn ước thôi thì không tính đâu, hơn nữa..... Kiêu nhi con từ khi nào lại coi trọng mấy thứ luân thường đạo ý ấy thế?”

Những lời này đối với A Kiêu mà nói chắc chắn là một liều thuốc kích thích hạng nặng, đã thế khi Dự Lâm vương nói xong còn bày ra thêm vẻ mặt khinh miệt vô cùng, nhất thời làm thức tỉnh dòng máu “Đấu sĩ phản nghịch” của A Kiêu, vì bảo vệ tôn nghiêm của bản thân, tiểu tử kia không nói hai lời lập tức vèo vèo chạy tới chỗ Viên Diễm.

Có thể làm chuyện tốt khiến mọi người yên vui, cái này không biết là Dự Lâm vương đã đánh giá quá cao cậu cháu quý hóa của mình hay đã đánh giá quá thấp Viên Diễm, Viên tứ tiểu thư ngoài điểm có chút mặt than ra thì đầu óc hoàn toàn tỉnh táo, từ lúc nàng đồng ý đến Dự Lâm vương phủ vài lần, nếu không phải nhìn thấy đám yêu cơ mê hoặc người thì lại là Lật Xuyên quận vương không biết từ xó xỉnh nào chui ra, trái lại người mời mình thì chẳng thấy bóng dáng đâu. Viên Diễm nhớ lại hành vi có chút quái dị của Dự Lâm vương, kết hợp cùng với kho lý luận phong phú của bản thân, dần dần phát giác ra một điều: hóa ra đối phương không đơn giản là ồn ào mấy câu, mà thật sự muốn tìm cách chạy trốn khỏi mình!

Nghĩ đến đây, nàng nhìn nhìn A Kiêu đang chậm rãi lăm nhăm mấy câu không có ý nghĩa, ngọn núi băng Viên Diễm cũng dần dần có chút biến hóa. Tuy chỉ là một biến hóa cực đoan rất nhỏ, nhưng trừ bỏ cô nàng, ai ai nhìn thấy phản ứng này đều cảm thấy đây là một biểu cảm vô cùng vận vẹo, chất chứa bên trong năng lượng của một trận mưa rền gió dữ.

Thật tức mình mà! Ta là rác rưởi à, hay là vải rách? Ai ai cũng ghét bỏ phải không? Người dùng địa phận của mình mà diễn trò đủ kiểu chưa tính, đã thế còn muốn lợi dụng ta! Khinh thường người quá đáng! Đúng là xỉ nhục một nữ nhân —— thôi được rồi, trước mắt chưa phải —— có tự tôn như ta!

~

“Cái gì! Chuyện đó thật sự do đứa nhỏ Thiên Thừa kia làm?”

Thái hậu khi nghe được việc này thì vạn phần giật mình, đương nhiên, trọng tâm mà bà muốn đâm thọc chính xác là bản thân Viên Diễm. Tiểu cô nương này biết rõ nếu kể cho phụ thân mình nghe, ông chỉ biết mấy thủ đoạn trực diện trước mắt, muốn ám chỉ là hoàn toàn không có hiệu suất đáng kể, hơn nữa đường lui khẳng định không cao, cho nên cô nàng thừa dịp tiền cung liền tìm thái hậu kể lể. Cứ cho là nàng chưa có thời gian giao tiếp với mọi người trong cung lâu dài, nhưng mà cái tính cách thích cùng làm việc xấu với người ta của bà thì nàng rất nhanh đã phát hiện ra.

“Ngay từ đầu tiểu nữ cũng không dám tin tưởng! Nhưng hóa ra Vương gia ghét tiểu nữ đến như vậy!”

Viên Diễm yếu ớt nói. Tuy nàng không có giả bộ bị thương uất ức, nhưng khẩu khí u oán này cũng đã đủ để cho thái hậu nhìn rõ bản thân là bên chịu thiệt thòi, cần được bảo vệ. Huống chi thái hậu lại là một bà chủ nhiệm dài dòng, rất có bản năng tâm lý đồng tình với các nhi đồng. Vì thế bà nghiêm khắc trừng mắt với nhân chứng vô tình bị kéo vào vũng nước đục A Kiêu, giọng điệu u ám hỏi

“Kiêu nhi, Viên tiểu thư nói có thật không?”

“Đúng ạ, Ngũ thúc còn nói nếu thành công sẽ tặng ngựa cho con nữa!”

A Kiêu hết sức quyết đoán bán đứt luân thức thúc của mình. Hẳn luôn là người đi theo chuẩn mực của các hành vi cận bã, nếu luân thường đạo lý đã bị đánh vỡ rồi thì vấn đề lấy tiền tài thay người tiêu tai..... tùy

thời có thể phủ định được.

“Sặc! Đứa nhỏ Thiên Thừa bị đụng nhằm hồn nào thế? Người vợ tốt thế này đi đâu mà tìm được nữa!”

“Thái hậu người đừng kích động, cũng may Thiên Thừa chưa có tỏ thái độ đến cùng, chúng ta vẫn còn biện pháp vãn hồi.”

Hoàng hậu ngồi bên cạnh nói xen vào bình ổn kích động của thái hậu.

Hoàng hậu cùng Viên tứ tiểu thư không phải vì chuyện bất bình mà đứng cùng nhau trên một trận tuyến, mà là do đám cưới này của Dự Lâm vương với Viên gia đối với hoàng đế rất có ưu đãi, hướng hồ trái hoa đào của A Kiều cùng Hà gia tiểu thư vẫn chưa có kết đầu! Sao lại có thể để cho A Kiều cùng Viên Diễm thành đôi được chứ!

~

“Nhưng ngay cả người như Vương gia mà cũng nghĩ tới mấy biện pháp này thì có lẽ là mâu thuẫn trong lòng người tương đối lớn rồi! Chúng ta phải khuyên như thế nào mới được đây.....”

Mắt thấy một mối nhân duyên có thể chết yểu, Trữ phi liền cảm thấy tiếc hận vô cùng.

“Ai nói phải khuyên!”

Thái hậu cứng giọng vỗ mạnh tay vịn.

“Thật đúng là thói đời ngày sau, không nghĩ tới ngay cả đứa nhỏ Thiên Thừa này cũng dám dùng mấy thủ đoạn dè hèn này, chúng ta cũng không thể khách khí được nữa, phải dùng gậy ông đập lưng ông!”

Một câu nói của thái hậu khiến cho chúng hậu phi cùng nhau ngậy ra đời câu sau của bà, xem phải gậy ông đập lưng ông thế nào, nhưng lại thấy thái hậu lắm bầm cười gian một tiếng, đúng bộ dáng ta đây rất có lòng.

“Hiện tại Thiên Thừa nó có gan động não mấy việc đấy, đơn giản là do nó với Viên nha đầu mới chỉ định hôn sự thôi, chúng ta đây không ngại đem việc hôn nhân này thành sự thật luôn, cho nó hết đường chạy trốn!”

“Vậy phải đem hôn nhân này thành sự thật thế nào?”

Dự phi cùng Thục phi tự nhiên hỏi ra câu này, nếu chuyện này mà đơn giản làm thành thật được luôn, thì bọn họ còn phải ở đây bàn luận làm cái gì! Thái hậu đúng là hay noi mấy lời vô ích.

“Đầu óc các người đúng là ngu ngốc! Trong kinh kịch không phải thường có đó sao! Chính là Bá vương ngạnh thượng cung, gạo nấu thành cơm!”

“Khụ khụ ——”

Cung phi cố sức nhịn xuống, thiếu chút nữa chết sặc vì trà, còn mọi người ở đây đều mang vẻ mặt nghiêm trọng. Đầu óc này của thái hậu không phải quá linh hoạt sao hả! Cái đó..... Lão nhân gia bà tuổi cũng một bó to dùng rồi sao mà vẫn còn đi xem cái thể loại kịch hạng ba này thế?

“Thái hậu, Viên tiểu thư vẫn còn nhỏ, nàng sao có thể.....”

Ý của Trữ phi chính là “Bá vương” Viên Diễm này quá yếu ớt, mà “Cung” Dự Lâm vương này lại quá mạnh, chỉ là nàng không có cách nào biểu đạt nổi cái ý tứ xấu hổ này trước mặt mọi người.

“Hơn nữa Viên tiểu thư chưa tới cập kê, không biết chuyện giường chiếu, càng không có khả năng có thai.....”

Khang phi uyên bác nhìn theo góc độ sinh lý mà trình bày với thái hậu rằng chuyện “Cơm sống” này rất khó nấu chín.

“Vậy các người nói đi xem, còn có biện pháp nào tốt hơn để tiêu trừ hậu hoạn này không!”

Thái hậu thấy bị tập thể đồng loạt phản đối, không khỏi cảm thấy hết sức mất mặt, hoàng hậu vẫn im lặng này giờ bất ngờ lên tiếng, vừa an ủi tâm linh bị tổn thương của thái hậu, vừa lên tiếng nói ra ý kiến của mình cho tập thể cùng nghe.

“Chủ ý này của thái hậu người có xuất phát điểm rất tốt, có điều nếu đã không thể dùng cách đánh mạnh trực diện được, vậy thì chẳng ngại dùng thêm chút thủ đoạn mềm yếu.....”

~

“Bệnh nặng sắp chết?”

Dự Lâm vương giật mình vạn phần sau khi nghe tin Phùng tiểu ca bầm báo. mấy ngày trước không phải lúc đến đây còn êm đẹp sao, như thế nào mới mấy hôm không gặp đã trở thành bệnh nặng sắp chết rồi?

“Đúng vậy ạ, là người hầu Viên gia tới báo tin, nói rằng tứ tiểu thư sau khi trở về từ Vương phủ lần trước đột nhiên bệnh không dậy nổi, dù dùng bao nhiêu thuốc men cùng châm cứu cũng đều vô dụng, có lẽ..... là..... không sống được bao lâu nữa.....”

Phùng tiểu ca cũng không biết chủ tử nhà hắn trước đó đã phải dùng bao nhiêu biện pháp để hòng thoát khỏi sức ép hôn nhân, bởi thế nên hắn rất buồn rầu, lại cực kỳ bi thống, còn âm thầm tiếc hận cho chủ tử, nghĩ rằng hồi còn bé chủ nhân đã mất đi một vị hôn thê rồi, giờ vết xe đổ lại bị dẫm thêm lần nữa, ôi trời ơi, Vương gia nhà hắn không phải là một thiên sát cô tình đấy chứ? (ngôi sao gây xui xẻo)

“Sống..... Sống không còn bao lâu? Viên gia thật sự nói như vậy?”

Riêng Dự Lâm vương lại không rảnh để suy nghĩ về thiên sát cô tình, hắn đang bận tiêu hóa mớ tin tức có sức công phá còn mạnh hơn cả thuốc nổ này.

“Đúng thế ạ!”

“Rốt cuộc là cái bệnh gì thế? Sao lại có thể? Đã gọi thái y đến chưa?”

“Cái đó.....”

Phùng tiểu ca còn chưa kịp ứ hừ thêm câu gì, đã bị thanh âm lạnh lạnh dõ ông dõ bà của thái giám truyền chỉ đánh gãy, hóa ra thái hậu cũng đã nghe chuyện Viên tứ tiểu thư bị bệnh nặng, liền truyền Dự Lâm vương tiến cung.

“Thiên Thừa à, con cũng nghe nói rồi đấy, đứa nhỏ Viên Diễm kia..... Thật đúng là hồng nhan bạc mệnh mà.....”

Thái hậu sau khi bị thống rống lên còn lôi khăn tay ra chấm chấm khóe mắt, chúng tần phi ngồi xung quanh cũng vội lôi khăn ra nức nở theo. Dưới bầu không khí áp lực bậc này mà Dự Lâm vương còn có thể vui sướng vì hôn ước được giải trừ thì thật sự rất thiếu đạo đức, mà Dự Lâm vương của chúng ta lại không hề thiếu đạo đức, vậy cho nên hắn rất trầm trọng thở dài một cái.

Thái hậu trộm đánh giá sắc mặt của hắn một chút, tiếp tục bị tình kẻ lẽ.

“Ngự y hồi bẩm lại rằng, đứa nhỏ kia chỉ có thể sống được tối đa ba bốn tháng nữa thôi, cho nên Thiên Thừa..... Ai gia có một yêu cầu quá đáng, hy vọng con đừng từ chối.”

“Mẫu hậu mời nói.”

“Con cùng Viên tiểu thư vốn có hôn ước, theo lý mà nói nếu Viên tiểu thư mất sớm thì hôn ước này liền mất đi tác dụng, nhưng mà..... Lần này con có thể thành thân cùng đứa nhỏ kia hay không, ít nhiều cũng nên cho con bé có một danh phận Vương phi trước khi lên đường chứ.”

“Cái, cái gì?”

Dự Lâm vương nhin không được kinh hô một tiếng, tuy nói một cô nương đang yên đang lành đột nhiên lại bị như vậy thật khiến người ta thương tâm, nhưng hắn cũng đã chuẩn bị đủ thương tâm để lấy thân liễu mình đâu. Với cả cái chuyện chết xong rồi cưới cùng cưới xong rồi chết thì có khác quái gì nhau?

Giống như là đọc được ý nghĩ của hắn, hoàng hậu đang đứng ở một bên độ ngọt mở miệng giải thích.

“Thái hậu cùng chúng ta đều biết đệ có chút bất mãn với mối hôn sự này, cho nên đều không muốn giục đệ nhanh chóng tiến hành. Chỉ trông mong đệ cùng Viên tiểu thư lâu ngày chung đụng may ra có được ít cảm tình. Nói đến thế thì đệ cũng hiểu, hôn sự không chỉ là của riêng đệ, mà Hoàng thượng cũng có ý tứ muốn

tìm hậu thuẫn để đề bạt Viên gia. Thời gian hiện tại của Viên tiểu thư không nhiều, cho dù bọn đệ không kịp bồi dưỡng tình cảm, nhưng nếu có thể cho Viên tiểu thư danh phận Dự Lâm vương phi để nhập vào hoàng lăng thì thể diện Viên gia cũng không tính là không có, dù chỉ là vì hiệu quả và lợi ích cũng được, Thiên Thừa, mong đệ hiểu và thông cảm cho hoàng huynh đệ!”

Về mặt của hoàng hậu đúng là khiến cho không một ai có thể cự tuyệt nổi, huống chi lại là lý do vì vua vì nước mà xả thân như thế, Dự Lâm vương gần như không còn cơ hội phản bác. Mới không lâu trước đây thôi hắn còn lo tìm cách để giải trừ hôn ước, hiện giờ lại đột nhiên đi thảo luận vấn đề kết hôn, thật đúng là không quyết định nổi.

“Chỉ là.....”

“Ai gia cũng không bắt con quyết định ngay, mặc kệ ra sao, trước hết con vẫn nên đi Viên gia một chuyến thì hơn, dù gì cũng có một hồi duyên phận với nhau.”

Thái hậu tỏ vẻ ta đây rất thương cảm, phát phát tay ra lệnh cho hắn lui xuống, chính là Dự Lâm vương vừa bước ra ngoài không lâu thì bà lại như kẻ trộm hí ha hí hửng quay ra hỏi hoàng hậu.

“Biện pháp này của con liệu có được không thế? Ai gia thấy Thiên Thừa không dễ dàng chấp thuận đâu!”

Hoàng hậu rất bình thản, vững vàng như núi Thái sơn.

“Chung quy chúng ta cũng chỉ có thể trợ giúp mà thôi, có được việc hay không, vậy thì phải xem bản lĩnh của Viên tiểu thư rồi.....”

Muốn trở thành con dâu hoàng thất, chính mình cũng cần phải cố gắng mới được! Bây giờ chỉ cần nhìn nhân duyên kết lại rồi, về sau chuyện “Khỏi bệnh” đương nhiên rất dễ dàng hóa giải. Cùng lắm thì nói ông trời mở mắt, có tình yêu chân thật chữa lành bệnh, dân gian không phải cũng có chuyện xung hỉ đó hay sao! Cùng lúc đó, Viên Diễm- Người sắp được “Chữa khỏi” đang nửa nằm nửa ngồi trên đệm giường, mặt mũi trắng bệch, lúc nàng thấy Dự Lâm vương đến, vẻ mặt đăm đăm nhưng trong suốt như ẩn chứa lệ quang, rất có cảm giác rằng nàng sắp bay đi theo gió rồi.

“Để cho điện hạ nhìn thấy thần sắc bệnh tật của tiểu nữ, tiểu nữ thật sự rất hổ thẹn.”

Đại khái vì có liên quan đến bệnh nặng, Viên Diễm cũng không còn vẻ mặt sắc bén như ngày thường, điều này khiến cho Dự Lâm vương có chút không thích ứng kịp. Quên đi thời điểm tiểu cô nương này nói mấy lời lạnh nhạt, hiện tại Dự Lâm vương nhìn cô nương kém mình mười tuổi này cũng có phần tích cực hơn, giờ thấy nàng mảnh mai như thế, bản tính kính già yêu trẻ của hắn không tự chủ được

Quên đi Tiểu cô nương lời nói lạnh nhạt thời điểm, dự lâm vương còn có thể không nhìn chính mình dài quá mười tuổi chênh lệch đồng nàng tích cực, hiện tại khiến cho như vậy mảnh mai, sẽ không từ tự chủ địa câu ra hắn tôn lão yêu ấu bản tính, lập tức khẩu khí cũng phóng thật sự mềm nhẹ.

“Người nghĩ đi đâu thế, hiện tại chỉ cần để ý dưỡng bệnh cho tốt là được.”

“Điện hạ không cần an ủi tiểu nữ, tiểu nữ mặc dù trẻ người non dạ, nhưng thời khắc này đây cũng hiểu rất rõ ràng.”

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, trong cung có thể phái tới rất nhiều ngự y tốt, người nhất định sẽ khá lên thôi.”

Lời này nghe giả quá đi mất!! Theo lý mà nói, ta là người bị chuẩn đoán bệnh nan y, đương nhiên là không khá lên được rồi! “Theo lý mà nói” của Viên Diễm thiếu chút nữa đã đập hồng luôn lớp nguy trang của cô nàng, nàng đành phải cố bấm bụng nuốt ngược trở về, chỉ là nàng giả vờ quá thật đi, giọng nói này nghe như đang khóc thút thít, cho nên để không bị nhìn ra là khóc giả vờ, đành phải lấy tay áo che khuất mặt.

“Con người dù sao cũng phải chết, chỉ là sớm muộn thôi, có khác gì nhau đâu, tiểu nữ chỉ tiếc bản thân bạc phúc, chung quy cùng điện hạ hữu duyên vô phận.....”

“Người đây là.....”

Dự Lâm vương vừa định mở miệng an ủi người ta, lại nghe thấy cửa phòng rầm một tiếng bật mở, sau đó thì Viên đại nhân mặt mũi bi thảm hết sức liền xông thẳng từ bên ngoài vào phòng. Dựa theo cấp bậc lễ nghĩa, ông chỉ nói vài câu vương gia ưu ái linh tinh rồi đột nhiên không báo trước mà quỳ sụp xuống

“Vương gia từ trong cung đến, nói vậy người cũng đã nghe ý tứ của Hoàng thượng, vi thần được Hoàng thượng cùng Vương gia chiếu cố như thế thật sự không biết nên báo đáp thế nào, chỉ là quá thiết thòi cho Vương gia, phải lấy tiểu nữ nhi thân thể bệnh tật này.”

“Viên, Viên đại nhân xin mau mau đứng dậy đi!”

Dự Lâm vương vội vàng cúi xuống đỡ lấy Viên Khắc Cung, hần đã đáp ứng lấy nữ nhi nhà ông đâu cơ chứ! Cơ mà hần lại không biết nên uyển chuyển từ chối thế nào cho tốt, nhưng Viêm Diễm ngay lập tức mở miệng giải nguy giúp hần

“Phụ thân!”

Nàng tức giận hô lên một tiếng, giống như đã sử dụng cạn kiệt số khí lực toàn thân còn sót lại.

“Mệnh con giờ mỏng như tờ nhện, sao có thể gây ra chuyện liên lụy diện hạ nữa? Tuy hoàng gia có ý tốt nhưng chúng ta cũng không thể vô liêm sỉ như vậy được đâu!”

Viên Khắc Cung vừa mới đứng dậy, lại nghe thấy nữ nhi kiên trì phản đối thì ông lập tức quỳ xuống lần nữa, quả thật giống như quả cân dao động cân bằng không sút mẻ.

“Vi thần cũng biết yêu cầu này thật sự rất khó mở miệng, nhưng Vương gia cùng tiểu nữ quả thật có một mối hôn ước, mong rằng Vương gia có thể thực hiện hôn ước này, chỉ cần kéo dài độ ba tháng thôi, để cho tiểu nữ có thể có tên trong Ngọc điệp hoàng gia là được rồi. Cái này người nói là tư tâm của vi thần đối với nữ nhi cũng được, nhưng chỉ cần nữ nhi có được danh phận Vương phi mà phong phong quang quang về nơi cứu tuyền thì mẫu thân con bé hần cũng rất vui mừng.....”

Viên đại nhân nước mắt nước mũi ẩm ỉ một phen, ngay cả mặt mũi của phụ nhân đã mất cùng mười tám đời tổ tông cũng cùng lòi ra luôn một lượt. Mà như màn luyện tập của nhóm diễn viên quần chúng, một nhóm người sau đó bỗng dưng xuất hiện ở trong phòng, hình như là tất cả các huynh đệ họ hàng của Viên Diễm, nhưng không có ai gào lên “XX số khổ của ta” gì đó cả, mà tất cả đều dập đầu tạ ơn hần, vây lấy Dự Lâm vương chặt như nêm cối, thế trận kia..... so với việc bị địch quân bao vây xung quanh còn khiến hần run sợ hơn.

Dự Lâm vương có thể nói là hoàn toàn không biết ứng xử như thế nào, dưới tình hình này, nếu hần mà không đồng ý thành thân cùng Viên Diễm, vậy thì có khác gì tội nhân thiên cổ đâu cơ chứ, nhưng mà nếu hần đáp ứng, chương ngại này có chết cũng không mất đi nỗi, Dự Lâm vương mê mang mờ mịt nhìn Viên Diễm đang nằm ở trên giường.

“Tiểu nữ hiểu rồi, hiểu diện hạ rất bất mãn với tiểu nữ, diện hạ không cần miễn cưỡng bản thân làm gì, chỉ là..... tiểu nữ..... Tiểu nữ chỉ muốn hỏi một câu cuối cùng thôi, nếu tiểu nữ không nhỏ tuổi như vậy, diện hạ có thể thích tiểu nữ thật tâm hay không? Có phải sẽ không khiến diện hạ chán ghét như vậy hay không?”

Viên Diễm nhìn thẳng vào ánh mắt của Dự Lâm vương, khẽ mỉm cười, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng quả thật như nhuộm màu bi thương, mà hành vi lấy lùi làm tiến này của nàng trong lòng Dự Lâm vương lại gây thơ nghĩ đó thật sự là vướng mắc trong lương tâm chính mình, một câu nói ra thối lập tức đập tan tâm lý phòng vệ ban đầu của hần.

“Ta..... Ta hiểu rồi, mời Viên đại nhân mau chóng chọn ngày lành tháng tốt để bốn vương cùng lệnh ái(*) thành thân đi!”

(*)cách xưng hô trang trọng của người ngoài đối với con gái nhà quan.

Dự Lâm vương nói ra mấy lời này gian nan vô cùng, không nói đến thương thiên hại lý, nếu hần đã đồng ý cưới Viên Diễm làm vợ, hần đương nhiên sẽ không vô đạo đức đến độ mong đối phương chết sớm cho rảnh nợ, ba tháng cũng được, ba năm cũng tốt thôi, hần đây liền liều mình xả thân vì đất nước đi!

Lại nói, hần cũng không hề chán ghét Viên Diễm, cô nương này nói cái gì “Nếu không phải tuổi nhỏ như vậy”, không hiểu sao lại khiến hần có chút cảm giác mong chờ.

Đối với hôn sự của Dự Lâm vương, triều đình đương nhiên là coi trọng, sinh lễ cùng lễ bái,... đều dùng quy cách cao nhất. Ngoài mặt thì chính là do Dự Lâm vương là thân đệ đệ duy nhất trên đời của hoàng đế,

nhưng thực chất trong hoàng cung mọi người đều đã thông đồng với nhau cả —— đó là việc vui này phải làm oanh động hết sức có thể, náo nhiệt hết sức có thể, những ai cần biết thì nhất định phải biết, những ai không cần biết thì cũng phải biết luôn, để sau này lỡ đương sự có muốn đổi ý, vậy thì còn lâu hấn mới có đường trốn!

Vì thế địa điểm thành thân liền dời từ Vương phủ sang Hoàng cung, Hoàng đế mở một bàn tiệc rượu lớn đãi khách, đủ các quan lại kinh thành đều tụ họp lại ăn mừng, trừ đi trình tự nghi thức bên ngoài thì quả thật không khác gì đại hôn của hoàng đế. Duy chỉ có mình Dự Lâm vương là có thái độ không giống bên ngoài, tuy rằng việc vui trước mắt này quả thật khiến cho người ta hết sức vui mừng đấy, nhưng mà..... có phải mọi người vui quá rồi không vậy? Nhất là Nhạc phụ tương lai cùng với chị vợ em vợ của hấn, giống như không hề có tí bi thương gì của việc sắp mất đi cốt nhục chí thân cả, chẳng lẽ chỉ có mỗi mình hấn là nhớ thời gian còn lại của Viên Diễm không nhiều thôi hả?

Tuy nhiên, đợi cho đến khi hấn nhìn tân nương tử bên dưới khăn voan trùm đầu thì nhất định sẽ phát hiện, tiểu cô nương vốn nên “thời gian không nhiều” này, mặt mũi thì hồng nhuận tinh thần thoải mái, trừ phi là giống các cụ có câu “hồi quang phản chiếu”(*), nếu không thì đúng là có lỗi với bốn chữ “thời gian không nhiều” này luôn đấy!

(*) Người xưa đã quan sát thấy một hiện tượng, đó là lúc con người phải đối mặt với ranh giới sinh tử, người đó sẽ đột nhiên trở nên khỏe mạnh và minh mẫn lạ kỳ. Giống như một ngọn nến, khi phần sáp sắp chảy hết thì đó chính là lúc ngọn nến cháy to nhất và rực rỡ nhất, hiện tượng đấy gọi là “hồi quang phản chiếu”.

“Đến đây đến đây, Thiên Thừa, đừng có mà ngẩn người nữa! Để trẫm kính đệ một ly nào!”

Hoàng đế chạy ra cắt ngang chuỗi nghi hoặc của Dự Lâm vương, cười hì hì trước mặt hấn đòi kính rượu. Cuối cùng đệ đệ duy nhất này của hấn cũng đã lập gia đình rồi, người làm ca ca như hấn cũng được coi như công đức viên mãn.

“Thiên Thừa, đến đây, tỷ cũng kính đệ một ly, có điều không nghĩ tới đệ lại nóng ruột như vậy! Nhưng mà thành thân sớm cũng tốt, bây giờ tất cả huynh đệ tỷ muội chúng ta đều đã thành gia lập thất cả rồi!”

Lương Hoàng trưởng công chúa không rõ ràng chi tiết của hôn sự này lắm, nhưng nàng ta không bao giờ quên chọc ghẹo đệ đệ của chính mình một chút, ai dè lời này lại đắc tội Lỗ Nhân công chúa ngồi bên cạnh.

“Cái gì đấy, đại tỷ! Người không quên mất còn một muội muội như muội chứ? Muội còn chưa thành gia đâu!”

“Cái con nha đầu nhà con ít làm người ta mất hứng thôi, con chưa thành gia thì trách ai? Còn không phải tự trách bản thân con sao! Ai gia thấy con nhất quyết xuất gia làm ni cô luôn đi cho xong, ai gia thà đưa một nữ nhi tới phụng dưỡng cho Phật tổ còn hơn là đi nuôi dưỡng một nữ nhi ế chồng ế chơ!”

“Mẫu hậu! Người quá đáng thế!”

Lỗ Nhân công chúa bĩu môi, chiếc đũa đập mạnh vào thành bát kêu to.

“Mẫu hậu cũng không phải lo lắng đâu, người có duyên nhất định sẽ gặp mặt thôi, thất muội có lẽ là do duyên phận chưa tới, phải không, Công Thanh?”

Kí Vinh công chúa nhiệt tình chêm vào một câu, cũng không quên quan tâm gấp cho trượng phu một chút rau, từ sau cuộc hôn nhân lần thứ tư này, nàng đã chính thức thăng cấp lên làm tín đồ trung thành của chủ nghĩa duyên phận rồi.

“Đúng vậy đúng vậy! Tìm không được nam nhân tốt thì cũng không thể trách thất muội chúng ta hoàn toàn! Dù sao nam tử tuyệt thế giống như Thôi Cảnh nhà ta cũng không phải dễ tìm mà, ha ha!”

Huy Trữ công chúa cũng mượn cơ hội an ủi muội muội vài câu, chính là tác dụng của mấy lời an ủi này có hạn, không những không làm dịu đi không khí mà lại trở thành khoe khoang bản thân, liên kéo theo sự đối chọi gay gắt của Lỗ Nhân công chúa.

“Tuyệt thế? Nực cười! Lục tỷ phu theo ta thấy chỉ có mỗi gương mặt là tuyệt thế thôi!”

“Người nói cái gì? Lặp lại lần nữa xem nào!”

“Muốn ta nói thêm bao nhiêu lần nữa cũng được hết!”

Hai vị công chúa một trái một phải bên cạnh Dự Lâm vương, đem nam diễn viên chính của hôn lễ này kẹp giữa mà gây chuyện cãi nhau, trong khi đó ở một bàn tiệc khác cũng có chuyện lạ xảy ra.....

“Huệ phi, muội sao vậy?”

Trữ phi ngồi gần Huệ phi nên biết từ lúc khai tiệc tới giờ nàng đều không ăn uống thứ gì, cũng lạnh lùng không nói câu nào, không hiểu sao sắc mặt hiện giờ lại khó coi như vậy, còn nôn khan từng trận nữa.

“Không sao đâu, tỷ tỷ, dạo này muội đều bị như vậy hết, chắc là không có vấn đề gì lớn đâu.....”

Huệ phi nhỏ giọng giải thích, hôm nay là ngày vui của Dự Lâm vương, nàng cũng không muốn vì mình mà xảy ra chuyện gì không hay.

Có điều màn châu đầu ghé tai này của hai người vẫn bị hoàng hậu nhìn thấy, nàng cũng quan tâm hỏi một câu

“Huệ phi bị sao thế?”

“Không có gì đâu, nương nương, đại khái là gần đây muội hơi chán ăn một chút, cho nên tinh thần không ổn lắm, còn muốn nôn nữa.....”

“Cái gì, muốn nôn á!”

Thái hậu bỗng dưng quát to một tiếng, cổ dài vươn thẳng ra nhìn chăm chăm Huệ phi, hại cho nàng ấy giật mình một trận.

“À vâng..... Có một chút.....”

“Có phải còn chán ăn, thường xuyên mệt mỏi đau đầu nữa đúng không?”

“À có một chút.....”

“Có phải còn rất thích ném đồ đạc, ghét đồ nhiều mỡ đúng không?”

Thái hậu càng hỏi lại càng hưng phấn, hai mắt sáng rỡ như đèn lồng. Mà Huệ phi lại càng thêm kinh ngạc.

“Thái hậu..... Sao người biết?”

“Mau! Truyền ngự y tới đây!”

Thái hậu vội vàng đứng dậy, quay qua hét lớn với một tiểu nội thi đứng bên cạnh, bộ dáng cao hứng phấn chấn so với lúc nãy chỉ có hơn chứ không kém, sau đó bà còn sung sướng cười nói.

“Ha ha, ai gia đoán chắc chắn là như thế rồi, đúng là song hỷ lâm môn, song hỷ lâm môn! Hoàng thượng!!”

Hoàng đế bị thái hậu đập mạnh một cái vào vai như thế mà cũng không hề có phản ứng, hắn đứng đó mông lung ngơ ngẩn, nhìn trân trân Huệ phi cũng mang một vẻ mặt gần như y hệt.

~

“Hoàng thượng, người đang nhìn gì vậy?”

Hỷ yển đã xong xuôi, Dự Lâm vương cũng bị mọi người thẳng tay ném vào tân phòng làm Liễu Hạ Huệ của hắn, còn hoàng đế lại đang ngồi dưới mái hiên Hoàn Khôn cung, nhìn lên bầu trời mà ngẩn người.

“Là ánh trăng, hôm nay là mười lăm sao? Ánh trăng đoàn viên.”

“Chỉ sợ người say ý không tại ánh trăng đi, Huệ phi có thai chẳng lẽ Hoàng thượng lại không vui vẻ?”

Hoàng hậu ngồi sau lưng hoàng đế, hai tay nhẹ khoác lên vai trượng phu.

“Loại chuyện này cũng đã trải qua nhiều lần rồi, sớm không còn cảm giác nữa.”

Hoàng đế không chút để ý nói thăm một câu, nhưng hoàng hậu vẫn có thể nghe ra được một chút cảm giác chột dạ. Nghĩ đến mỗi lần truyền ra tin tức vị phi tần nào đó có thai thì tối đó hoàng đế lại đi tới Hoàn

Khôn cung, còn cố tình tỏ vẻ không có chuyện gì xảy ra, mấy trò vật vãnh che che giấu giấu này..... Quên đi, nàng nhận lấy thành tâm thành ý của hắn là tốt rồi.

Hoàng hậu yên lặng mỉm cười, cũng không vạch trần tâm tư mà hoàng đế cố che giấu, nàng hơi hơi xoay người, đem cầm gác lên đầu vai của hoàng đế, cùng nhau ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm sáng rõ trắng sao, thoải mái nói một câu.

“Nhớ ngày nô tỳ nhập cung, hình như cũng là mười lăm thì phải!”

“Hình như là vậy.....”

Trong nháy mắt, mười mấy suy nghĩ chợt vội vàng chạy qua đầu của bọn họ, trước bọn họ đã từng có vô số cái mười năm trôi qua, sau này cũng sẽ có vô số cái mười năm xảy đến. Chung quy nhất định có một ngày, bọn họ sẽ trở thành những câu chuyện phiếm thường xuyên được nhắc đến trong các quán trà dư tửu hậu, hoặc là mấy nét mực bình thản trên sách vở của Sử quan, giống như các bậc tiền nhân trước đây, hóa thân thành một nhánh cây ngọn cỏ, một mái đình một lầu ngói nào đó mà trường tồn với non sông.

Ánh trăng hàng năm đều như nhau, đời người lại có nhiều biến hóa như thế..... Thế thì làm sao chứ?

Thủy khứ nhật nhật lưu

Hoa lạc nhật nhật thiếu

Chỉ nhu tích kim nhật

Mạc đãi hồi minh triều.

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-cung-gia-duong-su>